↓ / DICŢIONAR /

CUPRINS

luni, 12 octombrie 2015 7
DE LA BUDA LA BUDESCU 7
luni, 5 octombrie 2015 8
SCRIITORI ÎN LIBERTATE 8
joi, 1 octombrie 2015 10
CUM SE AJUNGE ÎN CALENDARUL MIŞTO-ORTODOX... (LXVII) 10
marţi, 29 septembrie 2015 12
STILUL BRÂNCOVENESC (LXVI) 12
marţi, 29 septembrie 2015 15
MOARTEA PASIUNII DIN CARPAŢI 15
joi, 24 septembrie 2015 16
DIMITRIE CANTEMIR-EXTRATERESTRUL, PLAGIATORUL, MANELISTUL (LXV) 16
duminică, 20 septembrie 2015 19
DIMITRIE CANTEMIR ŞI AI LUI (LXIV) 19
sâmbătă, 12 septembrie 2015 22
DESFRÂNĂCIUNI (LXIII) 22
joi, 10 septembrie 2015 24
ŞTIRILE DE LA ORA CINCI (LXII) 24
marţi, 8 septembrie 2015 28
DACĂ ŢI-E FRICĂ DE VASILE LUPU, NU INTRI ÎN PĂDURE (LXI) 28
sâmbătă, 5 septembrie 2015 32
UN GENERAL DE OPERETĂ 32
miercuri, 2 septembrie 2015 33
PABLIC RELEIŞĂN ÎN EVUL MEDIU SAU CINE NAIBA ERA RADU MIHNEA?! (LX) 33
luni, 31 august 2015 36
ELIZABETA MOVILĂ CEA FĂRĂ O ŞINDRILĂ (LIX) 36
sâmbătă, 29 august 2015 38
RADU ŞERBAN ŞI ALŢII (LVIII) 38
marţi, 25 august 2015 40
LVII. LITORALUL PENTRU TOŢI (sec. XIV-XVI) 40

joi, 20 august 2015 43
MIHAI VITEAZUL-AGONIA ŞI EXTAZUL (LVI) 43
marţi, 18 august 2015 46
MIHAI VITEAZUL SARE PÂRLEAZUL (LV) 46
marţi, 18 august 2015 48
MIHAI VITEAZUL, ADEVĂRATA POVESTE (LIV) 48
luni, 10 august 2015 51
MOLDOVA DE LA ALEXANDRU LĂPUŞNEANU LA IEREMIA MOVILĂ (LIII) 51
luni, 10 august 2015 54
PETRU RAREŞ: Vom fi iarăşi ce-am fost şi mai mult decât atât! (LII) 54
miercuri, 5 august 2015 57
NEBUNICĂ VODĂ (LI) 57
miercuri, 5 august 2015 59
BOGDAN CEL NASOL (L) 59
miercuri, 5 august 2015 61
TRANSILVANIA DE LA IOAN CORVIN LA MIHAI VITEAZUL (XLIX) 61
miercuri, 5 august 2015 63
INTRAREA ÎN EUROPA MEDIEVALĂ (XLVIII) 63
miercuri, 5 august 2015 65
SEX-SCANDAL MEDIEVAL (XLVII) 65
miercuri, 5 august 2015 67
VREMURI DE OCARĂ (XLVI) 67
miercuri, 5 august 2015 70
UIMITORUL RADU DE LA AFUMAŢI (XLV) 70
miercuri, 5 august 2015 72
ÎNVĂŢĂTURILE LUI NEAGOE BASARAB CĂTRE FIUL SĂU TEODOSIE (XLIV) 72
miercuri, 5 august 2015 73
DOMNUL NEAGOE BASARAB (XLIII) 73
marţi, 4 august 2015 75
RADU CEL MARE ŞMECHER (XLII) 75
marţi, 4 august 2015 76
RADU CEL FRUMOS-CU SPATELE ÎNAINTE (XLI) 76
luni, 3 august 2015 77
FĂNEL CEL MĂIESTRU ŞI DANIEL SIHASTRU (XXXIX) 77

luni, 3 august 2015 80
ŞTEFAN CEL MARE ŞI VRÂNCIOAIA (XXXVIII) 80
luni, 3 august 2015 83
SOACRA LUI ŞTEFAN CEL MARE (XXXVII) 83
joi, 30 iulie 2015 86
ANI DE CIOMĂGEALĂ (XXXVI) 86
miercuri, 29 iulie 2015 89
FANE BAROSANU (XXXV) 89
marţi, 28 iulie 2015 91
EPOCA INEGALABILULUI ŞTEFAN CEL MARE 1. Fănel face ochi şi el (XXXIV) 91
luni, 27 iulie 2015 93
IANCU DE HUNEDOARA (XXXIII) 93
duminică, 26 iulie 2015 95
INTERVIU CU UN VAMPAIĂR (XXXII) 95
duminică, 26 iulie 2015 99
TREI POVESTIRI CU ŢEPEŞ (XXXI) 99
I. NEGUSTORUL CINSTIT… DE-O COTOARBĂ 99
II. AURUL E OCHIUL LUI… DRACULA 100
III. LETAHIŞTI ŞI VEVEVIŞTI 100
sâmbătă, 25 iulie 2015 101
CUM SE DĂDEAU ŢEPE ÎN VREMEA LUI VLAD VODĂ (XXX) 101
sâmbătă, 25 iulie 2015 104
DOMNIA LUI ŢEPEŞ VODĂ CEL FĂRĂ O DIODĂ (XXIX) 104
vineri, 24 iulie 2015 106
O TRAGEDIE MOLDOVENEASCĂ (XXVIII) 106
joi, 23 iulie 2015 108
MINUNATA DOMNIE A LUI ALEXANDRU CEL PROST DE BUN (XXVII) 108
joi, 23 iulie 2015 110
UMBRELE LUI MIRCEA ÎN VALAHIA (XXVI) 110
miercuri, 22 iulie 2015 112
CUM ÎI LUCRA MIRCEA PE TURCI (XXV) 112
luni, 20 iulie 2015 115
SCRISOAREA A III-A REVĂZUTĂ ŞI ADĂUGITĂ (XXIV) 115
duminică, 19 iulie 2015 117
ETERNA ŞI FASCINANTA VALAHIE ÎN VREMEA LUI MIRCEA

CEL BĂTRÂN (XXIII) 117
duminică, 19 iulie 2015 119
RĂSCOALE NASOALE: GHEORGHE DOJA (XXII) 119
sâmbătă, 18 iulie 2015 121
RĂSCOALE NASOALE: BOBÂLNA (XXI) 121
vineri, 17 iulie 2015 123
CUM O ARDEAU ROMÂNII ÎN EVUL MEDIU (XX) 123
miercuri, 15 iulie 2015 125
COOPERATIVA MAI TARE DECÂT RIGA (XIX) 125
marţi, 14 iulie 2015 128
MUŞATINII ŞI-AU ÎNNEBUNIT VECINII (XVIII) 128
duminică, 12 iulie 2015 130
BASARABII, BANII ŞI FETELE (XVII) 130
duminică, 12 iulie 2015 132
DRAGOŞ ŞI BOGDAN CLOCESC STATUL MOLDOVEAN (XVI) 132
miercuri, 8 iulie 2015 134
CAPODOPERELE LUI BASARAB (XV) 134
luni, 6 iulie 2015 137
LA POSADA ŞI-A PIERDUT ROBERT MESADA (XIV) 137
duminică, 5 iulie 2015 139
BĂIEŢI DE BĂIEŢI (XIII) 139
sâmbătă, 4 iulie 2015 141
MAREA DISTRACŢIE TĂTARĂ (XII) 141
joi, 2 iulie 2015 144
CUM A DAT COLŢUL GELU ROMÂNUL (XI) 144
luni, 29 iunie 2015 147
10. VOIEVOZII ŞI VAGABONZII 147
sâmbătă, 27 iunie 2015 149
9. CREŞTINISMUL LA ROMÂNI. DE LA APOSTOLUL ANDREI LA CĂLUGĂRUL VASILE 149
joi, 25 iunie 2015 151
Istoria necenzurată a românilor / 151
8. DEDESUBTURILE FORMĂRII POPORULUI ROMÂN ŞI A LIMBII AFERENTE 151
miercuri, 24 iunie 2015 152
Istoria necenzurată a românilor / 152
7. PRELUDIUL FORMĂRII POPORULUI ROMÂN 152

marţi, 23 iunie 2015 154
ISTORIA NECENZURATĂ A ROMÂNILOR / 6. Apare şi Traian 154
marţi, 16 iunie 2015 156
DECEBAL-LIDER REGIONAL ÎN TIMPUL LIBER 156
duminică, 7 iunie 2015 158
ISTORIA NECENZURATĂ A ROMÂNILOR 158
3. BUREBISTA 158
duminică, 7 iunie 2015 159
ISTORIA NECENZURATĂ A ROMÂNILOR 159
2. STATUL DAC DE LA DEMOCRATUL DROMIHETE LA ULTRALIBERALUL BUREBISTA 159
sâmbătă, 6 iunie 2015 160
ISTORIA NECENZURATĂ A ROMÂNILOR 160
1. Fiindcă n-avea nicio treabă, omul a apărut pe pământul nostru 160
joi, 19 februarie 2015 161
ŞTEFAN CEL MARE ŞI VRÂNCIOAIA 161
duminică, 30 noiembrie 2014 164
Felix şi cu Mihaela se plimbă cu umbrela 164
marţi, 18 noiembrie 2014 165
Klaus, Klaus, ne-ai scăpat de Mickey Mouse 165
sâmbătă, 26 iulie 2014 166
MOARTEA LUI HOREA 166
luni, 17 martie 2014 168
NEBUNICĂ VODĂ 168
Ultima zi din viaţa lui Ştefăniţă 169
luni, 17 martie 2014 170
BOGDAN CEL NASOL 170
luni, 30 decembrie 2013 172
ISTORIA NECENZURATĂ A ROMÂNILOR 172
EPISODUL 50 172
Transilvania de la Ioan Corvin la Mihai Viteazul 172
Răscoale nasoale 173
miercuri, 18 decembrie 2013 174
ISTORIA NECENZURATĂ A ROMÂNILOR 174
INTRAREA ÎN EUROPA MEDIEVALĂ 175
CAPITOLUL 49 175

miercuri, 15 mai 2013 177
ISTORIA NECENZURATĂ A ROMÂNILOR 177
SEX SCANDAL MEDIEVAL 177
CAPITOLUL 48 177
luni, 25 martie 2013 179
MARŞUL ÎNTOARCERII BASARABIEI ACASĂ 179
miercuri, 18 ianuarie 2012 179
Istoria necenzurată a românilor 179
Episodul 47 179
VREMURI DE OCARĂ 179
marţi, 6 decembrie 2011 182
ISTORIA NECENZURATĂ A ROMÂNILOR 182
Episodul 46 182
UIMITORUL RADU DE LA AFUMAŢI 182
joi, 14 iulie 2011 184
Istoria necenzurata a românilor 184
Învăţăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie 184
luni, 27 iunie 2011 185
DOMNUL NEAGOE BASARAB (XLIII) 185
luni, 13 iunie 2011 187
Radu cel Mare Şmecher 187
vineri, 3 iunie 2011 188
ISTORIA NECENZURATĂ A ROMÂNILOR 188
EPISODUL 41: **CU SPATELE ÎNAINTE** 188
marţi, 19 aprilie 2011 189
ULTIMA ZI DIN VIAŢA LUI ŞTEFAN CEL MARE 189
marţi, 1 februarie 2011 190
ISTORIA NECENZURATA A ROMÂNILOR 190
Fănel cel Măiestru şi Daniel Sihastru 190
DICŢIONAR 194

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/10/de-la-buda-la-budescu.html luni, 12 octombrie 2015

DE LA BUDA LA BUDESCU

Aşa cum am prezis încă de la facerea lumii fotbalistice, ca să nu aveţi palpitaţii la pitpalac, România s-a calificat la Euro 2016 încă de la tragerea la sorţi. E adevărat, a trebuit să facă şi formalitatea de a se prezenta la meciuri, dar, târâş-grăpiş, a reuşit să acumuleze punctele necesare care să nu-mi contrazică profeţia de tipul „v-am spus eu, măi, fraierilor!"

Am terminat pe locul doi din cea mai slabă grupă de calificare din câte au existat vreodată în Calea Lactee şi în galaxiile limitrofe. Căci dacă din toate selecţionatele s-ar alege cei mai buni jucători – vorba vine – nu s-ar încropi de-o echipă care să-i ţină piept unei forţe a sportului cu băşica de porc umplută cu grăunţe din campionatul judeţean de fotbal pe imaş. Nu e aşa? Spuneţi-mi voi un nume de jucător semnificativ care a evoluat în această grupă a morţii pasiunii pentru balonul rotund! Nu vă mai căutaţi prin creierii capului că e inutil. Am scotocit eu şi n-am găsit nimic.

Dar până la urmă nu trebuie să ne plângem că noi românii avem vorba aia de spirit cu „prost să fii, noroc să ai!" Da, uite că, în sfârşit, am avut şi noroc. Nu ca grecii care, cândva, au câştigat Campionatul European, dar la halul în care arată Naţionala de figuranţi a României putem spune că am luat premiul cel mare la 6 din 49.

Păi dacă în meciul cu hocheiştii finlandezi ne-a salvat arbitrul scoţian care a fost atât de zgârcit încât nu le-a dat oaspeţilor un penalty mai clar decât luminiţa de la coada calului, cu pescarii din Feroe, ca să-i liniştească pe vecinii noştri aflaţi cu posteriorul între Buda şi Pesta, a apărut Budescu – care jucase doar 76 de minute în această campanie de descalificare morală – şi cu nişte execuţii de urlă şi acum câinii în Giurgiu a pus bomboana pe coliva calificării. Pardon, cireaşa de pe mort. Sau de pe tort, cine să mai descâlcească meandrele concretului!

Şi dacă nu va fi o minune până la vară, când, evident, va fi mai cald decât acum, iar jucătorii români se-ntind precum râmele la soare printre meduze siliconate, va fi jale la europene. Tudor Gheorghe să-şi

pregătească cobza că nu vom câştiga niciun meci decât în eventualitatea, puţin probabilă, să nu se prezinte adversarii. Totuşi, avem şansa să scoatem nişte scoruri albe dacă vom juca cu Albania, Islanda şi Ţara Galilor. Sau Irlanda de Nord.

Vedeţi cam ce trupe de glumeţi se prezintă la Paris, unde orice câine cât de mic poartă-n coadă gaura de la covrig?! Bine, atunci înţelegeţi că această calificare nu-i vreo mare scofală câtă vreme aproape jumătate dintre ţările Europei merg voioase la Turneul Final. Ba unele, mai ale dracului, îşi trimit trei echipe… Sfârâiala e ce faci acolo, nu că ai ajuns cum-necum la destinaţie. Dacă în 1984, turneul la care Lucescu a dus Naţionala avea 8 (opt) echipe, acum sunt de trei ori mai multe. Şi de cinci ori mai slabe.

Pe partea ailaltă a baricadei, apărătorii glorioasei armade române ar putea argumenta că România e o forţă… defensivă, neprimind decât două goluri. Şi alea acasă, din curtoazie şi tradiţionala ospitalitate românească. Dar nu e meritul organizării de joc, ci este consecinţa tragerii la sorţi. Adversarii ăştia erau la fel ca noi; impotenţi în atac şi norocoşi în apărare. România a marcat în zece meciuri mai puţine goluri decât a dat Petrolul Berca cu temuta echipă din Vadu Paşi. Şi mai mult decât ea n-a marcat decât Irlanda de Nord…

Mai ofensivi mi s-au părut feroezii, dar ăştia, având serviciu, nu prea veneau cu toţii la meciuri. Care era la pescuit, care zicea că se retrage la ţară. Ba pe unul, căsătorit mai de curând, nu l-a mai lăsat nevasta să mai joace că venea acasă ca vai de el; şi cotonogit şi obosit. Şi, vorba ei: „toată ziua minge, minge, noaptea nu mai poate… ninge (N-am găsit altă rimă, dar voi o s-o găsiţi sigur. Exemple: frige, împinge, linge…). Şi la femeile nordului dacă nu le ninge des în bătătură pleacă la pescuit prin noaptea polară şi dezechilibrează ecosistemul. Cică fierbinţeala asta ar fi principala cauză a încălzirii globale.

Nu vă mai povestesc şi despre fotbalistul-chelner care a zis că nu joacă împotriva României câtă vreme Mutu e în activitate…

Aşa că nu vă aprindeţi prea tare că nu s-a realizat vreo mare performanţă. E un lucru aproape normal, în condiţiile date. Numai că nouă ne-a fost întotdeauna cumplit de greu să fim normali. Şi dacă nu venea un anormal ca Budescu, pe care-l doare-n freză de parametrii generalului de operetă, iar ne cânta Mozart de la Vâlcea „Serenadă pentru pian şi fluierul piciorului care a uitat să dea gol…”

11 octombrie 2015
editorial ARENA BUZOIANĂ
Publicat de Adi Sfinteş la 10: 06: 00 a.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/10/scriitori-in-libertate.html luni, 5 octombrie 2015

SCRIITORI ÎN LIBERTATE

Spaţiul contraceţionar e un şuvoi de inspiraţie imposibil de oprit. De la Alexandr Soljeniţîn încoace, cu gulagul ăla al lui destul de foarte naşpa, şi până la titanii genului, Gheorghe Becali, zis Balzac din Pipera, inventatorul cărţilor gata scrise de singurul prozator care nu ştie să citească dincolo de „Ana are mere" şi „tu-ţi morţii mă-tii de hahaleră!", şi George Copos, creatorul anonim al capodoperelor de mare circulaţie „Meşterul Manole şi Ana Hotels", ori inconfundabila „Muiorița".

La asta de la urmă a contribuit la greu şi galeria lui Rapid, inventatoarea stilului oral preluat cu nedisimulată plăcere şi nebănuită pasiune şi de „Peluza Ultra Curva Sud" a Stelei, dar numai după căderea comunismului în Divizia B şi înlocuirea spectatorilor în haine kaki, cu ultraşii îmbrăcaţi la nudul gol. Adică cum i-au scăpat în cap mămicuţele lor după un nemeritat travaliu. Totuşi, beneficiază de pieile de măgări, cu care natura inumană i-a înzestrat cu o suspectă generozitate ca să le fie cald când afară este frig şi frig când afară se topeşte asfaltul de atâta freamăt interior.

Nu mai insist pe creaţiile acestor genii încă în libertate, deşi Copos m-a sictirit că s-a băgat şi pe istorie, adică tocmai acolo unde mândel avea impresia că dă ora exactă. Dacă nu mă credeţi, sunteţi nişte fraieri. Oricum, vă recomand, cu toată blândeţea şi modestia de care sunt capabil, ca lectură obligatorie, de la ăl cu ţâţa-n gură (dar trecut de 18 ani) şi până la cel cu barba sură (la fel, adică tot cu ţâţa-n gură), volumul I din „Istoria necenzurată a românilor" pe care tocmai am dat-o cu roatele-n sus înspre editură şi pe urmă mai stăm de vorbă.

Într-un târziu am înţeles şi că intenţia lui George Copos n-a fost de a lua premiul „Goncur" (sau „Goncourt", cine mai ştie, că la închisoare totul e relativ!), ci de-a ieşi mai repede la furat. Şi chiar n-are nicio vină că lucrarea care stârnea sentimente de invidie prin

lumea academică a cititorilor de contoare n-a fost concepută de el. Georgică doar a semnat-o „ca vicepremierul” şi nici măcar nu poate fi acuzat de plagiat, că masterandul de-a moşit-o n-a apucat s-o publice. Nici n-avea nevoie că nu furase nimic înainte.

Până la urmă l-am iertat pe „Domnul N-am”, dar ce ne facem fraţilor cu atâţia scriitori în libertate? Ăştia ne iau pâinea de la gură de-o să fim nevoiţi ca, asemeni lor, să le dăm în cap la oameni şi să-i operăm la buzunare. Pe viu, ca Oprescu.

Se aude că Ioan Nicolae scrie la greu să iasă de la bulău, iar Gică Popescu a băgat deja patru lucrări cu caracter ştiinţific de stă mâţa-n coadă pe pervazul bibliotecii miaunând „Sonata lunii”, de Beethoven de la Vâlcea.

Judecătorii – care au jurat pe „Codul lui Da Vinci” – au citit până a adormit peluza (avocaţi, grefieri, spărgători de seminţe, alţi inamovibili), după care i-au propus la ieşire „Premiul Nobil pentru Impostură”, că „Premiul Pulițer pentru haşmangleală” îl luase la intrare. Cu o apărare beton, în al doisprezecelea ceas, Baciul oltean va juca libero de săptămâna viitoare, deşi procurorii nu prea apreciază oamenii de ştiinţă prinşi la furat.

Totuşi, cred că ar trebui să-l lase să se desfăşoare pe contraatac, fiindcă acesta, cu sportivitatea care-l caracteriza în vremuri imemoriale, a recunoscut că a marcat din ofsaid şi nu va mai repeta procedeul niciodată. De fapt nici n-ar mai avea cum, că sfătuitorii lui, fraţii Becali – alţii decât renumitul mulgător de terenuri – mai au mult de scris.

Cu toate acestea, dincolo de răutăcismele care ne caracterizează, trebuie să apreciem rolul supereducativ al închisorilor româneşti, aceste veritabile oaze de linişte unde creatorii e la ei acasă.

Oare în ce ţară de pe mapamondul lumii s-a mai pomenit să intri la mititica infractor şi să ieşi scriitor? Tăceţi, aţi lăsat capul în josul paginii… Şi mai ziceţi că nu-i bine în România, prefăcuţilor! Păi dacă nu e bine, de ce toată lumea dinăuntru vrea afară? Şi ăia de afară de ce vor tot afară? Vorba lui Hamlet din Caracal: asta-i întrebarea…

P.S. Unii mai scrupuloşi ar putea să zică, din invidie, evident, că „Peluza Ultra Curva Sud” nu e a Stelei. Mă lăsaţi? Toate galeriile e curve de când cluburile sunt patronate de tot felul de guvizi, redenumiţi de popor, cu atâta sensibilitate, caraşi cu barbă.

5 octombrie 2015

editorial ARENA BUZOIANĂ

Publicat de Adi Sfinteş la 10: 42: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/10/cum-se-ajunge-in-calendarul-misto.html joi, 1 octombrie 2015

CUM SE AJUNGE ÎN CALENDARUL MIŞTO-ORTODOX... (LXVII)

Pentru Brâncoveanu anul 1711 a fost cam naşpa. Nu că i-ar fi scăzut veniturile, nici vorbă, ci aşa, în general, că nu prea i-a mai ieşit pasienţa duplicităţii, sau cum o numesc istoricii romantici, politica de echilibru şi vrăjeală în formă continuată.

În timpul confruntării dintre Petru cel Mare, ştabul ruşilor, şi turci îşi aşază tabăra într-un loc strategic, la Albeşti, ca s-o poată şterge mai repede spre Transilvania în cazul în care cineva i-ar fi cotrobăit prin gânduri. Că el era plecat la cafteală cu turcii, dar nu s-ar fi bătut nici cu ruşii că faima ţarului era în creştere spectaculoasă după ce-l fripsese la Poltava pe regele suedez Carol al XII-lea, un tip destul de greu de făcut la beregată. Adică, stătea bine-mersi cu nordul corpului în două luntrii, aşteptând să vadă care-i cel mai tare din parcare ca să ştie cui îi dă nişte bani de drum, că-l cam încurcau cu distracţiile lor. Şi în Valahia, de când se ştie, timpul în care n-ai furat nimic e o parte irosită din viaţă. Şi cu ocupaţia de bază a românilor nu te joci…

Dar spătarul Toma Cantacuzino îi dă planurile peste cap. Ia un corp de oaste şi-i ajută pe ruşi să cucerească Brăila.

Victoria otomanilor din confruntarea finală de la Stănileşti (iulie 1711) îl pune în dificultate, că turcii nu erau proşti deloc şi nu credeau în ruptul capului că spătarul dezertase de capul lui. În plus, unchiul său, şi totodată tovarăşul de comploturi anterioare, Constantin Cantacuzino, care voia domnia pentru fiu-su, îl pârăşte la Stambul că are relaţii dăunătoare sănătăţii cu creştinii, că stă mai mult la Târgovişte decât la Bucureşti, ca s-o poată şterge mai repede spre Ardeal, că din birurile apăsătoare a depus mulţi bani în conturi secrete la Veneţia şi Viena, că, în Transilvania, a bătut medalioane de aur cu chipul său (adică o făcea pe independentul), că o are mai lungă decât a lui şi câte şi mai câte, că stolnicul se pricepea la delaţiuni, ca orice cărturar subţire. Aşa că, la 15 aprilie 1714, pe negândite, Costică este mazilit. Nimeni n-a mişcat un deget în apărarea sa de unde se vede că

sfinţii nu-s prea iubiţi în Ţara Românească decât după ce ajung moaşte. Poate a contat şi faptul că solidaritatea românească încă nu se inventase. Cică e un proiect european în acest sens, iniţiat de Edi Nicolescu, un tip care era foarte simpatic până să-şi lase barbă, os de croat prin soţie.

Turcii, ospitalieri de la ţâţele mămicilor lor – că ei aveau mai multe – îl găzduiesc la Ediculé, închisoarea în care Vasile Lupu făcea nişte chefuri de nu mă uita, de se întrebau trecătorii dacă nu cumva au nimerit la Poarta Albă, renumitul lăcaş de creaţie, procreaţie şi lăutărie. Dar şi la otomani obiceiurile se mai schimbă, aşa că pe Brâncoveanu l-au pus în belciuge şi l-au chinuit la meserie, cam cum făceau pedeliştii cu poporul român mai alaltăieri. Călăul principal era o poznă a firii cu un singur ochi, Băsesciuc Mârlan, ajutat de un pitic importat din Twin Pix, care făcea baie în chiuvetă şi dormea în savonieră, printre săpunuri de pelin şi mătasea broaştei, şi pe care-l chema Gemil Bocciuc.

Din start i-au tăiat lui Vodă 25% din extremităţile corpului, că erau geloşi pe oamenii normali, şi au încercat să-i amputeze şi averea. Dar Brâncoveanu prefera să ajungă sfânt decât să se debaraseze de ochiul diavolului. Faptul că i-au bătut trestii sub unghii şi i-au întors piele pe partea ailaltă l-a lăsat aproape rece. Cu mare greutate şi abia după ce i-au pus ultimul şlagăr cu Nicolae Guţă, celălalt rege al aurului din fundul curţii, a cedat 1% din venituri, PIB-ul României pe zece ani. Când au adus-o în arenă şi pe Delia împreună cu mă-sa, rupte de bete, le-a mai dat un înscris pentru un cont de 400.000 de lei aur (zic finanţiştii de club), să le ducă p-alea la dezalcoolizare. Totuşi, călăii au avut noroc (pentru că la turci incompetenţa în această nobilă profesie se pedepsea cu sugrumarea) că Doamna Marica şi-a scăpat poşeta „Dolce Cabana" pe dalele de piatră şi din ea s-a iţit un inel cum nu se mai văzuse niciodată în Imperiul Otoman (repet: în Imperiul Otoman) şi niscaiva podoabe de zi care valorau peste o jumătate de milion de taleri. Surse istorice credibile afirmă cu certitudine că de atunci a început Băsesciuc să vadă lumea cruciş. Totuşi rămâne de apreciat putoarea, sau pudoarea, cine mai ştie, turcilor care n-au cotrobăit-o şi-n chiloţii din colecţia de primăvară-vară 1714. Dacă avea prin zonă piercinguri? Mai construiau ăia un pod peste Bosfor…

Văzând cu cine au de-a face, turcii s-au gândit să-i organizeze o zi de naştere cum n-a avut Brâncoveanu niciodată, cu toată averea lui.

Aşa că, la 15 august 1714, când tocmai împlinea 60 de cotolani, i-au pregătit o petrecere în pijamale. În picioarele goale şi doar în cămăşi „Versace-ultimul drum", în prezenţa sultanului, a crudului vizir şi a corpului diplomatic, s-a săvârşit trecerea Brâncoveanului în rândul sfinţilor. Mai întâi l-au lăsat fără umbrelă pe ginerele vistiernic Ienache Văcărescu, bănuit de mărirea TVA de la 19 la 24 la sută fără ştirea sultanului. Apoi a tăiat alocaţiile la copii. Pardon, i-a tăiat pe cei patru fii. Cică ăla mic nu prea ar fi vrut să devină sfânt, dar ta-su l-ar fi îndemnat să nu refuze că avusese el grijă să cumpere şi lumea cealaltă.

— Loveşte, liftă! i-ar fi aruncat puştiul printre dinţi călăului, convins că lucrurile chiar stăteau după cum i-a zis ta-su.

Sincer să fiu, nu sunt foarte convins de faza asta, singurul izvor istoric mai de doamne-ajută fiind poezia mea „Brâncoveanu către fii" din volumul „Elegii tricolore", dar, câteodată, nici în mine nu mai am încredere.

La urmă, în loc de tort, l-au executat şi pe ăl bătrân care, în definitiv, a fost victima nesăbuinţei sale de a-şi afişa cu ostentaţie, bogăţia. Dacă a reuşit să-şi cumpere un loc în rai, dracu' ştie, în mod sigur s-a căţărat în calendarul mişto-ortodox. Acum nu ştiu dacă această escaladare se datorează contribuţiei bisericesco-edilitară de necontestat sau mai marii lumii duhovniceşti s-au lăsat impresionaţi de naşparlitatea morţii sale, că prin faptele din timpul vieţii nu cred. Şi ar fi bine să nu credeţi nici voi, ci să cercetaţi.

Trupurile au fost expuse la porţile seraiului până seara, după care au fost aruncate în Bosfor. De acolo au fost pescuite de nişte creştini plătiţi de Doamna Maria şi îngropate în insula Cholke din Marea Marmara, unde – n-o să ghiciţi – avea nişte proprietăţi.

În iulie 1720, prin metode neortodoxe, atât de dragi familiei lui Costică, osemintele sunt aduse şi înhumate, prin grija Doamnei Marica, la biserica „Sf. Gheorghe Nou" din Bucureşti, ctitorie de-a sa.

La nasoala moarte a lui Brâncoveanu a contribuit mai mult decât era cazul Ştefan Cantacuzino (1714 – 1716), urmaşul său, care i-a trimis pe Radu Dudescu, cumnatul său, şi pe Barbu Ştirbei, să-l pârască la Stambul, ca nu cumva să scape viu. Numai oameni de caracter în familia asta. I-a mai mituit şi pe alţii ca să se plângă, ba a mai scos în calea paşalelor turceşti nişte ţărani nemulţumiţi de birurile fostului domn, care, ce-i drept e drept, se pricepea la luat pielea de pe contribuabil ceva de speriat.

Dar n-a prea avut timp să-şi savureze succesul că în ianuarie 1716 a fost mazilit.

Peste câteva luni, în noaptea de 6 spre 7 iunie, este sugrumat împreună cu ta-su, vestitul cărturar şi potlogar Constantin Cantacuzino. Aceeaşi soartă o au, două zile mai târziu, unchiul său, Mihai Cantacuzino şi antemergătorul Radu Dudescu. Şi iată cum toţi conspiratorii din 1688, care l-au trimis la doi metri sub omăt pe Şerban Cantacuzino, au mierlit-o în mod tragic. Şi mai ziceţi că nu există dreptate divină! Necredincioşilor…

PROMOUŞĂN

Fraţilor, am dat de dracu'. Vin fanarioţii! Cu excepţia guvernărilor din ultimii 25 de ani ăştia au fost cea mai mare pacoste căzută pe capul ţării. Dacă nu mă credeţi, sunteţi nişte fraieri cocliţi…

27 septembrie 2015

Publicat de Adi Sfinteş la 1: 32: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/09/stilul-brancovenesc-lxvi.html **marţi, 29 septembrie 2015**

STILUL BRÂNCOVENESC (LXVI)

Constantin Brâncoveanu a fost hoţ de mic, valah get-beget ce s-o mai lungim. Politician de politician, în cel mai modern sens al cuvântului, lua de la săraci şi dădea cu amândouă mâinile la bogaţi. În special lui însuşi, că i se părea că merită cel mai mult. Şi dacă ăilalţi erau proşti, era problema lor. Pentru el banul conta, restul erau amănunte. Credea că totul se rezolvă prin mită şi sperjur ceea ce i-a adus până la urmă sfârşitul. Şi sfinţirea, dacă mă înţelegeţi ce vreau să zic cu atâta subtilitate. Tot timpul lăsa impresia că este atât de bogat încât nu-i mai trebuie nimic, numai să fie lăsat în pace să-şi rumege caşcavalul. Obişnuia să scoată castanele din focul istoriei cu mâinile altora, el făcând-o pe niznaiul. Şi i-a mers chiar şi-n postumitate că istoricii mai slabi de îngeri, aburiţi de lăcaşurile sale de cultură şi fudulie, s-au lăsat influenţaţi la maxim de finalul destul de naşpa al clanului său. Până acum, fiindcă m-am făcut că nu observ durerile de şale ale drept-credincioşilor şi m-am aplecat cu bisturiul asupra vieţii şi activităţii lui Costică Şmecherică, marele ctitor de cai verzi pe pereţi. E adevărat, a creat câteva oaze turistice pentru cei fără ocupaţie cum ar fi bisericile de la Potlogi, Hurezi, Mogoşoaia, Râmnicu Sărat, Galata,

Bucureşti (Sf. Gheorghe Nou, Sf. Ioan Grecesc, Sf. Sava), le-a înfrumuseţat hogeacurile de weekend" Dintr-un Lemn" şi de la Sâmbăta de Sus, a reparat curţile domneşti de la Târgovişte şi din capitală, a construit nişte palate pe la Potlogi şi Mogoşoaia şi câte şi mai câte, că avea bani mai mulţi decât putea să numere. Era un fel de Bill Gates la puterea a cincisprezecea al acelor vremuri şi singura lui invenţie fusese şmecheria cu ghivent. Avea atât de multe proprietăţi că pentru a-şi face testamentul a trebuit să ţină trei tipografii (la Bucureşti, Snagov şi Buzău) care lucrau la foc continuu. A dezvoltat şcoala superioară iniţiată de Şerban Cantacuzino şi i-a plătit boiereşte pe-alde Radu Greceanu, Radu Popescu, Antim Ivireanul şi Constantin Cantacuzino (unchiul, protectorul, complicele şi, într-un fel, ucigaşul său) să-i facă o imagine de senzaţie şi să-i finalizeze testamentul. Cică urmaşii lor nici acum nu l-au isprăvit. Bine, s-au apucat şi târziu de treabă. L-au început în 1708 şi n-au reuşit să inventarieze decât 55 de sate cu tot ce zburdă, respiră sau practică sporturi sexuale în acel spaţiu ancestral, 56 de moşii cu alte părţi de sate adăugate, cinci rânduri de case în Bucureşti, alte acareturi la Târgovişte, proprietăţi fără număr pe „afară", din Ardeal şi până la San Stefano, pe ţărmul Mării Marmara, inclusiv în Bulgaria, dacă puteţi să credeţi aşa ceva. Cât despre conturile în străinătate nici turcii, foarte pricepuţi la treburi d-astea, n-au reuşit să scoată mare lucru. La banii lichizi încă se mai lucrează. Şi, ca să fie socoteala mai uşoară, se numără pe sărite, şi doar pe pungi. Cică, când vor termina de numărat, se va plăti datoria externă a României, în avans, pe următorii 300 de ani.

Dar Costică a rămas în memoria posterităţii prin vestitul stil brâncovenesc care se baza pe o schemă tip Caritas. Iei bani de la proşti – şi, slavă Domnului, Valahia a avut întotdeauna surplus – şi-i mituieşti de opt ori mai mult decât concurenţa pe ăia care vor să te facă mai scund cu-n cap. Dar, ca orice joc piramidal, vine ziua în care se prăbuşeşte îngropând sub dărâmături pe iniţiator şi pe acoliţii către care se făcuseră plăţi peste rând.

Totuşi, cred c-ar fi timpul s-o luăm cu începutul carierei acestui sfânt postmortem. Că faptele sale din timpul vieţii nu-l recomandă în niciun fel. Dar, probabil, contabilii Patriarhiei au dat de urma vreunui cont şi le-a mirosit a sfânt. Că Brâncoveanu n-avea nicio limită, era în stare să cumpere şi lumea de apoi…

După cum bine ştiţi – şi dacă nu ştiţi ar fi timpul să aflaţi – la 36

de ani ajunge pe tron după otrăvirea lui Şerban Cantacuzino de către doi din fraţii săi şi de către Costică însuşi, care-i era nepot. Marele logofăt – căci cu asta se ocupa la momentul respectiv – o face pe nevinovatul şi joacă un teatru ieftin precum că el n-ar vrea domnia, că lui nu-i plac averile, deşi era putred de bogat, şi că are dublă cetăţenie româno-română. Că, dând nişte pungi cu galbeni unde trebuia, o căpătase, la 19 mai 1688, şi p-aia a Transilvaniei, unde, de altfel, avea nişte proprietăţi la care s-ar fi putut refugia dacă i-ar fi cotrobăit Şerban prin gânduri şi ar mai fi apucat să spele puţină. Dar ceilalţi complotişti îl iau pe la spate (sau de la spate – sursele istorice sunt confuze) şi-l duc la Mitropolie, să-l ungă domn. După formalitatea asta se pune cu sârg pe jefuirea ţării. Şi era priceput, nu glumă…

La 30 ianuarie 1689 închină ţara imperialilor continuând demersurile nefinalizate de Şerban, dar, cum era cu fundu-n două luntrii ca-ntotdeauna, ca să se convingă, austriecii intră în ţară cu 15.000 de ostaşi comandaţi de Heissler, solicitând întreţinerea lor timp de şapte luni, 1500 de cai şi, până la valoarea de 800.000 de florini, bani lichizi. La Brâncoveanu totul era până la bani, aşa că-i cheamă pe tătari (care le dă avans imperialilor) şi pe turci, cu care, în 1690, la Zărneşti, îi zdrobeşte pe austrieci. Heissler cade prizonier, iar aga Constantin Bălăceanu, principalul contestatar al domnului, moare pe câmpul de luptă. Prin ţară, nişte „curuţi" de-ai lui Tokoli, fostul aliat care fusese impus pentru scurt timp mahăr al Transilvaniei, jefuiesc cumplit ceea ce duce la vânarea lor prin sate şi alungarea la sud de Dunăre.

După aceste unice fapte de arme, Brâncoveanu are o domnie lungă bazată pe biruri mari şi mituiri şi mai mari. El era genul de om care credea că totul se rezolvă cu bani. De aceea n-avea niciun scrupul să-i plătească şi pe turci şi pe austrieci. În plus le dădea informaţii unora despre ceilalţi cu o exactitate diabolică.

În 1695 devine formal „principe al imperiului", că conte (pardon de expresie) era încă din 1688, cu trei luni înainte de a-l otrăvi pe Şerban Cantacuzino. Cel supranumit „prinţul aurului" (altân-bei), şi nu din cauza tenului feţei că plesnea de sănătate, avea o reţea de informatori mai tare decât Securitatea. Majoritatea erau acoperiţi în moderatori de tocşouri ori negustori prin capitalele europene şi niciunul n-a defectat pe acolo. După cum se va vedea mai la vale, trădarea a venit de lângă el.

Anul 1699 îl bagă la cheltuială, dar a meritat. A obţinut şi domnia pe viaţă de la turci şi respectul imperialilor care, după pacea de la Karlowitz, îi erau ca un junghi în coastă întinzându-şi autoritatea şi asupra Transilvaniei.

În relaţiile cu Moldova, Brâncoveanu n-a dovedit că ar fi vreun sfânt, ba dimpotrivă, a fost dracul gol. Acum eu nu ştiu ce să zic; ori nu auzise de conştiinţa de neam, ori n-a mai vrut să dea bani şi pe aia, ori îl durea-n briceag de toată lumea…

Pe Constantin Cantemir l-a disprețuit pentru că era din neam de răzeşi şi l-a săpat non-stop la Stambul. În 1693, ca un bun creştin, îi spânzură în zi de bâlci pe Staicu paharnicul şi pe Preda Proroceanul, nişte boieri ce fuseseră găzduiţi de Cantemir şi făcuseră plângere la Stambul pentru că nu le plăcea moaca Brâncoveanului. După cum se vede delictul de opinie nu era văzut cu ochi buni nici în acea vreme. După trebuşoara asta se dă peste cap să nu fie recunoscut domn al Moldovei Dimitrie Cantemir, lucru care-i reuşeşte în nici trei săptămâni, perioadă în care turcii au numărat mărunţişul trimis de Altân-Bei.

Nici cu Antioh nu s-a arătat mai prietenos decât, formal, în 1705, pentru ca în 1711 să-l găsim în aceeaşi duşmănie creştin-ortodoxă faţă de Dimitrie Cantemir care, oricât de cotită am da-o, era mult mai învăţat decât înfumuratul valah. Apogeul conflictului cu Cantemireştii a fost atins atunci când i-a impus pe Constantin Duca, viitorul ginere, şi pe Mihai Racoviţă, vărul de-al doilea, pe tronul fierbinte al Moldovei.

Ca să-şi apere scaunul domnesc de influenţa Exaporitului, cel cu mare trecere la Poartă şi care-l voia domn pe fiul său Nicolae Mavrocordat, o căsătoreşte pe fiica sa Ilinca, cu Scarlat, o altă odraslă de-a acestuia. Nici la zestrea miresei n-a fost finalizată numărătoarea. După 100 de pungi cu bani, 200 cu giuvaieruri şi niscaiva moşii, maşinile pe două picioare de numărat bani au clacat de epuizare. Dar Scarlat dă colţu' după numai un an şi jumătate, sătul să tot dezbrace o femeie îmbrăcată în aur, şi Exaporitul reîncepe intrigile.

În 1703 este chemat la Stambul. Asta nu suna bine deloc, dar, prevăzător din fire, trimite înaintea sa atât de mulţi bani încât sultanul s-a gândit dacă n-ar fi mai bine să lase tronul imperiului şi să se mute el în Valahia. I s-a mărit haraciul la 240 de pungi de galbeni, cam cât primea Doamna Marica pentru epilat pădurea nebună din zona crepusculară.

De aici încolo să te ţii huzur, creaţie şi procreaţie. Toată lumea asta era a lui, se credea în anticamera raiului. Şi de ce să nu fim corecţi până la capăt; pentru el aşa era. Era mai nasol pentru restul lumii…

PROMOUŞĂN

Dacă ţineţi cu orice preţ să vedeţi cum se ajunge în calendarul creştin-ortodox, urmăriţi-ne cu ochii cât cepele. Citiţi şi vă cruciţi! N-are rost să vă spun mai multe că şi aşa îmi păreţi cam obosiţi…

27 septembrie 2015

Publicat de Adi Sfinteş la 6: 06: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/09/moartea-pasiunii-din-carpati.html **marţi, 29 septembrie 2015**

MOARTEA PASIUNII DIN CARPAŢI

Se zice că în Moldova dacă ai geacă de piele, încălţări „Abibas", fes „Oblio" şi ştii şi olecuţă de bătaie, eşti moartea pasiunii, toate fetele e leşinate după tine, nu mai trebuie să le bagi cu forţa în maşină şi să le sechestrezi până se obişnuiesc cu atmosfera. Sau cum ar spune galeria lui Rapid, care, după câte se ştie, nu e membră de partid, dar nici pe la biserică n-a fost decât ca să spargă cutia milei, porţile ţi se deschid. Cică toate porţile…

Aşa o fi, nu putem să contrazicem tradiţia multiseculară a acestui colţ de rai second-hand, că imediat ne citeşte „Moartea din Carpaţi" editorialul şi ne rupe ursuleţul de pluş cu dinţii, cum l-am văzut o dată la televizor, între o participare la seminariile socraticului Măruţă – care trage audienţa de… în sfârşit, care trage audienţa – şi tăierea porcului bunului său tată, un om de altminteri onorabil, cu singurul defect că, atunci când era posibil, procrea la beţie. Dar acum, pe criza asta demografică n-are rost să mai facem mofturi, bine că a ieşit şi aşa, că până la urmă licenţiatul în dreptul celui mai bengos şi istoria tricepşilor, e un băiat simpatic care, dacă nu lua atâtea picioare-n gură şi pumni în dovleacul care-i ţine loc de umbrelă, putea lesne plagia şi-un doctorat. Şi vă asigur că nimeni nu i-ar fi cerut să-şi dea demisia din importanta funcţie de bătăuş cu carismă, că noi, românii, ne iubim plagiatorii până la uitarea de sine.

Văzând ce megastar de Dâmboviţa a devenit Cătălin Moroşanu, şi alţi flăcăi, zămisliţi la contactul culturilor de Cucuteni-Cotnari cu Podul Iloaiei-Huşi, s-au apucat să bată lumea. Şi-o bat bine, ceea ce pe

noi, ca ultraortodocşi fervenţi, nu poate decât să ne bucure la pitpalacul inimii.

Deunăzi, un flăcău chitit pe poceală din aceeaşi zonă crepusculară, s-a apucat în Germania chimistei Angela Merkel – care experimentează acidul sulfuric islamic cu baza teutonică oarecum creştină – să-l bată la meserie pe un găligan de-al lor de 108 kg, hrănit numai cu cârnaţi şi ură faţă de români, până i-a sărit ăluia muştarul pe nas.

Mihai Nistor, strănepotul de 104 kg al lui Ştefan cel Mare (că şi ăla le-avea cu cafteala ceva de speriat), i-a arătat Angelei de ce nu vrem cotă de refugiaţi. Pentru că e un meci pe viaţă şi pe moarte care se încheie în repriza a noua, prin knock-aut. Adică, dacă nu ne fac ei şniţele cu vreo centură d-aia zburătoare de-a lor, îi facem noi cu vreo lovitură venită din fundul curţii şi ne încingem şi cu chimirul aurit fără să fim acuzaţi de haşmanglire. Ceea ce a făcut şi boxerul nostru care şi-a înfăşurat pe trupul bine lucrat de tescovină şi busuioacă, centura AIBĂ, cea mai nouă versiune profesionistă în care şi amatorilor le este permis să facă bani frumoşi, ca să nu mai fugă înainte de vreme la concurenţă. Ca să înţelegeţi toată istoria, cei care participă la galele organizate de forul internaţional de box, îşi păstrează şi toate drepturile de amator, inclusiv acela de a boxa la Olimpiadă. Adică, e la fel cum se întâmplă în baschet cu profesioniştii.

Ce mi-a plăcut mie la băiatul ăsta, care s-a luat de box la 16 ani fiindcă era prea gras, a fost principiul sănătos de viaţă, chiar dacă e un plagiat după Aristotel, care sună cam aşa: „decât să plângă mama, mai bine să plângă mă-sa!”. În mod sigur i l-a impregnat cărturarul Relu Auraş, adică acel individ care a făcut din Leonard Doroftei şi alţi golani de cartier, campioni mondiali fără toate ţiglele pe casă. Acum, ca să-şi încununeze cariera, a scos din jobenul de mare antrenor şi un super-greu, că de vreo patruzeci de ani (de la celebrul meci în care Simu l-a snopit pe Teofilo Stevenson până în ultimele treizeci de secunde când, în loc să-i întoarcă şi obrazul celălalt, i-a dat cubanezul o carabă de l-a adormit), n-am mai pupat vreo medalie la această categorie. E adevărat că nici nu aveam cum să vedem mulţi sportivi cu greutate că în Moldova mâncarea-i mai mult aşa de fudulie, băutura-i temelie. Urmată, evident, de tradiţionalul viol în grup…

29 septembrie 2015

editorial ARENA BUZOIANĂ

Publicat de Adi Sfinteş la 1: 48: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/09/dimitrie-cantemir-extraterestrul.html **joi, 24 septembrie 2015**

DIMITRIE CANTEMIR-EXTRATERESTRUL, PLAGIATORUL, MANELISTUL (LXV)

Vă întrebaţi cu îndreptăţire de ce n-a reuşit Dimitrie Cantemir să-i facă pe turci de la genunchi în jos deşi avea minte cât toată Moldova la un loc, bonus restul lumii?

Strategii militari afiliaţi unui ONG cu finanţare guvernamentală au stabilit că ruşii nu l-au ascultat şi au plecat cam la plesneală spre Stănileşti, fără un plan clar şi fără să fie asigurată aprovizionarea. De altfel aspectul ăsta nu li se părea important ruşilor că ei, oricum, şi pe vremea aia, colecţionau ceasuri şi diverse bunuri de larg consum tupilate prin gospodăriile moldovenilor. Nu mai vorbim de faptul că era al naibii de cald, ceea ce pentru urmaşii lui Ivan cel Groaznic a fost întotdeauna un mare dezavantaj dacă temperatura corpului n-avea nicio legătură cu vodca.

Adevărul e însă altul, ascuns în pivniţele Cotnarilor, printre budanele cu vin şi tescovină la care migăleau cât era ziulica de lungă gospodarii, cărora şi pe atunci li se spunea drojdieri. Moldovenii nu erau prea încântaţi să fie conduşi de filosofi, scriitori şi alte asemenea vietăţi coborâte în viaţa lor cu anasâna (1

Ce, de carte le ardea lor câtă treabă aveau?! Din cauza tătarilor, a secetei şi a videochatului aproape că nu mai aveau timp de băutură şi procreaţie. Cât despre jucători de creaţie ca Dimitrică erau sătui până-n encefalul minţii (puşchea pe limbă!). Acu eroul nostru ori nu cunoştea fondul problemei, ori nu-l interesa părerea celor din jur că de când s-a născut, la 26 octombrie 1673, tot într-o învăţătură o ţinea, de ziceau clevetitorii că nu-i fiul lui ta-su. Mai întâi a studiat, vorba vine, în Moldova, cu călugărul grec Cacavela Ieremia. (De ce vă hliziţi? Aşa îl chema pe cretan.)

---

[1] **cu anasâna** *expr.(pop.)* forţat, cu de-a sila. Sursa: Argou (2007)

ANASÂNA s. f. (Reg.; în expr.) *A lua* (sau *a duce, a aduce* etc.) *cu anasâna* = a lua (sau a duce etc.) cu forţa. – Tc. **anasýný.** Sursa: DLRM (1958)

Ajuns la turci, ca ostatic, e un aspirator de cunoştinţe şi îşi însuşeşte, direct sau pe şestache, turca, persana, arabă şi italiana adăugându-le limbilor cu care venise de acasă: greaca, slava veche şi limba de vacă bălţată cu măsline. Ba mai mult decât atât, pe ce că era poliglot, le ardea bine de tot şi cu muzica, talent care, adăugat farmecului personal irezistibil, făcea ravagii printre figurantele însetate de cultura trupului.

La cele două castele ale sale de deasupra Cornului de Aur, dobândite în 1692 şi 1700 (ăsta era zestrea soţiei sale Casandra, fiica lui Şerban Cantacuzino) se întâlneau toţi fiţoşii cu pretenţii de intelectuali ai Stambulului, băşca modistele, cântăreţii şi alţi închipuiţi. La el acasă era un amestec de „La Măruţă" şi „Garantat 100%".

Trăind atâta amar de vreme printre turci, i-a cunoscut atât de bine încât era convins că sfârşitul Imperiului este aproape. Şi voia să participe la dărâmarea lui, dacă va avea ocazia. Cum la Stambul părea destul de paşnic, ba, în plus, mai şi scria, turcii l-au considerat întotdeauna omul lor, un filfizon care nu poate fi un pericol decât, cel mult, pentru artele frumoase. Aşa că în perioada turcească, când nu petrecea sau nu trăgea mâţa de coadă, a scris un tratat de logică – „Compendiolum universae logices institutionis" care i-ar fi scandalizat pe moldoveni dacă l-ar fi înţeles. Dar Cantemir, după cum poate v-aţi dat seama, nu era prost deloc şi l-a scris în limba latină, ca să n-aibă nimeni de suferit acasă. După această trebuşoară, cu „Divanul" şi „Istoria ieroglifică" o dă rău de tot pe filosofie, altă boală ruşinoasă şi fără leac. Tot aici se încadrează şi „Sacrosanctae scientiae indepingibile imaga" (să mor io, dacă nu mi s-a făcut praf tastatura!), lucrare netipărită, inspirată, după modelul „Ponta" din sistemul filosofic al medicului belgian Van Helmont.

Tipăreşte „Divanul sau gâlceava înţeleptului cu lumea sau giudeţul sufletului cu trupul" (1698), dedicată fratelui Antioh, o lectură destul de naşpa pentru cititorii de „Click", în care demonstrează, credea el, superioritate spiritului asupra materiei". Fugi, măi, de aici!", i-au tras-o scurt moldovenii convinşi că băiatul ăsta n-are prea multă minte. „Ai fierbinţeală!", au continuat ei când, în 1705, scoate şi „Istoria ieroglifică", o alegorie oarecum subtilă în care prezintă luptele pentru putere dintre Cantemireşti, Constantin Brâncoveanu şi Cantacuzini.

Marile sale creaţii sunt redactate în Rusia de unde i s-a dus buhul în toată lumea care ştia să citească. A scris" Viaţa lui Constantin

Cantemir", adică a lui ta-su (prin 1714 – 1715), tipărită abia în 1783, la Moscova.

La 11 iulie 1714 devine primul român membru al unei academii străine, cea din Berlin, şi, la cererea acestui for, realizează" Descrierea Moldovei", o lucrare valoroasă, dar cu destule naivităţi, care, însă, a avut o circulaţie europeană. Asta şi pentru faptul că nici străinii nu se omorau cu cartea, nimeni nesesizând prostia cu pretenţie de postulat ştiinţific potrivit căreia apa Prutului ar fi cu 30% mai uşoară decât H_2O altor râuri similare. Gogomănia i-a lăsat reci pe moldoveni care n-aveau nicio treabă cu mult hulitul lichid. Pentru ei apa grea sau apa uşoară putea nici să nu existe că nici nu se observa.

Cu toţi însă au fost impresionaţi de cele 654 de sate şi 182 de ape prezentate pe hartă, care, acolo, în creion, vorba vine, arătau belea. A fost tipărită în nemţeşte, în două ediţii (1769 şi 1771), în ruseşte (1789), în greceşte (1814) şi în româneşte (1823), dar nicio traducere nu redă cu fidelitate textul original scris în latineşte.

Succesul editorial l-a cunoscut cu best-sellerul[2]

„Istoria creşterii şi descreşterii Imperiului Otoman" sau, cum îi zicea el, pisicindu-se, „Historia incrementorum atque decrementorum Aulae Othomanicae", finalizată, e un fel de-a spune, abia în 1716, în care descrie saga otomană de la Soliman Şah, tatăl lui Eritrogul (1214) şi până la înapoierea lui Petru cel Mare în Rusia, după bătălia de la Stănileşti (1711). Lucrarea i-a influenţat şi pe Marsigli (1732) şi pe Montesquie (1734), în principalele lor best-selleruri. A fost tradusă în franceză (1743), engleză (1734 şi 1756), germană (1745), română (1876 – 1878) şi rusă (în această limbă nu s-a tipărit).

În timpul expediţiei din Persia a băgat iar material despre otomani, dar manuscrisul s-a pierdut, slavă Domnului, într-un naufragiu pe Marea Caspică (1722), şi un „Catehism" persan.

---

[2] Un **bestseller** este o lucrare literară care poate fi considerată populară sau care deține recordul la vânzări.[1] Se mai poate scrie și **best-seller**.
Termenul provine din limba engleză.

BESTSÉLLER, bestselleruri, s. n. 1. Lucrare (literară) care deține recordul la vânzare. 2. Autor popular al unei lucrări (beletristice) de mare succes. 3. Articol sau produs foarte căutat la un moment dat. [Pr.: bestsélăr] – Din. engl. bestseller. Sursa: DEX '09 (2009)

„Hronicul vechimii a româno-moldo-vlahilor”, gândită ca o vastă istorie, în două părți, a românilor – din care a realizat doar jumătate – e o demonstrație destul de OK a romanității și continuității noastre, a geto-dracilor. S-a păstrat doar traducerea românească făcută de el însuși în 1717 și tipărită abia în 1835 – 1836.

„Istoria Cantacuzinilor și a Brâncovenilor” (1718) e un plagiat după italianul Del Chiaro și înfățișează scurta perioadă de la executarea postelnicului Cantacuzino și până la pribegia soției lui Ștefan Cantacuzino. Deci, ca să fie foarte clar, Cantemir a inventat și plagiatul fără scrupule, Ponta n-are niciun merit nici în problema asta.

Dar Dimitrică a mai scris și lucrarea teologică „Cartea sistemei sau despre starea religiunii mahometane” (1722), precum și o lucrare despre muzica turcească fiind primul teoretician al manelelor, un fel de Nicolae Guță cu creier. Dar nu s-a putut abține până nu le-a inventat otomanilor și un nou sistem de notație muzicală, asta în perioada în care nu desena și picta ca un apucat. Deci, era pe sistem rău de tot. Era turbo.

Totuși, cred că ați sesizat și voi că băiatul ăsta chiar n-avea toată țigla pe casă și, deși se trăgea din neam de răzeși, se dădea rotund susținând că-i curge prin vene și sânge tătăresc. Ca la toți moldovenii după ce beau un pic și socializează solo, mai rar, și în grup, de obicei. Apucăturile alea neomenești, cu cititul cărților, cu scrierea altora într-o vreme în care curvăsăritul, bârfitul și țuicăritul erau preocupările de bază ale moldovenilor, nasc mari semne de întrebare asupra adevăratei origini a acestui purtător de peruclă. Și cea mai mare vină o are mă-sa că numai ea știe cu cine l-a procreat. Că prin păpușoii Moldovei, ba și printre straturile de barabule și curechi, bântuie extratereștrii cu ochelari de soare, geacă de piele și smartphone la cingătoare.

PROMOUȘĂN

Nu credeți că-i timpul să ne întoarcem pe pământul Valahiei, la hoțiile noastre, că abia ne așteaptă Constantin Brâncoveanu. A zis să ne grăbim până nu devalizează toată Valahia și-l ridică turcii volens-nolens (p-asta am șterpelit-o de la Cantemir), în rândul sfinților. Ce ziceți, ne băgăm? Sau e prea periculos?! Eu mă bag. Dacă nu mă mai întorc înseamnă că această călătorie în timp nu și-a îndeplinit misiunea și n-am reușit să-l conving pe Costică să fure mai puțin.

12 septembrie 2015

Publicat de Adi Sfinteş la 11: 06: 00 a.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/09/dimitrie-cantemir-şi-ai-lui-lxiv.html **duminică, 20 septembrie 2015**

DIMITRIE CANTEMIR ŞI AI LUI (LXIV)

Constantin Cantemir (1685 – 1693), ta-su lui Dimitrie, era fiu de răzeş din satul Silişteni, ţinutul Fălciu, şi fusese militar de carieră, ca să nu-i zicem de-a dreptul mercenar. Şaptesprezece ani a luptat pentru poloni, ajungând căpitan de cavalerie, a mai ars-o şi prin Valahia după care s-a huşuit în ţara de baştină ocupând diverse funcţii militare şi civile, cea mai importantă fiind cea de capuchehaie la Stambul, prilej cu care îşi şcoleşte şi fiii, în ciuda faptului că el nu ştia decât să se iscălească.

După cum se vede se trăia bine fără carte şi pe vremea aceea!

Cu ajutorul lui Şerban Cantacuzino, în 1685, ajunge domn al Moldovei, deşi bătea pe 73 de ani, o vârstă absolut scandaloasă pentru vremea aceea. Era însă în mare formă: mânca bine, bea straşnic, iar numeroasele semne ale unor răni vechi, care-i tatuaseră trupul burduhănos, îl făcuseră celebru printre gagici – de care, slavă Domnului, Moldova n-a dus niciodată lipsă! – cărora barba albă de Moş Crăciun li se părea foarte hat.

Toate păreau bune şi frumoase numai că polonezii lui Sobieski, aflaţi în şucăr mare cu turcii, făcuseră o mare pasiune pentru frumuseţile Moldovei pe care o jefuiau cu o precizie de ceasornic, cam de două ori pe an, de semăna, biata de ea, cu un platou de filmare holiudian în care morţii erau mai numeroşi decât viii. În plus, profitând de vremea favorabilă jafului, tâlharii se înmulţiseră atât de mult încât până şi iubitorul de carte Miron Costin, staroste al Putnei, a ordonat tăierea şi agăţarea pe la răspântii a patruzeci dintre ei. Probabil refuzaseră să-i cumpere cărţile…

Dar pentru că boierii au pus-o de un complot (la o nuntă la Băcani) prin care voiau să-l înlocuiască cu Velicico Costin, fratele cronicarului, Vodă se răzbună crunt. Pe Velicico îl execută în faţa porţii domneşti, după ce, în preludiu, l-a frăgezit cu buzduganul, iar pe Miron Costin îl decapitează la Roman, deşi cronicarul susţinea că nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase, în momentul complotului fiind la

moşia de la Barboşi pregătindu-se să-şi înmormânteze soţia (decembrie 1691). Dar Cantemir fie n-auzea prea bine, fie se prefăcea, cert este că a lăsat Moldova fără unicul intelectual cu barbă şi moşie. Nu s-a revoltat nimeni pentru atâta lucru, şi după cum v-aţi dat seama, nici Vodă nu era vreun admirator al cărturarilor. Totuşi, gura lumii zice că până la moartea sa, survenită la 27 martie 1693, la vârsta de 81 de ani, ar fi regretat gestul. Dar mie nu-mi vine a crede fiindcă, după câte îl ştiu pe Miron, mare sforar încă de pe vremea lui Antonie Ruset, care a îmbulinat-o din cauza lui, e imposibil să nu fi fost inspiratorul. Faptul că tocmai atunci i-a murit soţia ar fi putut fi cel mult un alibi, dar – după cum s-a văzut – nu suficient de solid.

Cu cea de-a treia nevastă, Ana Bantaş, bătrânul Cantemir i-a avut pe Antioh, Dimitrie şi pe Safta, iar din al doilea mariaj, care durase trei ani, i-a rămas doar Ruxandra. Prima soţie îi murise la numai patruzeci de zile după nuntă.

Timp de trei săptămâni domneşte Dimitrie Cantemir, ales de boieri, dar la stăruinţele lui Constantin Brâncoveanu, este numit Constantin Duca (1693 – 1695), un puştulache de numai şaptesprezece ani pe care sfântul sfinţilor pusese geana să-l facă ginere, îmbârligându-l cu domniţa Maria în aceeaşi toamnă. Costeluş nu ieşea din vorba socrului său. A pus taxe noi: văcăritul, porcăitul şi cetuitul, bonus impozitul pe pogonul de păpuşoi (prima menţiune documentară a porumbului în Moldova) şi patru zloţi pe ăla de tutun. Cam nasol. Dacă i-ai luat moldoveanului papairoasele, cotoarbele, spirtoasele şi mămăliga să nu te aştepţi să domneşti prea mult. Inevitabilul se produce în decembrie 1685 când a fost mazilit şi, deşi nevastă-sa striga în gura mare că tătuca al ei, adică Brâncoveanu, va pune pungă lângă pungă până la Ţarigrad şi se vor întoarce la domnie, săvârşitu – s-a visul deoarece Maria se îmbolnăveşte de ciumă pe malul Bosforului şi tragi-comedia s-a sfârşit (1697).

Vine Antioh Cantemir (1695 – 1697), de 24 de ani, care la apucături semăna tatălui său, deşi avea un look diferit, el fiind ditamai beldiganul. În plus ştia şi ceva carte. Nu să-i bage în boală pe moldoveni şi să-şi piardă tronul, dar orişicât. I-a cerut lui Brâncoveanu o fată de soţie, că tot avea ăla mai multe, şi ca să curme şi duşmănia care exista între cele două familii domnitoare încă de pe vremea tatălui său, dar valahul, cu nasul pe sus, l-a refuzat nevrând să-şi mărite fata cu un descendent al răzeşilor, chiar dacă era la a doua generaţie.

Această adversitate le convenea de minune turcilor care nu mai pridideau cu număratul pungilor de aur primite în special de la Brâncoveanu, pentru a-l mazili pe şi pe Antioh. Lucru care se întâmplă în 1700, ceea ce a întristat întreaga Moldovă, că Antioh, după un început mai greoi, le-a uşurat viaţa moldovenilor prin fixarea unei singure dări anuale plătită în patru rate egale, desfiinţând şi nişte biruri nepopulare printre care văcăritul şi curvăsăritul. Pe care însă le va reintroduce Constantin Duca (1700 – 1703), care, după ce l-a supărat pe fostul socru, a fost înlocuit cu Mihai Racoviţă (1703 – 1705). Duculeţ avea să moară sărac la Stambul după ce a fost judecat, în stilul lor inconfundabil, de către turci, ca o consecinţă a plângerilor boiereşti.

Prima domnie a lui Racoviţă a fost aburească fiind înlocuit cu Antioh Cantemir (1705 – 1707), care reuşeşte să se împace şi cu Brâncoveanu. Ba, mai mult, valahul se angajează să-i dea lui Dimitrie Cantemir câte zece pungi de galbeni pe an pe care să-i facă ăla praf la Stambul cum o ştii el mai bine (şi se pricepea, vă asigur). Să nu credeţi că Brâncoveanu era vreun caritabil, nici vorbă, în felul acesta se proteja de eventuale intrigi şi-l costa mult mai puţin decât să dea parale fără număr vreunui vizir bine înfipt pe lângă sultan. Era un fel de asigurare de viaţă cât de cât liniştită.

De data asta puse biruri grele, printre care cornăritul şi vădrăritul, că turcii nu-i dăduseră domnia pe ochi frumoşi. Este mazilit şi înlocuit cu Mihai Racoviţă (1707 – 1709) spre regretul celor mai mulţi moldoveni şi îndeosebi al lui Ion Neculce care-l ridica în slăvi zicând că era „nelacom, nici la sânge, nici la la bani, nici la minciuni”.

Bă, mă laşi?!

Mihai Racoviţă dublează dările şi introduce fumăritul, câte doi ughi de fiecare horn al casei. Al dracu’, voia să protejeze mediul înconjurător că i s-a părut lui că încălzirea globală a luat-o razna!

În timpul său, pe teritoriul Moldovei se bat ruşii cu suedezii (da, aţi citit bine) ceea ce până la urmă îi aduce mazilirea şi numirea lui Nicolae Mavrocordat (1709 – 1710), fiul Exaporitului („tainicul dinlăuntru”), marele dragoman, şi strănepot, după mă-sa, al fostului domn Alexandru Iliaş. Le avea tare cu limbile străine dar nu şi cu româna. Desfiinţează unele impozite care i se păreau deplasate şi-i ţine pe boieri la distanţă, ceea ce avea să-i dăuneze la scaunul domnesc. Este mazilit în 1710 şi înlocuit cu Dimitrie Cantemir cu care de altfel se

şi întâlneşte la Galaţi unde şi-au promis reciproc să nu se pârască la Stambul că le stă mai bine cu capetele pe umeri.

Dimitrie Cantemir (1710 – 1711) a locuit din 1693 la Ţarigrad unde nu numai că şi-a desăvârşit cultura dar a şi tras sforile necesare accederii la putere, fiind sprijinit inclusiv de hanul tătar. Era considerat devotat trup şi suflet turcilor, numai bun să-l spioneze şi să-l supravegheze pe Brâncoveanu, bănuit că o arde în secret cu ruşii. Dar pentru că îi cunoştea foarte bine pe turci, şi participase personal la dezastrul militar de la Zenta din 1697, încheie o convenţie militară cu ruşii, la 27 aprilie 1711. În iulie acelaşi an, la Stănileşti, pe Prut, cei 200.000 de turci şi tătari îi pun pe creştini cu botul pe labe, încercuindu-i. După ce vizirul este cumpărat cu 800 de pungi cu aur, se încheie pacea favorabilă turcilor.

Dimitrie Cantemir, cu care otomanii aveau ceva important de vorbit şi erau foarte nerăbdători, reuşeşte să se care la ruşi însoţit de familie şi de nişte slujitori printre care şi hatmanul Ion Neculce, viitorul scribălău. Mai trăieşte doisprezece ani la Harkov, Moscova şi Petersburg. În 1713 îi moare soţia, Casandra, fiica lui Şerban Cantacuzino după cum bine ştiţi, iar în 1719 se recăsătoreşte cu Nastasia Trubeţkoi (aşa o chema, ce vă hliziţi aşa?). Prietenul său, Petru cel Mare, îi dăduse de la începutul exilului cincizeci de sate, şase mii de ruble anual şi două rânduri de case la Moscova. Şi-l face consilier intim, iar pe fiică-sa şi-o face intimă, cântându-i la urechea catifelată diverse slowri de Céline Dion.

În 1722, Cantemir pleacă şi el în campania împotriva Persiei dar, din cauza unei crize de diabet, se întoarce la moşia sa de la Dimitrovca unde va închide pentru totdeauna ochii săi iscoditori. A fost înmormântat alături de prima soţie în cimitirul mănăstirii ortodoxe din Moscova, propria-i ctitorie. Fiica sa, Maria, care devenise iubita preferată a lui Petru cel Mare, a avut de tras la greu de pe urma ţarinei după moartea acestuia, iar dintre ceilalţi opt copii (din care unul nelegitim, că cică nici la filosofi mandravela nu ştie carte) doar Antioh a devenit cât de cât celebru, fiind invitat la „Acces direct” şi alte emisiuni culturale, pentru calităţile sale de intelectual. Evident că nu a reuşit să ajungă şi la Cacapatos, dar orişicât, s-a străduit.

PROMOUŞĂN

Despre viaţa adevărată a lui Dimitrie Cantemir, aia din lumea cărţilor scrise de el însuşi în cea mai mare parte, vom vorbi în episodul

următor. Aşa că pregătiţi-vă „Dicţionarul explicativ al limbilor romanice" că băgăm cultură la greu. Aţi feştelit-o!

12 septembrie 2015

Publicat de Adi Sfinteş la 9: 10: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/09/desfrânaciuni-lxiii.html

sâmbătă, 12 septembrie 2015

DESFRÂNĂCIUNI (LXIII)

După ce a intrat în Suceava, Gheorghe Ştefan i-a executat pe nepoţii lui Vasile Lupu, care-i făceau concurenţă neloială la curvăsărie, şi, fiind şi răzbunător fără măsură, i-a ţinut închişi, pe toată perioada domniei sale, pe Ecaterina, nevasta Lupului şi pe fiul ei, Ştefăniţă. Acum cred că bagabontul, sau logofătul, nu-mi mai amintesc exact dregătoria ocupată înainte de a da lovitura de stat pe tron, ar fi vrut să-i tragă la poartă fostei Prime Doamne care, chiar dacă nu era moldoveancă, era o frumuseţe rară, Pamela Aandersoanei şi Claudia Aşiferei, erau chinezării pe lângă ea. Şi aşa cum vă zisei la început, Gheorghe Ştefan aprecia la superlativ frumuseţea feminină, fie folosind îndoielnicul farmec personal, că era „om deplin, fire adâncă", fie abuzând de articolul 1 din Constituţia inexistentă a Moldovei, în care se specifica destul de clar că „femeile e obiecte care pot fi folosite în orice condiţii şi în orice poziţie de către purtătorii de căciulă, aflaţi în starea naturală de ebrietate".

Bine, bine, libidinosul ăla de Miron Costin, care profitase la greu de pe urma acestuia, îl ridică în slăvi cu orice ocazie, iar excesele-i sexuale le denumeşte cu delicateţe „desfrânăciuni", cauzate de atracţia fatală a curviei. Cică atunci când nu făcea conferinţe bahice încheiate cu seminarii de kama-sutra moldovenească, prietenul lui era superbăiat. Nu ştiu de ce am impresia că la aceste şedinţe de terapie intensivă Miron nu era simplu observator! Că prea o dă cotită…

În timpul acestei domnii se fac de toate în Moldova ceea ce poate justifica abundenţa chefurilor încheiate nu cu scurtarea capetelor de deasupra gâturilor, după cum îl ponegreşte Grigore Ureche pe Ştefan cel Mare, ci cu semeţirea lor printre meandrele concretului.

Cu vecinii se împacă ghinişor, pe turci nu-i supără, că şi ăia aveau un stil de viaţă asemănător, şi, pentru prima dată în istoria

românilor mahmuri, încheie un tratat de întrajutorare cu ruşii (1656). Dracu' l-a pus…

În urma participării la campania lui Rakoczy în Polonia, turcii îl cheamă până la Poartă. Cum nu era prost deloc şi-i plăcea tare mult cum îi stătea cu propriul cap, refuză categoric, ceea ce-i aduce mazilirea şi înlocuirea cu Gheorghe Ghica (1658 – 1659). După o încercare eşuată de a-şi relua scaunul pribegeşte prin toată Creştinătatea, din Rusia până-n Suedia, până va găsi o intrare secretă pe lumea cealaltă, în anul 1668. Rămăşiţele îi sunt aduse în ţară de o petardă expirată, Ştefania Mihailovna, cu care o ardea el pe final de carieră erotică, şi puse la păstrare la mănăstirea Caşin. Printre apropiaţii care nu l-au părăsit după plecarea precipitată din Moldova a fost şi Nicolae Milescu Ospătarul, că, după cum vedeţi, avea o predilecţie pentru luptătorii cu eternitatea.

Gheorghe Ghica a stat puţin, fiind transferat în Valahia şi înlocuit cu Ştefăniţă Lupu (1659 – 1661), fiul celui care adusese furculiţa în Moldova de umblă ăia însemnaţi prin lume. Primind supranumele de Papură Vodă, din cauza belşugului care izbise în moalele capului Moldova, moare de tifos, peste Nistru, în timpul unei expediţii a turcilor împotriva cazacilor. Îl urmează metecăind Eustaţiu Dabija (1661 – 1665), care bea vinul numai cu oala de pământ argumentând că numai aşa îi simte dulceaţa. Când se trezea, judeca cu blândeţea specifică mahmurului, iar moldovenii erau mulţumiţi că ăsta chiar era de-al lor. În ciuda tradiţiei multiseculare şi a cotelor de la pariuri, moare de bătrâneţe, în exercitarea funcţiei. A avut de nevastă pe una Dafina, aflată deja la al treilea soţ pe care l-a condus, din obişnuinţă, pe ultimul drum. În timpul vieţii introdusese şi el o taxă nouă numită „pogonăritul pe vii", că tot avea impresia că se termină băutura din ulcica fermecată.

Dafina asta avea o fiică cam rea de muscă, din cel de-al doilea mariaj, pe care o căsătorise cu grecul Gheorghe Duca (1665 – 1666), pe care-l impune ca urmaş al neuitatului ei soţ. Dintr-o confuzie cu o scrisorică către hanul tătar, este înlocuit, după numai şapte luni, cu Iliaş Alexandru (1666 – 1668), care nu ştia limba ţării însă compensa prin mila suspectă pe care o arăta faţă de săraci. Avea obiceiul să ia bani de la boieri ca să-şi plătească datoriile şi să-i miluiască pe ţăranii pe care-i supunea judecăţii divanului. Împrumuturile nu le mai restituia ceea ce i-a atras mazilirea şi decesul în urma unui consult

medical încheiat cu o otrăvire ca la carte înfăptuită de nişte doctori de teapa lui Oprescu, mituiţi de Gheorghe Duca (1668 – 1672). Ăsta vine din nou, dar schimbă placa: măreşte dările şi devine mai aspru. Este învins de răscoala antigrecească a lui Mihalcea Hâncul şi Apostol Durac, dar este repus în drepturi de turci, fără vreo luptă. Represiunea este cruntă, dar capii răzmeriţei scapă cu fuga în spaţiul Schengen. De atunci a rămas expresia tipic moldovenească, care defineşte încăpăţânarea proverbială: Vodă-da şi Hâncul-ba!

După ce-i pică pe cap sultanul, pe care-l primeşte fastuos în târgul Ieşilor, este mazilit şi trimis la păstrare la Stambul, deşi el sperase cu totul altceva.

Ajunge domn un papagal, Ştefan Petriceicu (1672 – 1673), un yesmen de care râdeau curcile cât era ziulica de lungă. Este înlocuit cu Dumitraşco Cantacuzino (1673 – 1675) în timpul căruia peste 20.000 de tătari, care l-au instalat confortabil în scaunul domnesc, iernează în Moldova făcând mari abuzuri, halind toată pâinea şi majoritatea vieţuitoarelor cu două şi patru picioare. Şi, ca tacâmul să fie complet, urmează ciuma şi taxarea tuturor locuitorilor în urma unui recensământ. Adică a cam pus capăt evaziunii şi bunăstării locuitorilor. Problema era că, asemeni politicienilor din ziua de azi, banii nu-i băga la vistieria statului ci la teşchereaua personală. Drept urmare turcii l-au mazilit şi torturat ca să ciugulească şi ei măcar 800 de pungi de galbeni de la acest finanţist veros.

Urmează la rând Antonio Ruset (1675 – 1678), zis Chiriţă Draco, grec din Stambul, în timpul căruia iarna a fost frig, iar vara cald, fapt care le-a plăcut la nebunie moldovenilor că ei trăiau întotdeauna în ton cu anotimpurile. Este lucrat la meserie de nişte boieri, în frunte cu Miron Costin (da, da, acel Miron Costin) şi mazilit ca să-i facă din nou loc lui Duca, transferat din Valahia. La Stambul este torturat ca să dea tot ce are şi, deşi nu era bogat, a dat şi ultima leţcaie, trăind în sărăcie până la sfârşitul zilelor (1685). C-am uitat să vă spun o coincidenţă: în ziua când a fost eliberat i-a ars şi casa!

A treia domnie a lui Duca (1678 – 1684) e şi mai apăsătoare. La început plăteşte din buzunarul personal, bine garnisit în Valahia, toate dările, după care inventează taxe noi pe tăierea vitelor („mortasipia”) şi-i obligă pe boieri şi mănăstirile să plătească „goştina pe oi”. Măreşte dările de 16 ori concomitent cu profesionalizarea călăilor care torturau la mare artă pe toţi aceia care nu contribuiau la bunăstarea

lui Vodă. Printre cele mai distractive torturi erau ungerea cu miere, legarea de un par şi lăsarea datornicului în voia muştelor şi a albinelor. Asta era tortura de vară, ca-n piesa Shakirei. Iarna era mult mai simplu că nu mai risipeau mierea: îi legau de un stâlp, la peleul gol, în ger, de dădeau ăia şi ce n-aveau… Cu văduvele decedaţilor ce nu-şi achitaseră datoriile, reale sau imaginare, s-a purtat cu delicateţe: le legau de tunuri, să se frăgezească, după care le încuiau în camerele seimenilor, cu ei înăuntru. Aici nu ştiu dacă nu cumva le făcea un bine văduvelor. Dar nu cred, că dacă ar fi fost aşa le-ar fi pus taxă şi pe orgasmul multiplu. Şi toate astea ca să trăiască el şi cotoarba lui, pe care-o ştiţi cât era de bagaboantă, ca nişte împăraţi.

În 1681, dilimanul capătă şi hătmănia Ucrainei fiindcă mijlocise pacea dintre turci şi ruşi, primind de la sultan şi un sceptru de aur împodobit cu pietre scumpe căruia i-a fost adăugat un tui pe lângă cele două pe care le avea deja ca domn al ţării. Se intitulează domn al Moldovei şi Ucrainei.

După asediul Vienei, la întoarcerea acasă, este surprins de leşi la moşia soacrei sale şi transportat în Polonia sub urările de bine ale moldovenilor, care-l urau cu o sinceritate dezarmantă. Moare în 1685, la Liov, în urma unui atac de apoplexie când a auzit că toate cele 180 de pungi de aur trimise ca răscumpărare de soţie au fost confiscate în Ardeal.

Dintre cei nouă copii, doar Constantin ajunge domn al Moldovei, în două rânduri, iar Ileana se mărită cu Nicolae Costin. Cronicarul, nu cântăreţul. Fiul lui Miron Costin. Nimfomana de nevastă-sa se căsătoreşte la Stambul cu grecul Lybirake care-i papă banii expiratei şi dispare ca măgaru-n ceaţă.

Se întoarce Dumitraşco Cantacuzino (1684 – 1685), pe o foamete cumplită, în timpul căreia moldovenii se mâncau între ei mai mult decât de obicei, iar copiii şi-i dădeau în robie la tătari pe câţiva saci de mălai. Tradiţia încă se păstrează. Curvar, viclean, amăgitor, disprețuitor şi laş, este mazilit rapid, în urma revoltei boierilor, fiind înlocuit cu Constantin Cantemir, tatăl fiului său…

PROMOUŞĂN

Sunteţi curioşi ce e cu neamul Cantemireştilor, aşa-i? Şi cum dintr-un ţăran neştiutor de carte, ajuns domn al Moldovei, s-a ivit cel mai mare savant al acelor vremuri?! Ei bine, nu-i vina lui. Aici şi-au băgat coada extratereştrii… Că expresia lui Miron Costin „se nasc şi în

Moldova oameni", care se referea, în primul rând, la Gheorghe Ştefan, n-o putem socoti decât o glumă de cronicar îmbârligător. Apropo, în capitolul următor va fi executat şi Miron Costin că prea se dădea în bărci de când îl făcuse la meserie pe Antonio Ruset…

7 septembrie 2015

Publicat de Adi Sfinteş la 12: 13: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/09/ştirile-de-la-ora-cinci-lxii.html **joi, 10 septembrie 2015**

ŞTIRILE DE LA ORA CINCI (LXII)

Aşezat comod pe locul mortului, Constantin Şerban (1654 – 1658), zis Cârnu, că fusese însemnat la bornău de Matei Basarab care-l bănuia, nu fără temei, de gânduri de mărire, a început bine, prin scutiri de dări şi alte măsuri populiste menite să-l ridice brusc în ochii contemporanilor. E adevărat că l-a ajutat mult şi dezastruoasa moştenire a lui Matei care lăsase vistieria destul de sexy, în sensul că era atractivă, nu că era goală, după cum lesne ar înţelege obsedaţii sexual. Ceea ce nu se întâmpla nici atunci decât ca excepţie de la regulă pentru că, în general şi în civil, cei plecaţi de la putere târau după ei carele cu galbeni şi alte odoare de preţ, că d-aia se sacrificaseră pentru popor pe altarul jafului domnesc. Când, însă, vrea să aprofundeze reformele şi să-i desfiinţeze pe seimenii sârbi, că erau nişte energofagi ce nu s-a văzut pe mapamondul lumii, o zbârceşte rău de tot fiindcă dărăbanii, tot bugetari, tot tupeişti, se aliază cu ei şi încep să jefuiască ţara de aveai impresia că s-a întors la putere alianţa pedele-pesede-penele. Era un balamuc general de-şi luau grupa sanguină vecin la vecin, fiu la naş, amant la amant (a). Cu ajutor turcesc, moldovenesc şi transilvan îi pune la respect pe bugetarii înarmaţi până-n dinţi cu ura de clasă. Ba, mai mult, favoritul lor, Hrizea, după un scurt periplu de încărcare a bateriilor prin Transilvania, este prins cu mâţa-n sac şi spânzurat un pic de o roată la care se zgâiau cu privirile fixe de admiraţie exact 300 de seimeni tremurând de nerăbdare în aşteptarea propriilor execuţii.

Dar ca tacâmul să fie complet, se umflă borşul şi-n călăraşi, dar şi ăştia au aceeaşi soartă, la Călugăreni, ceea ce face ca armata Ţării Româneşti, pe care se bazase prestigiul lui Matei, să fie lichidată conform standardelor NATO.

Pentru că n-a avut de lucru şi l-a ajutat pe Rakoczy împotriva polonilor este mazilit în 1658, iar până va înghiţi gutuia, în 1685, va mai ocupa de două ori, în nişte weekend-uri, tronul Moldovei.

La putere ajunge un fel de Despot Vodă care era fan Mihai Viteazul şi din această pricină îşi va lua numele de Mihail Radu, fiind mai cunoscut sub cognomenul de Mihnea al III-lea (1658 – 1659), după numele fostului domnitor al cărui fiu pretindea că e. Bagabontul ăsta practicase la viaţa lui toate meseriile din lume, inclusiv cămătăria, dar se pare că era şi destul de cult la cap. Nu vă mai zic că le parlea în vreo şase limbi, bască limbajul corpului. Ce s-o mai lungim, tipul promitea mult, numai că nu era prea realist. Reorganizează oştirea, eliberează contra-cost satele de rumâni, ca să facă rost de mangoţi, şi, asemeni idolului său, îi taie pe creditorii turci şi cucereşte cetăţile turceşti de la Dunăre, cu excepţia Hârşovei, conform înţelegerii secrete cu Rakoczy. Bineînţeles că în preludiu executase şi el vreo treizeci de boieri după modelul patentat de Lăpuşneanu, ca să ştie ăia că istoria se poate repeta oricând dacă nu-ţi vezi de păstorit, albinărit, vinărit şi curvăsărit pe la întinsele moşii. După cum vedeţi domnitorul ăsta învăţase ceva din istorie, însă nu esenţialul. Cum turcilor nu prea le plăceau bancurile seci, este nevoit să se retragă în Transilvania unde Constantin Şerban îl invită mieros la un grătar. Şi, să vezi ghinion, moare otrăvit. Cârcotaşii zic că de fapt a băgat în el ca spartu şi l-a lovit damblaua. Cum o fi fost cum n-o fi fost cert este că a fost ultimul chef de chef pentru individul care-l reînhumase pe Matei Basarab la Arnota şi desăvârşise Mitropolia din Bucureşti, că se pricepea la subtilităţi istorice.

Vine la caşcaval Gheorghe Ghica (1659 – 1660), pe fondul unui jaf generalizat de trei zile al tătarilor şi turcilor, care nu scapă fericita ocazie de a dărâma şi cetatea Târgoviştei mutând reşedinţa domnească definitiv la Bucureşti.

În 1660 vine în vizită de recucerire Constantin Şerban care-l învinge temporar, suficient cât să-şi recupereze averea personală de la moşia Dobreşti, de pe fundul lacului, unde o avea pusă la rece în nişte butoaie smolite ca să nu se prindă peştişorul de aur ce-i înăuntru şi să iasă la suprafaţă cu vreun giuvaier în coadă.

Turcii îi cer un haraci suplimentar de 30 de pungi de galbeni pe care se zice că nu l-a putut plăti, deşi eu nu cred, şi este înlocuit cu fiu-su, Grigore Ghica al III-lea (1660 – 1664), care cică ar fi făcut

serioase eforturi să-l trimită pe ta-su după ţigări. De, conflictul dintre generaţii de dilimandroşi…

Ăsta vine la pachet cu o foamete cumplită, ce a durat aproape trei ani, generată de obişnuita secetă combinată cu fireasca ciumă, peste care tronau pretenţiile turceşti. Pe acest fond de leşin valah se conturează două găşti de boieri nărăviţi în rele, ambele de sorginte grecească, ale Cantacuzinilor şi Bălenilor, care nu se vor da la o parte de la nicio crimă ca să pună laba pe putere în următoarele două decenii şi ca să-l lase şi pe Măruţă fără rating.

Din ordinul lui este sugrumat, în biserică, legat de un stâlp, postelnicul Constantin Cantacuzino, fiul acestuia, Şerban, este însemnat la trompă ca să nu mai râvnească domnia, iar familia primeşte o sancţiune golănească de 24.000 de taleri. Aceasta-i intriga unui lung şir de crime care-i vor ţine pe valahi lipiţi cu super-glue de plasmele de neam prost care cotropiseră pur şi simplu sufrageriile conacelor şi living-room-urile bordeielor lipite cu balegă şi nisip. Bine, eu cred că le şi plăcea, altfel ar fi intrat în insolvenţă instituţia domniei prostiei. Forţat de împrejurări pleacă la nemţi unde rade o halbă cu bere, trece pe la italieni să le încerce pizza, şi sfârşeşte această primă parte a aventurilor galante la Stambul unde se-nvârteşte, numai el ştie cum, de-un nou firman de domnie (în 1671) pe care-l va accesa din 1672.

Între timp ajunge mare barosan Radu Leon (1664 – 1669), fiul lui Leon Vodă. Cu diplomaţie, recunoaşte nevinovăţia postelnicului Cantacuzino acuzându-l de rea-credinţă pe Stroe Leurdeanu, capul mafiei Bălenilor, însă fără a-l pedepsi vreodată. După reconfirmarea domniei, la trei ani, după cum stabiliseră turcii ca să mai facă rost de nişte bani nemunciţi, se pune cu birurile pe ţară, sfătuit de sfetnicii lacomi, ceea ce va duce la o nouă revoltă antigrecească, asemănătoare celei din 1631, urmată de inevitabila mazilire, în 1669, şi de moartea suspectă, în anul următor.

Boierii îl impun pe Antonie din Popeşti (1669 – 1672) în timpul căruia Cantacuzinii stăpâneau ţara. Adversarul lor principal, Stroe Leurdeanu, este condamnat la moarte, dar cu şoşele, cu momele, reuşeşte s-o înduplece pe Elena, văduva postelnicului, care-l iartă după ce primeşte şi o despăgubire de 13 pungi de galbeni, că femeile valahe au fost sensibile la mălai dintotdeauna. Totuşi, adversarii săi nu puteau scăpa ocazia istorică de a-l umili la maxim aşa că-l plimbă în căruţă,

îmbrăcat cheijual, numai în anteriu şi-n nădragi, prin maleficul Bucureşti, până la mănăstirea de taici de la Snagov unde-l călugăresc cu forţa. Bineînţeles că, pătruns până-n străfundurile fiinţei de învăţătura creştină, o rade cu prima ocazie spre Ardeal, jurându-şi că se va întoarce într-o zi şi le-o va da la muian Cantacuzinilor.

Antonie nu era decât o marionetă a acestora care nu-i dădeau nici măcar parale suficiente pentru a-şi potoli foamea şi, mai ales, setea. Aşa că mazilirea din 1672 a fost ca o binecuvântare deşi glanda puterii pulsa destul de plăcut şi-n trupul acestui manelist bătrân. Singurul lucru mai acătării rămas de la el a fost fiica sa Marica, viitoarea doamnă a lui Constantin Brâncoveanu.

Se întoarce la butoiul cu miere Grigore Ghica (1672 – 1673), omul Bălenilor, care-şi trimite adversarii la ocnă şi care-i însoţeşte pe turci în expediţiile din 1672 (cucerirea Podoliei, ceea ce a însemnat maxima întindere teritorială a Imperiului Otoman), şi din 1673, împotriva polonilor. Moare otrăvit de Cantacuzini şi-i urmează Gheorghe Duca (1673 – 1678), transferat din Moldova ca să echilibreze balanţa puterii în Ţara Românească. Îi recheamă pe Băleni din pribegie şi pune stavilă ambiţiilor Cantacuzinilor, pentru că era evident că Şerban voia tronul pentru el. Motiv pentru care este la un pas de execuţie în decembrie 1675, dar este scăpat la insistenţele Doamnei Anastasia, prietena lui căreia-i plăceau orgasmele ceva de speriat. În 1678 este strămutat în Moldova fiind înlocuit tocmai de cordaciul neveste-sii, Şerban Cantacuzino (1678 – 1688). Ăsta era un tip înalt, cu o voce impunătoare, violent până la cruzime, îngâmfat de nu se poate, ambiţios până la uitarea de sine. În mod paradoxal iubea cultura, sau se prefăcea, cert este că a încurajat-o cât a putut (a iniţiat tipărirea „Bibliei de la Bucureşti", în 1688, finalizată în timpul lui Constantin Brâncoveanu, a înfiinţat şcoli, a produs tipărituri) şi era un abil diplomat.

După primii doi ani în care îşi consolidează domnia, începe să se răzbune crunt. Îl ucide pe serdarul Drosu, care-l arestase în 1675 din ordinul lui Duca, dar şi pe copiii acestuia. Pe băiat îl coboară legat într-o ocnă părăsită lăsându-l să se chinuie acolo, iar pe fată o învaţă Kama Sutra seimenii (3

---

[3] **SEIMÉN,** *seimeni,* s. m. (în sec. XVII-XVIII, în Țara Românească și în

care, în final, ca s-o scape de celelalte plăceri ale vieţii, o ucid.

Cea mai ilustră victimă a fost Hristea Popescu, tatăl cronicarului Radu Popescu, pe care, după ce-l acuză pe nedrept că şi-a însuşit bani din vistieria ţării, deposedându-l prin acest tertip de avere, îl torturează, îl otrăveşte fără succes şi, în final, ca să fie tacâmul complet, îl mai trage şi-n ţeapă. Bineînţeles că i-a mai omorât şi pe alţii după reţete inventate de el dar asta numai după ce le-a cotârcit şi nevestele ca să plece ăia împăcaţi pe lumea ailaltă. Toate faptele alea nemaivăzute este peste putinţă a le povesti pentru că n-aţi înţelege. Poate doar pe vremea lui Băsescu să se mai fi întâmplat aşa ceva.

Păcatele părinţilor pică asupra copiilor şi, după ce aproape că îşi extermină adversarii, în 1688, îşi căsătoreşte simbolic o fiică, Smaranda, cu Grigore Băleanu, dar tânăra domniţă moare la patru luni de la ciudatul eveniment.

Fiscalitatea excesivă face ca ţara să fie deşartă de oameni, fiecare fugind care încotro. Oricum trei sferturi din venituri le luau, într-un fel sau altul, turcii, iar restul şi le însuşeau Cantacuzinii.

Moldova) Soldat din corpul de ostași mercenari pedeștri înarmați cu sânețe, a căror atribuție era paza Curții domnești. [Var.: **silimén, simén** s. m.] – Din tc. **seğmen.** sursa: DEX '09 (2009)

seimén (-ni), s. m. – **1.** Corp de infanterie turc. – **2.** Infanterie, în Munt. și Mold. – Var. înv. *s(i)me(a)n.* Mr., megl. *seimen.* Tc. *seymen* (Șeineanu, III, 105), cf. ngr. σειμένης, alb., bg. *seimen.* – Der. *seimenesc,* adj. (propriu seimenului). sursa: DER (1958-1966)

seĭmeán n. pl. *enĭ* (turc. *seĭmen,* d. pers. *seg-ban,* păzitor de cînĭ, soldat permanent întrebuințat ca jandarm [*seg* cîne și *ban,* păzitor], ngr. *seiménis,* bg. *seĭmen,* jandarm, ung. *szemény,* Cazac). La Turcĭ, soldat dintr'a treĭa diviziune a ĭenicerilor (34 de regimente, care formaŭ la început un corp de vînătorĭ). La Muntenĭ, soldat dintr'un corp de 2000 de lefegiĭ (Albanezĭ, Grecĭ, Sîrbĭ și Bulgarĭ) înființat de Matei Basarab și pus supt comanda unuĭ polcovnic (Eĭ purtaŭ, ca și ieniceriĭ, cepchene roșiĭ și căciulĭ cu fundu roș, din care cauză li se maĭ zicea și *roșiĭ.* Dar nu erau tot una cu *roșiĭ de țară* saŭ *roșioriĭ*). La Moldovenĭ, soldat din garda domnească (Căzărmile lor eraŭ lîngă curtea domnească și serveaŭ și ca închisoare. Unĭi depindeaŭ de hatman, și de aceĭa se numeaŭ *hătmăneștĭ,* împărțiți în zece bulubășiĭ; alțiĭ depindeaŭ de agă, și de aceĭa se numeaŭ *ageștĭ,* și eraŭ zece în Iașĭ și cîte cincĭ în fiecare tîrg și aveaŭ rol de jandarmĭ). Și **siĭmean, siĭman, simean, sigmean** și (Bălc.) **segban.** V. **daraban.** sursa: Scriban (1939)

Şerban s-a mai scos în faţa posterităţii cu jocul dublu făcut la asediul Vienei (1683) când, aflat în tabăra turcească, comunica în secret cu creştinii. Înfrângerea otomanilor a dus la sugrumarea vizirului Kara Mustafa din ordinul sultanului. În continuare îi duce cu vorba pe austrieci pentru încheierea unei alianţe, care părea firească la un moment dat, ceea ce-i face p-ăia să intre cu Muntenia jefuind ca la carte tot ce le-a ieşit în cale. Că la chestii d-astea creştinii erau mai musulmani decât musulmanii. Ca şi acum.

Forţat de împrejurări să se situeze pe faţă de partea imperialilor, trimite o delegaţie numeroasă condusă de fratele său, Iordache, să semneze aşa-zisul tratat. Însă nu mai apucă să vadă hârtia parafată că fraţii săi milostivi, Constantin şi Mihai, îl otrăvesc considerând că la cât a trăit (54 de ani) şi la cât a tras pe cosor este suficient. N-ar fi fost străin de evenimente nici Constantin Brâncoveanu, deşi ăia care l-au trecut obligat-forţat în rândul sfinţilor, fiindcă în loc s-o ia spre Transilvania a cârmit-o spre Stambul, contestă cu o ardoare habotnică, evidenţa istorică.

Şerban a avut pe post de neveste ocazionale două Marii, ca să nu se încurce în substantive proprii. Cu cea de-a doua, care a ctitorit „Biserica Doamnei" din Bucureşti, a procreat-o şi pe Cassandra, căsătorită din 1699, cu Dimitrie Cantemir, care a fost primul extraterestru coborât printre moldoveni.

PROMOUŞĂN

V-aţi săturat de otravă, violuri, crime şi comploturi? Nu? Bănuiam eu. E bine, că data viitoare ne întoarcem în Moldova să vedem cine pe cine a mai omorât, violat, plictisit, ori toate trei, în a doua jumătate a secolului al XVII-lea. Ce, voi credeaţi că „Ştirile de la ora 5" le-a inventat PRO TV? Măi, copii, tare sunteţi naivi, bunghiţi-vă acilea şi învăţaţi până nu e prea târziu…

Publicat de Adi Sfinteş la 2: 36: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/09/dacă-ţi-e-frica-de-vasile-lupu-nu-intri.html

marţi, 8 septembrie 2015

DACĂ ŢI-E FRICĂ DE VASILE LUPU, NU INTRI ÎN PĂDURE (LXI)

Băi, mânca-v-aş ochii, ca să mă exprim pe latineşte, că urmează un capitol cu nişte domnitori mari iubitori de cultură (arză-i-ar focu, vorba Oanei Zăvoranu-Mustăcilă), tradiţia falsei noastre istorii zice că moldovenii şi muntenii se aveau ca fraţii. Adică îşi dădeau în cap din te miri ce, făceau focuri de tabără supermişto la care participau pe post de materie primă sate întregi, şi numeroase alte distracţii la care aduceau ca invitaţi permanenţi profesionişti în violuri şi tâlhării şi de alte naţionalităţi: turci, tătari, cazaci, maghiari, polonezi… Secolul al XVII-lea are atât de multe episoade de genul ăsta încât se duce de râpă teoria că noi românii, de pe o parte şi de pe alta a Milcovului, am fi avut vreo fărâmă de conştiinţă de neam. Diferenţele erau majore, aproape la fel ca acum. Ce, nu mă credeţi? Analizaţi comparativ rezultatele de la alegeri şi mai vorbim pe urmă. Parcă vă văd prin irisul privirii cum veniţi să-mi cereţi iertare, în genunchi, ca nişte cocoşaţi de îndoieli…

După domnii scurte şi destul de neprofesioniste, dedicate jafului aleatoriu şi îmbogăţirii peste noapte, ajung domni pe o perioadă indecent de lungă Matei Basarab (1632 – 1654), în Ţara Românească, şi Vasile Lupu (1634 – 1653), în Moldova. Ambii au cotizat la greu la Biroul Electoral Central de la Stambul ca să-şi aşeze fundurile pe tronuri, că, la cât era de infatuat, Vasile Lupu avea două.

Matei era din familia boierească a Brâncovenilor, „nemândru, blând, credincios, gospodar, nespăimântat şi neînfrânt”, după cum îl ridică în slăvi, nu fără interes, contemporanii lui. „Un viteaz”, zic cronicile, care a descoperit secretul fericirii domneşti. Din păcate, l-a păstrat pentru el.

Tot timpul a cotizat la turci ca să-şi păstreze domnia şi să-şi facă la mustăţi adversarii, obţinând sugrumarea de către Poartă a ultrabogatului şi influentului greco-turc Curt Celebi, ori alungarea cu şuturi în nordul corpului omenesc a pretendentului Bogdan. Başca, obţinerea unui firman de domnie pe viaţă. În ciuda acestor adevăruri evidente, regele Poloniei îl numea, mai spre final, „generalissimul Orientului”, bulgarii îl vedeau ca pe un eliberator, propunându-i alungarea turcilor şi numirea ca ţar, iar rezidentul german la Stambul, Rudolf Schmidt, se mira ca prostu-n târg când vinde linguri că turcii îl stimau atât de mult şi-l considerau un al doilea Mihai Viteazul.

Cam multă vrăjeală pentru un domn de ţară care n-a fost nici prea-prea nici foarte-foarte şi care avea o imagina de mare războinic numai pentru că plătea o armată însemnată de mercenari gata de mari

bătălii pe care însă nu le-a dat niciodată. E adevărat că a fost un bun gospodar, nu ca turmentatul de Băsescu, şi a pus ţara pe picioarele din faţă, dar de aici şi până a-l compara cu puţinele glorii militare e cale lungă, însă, după câte se pare, cultul personalităţii la români e o chestie mai adâncă decât putem săpa noi. Uite, nici măcar câte biserici a construit, tencuit, văruit, ori pictat nu ne e prea clar. Paul din Alep, călător contemporan lui Matei zice că 150, iar cronica ţării menţionează doar 20. Că or fi fost mai multe sau mai puţine, Dumnezeu ştie precis, cert este că exagerarea era principala metodă de lucru în prezentarea faptelor lui Matei Basarab. În ceea ce priveşte marile sale acţiuni militare, s-au rezumat la stadiul de planuri nepuse în practică vreodată cu Gheorghe Rakoczy I (şi cu fiu-su, ulterior), conducătorul Transilvaniei, supus, de asemeni, turcilor. Ba, mai mult, îi plăteşte acestuia un fel de tribut de 6.000 de galbeni (5.000 de florini, la cămătari), ca să aibă ăla de-o şaorma cu de toate şi să nu uite că are un aliat de suflet, viteazul vitejilor, la sud de Carpaţi. Deci, colegii mei histrionici, care l-au ridicat în slăvi pe Matei ar trebui să se uite în oglindă şi să-şi dea două palme cu piciorul. Chiar şi ăia care e morţi. Ce, pe lumea ailaltă nu e oglinzi? Că Basarab n-a făcut mai mult decât nişte jocuri personale cu scopul de a-şi păstra tronul, nicidecum pentru a schimba nedreapta stare de lucruri din epocă.

În vremea asta ajunge mare sculă pe basculă în Moldova Vasile Lupu (1634 – 1653), un diliman şi jumătate, care se credea împăratul împăraţilor. Se născuse în Bulgaria, lângă Razgrad, unde joacă alde Moţi, dintr-un tată albanez şi-o mamă pisicoasă şi, înainte de a pune laba pe tron, a ocupat înaltele dregătorii de vistiernic (în timpul naşului său, Gaspar Graziani, care din motive de haşmangleală îl arde pe pieptul îmblănit cu fierul roşu), mare vornic, hatman şi pârcălab de Suceava. Foarte ambiţios şi îngâmfat de nu se poate, trăia în mare fast şi-i plăcea să încurajeze cultura, construind superbiserici precum „Trei Ierarhi", ori înfiinţând o şcoală superioară, motiv pentru care a fost multă vreme hulit de moldoveni. Nu vă mai spun că în timpul lui funcţionau vreo douăzeci de aşa-zise instituţii de învăţământ cu vreo două sute de învăţăcei ceea ce era să stârnească o adevărată revoltă de la Suceava şi până la Galaţi. A întins coarda într-atât încât a înfiinţat şi o tipografie, ceea ce l-ar fi putut costa viaţa dacă nu era bine păzit de mercenari. Se pretindea protector al bisericii răsăritene dar pe de altă parte a fost omul turcilor până-n măduva oaselor sale de pungaş

bătrân, oferindu-se benevol să-i facă la portofel pe ceilalţi creştini.

Setea lui de mărire era nestăvilită şi din această pricină îl atacă pe Matei Basarab. Mai întâi, în 1637, doreşte să-l impună pe fiul său, rahiticul Ioan, dar acţiunea lui este mai mult o abureală încheiată cu o retragere fără glorie. În 1639 vrea tronul pentru el, dobândind şi firman în acest sens, lăsându-l pe fiu-su în Moldova, dar o ia în barbă rău de tot. Scapă cu viaţă ca prin urechile acului, sărind peste un gard, la Brăila, tocmai când nişte turci voiau să-i ia grupa sanguină. Văzându-l cât e de sprinten, martorii oculari nu s-au putut abţine să nu se întrebe miraţi:

— Băi, frate, ăsta-i Vasile Lupu sau Usain Bolt?!

Eşecul acţiunii duce la strangularea vizirului Mahomed Tabani Buiuc, care era beneficiarul tranzacţiei. Luase mălaiul la greu ca să-l mazilească pe Matei şi să-l numească pe Vasile. Muiuk ăsta strânsese în nici şase luni de mandat 1.200.000 de scuzi, o avere colosală, aproape cât lua şpagă Sorin Oprescu într-o seară mai slăbuţă de sâmbătă.

Turcii îl renumesc pe Matei, scuzându-se, la mişto, că acţiunile anterioare au fost „fără ştirea şi voia puternicului împărat”. Vă daţi seama cât l-a costat pe Matei ca să audă scuza asta!

După ce Ioan moare la Stambul, în 1640, scandalul se aplanează, ba, mai mult, în 1645, ca semn al prieteniei veşnice, care, în general, nu dura trei zile, Vasile Lupu ctitoreşte biserica „Stelea” de la Târgovişte, iar Matei Basarab pe cea de la Soveja. Care ştiţi unde este, nu vă mai bat la cap şi cu asta, d-aia au inventat pedagogii învăţarea prin descoperire.

Dar lucrurile se schimbă cu viteza luminii în Moldova. În 1649, Vasile Lupu atacă, după un chef cu lăutari, cam fără rost, pe tătarii lui Cantemir bey, care se retrăgeau spre sălaşurile lor venind din Polonia, cocoşaţi de pradă. Lupu a înfulecat tot, inclusiv robii, dar, în contrapartidă, hanul tătar, însoţit de cazacii lui Bogdan Hmielnitky, vine în anul următor şi pune ţara la pământ. Cazacii, un amestec de naţionalităţi, care trăiau bine din jafuri şi erau fericiţi din violuri, s-au înhăitat cu tătarii, altminteri concurenţi, şi pentru că Ruxandra, piesa de colecţie a lui Vasile Lupu, refuzase avansurile lui Timuş, fiul hatmanului, fiindcă inima ei de privighetoare bătea tic-tac, tic-tac, pentru Sigismund, fratele lui Gheorghe Rakoczy al II-lea. Prins în capcană, Lupu îi plăteşte lui Cantemir 130.000 de taleri pentru deranj, iar lui Bogdan doar 10.000, bonus promisiunea căsătoriei dintre

Ruxandra şi Timuş, cel care avea „hirea de fiară”, deşi semăna a om, după cum îl ponegreşte cu oarecare talent, frumuseţea aia de Miron Costin. Nunta fastuoasă s-a ţinut la Iaşi iar zestrea miresei a fost de 250.000 de galbeni, din care a cincea parte o constituiau giuvaierurile. S-a strâns, ca să înţelegeţi mai bine, că nu toţi cititorii ştiu să numere până la 250.000, cam cât se câştigă la o nuntă de ţigani mai prăpădiţi.

Această înrudire i-a adus numai duşmănii lui Vasile, care şi aşa nu era iubit de nimeni fiind un curvar pervers (exemplu însuşit şi de nepoţii săi), necinstind multe case boiereşti, punând dări prea mari, readucându-i pe greci la butoanele corupţiei (deşi fusese în fruntea revoltei împotriva lor în 1631), şi permiţându-le darabanilor neplătiţi cu lunile să jefuiască la greu prin ţară. Aşa se face că noul complot boieresc pus la cale de logofătul Gheorghe Ştefan găseşte sprijin la Matei Basarab şi Gheorghe Rakoczy, care îi împing o vizită dar nu-l găsesc acasă că, deşi era destul de burduhănos, fuge cât îl ţin picioarele la Hotin aşteptând ajutor de la ginerele său. Că, deşi s-a prins ce-i cu boala soţiei lui Gheorghe Ştefan (ăla plecase din Iaşi sub acest pretext) şi executase trei boieri complotişti, a fost luat ca din oala de noapte. După nicio lună revine la putere şi e rândul lui Gheorghe Ştefan să fugă după arbitri, în Ţara Românească. Dar pe Vasile îl mănâncă deasupra tronului şi, însoţit de dilimanul de Timuş, pătrunde în Ţara Românească. Deşi superior numeric, pierde bătălia de la Finta şi din cauza unor neînţelegeri dintre dintre cazaci şi moldoveni care se asistau reciproc cum îi măcelăreau mercenarii lui Matei. Domnul muntean este rănit de un glonţ la o pulpă dar refuză îngrijirile medicale şi îşi conduce cu stoicism oştirea spre victorie. Ba, mai mult, îi întoarce vizita de curtoazie şi jaf, urmărindu-l prin toată Moldova. Dar, după cum poate aţi observat, Lupu era foarte iute de picior şi apucă, din nou, să treacă Nistru. De atâta grabă şi-a uitat soţia şi vistieria la Suceava unde, totuşi, Timuş reuşeşte să intre cu 9.000 de cazaci cu gândul să o apere. Dar acesta este rănit şi moare în a şasea zi. După trei luni de asediu în care ăia dinăuntru ajunseseră să mănânce piei de cai morţi şi rădăcini de gard, cetatea cade în mâinile lui Gheorghe Ştefan care-i ia la 11 metri pe toţi.

După un periplu pe la cazaci şi pe la hanul din Crimeea, ajunge prizonier de lux la Stambul până în 1660, când i se dă arest la domiciliu în propriul palat. Tocmai când se gândea să se întoarcă la domnie, în 1661, dă colţu’, fiind adus la Iaşi şi adăpostit de tentaţiile

lumeşti la doi metri sub nivelul ghioceilor.

A fost căsătorit de două ori, cu Tudosca (mama lui Ioan, a Mariei şi a Ruxandrei) şi, după decesul acesteia, cu Ecaterina, zisă Abramburica, o caucaziană superbeton, un fel de Pamela Aandersoanei a acelor vremuri, mamă heroină a lui Ştefăniţă (domn între 1559 şi 1661), Ioan şi Alexandru, care însă au stins veioza destul de repede.

După ce l-a înlăturat pe Lupu, Matei a dat şi el de belele că seimenii şi dărăbanii, adică exact ăia care prin simpla prezenţă creaseră impresia falsă că şi el este vreun mare viteaz, s-au răsculat cerându-i câte trei lefuri că, ziceau ei, merită după victoria nesperată de la Finta. Şi-l îndemnau, cu grijă părintească, să se retragă la mănăstire că şi-a trăit traiul şi-a mâncat mălaiul, adică a cam expirat pe raft. Ba, mai mult, când s-a întors dintr-o vizită de la Argeş nu l-au lăsat timp de trei zile să intre în cetatea Târgoviştei până nu le-a promis achitarea restanţelor financiare. Pe perioada distracţiei sindicale nu i-au dat nici măcar pâine, că, ziceau ei, plini de umor sârbesc, trebuie să-şi protejeze dantura. După toate astea, Matei, care era în doliu după moartea soţiei alături de care se jucase cele mai năstrușnice jocuri eroice timp de 40 de ani (ăsta da stoicism!), şi suferea şi după urma rănii de la Finta, şi nici tânăr nu mai era, se îmbolnăveşte şi, în aprilie 1654, adoarme definitiv pe tronul său. Ceea ce este într-adevăr o performanţă extrem de rară la valahi. Este pitit la biserica domnească din Târgovişte dar, în timpul lui Constantin Şerban, mormântul este vandalizat de seimeni şi oasele îi sunt batjocorite. Într-un final este reînhumat la mănăstirea Arnota, una din ctitoriile sale, iar pe lespedea ce-l protejează de ultraviolete scrie, printre multe alte abureli, că n-a fost „niciodată biruit, ci biruitor”. Acu eu nu ştiu ce să zic după finalul ăsta penibil. A fost sau n-a fost un mare domnitor Matei Basarab sau lungimea domniei compensează inexistenţa faptelor cu adevărat memorabile? Cum urmaşi n-a avut ca să-i cercetez cu lampa-n ochi, s-o lăsăm moartă şi să creadă fiecare ce vrea că, până la urmă, vorba înţeleptului popor român, d-aia-i democraţie de cumetrie.

PROMOUŞĂN

După cum ai văzut, iubite cetitorule de contoare istorice, seimenii şi dărăbanii îşi cam făceau de cap la sfârşitul domniei lui Basarab. Nu se vor astâmpăra nici după moartea acestuia, ba dimpotrivă, vor fi şi mai ai dracului. E nasolie mare, se lasă cu mult

sânge, aşa că nu scăpa capitolul „Ştirile de la ora 5” c-ai să regreţi toată viaţa de apoi…

7 septembrie 2015

Publicat de Adi Sfinteş la 1: 30: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/09/un-general-de-opereta.html **sâmbătă, 5 septembrie 2015**

UN GENERAL DE OPERETĂ

După ce a violat-o cu perversiuni pe limba română, chiar de ziua ei, de au găsit-o lingviştii, legiştii, ginecologii şi antropologii sub nişte dicţionare explicative mai mult moartă decât vie, înghiţind ultimele dezacorduri, generalul de operetă Anghel Iordănescu ne-a atins şi pe noi la encefal cu tactica adoptată la meciul cu ridicola echipă a Ungariei. Deviza de luptă a bătrânului strateg al fotbalului banalo-ortodox a fost: „tot pe loc, pe loc, pe loc, să răsară busuioc!”

Nu ştiu de ce am impresia că odată ce ajung în Parlament ca vitele la staul, până şi oamenii care păreau cumsecade înainte de a-i lovi damblaua unicităţii lor, ajung nişte lichele. Au impresia că sunt nişte arhangheli care nu trebuie să se mai roage la ăl de Sus ca să le dea ceea ce nu au, adică minte. Devin aroganţi, atoateştiutori, atoatefăcători. Realitatea e că aşa au fost dintotdeauna, mareea înălţării vremelnice scoţând la suprafaţă jegul ascuns sub costumele de firmă îndoielnică. Jocul de-a puterea prosteşte. Sau aşa mi se pare mie, că-s mai de la ţară, de unde Iordănescu se vedea ca un mare antrenor care pupa poala popii Argatu cât era ziulica de lungă şi se ruga disperat la nişte iconiţe să nu-l dea Hagi şi Popescu afară de la Naţională ca pe Gică Craioveanu.

Că dacă e să fim drepţi, cariera glorioasă de antrenor a lui Tata Puiu se leagă de o generaţie excepţională de fotbalişti, atât la Steaua cât şi la Naţională, iar echipele preluate erau gata formate. În rest, pe unde a mai antrenat, n-a făcut mulţi purici, d-aia a şi ajuns în situaţia penibilă să facă afaceri imobiliare cu Gabriel Oprea, doctorul doctorilor, şi să promoveze în Forumul Ruşinii Naţionale în care niciodată nu eşti sigur cine face prezenţa, vreunul dintre colegii de rit vechi de-ai lui Mihai Viteazul sau vreun aprod de rit nou de-al Laurei Codruţa Kovessi.

Readus la Naţională, în lipsă de alte soluţii cât de cât viabile, că

adevăraţii antrenori aveau serviciu, iar Lucescu nu era nebun să se întoarcă acolo de unde a fost alungat după ce spulberase Austria lui Toni Polster cu 4 la 0, părea că e omul potrivit să aducă echilibrul pe plantaţia unde domnise bişniţăreala lui Piţurcă. Dar, vai, înlocuitorul lui Satana îşi făcuse chip cioplit după ce se privise îndelung în oglinda timpului şi îşi aranjase freza tip „potopul lui Noe”!

Şi au început să apară rezultatele de egalitate, victoriile chinuite, că România face parte dintr-o grupă din care, după cum se joacă, niciunei echipe nu ar trebui să i se permită să meargă la turneul final. Păi dacă toţi jucătorii feroezi ar fi putut să ajungă la meciuri, de n-ar fi fost ocupaţi cu pescuitul, porcăitul, curvăsăritul şi alte îndeletniciri nobile, acum insularii ar fi fost lideri autoritari. Aşa însă, o Românie chioară, ciungă şi oloagă, cerşeşte bilete de participare, deşi ceea ce joacă sub bagheta tragedianului ultraosderos, fost ultraortodox, nu poate fi numit fotbal ci doar un fel de 6 din 49 cu o singură bilă.

Confruntarea cu lamentabila echipă a Ungariei nu merită niciun comentariu, rezultatul defineşte perfect nivelul fotbalului practicat, iar spectatorii ar trebui să-şi primească înapoi banii pe bilete, plus o cină romantică mixtă. A vedea un meci încheiat zero la zero e ca şi cum la propria nuntă ţi s-ar servi pufuleţi în loc de tort, iar în noaptea de după te-ai trezi în pat cu Nicolae Guţă pe post de mireasă.

Totuşi, trebuie să nu fim răi şi să apreciem ospitalitatea ungurească care ca gazde nu sunt răi, fac mai multe figuri în deplasare pentru că lor, dintr-o eroare de ADN istoric, li se pare că sunt peste tot acasă. Deşi ne aşteptam să construiască un gard de sârmă ghimpată în faţa migranţilor noştri aduşi cu arcanul de prin deşerturile lumii a treia a fotbalului, n-au făcut-o. S-au bazat pe apărarea lor vraişte, dar Iordănescu n-a vrut să rişte să joace cu jucători ofensivi că el pregătise meciul pentru nula la nula şi ăştia îi stricau socotelile. Şi când te gândeşti că-l avea la îndemână pe Viorel Moldovan… E clar că nu ştie să facă schimbările. Păcat! Şi-i mare păcat şi de gazonul ăla pe care l-au stricat purtătorii ilegali de crampoane de nu mai au hunii unde să-şi priponească caii…

Aşa se face că România, cea de-a şaptea orchestră fotbalistică a lumii, plecată de la festivalul „George Enescu” să dea un spectacol de neuitat la Budapesta, s-a identificat cu taraful de la Clejani scoţând un zgomot ciudat 90 de minute până când lumea plictisită de moarte s-a cărat acasă. Ungurii în Ungaria, românii în Transilvania. Cu excepţia

dirijorului decrepit Iordănescu care şi-a dat seama, în sfârşit, că Grecia e cea mai bună echipă din grupă, fiind pe ultimul loc. Culmea e că are dreptate, că o cunoaşte cel mai bine. Chiar dacă atunci când o antrena el, era ciuca bătăilor. Ca şi acum…

Dar aşa cum spuneam la început, generalul de operetă Anghel Iordănescu are o relaţie personală cu limba română căreia-i ordonă, în faţa camerelor de luat vederi, să se dezbrace la pielea goală şi să danseze pe mese. Şi cum proasta-l ascultă, nu scapă niciodată prilejul s-o violeze…

5 septembrie 2015

editorial „Arena buzoiană".

Publicat de Adi Sfinteş la 1: 12: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/09/cine-naiba-e-radu-mihnea-lx.html **miercuri, 2 septembrie 2015**

PABLIC RELEIŞĂN ÎN EVUL MEDIU SAU CINE NAIBA ERA RADU MIHNEA?! (LX)

După megaşoul Elizabetei cu leşii, moldovenii şi turcii, este adus în Moldova, ca s-o pună cât de cât pe labele din faţă, eternul Radu Mihnea (1616 – 1619) care după numai trei ani cere pensionarea anticipată – ei îi ziceau mazilire – pe caz de boală, cu nişte certificate medicale false din care se hlizea la comisia Ministerului Nesănătăţii o ciudată boală de ochi. Adică nu-şi prea vedea bine viitorul că lucrurile erau cam complicate în Moldova.

Pe locul mortului ajunge domn un aventurier de teapa lui Despot, un mavrovlah, adică un român de pe coasta dalmată, pe nume Gaspar Graţiani (1619 – 1620). Ăsta nu ştia limba ţării – nici nu era simplu – şi avea un tălmaci creţuliu, cu rezidenţa nepermanentă la Poarta Albă, pe numele său de lingvist, George Fecali. Cum nici ăsta nu ştia limba ţării au trecut în doi timpi şi trei mişcări de partea polonilor crezând că se exprimă mai uşor, dar neţinând cont de aspectul nesemnificativ că turcii îi făcuseră oameni. Aşa că otomanii vin, conform tradiţiei, cu o oaste bine instruită şi la Ţuţora îl fac de băcănie pe Graţiani care reuşeşte să treacă Prutul însoţit de nişte boieri credincioşi, Şeptilici şi Goia, care nu scapă oportunitatea de a-l omorî.

Noul domn, Alexandru Iliaş (1620 – 1621), îi pedepseşte pe criminali tăindu-le capetele şi aruncându-le stârvurile în ieşitoare.

(Prin ieşitoare vă rog să înţelegeţi acel loc în care până şi Klaus Johannis se duce singur în vacanţă.) Birurile grele şi proasta administrare a ţării aduc rapid mazilirea şi revenirea pe tron a lui Ştefan Tomşa (1621 – 1623) care, între timp, la solicitarea sultanului, se căsătorise cu văduva unui grec foarte bogat, fată bună dar urâtă cu spume. În acest mandat n-a mai tăiat la boieri că nu prea mai avea pe cine…

Ia să vedem dacă ghiciţi cine se întoarce pe tron? Exact, Radu Mihnea (1623 – 1626), pe care atât îl respectau turcii pentru diplomaţia lui de-a dreptul machiavelică încât ar fi fost mare minune să nu moară ca tot omul, pe tronul lui. Acu nu ştiu dacă-i trecuse boala de ochi sau i s-a părut că ar mai fi ceva de furat prin Moldova, cert este că a avut un P.R. de excepţie; Miron Costin, dacă ar fi putut călători în timp, l-ar fi luat acasă la el şi l-ar fi pus pe birou să-i pupe târlicii non-stop, atât de mult îl iubea şi-l lăuda în slove meşteşugite. Că, sincer să fiu, era destul de priceput la libidinoşenii cronicarul când avea vreun interes pecuniar.

Încântat că domnitorul găvărea în greacă, turcă, latină şi italiană – altminteri nu s-ar fi înţeles cu tovarăşii de zburdălnicii financiare-Miron zicea că ăsta judeca după dreptate. Ceea ce pare incredibil pentru spaţiul carpato-danubiano-pontic. Asta înseamnă că dacă ar fi vrut să adere la Huniunea Europeană n-ar fi avut probleme în rapoartele pe justiţie. În plus avea un simţ al etichetei şi al fastului exagerat; cine încălca protocolul belea belerenghiul (4.

Dar cum fudulia se plăteşte, taxele şi impozitele erau excesive, ceea ce-i determină pe poporeni să-i facă la toate ocaziile diverse urări de bine, adresate fie direct, fie prin intermediari. În multe dintre ele era implicată şi mă-sa deşi hoaşca n-avea nicio vină. Şi ca întotdeauna le acordă o atenţie deosebită grecilor spre nemulţumirea băştinaşilor cărora filosofii Eladei nu le picau deloc bine la lingurică.

Radu Mihnea a fost nevoit să se lupte cu tătarii lui Cantemir bey, supărat că Tomşa, prietenul său, fusese trimis după ţigări.

Dar şi legendele neştiute mor de gută ceea ce a făcut şi Radu Mihnea, la Hârlău, unde, mai nou, îşi făcuseră domnitorii Moldovei un fel de hogeac de vacanţă căruia îi spuneau reşedinţă domnească. Locul

---

[4] Penis.

îl ştiţi şi voi, sunt convins. Şi dacă nu-l ştiţi voi, Klaus Johannis îl ştie sigur.

Fiul său, Alexandru Coconul, domn al Ţării Româneşti – Valahia, pentru neştiutori – îl aduce la Bucureşti şi-l piteşte, cu mare fast, la doi metri sub nivelul mării, în subsolul bisericii „Radu Vodă". Că după cum ştiţi, dar eu vă tot repet, că învăţătura e mama învăţăturii, după cum zice un vechi proverb roman copiat, evident, de la daci, care au inventat până şi apa plată, Radu Mihnea domnise de vreo două ori şi-n Valahia. Pe lângă Alexandru, care va domni şi-n Moldova, a mai avut-o şi pe Ecaterina, viitoarea doamnă Moise Movilă.

La putere ajunge un tip interesant, Miron Barnowski (1628 – 1629), bun gospodar şi foarte credincios scopurilor sale. Scade dările, dacă puteţi să vă imaginaţi aşa ceva, iar în 1628 îi priponeşte pe ţărani de glie, aşa cum făcuse şi Mihai Viteazul în Valahia, ambii domnitori fiind, de altfel, exponenţi ai marii boierimi. Plin de lovele, după cea de-a doua căsătorie cu fiica guvernatorului polonez al Cameniţei, îşi cumpără cu 320.000 de zloţi o moşie uriaşă în zonă, unde se va retrage în 1629 când este mazilit sub pretextul că n-a plătit 40 de pungi de galbeni peste haraciul convenit.

Este adus pe tron Alexandru Coconul (1629 – 1630), fiul lui Radu Mihnea, care însă era varză, nu învăţase nimic de la ta-su. D-aia nici n-a avut zile multe, murind la doar 21 de ani, de moarte naturală. Adică ierburile din care a fost fabricată otrava erau mai eco decât mişcarea „Uniţi, salvăm un rahat".

Moise Movilă (1630 – 1631), fiul lui Simion Movilă şi totodată cumnatul lui Alexandru Coconul, era un om blând care, printre alte iniţiative populiste, construia case pentru săraci, ca să aibă turcii ce incendia, că ăştia, neţinând cont de meandrele concretului, îşi cam făceau de cap prin ţară nedând socoteală nimănui. Acum nu ştiu dacă erau mână în mână cu domnul ca să aibă ăla tot timpul front de lucru pentru constructori, cert este că realitatea era destul de aiurea pentru pompieri şi pentru adversarii încălzirii globale cărora li se dădea apă la moară.

Alexandru Iliaş (1631 – 1633) se pune cu birul pe ţară, sfătuit de grecii din jurul său, mari specialişti în a provoca crize economice peste tot pe unde aterizau ca un nor de lăcuste. La plecarea survenită ca urmare a jafului generalizat, dar bine organizat, în şesul Bahluiului, este înconjurat de o mulţime furioasă căreia i-l oferă cadou, în

schimbul eliberării drumului, pe sfetnicul Venelli. Este ciopârţit în doi timpi şi trei mişcări cu topoarele, lucru absolut firesc pentru acea zonă geografică. În completare, au mai tocat câţiva grecotei de rang inferior, dar Iliaş este lăsat să meargă la Stambul, unde va trăi din osânză până în 1666 (Ptiu, drace!).

Fraierul de Miron Barnowski, care avea o viaţă de belfer la moşia lui de lângă Cameniţa, se duce la Stambul cu gândul să se întoarcă la putere. „Că dulce este domnia din Moldova", după cum aproape poetic se exprima el. Punând gheara pe distinsa-i personalitate, turcii îl execută în doi timpi şi trei mişcări pa Barnowski, despre care nici nu ştiu ce să cred, dacă a fost un domn bun sau unul naşpa. Dar o să mă gândesc şi-am să vă spun altă dată că vine peste mine, din nou, blândul Moise Movilă (1633 – 1634), care, însă, nu stă nici cât capra la ţap, fiindcă este nevoit să se retragă, însoţit de 1400 de ostaşi, în Polonia, fiindcă avea o frică paralizantă de lup. Acolo va trăi până când va muri, dacă îmi aduc bine aminte, chiar în vremea lui Dabija. De ce a murit tocmai în vremea lui Dabija? Ei, asta-i? Prea vă roade grija?!

PROMOUŞĂN

Băi aceştia, aţi auzit de Vasile Lupu? Da!!! Bine, atunci data viitoare o să vă povestesc despre Matei Basarab…

31 august 2015

Publicat de Adi Sfinteş la 11: 17: 00 a.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/08/elizabeta-movila-cea-fara-osindrila-lix.html **luni, 31 august 2015**

ELIZABETA MOVILĂ CEA FĂRĂ O ŞINDRILĂ (LIX)

Băi, mânca-v-aş ochii, vorba lui Şeisepir din Ferentari, vă imaginaţi vreodată că Moldova va ajunge locul unde se păruiesc două cotoarbe, una mai rea de muscă decât alta, ca să-şi impună puradeii pe tron? Da, băi, vorbim despre zona crepusculară care l-a dat eternităţii pe Ştefan cel Mare. Şi Sfânt, după cum exagerează calendarul Mişto-Ortodox. Voi credeaţi că moldovencele n-au timp de comploturi, că sunt ocupate cu adunatul bărbaţilor de prin şanţurile istoriei sau pur şi simplu că, sătule de atâta băutură şi adulter, sunt plecate la produs bani negri pentru zile bălane. Vedeţi dacă sunteţi superficiali?

Ia fiţi atenţi acilea…

După moartea lui Ieremia Movilă în vremea căruia prin Moldova îşi făcea mendrele toată lumea nebună, pune laba pe tron Simion Movilă, bagabontul ăl bătrân pe care în episodul anterior îl târa sub burta calului, ca să tragă frâna de mână, din motivele arhicunoscute, hanul tătar. Nu stă prea multă vreme pe scaunul după care atâta salivase că iubita lui cumnată, Elizabeta Movilă, îl otrăveşte ca să-şi impună unul dintre cei cinci mormoloci ca domnitor deşi ei de-abia învăţaseră mersul pe jos. Lucru cu care nu era deloc de acord văduva lui Simion, Marghita, răzgâiată Melania, care avea şi ea trei candidaţi, că-n vremea aia doamnele îşi respectau blazonul şi procreau cât îi ziulica de lungă. După cum veţi vedea, dacă aveţi răbdare să trecem peste preludiu, vor deveni curve mai târziu.

Fiii lui Simion vor ajunge până la urmă la putere; Mihai şi Moise în Moldova, iar Gavril în Valahia. În plus, Petru Movilă va deveni cel mai celebru mitropolit din Kiev, ceea ce nu prognozase nici măcar hanalistul Cozmin Tenguşă, care vedea realitatea ceva de speriat, mai ales după ce evenimentele se epuizau.

Elizabeta Movilă, care avea nişte fete beton şi le măritase din interes cu nişte papagali polonezi din vestitele familii Potocki, Korecki şi Wisniewieski, se sprijinea temeinic pe leşi. Ăştia o ajută să se impună imediat după moartea lui Simion în conflictul pentru preluarea tronului dintre Mihail, urmaşul decedatului, şi Constantin, fiul ei, de fapt doi copilandri împinşi de la spate de rapandulele însetate de putere care le dăduseră viaţă şi-i călăuzeau spre moarte. Mihail înghite gutuia în Valahia şi Constantin Movilă devine, cu numele, domn al Moldovei, că puterea o exercita mă-sa, unguroaica cea aprigă pe care nu ştiu de ce unii obsedaţi sexuali o consideră româncă.

În 1611 apare un aventurier, Ştefan Tomşa (1611 – 1615), care zicea că e fiul domnitorului omonim tăiat la Liov de polonezi. În 1612 îi ia prizonieri pe Constantin Movilă şi pe Potocki, cumnatul acestuia, care încercaseră, cam la mişto, să reia puterea.

Cu această ocazie execută şi 32 de boieri trădători pe care oricum îi ura fiindcă erau nedrepţi faţă de ţărănime. Constantin cade în apă când traversa Prutul în calitate de prizonier, în barca îngustă a unui tătar intenţionat neîndemânatic, de unde-l scoate la suprafaţă, ca de obicei, prea târziu, SMURD-ul, iar Potocki este dus la Stambul unde, însă, după un timp, este eliberat în urma unei mari sume de bani.

În 1615, fostul mercenar Tomşa mai taie 72 de boieri cărora călăul-ţigan le zicea, cu satisfacţie, berbeci, după care le umple capetele cu paie, însă numai după ce le-a deşertat de tărâţă. Pe vornicul Bărboi, iniţiatorul complotului, îl trage mai întâi în ţeapă ca să fie distracţia mai condimentată. Şi-l spânzură şi pe fiu-su în faţa casei părinteşti ca să nu uite niciodată de unde a plecat spre moarte. În final mai trimite la Sarsailă încă trei boieri ce pribegiseră în Valahia, care-i căzuseră cu tronc la aşternut, în fapt de seară, şi nu se făcea să nu simtă dragostea domnească.

Dar boierii rămaşi în viaţă nu pierd ocazia să se revanşeze şi, când vine Alexandru Movilă (1615 – 1616), al doilea fiu al lui Ieremia, tot dinspre Polonia, însoţit de cumnaţii săi, îl trădează pe Tomşa prin intermediul comandantului artileriei. Când aud turcii una ca asta îl numesc în funcţie pe eternul Radu Mihnea (1616 – 1619), transferându-l în Moldova, că se bucura de un mare prestigiu la Stambul. Prins fără oaste, Alexandru se hotărăşte să fugă prea târziu şi este luat prizonier împreună cu mă-sa, deşi cumnatul său, Korecki, cu doar 600 de ameţiţi, a făcut un gest de un eroism absolut inutil opunându-se turcilor. După scurtul măcel, comandantul turcilor, ca să mai scape de stresul cotidian, o invită pe Elizabeta Movilă în cortul personal, la o cafea turcească şi un viol moldovenesc. Violul i-a ieşit. Poate că faptele n-ar fi ajuns până la urechile mele model antene parabolice însă ştiţi cât de lăudăroase sunt unguroaicele! Aşa că atunci când a ieşit din cort, în loc să tacă şi să zică bogdaproste că oricum era trecută prin ciur şi prin dârmon, probabil nesatisfăcută, a început să se dea în spectacol:

— Boieri, boieri, ruşinatu-m-au păgânul!

Pe boieri îi durea în cot, însă celor din Vaslui nu le-a venit să creadă că le-a luat-o cineva înainte.

Până la urmă, ţinând cont că era văduvă de zece ani, trebuie să judecăm corect fapta paşei şi să considerăm că i-a făcut un bine cotoarbei. Şi cred că până la urmă şi ei i s-au părut interesanţi turcii în chestiunile trupeşti că a acceptat să facă parte din haremul unui paşă unde şi-a schimbat şi look-ul, tăindu-şi părul, la sugestia hair-stilistului Dârţă, pe care l-a trimis la mănăstirea Suceviţa, construită de bărbatu-său încă de la 1584.

Dacă sunteţi pasionaţi şi curioşi cum arată o podoabă capilară fără mătreaţă, tratată doar cu fiertură de pelin şi rădăcină de gard,

puteţi să mergeţi în patru labe să-l admiraţi înainte ca subiectul să ajungă la Măruţă care trage audienţa de puţă.

Dintre fiii săi, luaţi de otomani ca amintire la Stambul, doar ultimul ajunge capugi-başa, un fel de băgător de seamă cu turban şi şalvari.

Colegul meu din clasele primare, Miron Costin, mi-a zis că toate belele din familia Movilă s-au întâmplat din cauza Elizabetei, că era cam paraşută şi, citez din hăurile minţii, „de Dumnezeu depărtatată". O fi aşa, n-o fi aşa, dracu' ştie, însă cotrobăieli recente făcute prin arhivele unor televiziuni turceşti (sau porceşti, sursele istorice sunt încă neclare), susţin, cu argumente irefutabile, că sexul liber n-ar fi fost un păcat major în Evul Mediu, iar goana după putere stârnea libidoul ceva de speriat.

PROMOUŞĂN

În episodul următor o să vă spunem tot adevărul despre Radu Mihnea, că v-am fiert destul. Cum care Radu Mihnea? Ce-aveţi, mă, sunteţi dilii, n-aţi fost atenţi la ce v-am zis până aci? Nu vedeţi că de la 1600 ne tot izbim de individul ăsta? Ba în Valahia, ba în Moldova, ba la băi… Nu vi se pare nimic suspect? Fiţi mai atenţi, vă rog, că altfel mă supăr şi nu vă mai spun nimic. Şi atunci ciuciu istorie necenzurată şi-o să-mi plângeţi în poală ca nişte cocoşaţi, bolnavi de dureri închipuite…

31 august 2015

Publicat de Adi Sfinteş la 4: 09: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/08/urmaşii-lui-mihai-viteazul-radu-serban.html **sâmbătă, 29 august 2015**

RADU ŞERBAN ŞI ALŢII (LVIII)

După ce Mihai Viteazul, care a încălecat pe breazul şi a furat aragazul, a rămas fără cap, boierii lui credincioşi şi nu prea l-au băgat la înaintare pe Radu Şerban din Coiani (nu vă mai hliziţi ca proştii, ăsta-i adevărul istoric), din neamul Craioveştilor, care însă pretindea că-i nepot de-al lui Neagoe Basarab. Să fie la el acolo că şi minciuna-i tot o vorbă. Dar concurenţa îl susţinea pe Radu Mihnea, plus că Simion Movilă îi arde pe amândoi sprijinit de poloni şi, mai ales, de tătari.

O duc tot într-o distracţie până în 1602, când are loc celebra luptă necavalerească dintre Stroe Buzescu şi cumnatul hanului tătar, un mare caftangiu de altfel. Bănuiesc de ce vă miraţi: voi ştiaţi de la

Bolintineanu că Preda Buzescu a intrat în cuşca Valahiei pentru glorie, onoare şi bani, dar nu e aşa, ascultaţi-l pe mândel, că eu vorbesc serios şi când glumesc. S-au rupt ăştia în figuri, s-au bătut în ciocane şi-n expresii licenţioase până când tătarul s-a plictisit de atâta flecăreală oltenească şi a decedat. Cică i-ar fi dat Stroe un pic de avans cu buzduganul, dar parcă nu-mi vine a crede că el era mânuitor de suliţă. Concluzia a pus-o Sima, nevasta lui Stroe: „şi nu fu pe voia câinelui de tătar".

Acum, luat cu descrierea caftelii, am uitat să vă spun că însemnarea aceasta a fost cioplită pe lespedea mormântului, că după cum aţi observat, wrestlingul medieval era pe bune, şi la numai trei săptămâni după spectacol, scârbit de câte răni avea şi de ineficienţa sistemului sanitar, Stroe Buzescu o rade pe lumea ailaltă, unde într-adevăr nu-i întristare dar nici vreo perspectivă de promovare în carieră.

După moartea cumnatului său, hanul se supără pe Simion Movilă şi-l pune în fiare, sub burta calului, ca să tragă frâna de mână în timp ce se retrăgeau jefuind prin Moldova.

Până în 1603, Radu Şerban se tot cotonogeşte cu Radu Mihnea, după care se răfuieşte şi cu Moise Szekely, unul dintre trădătorii lui Mihai, care i-a şi transmis prin nişte porumbei voiajori că dacă-i dă o haripă în freză îi pică ochii-n gură şi se uită la el printre dinţi. Ce vreţi, glume ungureşti…

Dar Şerban nu s-a speriat că nici el n-avea toată ţigla pe casă, ca mai toţi căpitanii Viteazului, şi l-a trimis pe tovarăşul Gheorghe Raţ să-i dea vreo două pe spinare, să se înveţe să vorbească respectuos. Ăsta n-a înţeles cum trebuie comanda şi, pe lângă descăpăţânarea lui Moise Secuiul, a mai ciopârţit vreo 4.000 de unguri ca să se înţeleagă o dată pentru totdeauna că nu te joci cu cuvintele dacă nu stăpâneşti la perfecţie limba română.

În continuarea programului războinic se bate cu tătarii, cărora până la urmă le dă un tribut de 15.000 de galbeni ca să nu mai facă ăia focuri de tabără prin Valahia, că aproape că nu mai aveau ce arde după atâţia ani de balamuc, şi se împacă cu turcii.

Dar lucrurile se îmbârligă după 1610 când maghiarii, conduşi de tânărul diliman Gabriel Bethlen, jefuiesc cumplit, la cumpăna dintre ani (29 decembrie 1610), ţara, comiţând fapte abominabile, după cum le era „neamul neomenos". Cică Moş Crăciun, care întârziase la una mai

mică decât el, a scăpat cu fuga, însă renii au îmbulinat-o. În criză de inspiraţie şi de soluţii viabile, i-a înlocuit, la repezeală, cu nişte iepuraşi „Playboy" care se înfundaseră în omăt până la vărzărică.

Urmează mai multe schimbări de ştafetă cu Radu Mihnea, omul turcilor, dar în iulie 1611 apucă să-i întoarcă vizita lui Gabriel Bethlen, pe care-l bate bine lângă Braşov. Maghiarul scapă cu fuga spre Sibiu pierzându-şi cuşma, dar salvându-şi viaţa. Radu Şerban n-a avut tupeul lui Mihai să meargă până la capăt şi să-şi atribuie conducerea Transilvaniei, ceea ce a fost o mare eroare că, între timp, turcii îl pun domn pe Radu Mihnea în Valahia şi-l caută şi pe el prin Transilvania. Hărţuit şi de tătari se retrage prin Moldova şi reuşeşte cu greu să ajungă la Viena cu ce a mai rămas din oştirea lui (un sfert), în decembrie 1611.

În 1616 încearcă fără succes să-şi reia domnia, iar în 1620 înghite ultima gutuie dulce şi-amăruie. Deşi murise sărac, se bucura de un mare prestigiu şi este înmormântat la celebra catedrală Sfântul Ştefan. În 1640 a fost adus şi înmormântat la mănăstirea Comana, ctitorie a lui Vlad Ţepeş, dacă vă vine să credeţi, pe care el o fardase destul de bine.

A avut trei copii legitimi şi doi nelegitimi. Anca a devenit soţia lui Nicolae Pătraşcu (în 1618), fiul Viteazului, Ilinca s-a ars cu Constantin Cantacuzino devenind mama viitorului domn Şerban, iar Basarab se stinge destul de tânăr. Dintre nelegitimii cunoscuţi doar Constantin ajunge domn, imediat după Matei Basarab, ceea ce nu era de colea.

După cum lesne v-aţi dat seama i-a urmat la domnie Radu Mihnea (1611 – 1616) care nu era privit cu ochi buni de boieri din cauza faptului că era fiul lui Mihnea Turcitul şi era înconjurat numai de băgători de seamă turci şi greci.

Între 1616 şi 1618 mare mahăr este Alexandru Iliaş (ta-su fusese numit domn în 1591, dar n-a mai apucat să ajungă pe tron din motivele ştiute) care până la urmă scapă cu fuga, „gol, fără manta", în urma unui complot boieresc condus de Lupu Mehedinţeanul. Complotiştii, dirijaţi de căpitanul Buzdugan, îi vânează fără milă pe grecii din ţară, ceea ce-i va dăuna la ten lui Lupu Mehedinţeanul fiindcă Gavriil Movilă (1618 – 1620), fiul lui Simion Movilă, îl dă pe mâna lui Skender paşa. Deşi boierul îl sprijinise la preluarea domniei iar acum venise în calitate de comandant al armatei alături de turcalet este tras

în ţeapă în urma unui ordin venit de la Stambul unde grecii erau foarte influenţi. Nasol moment, mişto colivă…

Între 1620 şi 1623 se întoarce Radu Mihnea iar între 1623 şi 1627 se juca cu puţa prin ţărâna curţii domneşti Alexandru Coconul, fiul acestuia în vârstă de numai 12 anişori… Aşa că el nici nu s-a prins ce vor tătarii care invadaseră ţara, supăraţi că fusese înlocuit Tomşa din Moldova, şi nici revoltei slujitorilor nu i-a dat cine ştie ce importanţă. „Ia mai dă-i în pizda mă-sii de bugetari!", ar fi fost auzit zicând cu dispreţ în timp ce se juca pe consulă. Cum ta-su, care era cu serviciul în Moldova decedează în 1626, mai rezistă şi el, cu proptele puse de socrul său, un grec influent, până în 1627 când este înlocuit cu Alexandru Iliaş (1627 – 1629). Urmează ca într-un carusel al morţii Leon Vodă care se pretindea fiul lui Tomşa deşi era fiu de pescar. Ăsta se pune cu birurile pe ţară şi urmează tradiţionalul complot boieresc, cu sprijin ardelean de data asta, soldat cu o mare cafteală lângă Bucureşti în urma căreia decedează şi Preda Floricoiul, ginerele lui Mihai Viteazul. Este mazilit în 1632 şi înlocuit cu Radu Iliaş, fiul lui Alexandru Iliaş, căruia, într-un moment de neatenţie, îi fură tronul Matei Basarab. Cu ajutor de la ta-su se întoarce la Bucureşti dar tătarii şi moldovenii lui sunt bătuţi bine aşa că şi el îi dă talpă, tot „cu capul gol", o predilecţie a conducătorilor din prima jumătate a secolului al XVII-lea care se grăbeau să părăsească ringul de dans şi bune maniere.

Şmecherul de Matei se deplasează la Stambul şi cu vrăjeala-i proverbială îl câştigă pe sultan de partea lui. Cât a câştigat sultanul din trebuşoara asta o să vă spunem după ce se vor termina de numărat pungile de galbeni că încă se mai lucrează…

PROMOUŞĂN

Cam îmbârligată treaba în Valahia, nu? Aşa credeţi voi, însă n-aţi văzut nimic, aşteptaţi capitolul următor în care iar e vorba despre Moldova. E adevărat, unele nume or să vi se pară cunoscute dar vă las să înţelegeţi singuri de ce. Prea vreţi totul mură în gură şi, ca să respectăm adevărul istoric, nici n-am dreptul să vă spun. E secret de stat în fotoliu…

27 august 2015

Publicat de Adi Sfinteş la 8: 28: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/08/lvii-litoralul-pentru-tot

i-sec-xiv-XVI.html **marţi, 25 august 2015**

LVII. LITORALUL PENTRU TOŢI (sec. XIV-XVI)

Cum treci podul peste Dunăre (dacă reuşeşti să le convingi cu ceva bişţari pe amazoanele cu priviri de priveghi, aşezate strategic, pentru colectarea taxei de pod, în calea năvălitorilor manelişti cu două picioare, patru roţi şi niciun creier, cu burţile revărsate până dinjos de capul Horn peste care tronează nişte lanţuri aurii de căruţă) pe la Giurgeni-Vadu Oii, dai de-un ţinut căruia i se spune popular Dobrogea, după numele unui şmecher de-al locului. Acest ţinut, amestec foarte reuşit de praf şi pulbere fină, mai ales în zona crepusculară a cluburilor de cocălari, a fost – şi este – terenul de joacă al tuturor dirimbliilor, din timpuri imemoriale.

Pe aici şi-au făcut grecii cetăţi ca să aibă unde-şi petrece weekend-urile Burebista, pe aici circulă clandestin sau cu voie de la stăpânire tot felul de negustori, care mai de care mai şugubeţ şi mai brunet, dintre care amintim, cu inima cât un purice, pe fioroşii traficanţi de porumb fiert ori pe foarte periculoşii vânzători de seminţe de bostan şi floarea-soarelui. Ba unii, care seamănă leit cu Nicuşor Constantinescu şi Radu Mazăre, urmaşii legitimi ai lui Dapyx şi Gebeleizis, îşi trimit nimfele travestite, cu evidente origini braziliene, să-i îndoape pe musafirii (ne) poftiţi cu gogoşi calde, ca să le meargă direct la lingurică şi să nu uite niciodată proverbiala ospitalitate dobrogeană.

La marginea mării, printre năvălitorii toropiţi de soare şi bere la halbă, armele de apărare şi contraatac predilecte ale localnicilor, aprozii strigă cât îi ţin bojogii:

— „Porumbelul de la mare este fiert între picioare”, „Porumbelul cu sărică este bun la păsărică”, „Luaţi, mâncaţi, ca s-aveţi parte, de cea mai frumoasă moarte”, şi alte porunci inventate de corporatişti pentru care marketingul audio-vizual, pas cu pas, dacă se poate direct pe burta trudiştilor, este un mod de viaţă din cele mai vechi timpuri şi până în zilele noastre. Ca şi consumul de hamsie prăjită, şaorma cu de toate, inclusiv nisip, ineluşe (5 plus 1 gratis), ciorbă de burtă, baclavale, kebab, pizza, mici şi topless pe burta goală.

Şi nici n-avea cum să fie altfel că-n Dobrogea s-a inventat toleranţa, altminteri cum se explică puzderia de homleşi care bântuie prin hoteluri insalubre şi prin restaurante unde helicobacter piloris te aşteaptă tupilat după tejghea să te facă la bardahan, iar munţii de

gunoaie sunt escaladaţi zilnic de halpiniştii ocazionali, cu plăcere şi indiferenţă până şi pe malul mării unde răsăritul se vede mai cool dintr-o depresiune de peturi!

Chestia asta cu toleranţa a început demult, încă înainte de 1417, că până atunci şi-au făcut de cap pe aici românii, tătarii, genovezii, bizantinii şi turcii, ca să nu-i mai punem la socoteală p-ăia mai vechi. Au luat-o la ştangă, ca să mă fiu cât mai fidel adevărului istoric, ca la Vaslui, adică fie pe cont propriu, fie în grupuri interetnice, ceea ce până la urmă e cam tot aia. Ba aş zice că a fost mult mai uşor decât unde zisei mai sus fiindcă în Dobrogea, mai ales în verile alea din secolele XIV-XVI, textilele nu aveau cine ştie ce căutare. Cică nici nu existau vânzători ambulanţi de chiloţi din cauza lipsei totale a cumpărătorilor. Minciuna aia pe care negustorii au numit-o, la mişto, „costum de baie", nu fusese încă inventată, aşa că lumea se simţea bine în pielea ei, de la Chilia şi până la Vama Veche. Şi ca să respectăm adevărul istoric, şi mai la sud. Mult mai la sud.

Centura de castitate fusese desfiinţată în urma unui referendum local provocat de rapida îmbogăţire a posesorilor de polizoare electrice cu discuri vidia, iar armura medievală înfiorătoare a bărbaţilor era din bronz natural, care nu se lua nici cu raşpila. Prin urmare raşpilele au fost interzise printr-un decret, că după cum cred că v-aţi dat seama, respectul faţă de legea gravitaţiei este maxim în spaţiul pontic (puşchea pe limbă, m-a luat gura pe dinainte, ca pe Grigore într-o Ureche).

Prin Dobrogea asta au mai făcut bătăi în nămol şi Dan I, fratele lui Mircea cel Bătrân, cu Şişman al bulgarilor, din care cauză a cam decedat, ceea ce a dus la o creştere bruscă a interesului turiştilor americani pentru o zonă atât de palpitantă. Acum nu ştiu ce înţelegeţi voi prin americani în secolul al XIV-lea, dar n-am să vă dau prea multe explicaţii că s-ar putea să mă-ncurc în ele şi detest acest lucru, aşa că vă las pe voi să vă folosiţi imaginaţia şi trec mai departe, nepăsător şi aproape rece.

Despre jupânatele din secolele anterioare v-am mai spus şi dacă n-am făcut-o ar fi trebuit s-o fuck. Nu mai insist nici în legătură cu Ivanco, cu Ţara Cavarnei, care se zice că ar fi fost nucleul statal al acelei zone, vă mai amintesc, ca să nu ziceţi că-s neam prost, de Balica, un fel de Radu Mazăre, negăbjit de DNA, al ţinutului, care s-a băgat ca musca-n lapte în conflictul dintre Paleologi şi Cantacuzini, indivizi ce-şi

disputau supremaţia în Imperiul Bizantin.

Cei 1.000 de ostaşi, unul mai tatuat decât altul, îmbrăcaţi în tricouri personalizate cu citate din filosofii în vogă, dintre care mi-au sărit în ochi, că erau mai sclipicioase, „Vând nevastă full option, 4X4, puţin folosită, ţinută în garaj", „N-am nevoie de Goagăl, soacră-mea le ştie pe toate" şi clasicul „Mă-ta-i curvă", erau comandaţi de Dobrotici. Ei, aici voiam să ajung, la substantivul ăsta propriu şi nici măcar nu-i nevoie să vă explic motivul. Cum Balica moare şi el ca prostu' într-o luptă cu un car alegoric, Dobrotici, aliat şi cu Vlaicu Vodă (1364 – 1377), şmecherul din Valahia, va conduce până în 1386.

Dar teritoriul stătuleţului său nu cuprindea şi Chilia, importantă zonă de tranzit comercial, unde ora exactă o dădeau genovezii, pe care însă îi trimite după ţigări Mircea cel Bătrân prin 1403 – 1404, care astfel aducea sub ascultare tot litoralul, cu tot ceea ce include mai interesant acest cuvânt, de la meduze şi scoici, până la toplesiste (mai rare) şi nudiste (făceau cvorum non-stop). Voievodului valah îi plăcea să dea la peşte la gurile Dunării care pe vremea aia nu erau cel mai mare depozit de mase plastice. Din 1465, Chilia ajunge în gheara lui Ştefan cel Mare, până în 1484 când o înhaţă turcii. Restul Dobrogei îl preluaseră încă din 1417, în urma unor negocieri cu săbiile pe masă, cu Mircea, dar, la început, nu se prea omorau cu administrarea ei ceea ce-l face pe Mihail I (1418 – 1420), fiul şi urmaşul lui ăl Bătrân, să se laude că-i tot a lui. Acu eu nu-mi dau seama dacă paşa de la Silistra nu l-a auzit sau s-a făcut că nu-l aude, cert este că Dobrogea trecuse sub jurisdicţia lui, unde va sta 361 de ani. Cam naşpa.

Dar la plajă au continuat să vină puhoaie de turişti, inclusiv români împrăştiaţi prin toată peninsula Balcanică, în adevărate insuliţe de latinitate scăldate de-o mare slavă destul de turbulentă. Tot anul se ocupau cu păstoritul, cu transhumanţa, aşa că binemeritau şi ei două-trei săptămâni de toxiinfecţie alimentară luată pe bani grei direct de pe buza mării de la dughenele care se topesc de căldură odată cu turiştii. Când îi vedeau cum vin ca mieii la tăiere, şmecherii de litoral, cu şepci de marinari scăpaţi din naufragii îngrozitoare, în bermude fosforescente şi cu definitorii papuci de plastic, aduşi de negustorii pechinezi, îşi dădeau coate:

— Au venit ciobanii! Hai să-i mulgem!

Şi cât ai zice peşte se apucau de treabă.

În secolul al XV-lea asta nu era neapărat o ironie fiindcă în

Balcani, termenul de valah devenise sinonim cu cel de păstor, ceea ce unora li s-ar părea jignitor în zilele noastre, cu excepţia notabilă a marelui scriitor pe pereţi Gheorghe Becali, fost Gigi Becali pe vremea când se ocupa doar cu coditul oilor, iar scrierea cărţilor o considera o boală ruşinoasă.

Ce era nasol pentru localnici era că nu prea aveau curajul să fure de la valahii balcanici că aveau nişte cutume nasoale. O lege nescrisă de-a lor, dar desenată ulterior, zicea că dacă ai haşpit un bou sau un cal, trebuie să dai înapoi şase bucăţi, ca să te înveţi minte. Şi, evident, n-aveau de unde. Dacă boi se mai găseau, îndeosebi în grajdurile Parlamentului, cai chiar n-aveau de unde, aşa că mai bine se astâmpărau.

În timpurile noastre societatea a evoluat, iar criteriile de valorizare sunt mult mai complexe. Dacă furi un singur bou eşti considerat un prost, dacă şmangleşti şase eşti promovat consilier local, iar de la un milion de euro în sus intri şi tu în rândul lumii, poţi deveni consilier al consilierului portarului unui Consiliu Judeţean al cărui preşedinte trage la aghioase la semafor din cauza oboselii care l-a doborât în timp ce se apleca asupra problemelor litoralului împreună cu Johnnie Walker, credinciosul lui sfetnic.

În plus, dacă furi pe litoral, indiferent prin ce metodă, devii cetăţean de onoare al oraşului de baştină, ţi se face statuie, că duci mai departe tradiţia multiseculară. Dacă te pune naiba şi nu şterpeleşti nimic, eşti exclus din comunitate fiindcă pui în pericol principalul mod de existenţă al devoratorilor de turişti. Şi asta în fericitul şi puţin probabilul caz că n-ai fost ars pe rug după ce mai întâi ai fost jupuit de viu şi tras temeinic în ţeapă…

PROMOUŞĂN

Hai că v-am dus şi la mare, e timpul să mai şi muncim. În capitolul următor o să aflaţi ce naiba s-a întâmplat cu Valahia după ce Mihai Viteazul şi-a pierdut capul, taman la 1601, după cum am anticipat cu o precizie de orologiu, încă de pe vremea când mă jucam de-a dacii şi romanii prin ţărâna curţii domneşti de la Şuchea.

25 august 2015

Publicat de Adi Sfinteş la 8: 32: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/08/mihai-viteazul-agonia-ş

i-extazul-lvi.html **joi, 20 august 2015**

MIHAI VITEAZUL-AGONIA ŞI EXTAZUL (LVI)

Mihai primeşte firman de la turci atât pentru el (Transilvania) cât şi pentru fiul său, Nicolae Pătraşcu (Ţara Românească), dar îl cam deranjează vrăjeala imperialilor, care o dau cotită după cum le erau interesele. Aşa că le taie ceapa la nas zicându-le că s-a săturat de laude deşarte, iar cele trei foi de hârtie pe care i le-au trimis, pline de „otravă, ruşine şi ocară", să şi le bage undeva, dacă se poate, în sudul corpului omenesc. Acum nu sunt sigur că s-a exprimat chiar atât de plastic la final, dar, după câte-l ştiu eu, era în stare, că-i plăceau pamfletele la nebunie. Şi, pe deasupra, era supărat că imperialii nu-l recunoşteau drept conducătorul Transilvaniei, pe care a cucerit-o cu sabia, ci doar guvernator, şi asta, hăt, abia pe 22 septembrie 1600, la exact patru zile după ce o luase în freză la Mirăslău şi actul nu valora nici cât hârtia pe care a fost scris.

Dar până atunci mai e de povestit că Mihai n-avea stare. În primăvara anului 1600 intră în Moldova şi, din obişnuinţă, o cucereşte după mai multe lupte de mică amploare desfăşurate în talciocurile de la Suceava, Bacău şi Roman, cu traficanţii de papairoase ai lui Ieremia Movilă care, bărbat adevărat, fuge mai tare ca Usain Bolt spre Leşia. Adică spre Polonia, pentru cei care n-au mai fost demult prin Evul Mediu, deşi România contemporană oferă toate condiţiile.

După 27 mai 1600, Mihai atinge apogeul puterii sale. Ţinuturile locuite de români aveau un singur mare conducător care-şi făcuse şi pohta asta, că, după cum lesne se poate constata, era un mare pofticios. În vara anului 1600 a fost singurul stăpânitor, vorba lui Mircea cel Bătrân, dar lucrul ăsta nu era pe placul polonilor, al imperialilor nici atât, iar turcii nici nu voiau să audă de aşa ceva, fiindcă putere regională i-ar fi deranjat la lingurică. Mai pe înţelesul corporatiştilor, nu suportau concurenţa.

Deşi prestigiul internaţional îi crescuse extraordinar de mult, însuşi Henric al IV-lea lăudându-l unor gagici că „românul e foarte tare", iar publicaţiile romane care apăreau, ce coincidenţă, la Roma, îl ridicau în slăvi, Mihai se confrunta cu veşnica problemă a lipsei paralelor pentru plata mercenarilor. Fiindcă nu-şi primiseră lovelele cam demultişor, dar şi din obişnuinţă, ăştia începuseră să prade prin Transilvania.

În plus, la 1 septembrie 1600, nemeşii se întorc împotriva lui

Mihai, iar pe 18 septembrie, cu sprijinul lui George Basta, îl şi învinge la Mirăslău. Exact ca în filmul omonim, eroul reuşeşte să scape trecând Mureşul călare, ducând în mâini steagul cel mare al oştirii. Calului nu prea i-a plăcut faza că el a stat mai mult cu capul la fund, dar n-a comentat că i s-a părut că vodă e cam nervos şi a preferat să evite vărsarea propriului sânge. Cu domnitorul nu mai erau decât trei cazaci, restul oştirii s-a făcut că n-a observat pe unde a tăiat-o vodă din peisaj.

Oamenii lui Basta fac mari nenorociri la Alba Iulia unde ucid fără milă, dărâmă biserica zidită de Mihai şi-l dezgroapă pe Aron Vodă, batjocorindu-i memoria, deşi nu era mare lucru de ea. „O asemenea neomenie n-a fost făcută nici de păgâni", scria Mihai, fiindcă v-am spus de la început că le avea p-astea cu scrisul.

Întors în Valahia ca să-l înfrunte pe cancelarul polon Jan Zamoisky, care-l adusese în portbagaj pe boşorogul Simion Movilă ca să-l facă băiat de Bucureşti, este învins la Bucov. Se retrage peste Olt unde, ca să nu-şi iasă din mână, mai bate bine nişte turci, după care, sfătuindu-se cu colegul de lăcătuşerie Valeriu Zgonea, mai face o încercare de recuperare a puterii, dar la Curtea de Argeş pierde la masa verde.

A, nu vă mai spun că boierii îl trădaseră şi trecuseră de partea lui Simion Movilă care le garanta averile şi viaţa, fiindcă sunt convins că v-aţi prins deja şi singuri.

Mihai o ia la pas spre Viena fiind însoţit de o gardă numai până la Caşovia unde-şi eliberează ultimii păzitori, din motive financiare. La 12 ianuarie 1601 este primit onorabil de arhiducele Matei, fratele lui Rudolf al II-lea, şi se cazează la hotelul „Cerbul de Aur" unde se pune pe scris memorii către Împărat şi către ducele de Toscana, o mai veche cunoştinţă care-l ajutase cu 300 de tunari în bătălia de la Giurgiu din octombrie 1595.

Rudolf l-a lăsat să fiarbă în suc propriu până când s-a nasolit treaba în Transilvania unde revine sandilăul de Sigismund care-l arestează pe generalul Basta, fiindcă, zic filosoafele de la „Abces direct", o cam trăgea de silicoane pe nevastă-sa şi-i aflase şi cifrul de la centura de castitate.

În aceste condiţii, Rudolf îl primeşte mieros pe Mihai, la 1 şi 5 martie 1601, şi-i pune la dispoziţie 100.000 de taleri ca să recucerească Transilvania.

La Caşovia face joncţiunea cu armata lui Basta, cu care se

împacă formal, iar la 3 august 1601, la Guruslău, îi învinge pe unguri. Ca de obicei, toată lumea îl laudă, de la Nürnberg şi până la Praga, dar, în secret, imperialii voiau să scape de el întrucât personalităţile puternice îi deranjau peste măsură, în special după ce le rezolvau problemele.

Între 5 şi 8 august stă în tabăra de la Zalău unde ce credeţi că face? Scrie, fraţilor! Scrie la greu; papei, regelui Spaniei, clujenilor şi cine mai ştie cui… Eu v-am spus-o şi altă dată: scrisul ăsta-i boală grea, odată ce te înşfacă nu-ţi mai dă drumul, te înghite ca pe-o salată de boeuf. Dar în ciuda acestei pasiuni, care în general aduce numai necazuri, lui Mihai începuseră să-i meargă toate din plin.

Între timp, din Valahia, întrucât leşii şi moldovenii se purtau ca-n Vaslui, dacă înţelegeţi ce vreau să spun cu atâta subtilitate, fraţii Buzeşti îl înlătură pe Simion Movilă păstrând locul călduţ pentru întoarcerea lui Mihai. În august, moldoveanul încearcă să reocupe tronul, dar Radu Şerban îi dă clanţă, obicei atât de uzitat şi-n acea vreme.

La Cluj, Mihai îi aduce un omagiu lui Baba Novac (care nu era o babă, după cum aţi crezut până acum, ci un haiduc sârb destul de foarte sângeros), viteazul care a fost torturat, jupuit, ars şi, ca bonus de realizare a targetului medieval, tras în ţeapă de către unguri. Pentru strădania lor de a-l trece pe căpitan cât mai cool în lumea cealaltă, Mihai i-a amendat pe clujeni cu 100.000 de florini, după care discută cu solii munteni, la una mică, întoarcerea în Valahia.

La 17 august îşi stabileşte tabăra la Turda, unde îl trăgea aţa ceva de speriat. Pe 19 august, George Basta trimite 300 de valoni şi flamanzi să-l aresteze sau, dacă se opune, să-l omoare. Ceea ce era mai mult decât evident că se va întâmpla, că nu era Mihai omul să se lase prins de nişte criminali de rând. Aşa că refuză propunerea de arestare preventivă a căpitanului Beauri răspunzându-i scurt şi cuprinzător: „Ba!", după care întinde mâna după sabie. Dar n-a mai apucat s-o atingă că a fost împuşcat, străpuns cu sulițele, lovit cu halebardele şi descăpăţânat. Trupul i-a fost batjocorit, dar capul a fost preluat de comisul Radu Florescu şi îngropat la mănăstirea Dealul de lângă Târgovişte, ctitorie proprie şi personală, unde se află şi astăzi dacă nu l-or fi vândut mafia moaştelor unor naivi de care Valahia n-a dus niciodată lipsă. Pe lespedea de piatră care-l apără de cerul albastru scrie: „Aici zace capul creştinului Mihail (…) ce-au fost domn Ţării

Româneşti şi Ardealului şi Moldovei". Bine, bine, mai scrie şi altceva, dar n-am eu timp de astea acum, că, după cum se vede, şi fraţii Buzeşti le aveau cu glagoria, că doar prin strădania lui Radu s-au săpat acele inscripţii în piatră. Şi sincer să fiu nici nu-mi prea place faptul că Buzescu îmi face concurenţă neloială profitând ca un diac de rând de faptul că a fost martor ocular al acelor vremuri de agonie şi extaz. Şi iar agonie, şi iar extaz până la pierderea podoabei capilare cu suport cu tot cu tot.

Mihai a fost căsătorit încă de la vârsta de 26 de ani cu văduva Stanca şi a avut doi copii, pe Nicolae Pătraşcu, căsătorit cu Ancuţa, fiica viitorului domn Radu Şerban, şi pe Florica, măritată cu Preda, din neamul Calomfireştilor, pe care valahii îl strigau cu subînţeles, „Floricoiul". Fără mişto, aşa i se adresau ei umplându-l de respect. A mai avut şi o fiică nelegitimă, pe Tudora din Târgşor, şi mai multe gagici de diferite naţionalităţi că, după cum spunea un coleg de-al meu mai de demult, avea un trup „frumos ca un copaci". Ceea ce nu i-a împiedicat pe drujbiştii austrieci, să-l defrişeze, prin interpuşi, şi să-l lase să cadă în ţărână ca să devină rapid mobila de lux a istoriei noastre bazată mai mult pe joc de glezne decât pe acţiuni eroice…

PROMOUŞĂN

S-a dus şi Mihai Viteazul şi suntem tot mai singuri… Nici nu vă mai spun ce urmează în capitolul următor că sunt supărat…

18 august 2015

Publicat de Adi Sfinteş la 2: 31: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/08/mihai-viteazul-sare-parleazul.html **marţi, 18 august 2015**

MIHAI VITEAZUL SARE PÂRLEAZUL (LV)

Acum să nu credeţi că turcii se mulţumeau să asiste indiferenţi la figurile lui Mihai ci se hotărăsc rapid să-l facă la buzunarul burţii. Cu o armată de cinci-şase ori mai numeroasă (unii zic că de zece ori, dar exagerează ca de obicei) reuşesc să treacă Dunărea, deşi fuseseră întâmpinaţi cu muzică de tun, pâine mucegăită şi sare pe răni. Tot tacâmul, cum s-ar spune la Vaslui. Apoi înaintează prin satele pârjolite în extravilan, consumă apă otrăvită la Pet şi sunt hărţuiţi sexual de valahi ori de câte ori o-ntindeau după haleală. În plus, în înaintarea lor spre Bucureşti, au o mare încurcătură la Călugăreni, pe apa

Neajlovului.

Acolo, într-o mocirlă de nedescris, de ziceai că-i politica românească, Mihai a încercat să le închidă gura cu ceva pământ că-l deranja la maxim tânguirea muezinului.

Deşi otomanii nu şi-au putut desfăşura toate forţele tot erau gata să-i facă de la brâu în jos pe valahi, dar s-a întâmplat un lucru neobişnuit…

Mihai, care stătea cocoţat pe un dâmb şi îşi scărpina cerbii în coarne, constată că gâdilă aerul deoarece unul dintre cerbi fusese ucis de o ghiulea, iar celălalt a rupt-o la fugă spre pădure, că la ora aia încă nu se băgaseră austriecii pe fir şi mai erau păduri. De furie, a luat o bardă şi a început să taie la paşale. Neştiind ce face vodă, oştenii l-au urmat din instinct şi i-au împins pe turci spre pod. Acolo, la înghesuială, s-au făcut grămezi de martiri, cam 3.000, plus patru paşale şi şapte sângeaci, pe care valahii călcau cu opincile, iar vizirul Sinan-paşa a căzut de pe pod în mocirlă unde se zbătea ca un brostac. Norocul lui a fost că, rupându-şi ultimii doi dinţi, sâsâia ca un şarpe şi l-a auzit Deli-Hasan, care l-a cărat în spate ca pe-un dihor bătrân ce era, salvându-i viaţa.

Aşa se face că turcii ghidaţi pe coclaurile Valahiei de Mihnea Turcitul care obţinuse promisiunea domniei pentru fiu-su, şi care-i cumpărase cu 50.000 de galbeni pe Mitrea din Hotărani şi pe Dan vistiernicul, nu şi-au atins scopurile aşa de lesne după cum sperau. În aceeaşi noapte de 23 spre 24 august 1595, Mihai ordonă retragerea spre munţi că, după cum v-aţi obişnuit, după o mare victorie a românilor urma o şi mai mare retragere la iarbă verde şi miros de răşină. De răşină, subliniez, ca să nu ne auzim vorbe. Acolo urma să sosească şi Sigismund Báthory cu ajutorul promis însă ăsta se încurcase la o nuntă; a lui cu Maria Christina, căreia i-ar fi schimbat uleiul de motor şi domnitorul valah dacă n-ar fi fost superocupat cu turcăreala.

În trecere, oamenii lui Albert Kiraly jefuiesc Bucureştii de s-au crucit, pardon de expresie, turcii când au văzut atâta profesionalism. Tabăra se stabileşte la Stoeneşti în vreme ce turcii se străduiesc să transforme ţara în paşalâc. Preschimbă în moschee biserica „Radu Vodă” din Bucureşti, fac gesturi similare şi la Târgovişte, pun subaşi (primari) otomani prin ţară, fură şi jefuiesc mai rău decât lefegiii lui Mihai. Buzoienilor nu le plac turcii şi cosesc la o singură strigare vreo

400 de turci, lucru care i-a impresionat pe tovarăşii acestora care, în semn de respect, pârjolesc nişte sate şi violează (aşa credeau ei) nişte petarde care abia aşteptaseră prilejul.

Cu 37.200 de ostaşi aduşi de Sigismund, başca 3.000 adunaţi de prin cramele Moldovei de Ştefan Răzvan, Mihai se întoarce călare pe situaţie şi eliberează, între 8 şi 20 octombrie 1595, Târgovişteа, Bucureştii şi Giurgiu, redând bordeilor patriei peste 8.000 de robi. Prada recuperată a fost aproximată la două milioane de galbeni. Căpeteniile lefegiilor s-au îmbogăţit şi până şi cel mai naşpa ostaş avea patru cai la purtător, başca alte bonusuri de ocazie obţinute prin iuţeala de mână şi nebăgarea de seamă a altora.

Deşi după aceste distracţii medievale ţara era praf, aproape la fel ca în timpul lui Boc, şoul continuă la sud de Dunăre, nu înainte ca distinsul călău să le taie nodul de la cravată dintr-o singură lovitură lui Mitrea de la Hotărani şi lui Chisar din Leonteşti care, conform tradiţiei boiereşti, îl trădaseră pe domnitor. Căpitanii lui Mihai, în frunte cu Baba Novac, Velicico şi Farcaş, atacă Plevna, Sofia, Babadagul, Vidinul, iar vodă însuşi obţine victorii la Turnu şi la Nicopole. Aici, Mihai ia în serios propunerea paşei de a se împăca vremelnic cu turcii întrucât, după spusele sale, Sigismund era cam dus cu pluta, adică „nu ştie ce face, nici ce vrea", fiindcă ăla n-a înţeles ce-a vrut să-i spună valahul prin „să lucrăm serios, nu ca până acum", că turcii ar fi „uşor de învins dacă te organizezi bine".

La 7 ianuarie 1597, Mihai primeşte steag de domnie de la otomani, dar inima lui bătea alături de creştini şi, prin urmare, la 30 mai 1598 încheie un tratat cu imperialii conduşi de Rudolf al II-lea, căruia îi recunoaşte suzeranitatea în schimbul susţinerii financiare. De altfel, acesta îi plătea întreţinerea a 5.000 de lefegii (5 taleri de călăreţ, 3 taleri pentru un pedestraş), fiindcă, aşa cum zicea arhiducele Maximilian, fratele împăratului, Mihai „a fost zidul şi apărarea acestor ţări creştine". Adânc, n-am ce zice, ştia să te atingă la coarda sensibilă.

Prin urmare, în 1598 trece din nou Dunărea şi ajunge până în munţii Balcani, după ce i-a dat-o-n goarnă paşei de la Silistra. E adevărat că la Vidin era s-o mierlească, dar l-au salvat, din obişnuinţă, fraţii Buzeşti. Strămută în Valahia vreo 16.000 de ţărani bulgari şi sârbi că, după atâtea giumbuşlucuri pe câmpul de luptă, nu prea mai avea cine să mai muncească celelalte câmpuri, numite şi ogoare când n-avea Mihai treabă pe acolo.

Dar situaţia geopolitică se schimbă din cauza lui Sigismund care renunţă, revine şi iar renunţă, la conducerea Transilvaniei în favoarea vărului său, Andrei Báthory, care închină ţara turcilor şi, în cârdăşie cu Ieremia Movilă, domnul Moldovei, vrea să-l înlăture pe Mihai de la putere, deşi acesta-i promisese, formal, credinţă şi ascultare.

La început au încercat cu vorba bună, dar au fost refuzaţi politicos: „nu-mi las nimănui ţara şi patria". Evident că în această afacere îşi băgaseră coada şi nişte boieri, că altfel n-avea călăul de lucru şi ajutorul de şomaj nu se inventase.

Totuşi, Mihai avea o problemă majoră: n-avea bani să-şi plătească mercenarii şi, în 1599, ăia cam jefuiau fără milă ţara. Şi cum tot se ivise propunerea lui Andrei Báthory, se hotărăşte să le dea de lucru. Deşi primise iar steag de domnie de la turci, al căror om era, paradoxal, la conducerea Transilvaniei, trece munţii prin trei locuri diferite (el personal, prin pasul Buzăului) şi la 28 octombrie 1599, la Şelimbăr, îi învinge pe unguri. De partea lui Mihai trecuseră şi secuii, iar intervenţia nunţiului papal Malaspina, trimis de Andrei Báthory în ceasul al doisprezecelea, ca să nu se bată creştinii între ei, a fost apă de ploaie. Zarurile fuseseră aruncate, după cum a spus marele filosof cu breton Victor Piţurcă undeva, cândva…

La 1 noiembrie 1599, ca un mare învingător, Mihai intră în Alba Iulia de unde îşi însuşeşte vistieria lui Báthory (aproximativ 200.000 de florini), transportată în 22 de care. Cardinalul a avut soarta lui Calache fiind ucis într-o colibă cu lovituri de topor de nişte păstori secui. Capul i-a fost adus plocon lui Mihai într-un sac ceea ce a impresionat-o pe Doamna Stanca care nu s-a putut stăpâni să-l câinească: „Săracu' popă! Săracu' popă!"

Ucigaşul lui Báthory a fost executat şi până şi răscoalele ţăranilor români care-şi puseseră mari speranţe în Mihai ca fiind de acelaşi neam şi de aceeaşi religie cu ei, au fost liniştite, ca să nu zicem înăbuşite, că iar îl privim pe marele viteaz cu ochii întredeschişi. E adevărat, n-a intervenit de la început, i-a lăsat să se joace un pic cu focul pe la castelele nobililor, dar până la urmă a făcut-o şi p-asta…

PROMOUŞĂN

Măi, mânca-v-aş ochii, aţi citit cartea „Agonie şi extaz"? N-aţi citit-o? Cum să v-o spun ca să nu vă jignesc, că mă ştiţi cât sunt de delicat; dacă n-aţi citit-o până la vârsta asta nu vă mai stricaţi creşterea, dar nu scăpaţi episodul următor că tot despre extaz, agonie

şi iar extaz este vorba. Şi, la urmă, ca-n filmele lui Sergiu Nicolaescu, moare personajul principal. Nu ştiaţi asta, aşa-i? Staţi liniştiţi că vă spune mândel tot adevărul istoric, nimic nu-mi scapă…

18 august 2015

Publicat de Adi Sfinteş la 7: 54: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/08/mihai-viteazul-adevărata-poveste.html **marţi, 18 august 2015**

MIHAI VITEAZUL, ADEVĂRATA POVESTE (LIV)

Marile figuri ale istoriei noastre medievale care n-au apărut la „Măruţă" fiindcă erau mult mai celebre, au fost Ştefan cel Mare şi Mihai Viteazul (1593 – 1601). Bine, bine, de belea a fost şi Mircea cel Bătrân şi nici Vlad Ţepeş ori Ioan Corvin nu-s de lepădat. Poate şi alţii pe care nu ni-i aducem aminte acum că ne-a cam lăsat memoria minţii, dar dacă aţi citit cu ochii cât cepele ce am scris noi până aici vă daţi seama şi singuri care mai erau celebri, că sunteţi băieţi deştepţi. Că dacă nu eraţi nu ne citeaţi cu atâta patimă, că mă şi emoţionez, mai să mă podidească lacrimile de crocodil.

Despre Mihai s-au spus atâtea prostii că mă şi gândeam de unde să mai scot eu altele, mai ales că pe mine mă preocupă numai adevărul istoric pe care când îl prind, îl iau de urechi, îl tăvălesc prin făină şi-l fac mai crocant. Cum s-ar spune la mine la ţară, îl dezbrac la pielea goală. Adică îl las fără textilă, ca să înţeleagă ce spun eu aici şi ăştia mai purii.

Mihai era fiul Teodorei (Tudorei) din Piua Petrii care a locuit multă vreme în Târgul de Floci de la gurile Ialomiţei, şi al lui ta-su. Cine era ta-su?! Realitatea e că mă-sa ştie cel mai bine, dar e foarte secretoasă, nu vrea să spună nimic fiind şi cam moartă. Unii zic că ar fi fiul unui negustor mare şi bogat, cam grec de felul lui, dar Alexandru cel Rău a vrut să-i ia glanda considerându-l fiul lui Pătraşcu cel Bun la pat. Dacă o fi fost aşa doar coardele supraelastice de la „Abces direct" pot să ştie, cert este că blândul domnitor a dat colţu' în 1557, iar Mihai Viteză a ţâşnit pe lumea asta în 1558. Cum fertilizarea in vitro era exclusă din motive de tradiţie, să acceptăm totuşi, cu jumătate de gură, că bolnăviciosul Pătraşcu a încercat pe ultima turnantă să se vindece de mâncărime în Târgul de Floci şi a dat istoriei noastre o personalitate atipică de care chiar că aveam mare nevoie în contextul

ăla istoric. În orice caz maică-sa nu era o simplă panaramă – la bătrâneţe s-a călugărit ca să i se mai ierte păcatele trupeşti ştiute şi, mai ales, cele neştiute – ci era sora lui Iane Epirotul, banul Craiovei şi, totodată, capuchehaie a ţării la Istanbul. Nu mai zic că unii istorici, care au tras cam mult pe nas praful din arhive, au avansat ideea, dacă-i putem spune aşa, că Iane era de fapt tatăl lui Mihai. Dar nu vă mai spun şi asta că vă zăpăcesc de tot şi vă creşte colesterolul. Să zicem că a fost fiul nelegitim al lui Pătraşcu cel Bun şi să mergem mai departe că timpul trece ca un şarpe fără umbră cărând cu el neantul istoriei noastre.

Paradoxal, dar Mihai era un tip şcolit, scria frumos expresii memorabile, găvărea în turcă şi greacă şi a ocupat dregătorii bănoase (bănişor de Mehedinţi, mare stolnic, mare postelnic, mare agă, ban al Craiovei) până când şi-a cumpărat de la Stambul domnia, făcând datorii uriaşe, cifrate, cu destulă bunăvoinţă, la peste un milion de galbeni.

Pentru hiclenia lui de a ajunge domn a fost la un lat de secure să fie executat de Alexandru cel Rău, pe care-l deranja şi posibilitatea ca acesta să fi fost fiul lui Pătraşcu. Deşi s-a jurat pe toţi sfinţii că nu e os de domn, tot a fost dat pe mâna gâdelui care, clarvăzător fiind – ca toţii consumatorii de şoricioaică – n-a vrut să ne lase fără unirea forţată de la 1600, a aruncat instrumentul muncii cât colo şi a luat-o la sănătoasa. Bine, bine, nu i-a fost moale nici când s-a încruntat Mihai la el, că avea ăsta o uitătură când îl deranja peisajul de te făcea să te teleportezi instantaneu într-o altă dimensiune. Nu vă mai zic că l-a şi admonestat:

— Ce faci, fraiere? Îmi iei grupa sanguină?! Ai uitat că ţi-am salvat viaţa, că erai dependent de pariuri sportive şi ai vrut să te arunci în Bosfor? Bă, eşti mare bulangiu!…

Sinceri să fim, călăul uitase, că avea multe pe cap, dar fiindcă-i tremura mâna, că nu-şi luase jocul de dimineaţă, a ras-o spre primul stabiliment religios unde ţi se luau păcatele cu ţoiul. Sau cu bardaca, după caz.

Mihai s-a ridicat din praf – că şi pe vremea aia Bucureştii erau cam la fel – şi-a luat rămas bun de cele 44 de sate dobândite prin munca cinstită de mare dregător, şi a şters-o la Istanbul, de unde a revenit în 1593 în calitate de domn, fiind însoţit de o armată numeroasă şi flămândă de creditori. Fiindcă nu prea avea cunoştinţe despre macroeconomie, s-a pus cu impozitele pe ţară de ziceai că vrea

s-o distrugă de tot nu s-o scoată la vopsea. Pe lângă birul obişnuit a mai băgat o dare pentru „plocon şi curama", o taxă nemaivăzută până atunci pe „cornăritul oilor şi al boilor", un bir pentru orzul şi grâul trimis turcilor aflaţi în campanie de curtoazie şi jaf împotriva imperialilor, başca nişte miere, sare şi unt.

În plus, turcii începuseră să se stabilească la nordul Dunării şi să prade ţara pe cont propriu, fără să fie traşi serios la răspundere. Nu vă mai spun că haraciul ajunsese la 155.000 de galbeni, faţă de numai 8.000 cât era în 1503. Se pare că în Valahia nu era nimeni capabil să numere până la 155.000 ceea ce a creat destule bătăi de cap slujbaşilor domneşti care adunau şi mai mult, ca să mănânce şi gura lor ceva mai gras.

Băi, treaba era proastă, satele s-au risipit în număr destul de mare, iar mulţi ţărani liberi au devenit rumâni. Că români erau prin naştere. În schimb, boierii, care-l aveau pe reprezentanttul lor în fruntea bucatelor, o duceau din ce în ce mai bine.

Imaginea internă era naşpa, dar nici pe plan extern domnul valah nu impresiona prea tare şi nici nu inspira prea multă încredere creştinilor astfel încât călugărul croat Alexandru Cumulovici, trimis al papei la conducătorii creştini din această parte a lumii pentru a-i atrage în Liga Sfântă, zicea numai naşpeturi despre el, fiindcă era însoţit la Bucureşti mai mult de turci decât de creştini. Concluzia se impunea de la sine: era omul acestora. D-aia nici n-a considerat că este necesar să mai stea de vorbă cu el, fiindcă, oricum, când va veni Aron Vodă, domnul Moldovei, să-l scoată din domnie, va fugi de va mânca pământul.

Dar pe Mihai îl durea la bască de călugărul Cornulea, fiindcă nu prea le avea p-astea cu pelerinajele. El era mai mult cu cafteala. Aşa că din proprie iniţiativă, în 1594, se împrieteneşte cu Sigismund Báthory, căruia îi acceptă toate meandrele concretului, şi cu Aron Vodă, care-şi spăla adversarii hicleni cu sodă caustică. Culmea e că nu făcuse o oră de chimie în viaţa lui, dar îi plăceau experimentele ştiinţifice.

Dă cu mătura şi prin sfatul domnesc unde-i găsim, printre Buzeşti şi alţi viteji, pe Radu Mihnea (viitorul domn şi totodată viitor cuscru al lui Mihai) şi pe Danciu din Brâncoveni, tatăl lui Matei Basarab.

La 13 noiembrie 1394 începe balul. Creditorii, care anterior atacaseră palatul domnesc, sunt chemaţi la vistierie să-şi primească

plata. Cum vistiernicul avea nişte treabă la mall i-au întâmpinat tunarii şi incendiatorii. Care dintre zarafi au avut impresia că scapă din foc au fost măcelăriţi de oştenii domneşti. Tot soarta lui Berilă o au şi cei 2000 de turci care-l fereau pe Mihai de gânduri necurate procreştine, iar distracţia continuă la Giurgiu, Hârşova, Silistra, Hulubeşti, Stăneşti, Şerpăteşti (unde le-a dat-o-n barbă unor tătari care s-au băgat şi ei în seamă), Brăila, ba şi peste Dunăre, la Rusciuk, Nicopole, Sofia, Turtucaia, ajungând până în munţii Balcani.

Însoţit de dilimani ca fraţii Buzeşti, Albert Kiraly, banul Manta şi alţi practicieni, Mihai bagă spaima în turci, astfel încât unii mai slabi de ţâţână de prin Stambul îşi cam făcuseră catrafusele. Şi nu fără temei că, dacă ar fi avut un sprijin mai consistent din partea creştinilor, mai că ar fi dat o fugă până acolo, fiindcă tot cunoştea oraşul şi-i plăcuse destul de mult.

Distracţia a continuat până în iulie 1395, însă, în mai, acelaşi an, la Alba Iulia, Mihai acceptă suzeranitatea lui Sigismund, fiind considerat de acum un simplu locţiitor al acestuia, sub denumirea aburitoare de „respectabilul şi magnificul domn Mihai, voievodul ţării noastre transalpine, credinciosul nostru iubit". Câtă vrăjeală! Vă întrebaţi poate cum de a fost posibil aşa ceva? Foarte simplu: marii boieri din delegaţie nu-l considerau pe Mihai mai presus decât ei şi au vrut să-l pună la respect, închinând ţara lui Sigismund.

Dar evenimentele nu-i îngăduiau lui Mihai să fie mofturos şi nici să se răfuiască cu marea boierime, căreia oricum îi făcuse toate hatârurile, lipindu-i inclusiv pe ţărani de glie. Cu super-glue de-ăla românesc, din cocă şi apă de ploaie, de ţine peste o sută cincizeci de ani.

PROMOUŞĂN

Nu prea vă place ce citiţi, aşa-i? Uite, vedeţi, d-aia nu-i bună şcoala; vă deşteaptă până vă prosteşte. Căscaţi ochii aici că o sursă istorică zglobie care a participat la bătălia de la Călugăreni, mi-a dezvăluit adevărul despre celebra înfruntare. N-o să vă vină să credeţi cum s-au întâmplat lucrurile de fapt. Nici eu n-am crezut, m-am zbătut cât am putut, dar până la urmă a trebuit să accept adevărul istoric. Brrr, parcă şi acum se zburleşte carnea pe mine…

17 august 2015

Publicat de Adi Sfinteş la 12: 23: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/08/moldova-de-la-alexandru-lapusneanu-la.html **luni, 10 august 2015**

MOLDOVA DE LA ALEXANDRU LĂPUŞNEANU LA IEREMIA MOVILĂ (LIII)

Fiul nelegitim al lui Bogdan al III-lea este primul domn al Moldovei proclamat în Polonia, la Tremobowla. Intră în ţară cam nervos, îl învinge pe concurentul Joldea pe care îl lasă fără nas, ca să nu mai umble cu el pe sus şi-l trimite obligat-forţat la mănăstire. După care, ca să nu-şi iasă din mână, îi căsăpeşte pe Negrilă, portarul Sucevei, pe care-l suspecta de blat, şi pe Lupul, căruia i-a dat cu pădurea-n cap. Sau i-a aruncat capul în pădure, nu mai ştiu exact, sursele istorice sunt cam neclare.

La început are relaţii bunicele cu Polonia şi cu Înalta Poartă, iar imperialilor le zice, la mişto, că el este principele Daciei şi, citez cu oarecare frică, „ştiu că nu puteţi sta împotriva mea", aşa că redobândeşte Ciceul şi Cetatea de Baltă. Influenţat de facebook şi de alte mijloace de propagandă pseudoreligioase, îi persecută pe reformaţii armeni şi saşi spre bucuria colegului meu, cronicarul Azarie, care scria, bombastic, că „s-a stins tăciunele cu fum al necredinţei", şi multe altele care până şi pe mine mă fac să roşesc de plăcere.

A ctitorit mănăstirea de la Slatina, dar n-a fost atent la un aventurier de înaltă clasă, numit, până la urmă, Despot-Vodă (1561 – 1563), care, după ce a umblat cu lugu-lugu pe lângă Doamna Ruxandra, i-a tras preşul de sub picioare, l-a învins la Verbia şi l-a alungat de la putere cu largul concurs al boierilor trădători. Despot, care era „mai alunecos şi mai subtil ca un şarpe", se autointitulează „părintele patriei, răzbunătorul şi apărătorul patriei", că tot avea el de gând să cucerească Constantinopolul, pe care-l considera moştenire de familie. I-a nemulţumit pe toţi moldovenii prin impozitul de un galben pe familie, prin încurajarea protestanţilor şi, mai ales, prin înfiinţarea unei şcoli superioare la Cotnari. Auzi la el, şcoală în Moldova!!!

Prin urmare, hatmanul Ştefan Tomşa îl ucide personal cu buzduganul neimpresionându-l deloc apariţia lui teatrală cu toate hainele de fiţe la purtător, însă nu înainte de a-l prinde şi pe pretendentul Dimitrie Wiszniewiecki, urmaş de-al lui Ştefan cel Mare printr-o fiică de-a acestuia, şi a-l trimite plocon la Stambul.

Alexandru Lăpuşneanu (1564 – 1568) se întoarce, dar este

respins de Ştefan Tomşa care-i transmite, cu delicateţe moldovenească, că „ţara nu-l vrea”. Lăpuşneanu însă, care era gargaragiu de profesie, după cum îl ştie toată lumea din filmul Malvinei Urşianu, avea replica în guşă: „Dacă nu mă vrea ţara, eu îi vreau pe dânşii, şi de nu mă iubesc, eu îi iubesc pe dânşii, şi tot voi merge, ori cu voie, ori fără voie”.

Tătarii atacă Moldova, boierii trec de partea lui Lăpuşneanu, iar Tomşa se retrage în Polonia împreună cu postelnicul Veveriţă, vornicul Moţoc şi spătarul Spangioc. Acolo altă belea; este acuzat de moartea lui Wiszniewecki şi executat, împreună cu tovarăşii săi de complot. După cum lesne se poate observa, printre ei se afla şi Moţoc, al cărui deces Negruzzi îl plasase în alte circumstanţe, nicidecum sub securea bine ascuţită a călăului din Liov. Vrăjeală de romantic cu capsa pusă… Să nu mai puneţi botu’ la aşa ceva, că nu mai înţelegeţi nimic din istoria noastră atât de palpitantă…

La Suceava, Lăpuşneanu ucide între 12 şi 60 de boieri, cifrele oscilează în funcţie de cine a numărat capetele, ca să nu mai hiclenească. Are relaţii proaste cu Transilvania şi cu Polonia până la moartea sa, survenită în 1568, din cauza unei boli de ochi. Adică nu-şi vedea bine duşmanii, dar nici ei pe el, d-aia se zice, în necunoştinţă de cauză, că l-ar fi otrăvit prin intermediul soţiei, care îi dăruise nu mai puţin de 13 copii, 6 băieţi şi 7 fete, pe lângă cei pe care-i avea nelegitimi, cunoscuţi de noi ca nişte cai breji, Aron Tiranul şi Petre Cazacul, şi despre care o să auziţi câte ceva mai la vale.

Intriga otrăvirii nu se leagă deşi, la un moment dat, din ordinul lui fusese sugrumată soacră-sa. Poate d-aia s-a călugărit la finalul vieţii sub numele de Pahomie, pentru că uciderea sistematică a boierilor nu era un motiv serios de a o lua pe calea bisericii întrucât Lăpuşneanu n-a retezat mai multe capete încuşmate decât alţii, iar în timpul său Moldova n-a fost nici prea-prea, nici foarte-foarte.

I-a urmat la domnie fiul său Bogdan Lăpuşneanu (1568 – 1572), în vârstă de 15 ani. Deşi plin de calităţi, a fost înlăturat după nici patru ani de Ion Vodă cel Viteaz (1572 – 1574), fost negustor de pietre preţioase, fiu nelegitim al lui Ştefăniţă cu o armeancă. După o încercare nereuşită de a-şi relua domnia, Bogdan pune ochii pe-o trufanda şi se căsătoreşte la Moscova de unde nu se va mai întoarce niciodată.

Ion Vodă, când nu se conversa în turcă ori polonă, trăgea câte-un tun după el prin noroaie, ca la Cahul, ca să nu i se atrofieze

mușchii de atâta huzur domnesc, și-i sprijinea pe răzeși, fiind foarte iubit de această categorie socială, care trăia bine mersi pe picioarele ei, refuzând ajutoarele sociale și alocațiile pentru copii întrucât ei nu erau cerșetori, iar pomană guvernamentală nu primeau. Între timp, lucrurile s-au schimbat radical între Prut și Carpații Orientali, că atât a mai rămas din Moldova.

Ca și ceilalți predecesori și el își face intrarea în scenă omorând niște hicleni, printre care și pe Ionașco Zbierea, la 6 aprilie 1572, taman de Paște. Ca să-și pună popimea-n cap confiscă satele mănăstirești și ca să-i intrige pe polonezi bate o monedă proprie de aramă pentru ca negustorii moldoveni să nu mai fie înșelați la casele de schimb valutar de sub șa.

Se opune dublării haraciului și-i învinge pe frații Petru Șchiopul și Alexandru al II-lea Mircea, domnul Valahiei, în bătălia de la Jilișteț. Își continuă distracția în Valahia, unde-l impune pe Vintilă, care însă este ucis rapid de boieri, pradă Brăila și Tighina și, împreună cu cei 1200 de mercenari cazaci, învinge mai multe armate turcești.

Înaintea confruntării decisive din 10 iunie 1574, care picase într-o joi, hatmanul Eremia este cumpărat de Petru Șchiopul cu 30.000 de galbeni și-n momentul declanșării ostilităților (30.000 de moldoveni și cazaci contra a 60.000 de turci) trece de partea otomanilor. Aceștia însă îi pun pe trădători în prima linie și sunt măcelăriți. Retras pe dealul întărit de la Roșcani, Ion Vodă este nevoit să se predea din cauza setei, dar numai după ce primește asigurări ferme că va fi dus în fața sultanului, iar ostașii săi vor fi sloboziți (14 iunie 1574). După câteva ore de acuze, în cort, comandantul Cighaleg-Zade-Iusuf l-a lovit cu hangerul, iar ienicerii i-au tăiat capul. Ca bonus, i-au legat trupul de patru cămile care aveau treabă în direcții diferite. Moldovenii sunt uciși și ei, iar dintre cazaci doar comandantul Sviercevski și 12 tovarăși vor fi răscumpărați.

A avut două neveste, pe Maria, fiica cneazului Semion de Rostov, cu care a avut un fiu, Petru, și pe Marica Huru care-i va supraviețui 60 de ani. Asta da infidelitate… Doar fiul său nelegitim, Ștefan Surdul, va ajunge domn.

I-a urmat Petru Șchiopul, cu două domnii (1574 – 1579/ 1582 – 1591), care era „nebeţiv, necurvar, nelacom, nerăsăpitoriu” și care „nu ieșea din sfatul boierilor”. Ce naiba caută ăsta în Moldova cu-n asemenea c. v? s-a întrebat Nicoară Potcoavă care-l deposedează de

putere, pentru scurt timp, în 1577, fiind pus şi el cu botul pe labele de la picioare de regele polon Ştefan Báthory, care-l decapitează la Liov (16 iunie 1578), locul predilect pentru a fi scurtaţi de înălţime pretendenţii la tronul Moldovei. Totuşi, în 1579, este exilat la Alep şi înlocuit cu Iancu Sasu (1579 – 1582), fiu nelegitim de-al lui Petru Rareş de pe vremea în care se juca de-a mama şi de-a tata pe la Braşov cu o arzoaică de-şi zicea Ecaterina.

Ăsta era curvar, lacom, lipsit de scrupule (a pus zeciuiala pe boi, măsură care în Moldova era similară cu decimarea la romani) şi protestant. Cu atâtea calităţi a ajuns şi el să fie decapitat la Liov, la 28 septembrie 1582.

Se întoarce Petru Şchiopul (1582 – 1591), dar, din cauza secetei cumplite combinată cu o lene proverbială, ţăranii se revoltă de mai multe ori. Dar lui nici că-i păsa. A înfiinţat, în 1583, prima fabrică de hârtie din Moldova şi acceptă înlocuirea formală, în 1589, cu fiul său de cinci ani, Ştefan. Când i se cere mărirea haraciului, în 1591, îşi ia catrafusele şi o arde în exil, pe la Viena şi Bolzano, stabilindu-se la castelul Zimmerlehen, unde moare de podagră la 1 iulie 1594. A fost căsătorit cu Maria Amirali, zisă şi Doamna Şchioapa, şi, în secret, cu o roabă, care arăta de nu mă uita, Irina Botezată, mama fiului său Ştefan, mort la numai 18 ani. El este ctitorul Galatei, dacă aţi auzit de ea, iar dacă n-aţi auzit, tot aia e, important e să fiţi sănătoşi.

Este urmat de Aron Vodă Cel Cumplit (1591 – 1595) care, pentru a-şi recupera milionul de galbeni cu care şi-a cumpărat domnia, a pus tot felul de dări pe care le strângea cu ajutorul turcilor, lucru nemaiîntâmplat până atunci. Ca bonus, le mai viola şi nevestele. Şi dacă aveau fete, şi fetele. Adică, viaţa se desfăşura firesc în Moldova Evului Mediu, unde se păstrau totuşi nişte limite, numărul violatorilor fiind limitat de normele morale. Se răscoală sorocenii şi orheienii, dar sunt învinşi, iar domnişorul lor, Ionaşcu, este scurtat de nas şi călugărit. După ce-l ucide pe albanezul Bartolomeu Brutti, mare sfetnic încă de pe vremea lui Petru Şchiopul, şi pe alţi boieri, este mazilit.

Ajunge domn pentru două luni Petru Cazacul care este însă învins şi ucis (la Stambul), iar Aron, care oricum nu avea altă soluţie, se ridică împotriva Porţii, devenind vasal al lui Sigismund Báthory.

La 13 noiembrie 1594 îşi ucide creditorii, la fel ca Mihai Viteazul. Până la urmă este detronat de Ştefan Răzvan, comandantul gărzii ungureşti, dus în Transilvania la cetate Vinti, unde moare otrăvit

în anul 1597. Ştefan Răzvan, cu tată incert şi mamă ţigancă, conduce din aprilie până în august 1595, ca vasal al lui Sigismund Báthory, când este înlocuit de polonezi cu Ieremia Movilă (1595 – 1606, cu o întrerupere în 1600 din motive de Mihai Viteazul).

În timpul său „ţara era a polonilor, cetăţile ale păgânilor, şi trebuie să dăm bir turcilor ca înainte". Adică era nasol. În plus, pentru prima oară, se plăteşte un fel de tribut polonilor, cam 28.000 de zloţi, ceea ce stârneşte nemulţumirea generală. Fiind sluga tuturor celor puternici, moare de moarte bună, fiind pitit la Sucevița, construită în 1584.

Acest urmaş al aprodului Purice – cel care i-a dat gloaba lui Ştefan cel Mare şi s-a făcut movilă la pământ ca marele domn să încalecea fost căsătorit cu Elizabeta Movilă, fostă Csomortany, o cotoarbă despre care vom mai avea ocazia să vorbim pentru că, locuind în Moldova, va fi şi ea, până la urmă, violată. Culmea e că nu de un moldovean…

PROMOUŞĂN

Fraţilor, cred că e timpul să intre în istoria noastră Mihai Viteazul. Cum, nu ştiţi cine-i Mihai Viteazul? Vai de capul vostru, cu cine aţi făcut istoria? Cu femeia de serviciu? Hai că nu vă mai fierb până data viitoare: Mihai Viteazul e colegul lui Valeriu Zgonea.

6 august 2015

Publicat de Adi Sfinteş la 7: 36: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/08/petru-rares-vom-fi-iarasi-ce-am-fost-şi.html **luni, 10 august 2015**

PETRU RAREŞ: Vom fi iarăşi ce-am fost şi mai mult decât atât! (LII)

Înainte de a da colţu', la numai 24 de ani, Ştefăniţă a făcut o faptă memorabilă, poate singura: l-a propus urmaş pe Petru Rareş, fiu nelegitim de-al lui Ştefan cel Mare cu frumoasa pescăriţă de inimi, Maria din Hârlău. Propunerea a fost pe placul poporenilor care l-au primit cu bucurie pe fostul neguţător de peşte, care-i va conduce, în viteze diferite, în două rânduri, între 1527 – 1538 şi 1541 – 1546, cu o pauză de o cafea între mandate. Cafeaua turcească au băut-o boierii trădători cu Soliman Magnificul (1520 – 1566), ăla de-o ardea pe Hurem, spre disperarea celorlalte curve din harem, mari amatoare de

metafizică şi sens interzis. Sau sex interzis, cine naiba mai ştie după atâtea sute de ani…

Se pare că Petru Rareş avea calităţile lui ta-su, cel puţin propagandiştii aşa afirmau ridicându-l în slăvi ori de câte ori primeau şi ei un oscior de ros, o sinecură, un post bine plătit în care nu trebuia să faci decât pe placul mai marilor zilei. Că-ziceau ei – „lucruri bune făcea, la război îi mergea cu noroc, iar judecata pre dreptate o făcea". Asta cu dreptatea avea un sâmbure de adevăr că nu există documente din care să reiasă că erau introduse recursuri. Se pare că, din cauza proastelor relaţii cu chinezii, de care de altfel nici n-auziseră prea multe, era criză de super-glue şi, în consecinţă, puţinii specialişti în lipirea la loc a gâturilor retezate, n-aveau material să remedieze eventualele erori judiciare.

Ghinionul lui Petru a fost că Imperiul Hoţoman ajunsese la apogeu şi făcuse o pasiune pentru zona asta, ceea ce făcea Moldova destul de vulnerabilă, mai ales că pe creştini nu se putea baza. Ba dimpotrivă. S-a amestecat, cu interes, în conflictul dintre Ferdinand de Habsburg şi Ioan Zápolya care fuseseră proclamaţi, aproape concomitent, regi ai Ungariei. După ce a negociat cu amândoi, trece de partea lui Zápolya primind în schimb Bistriţa, Rodna şi Ungurașul, reconfirmându-i-se drepturile asupra Ciceului şi Cetăţii de Baltă.

În 1529, la Feldioara, le dă o bătaie zdravănă saşilor care recunosc, neavând încotro, evidenţele fiind foarte clare, că „niciodată Ţara Bârsei n-a suferit un dezastru atât de mare". Şi ca să fie lucrurile lămurite pentru eventualii contestatari ai victoriilor sale soldate cu supunerea Braşovului, Sighişoarei şi Bistriţei, Rareş le-a explicat, scurt şi cuprinzător: „Am cucerit Ardealul cu sabia…"

Cu polonii s-a împăcat bine la început dar, după ce a ocupat Pocuţia, „proprietatea noastră legală", după cum, foarte sugestiv, se exprima el, lucrurile s-au nasolit. În bătălia de la Obertyn este rănit de două ori, iar în ianuarie 1532, înainte de a fi învinşi la Tărăsăuţi, polonii ard 105 sate moldoveneşti. Distracţiile de acest gen, încheiate cu numeroase focuri de tabără pe teritoriul adversarului, vor continua cu şi mai mare aprindere până la finalul primei domnii.

Între 1532 şi 1534, Aloisio Gritti, favoritul sultanului, un aventurier intrigant, încearcă să preia puterea în Transilvania, dar, până la urmă, îşi pierde capul la Mediaş. Nu după vreo gagică ci după o întâlnire cu un călău foarte determinat să atingă noi standarde

profesionale. Fiii săi, trimişi plocon lui Petru Rareş, au aceeaşi soartă, de unde se vede că şi în acea vreme copiii de demnitari urmau traseul educaţional al părinţilor.

Petru era destul de dur, dar viaţa în Moldova i se părea naşpa „căci de pretutindeni suntem înconjuraţi şi eu şi ţara mea de mari duşmani", după cum scria pe contul său de facebook în iulie 1536. De aceea, în perioada 1536 – 1538, încearcă o ieşire din izolare prin nişte tratative cu imperialii, dar nu se ajunge la niciun rezultat, dată fiind înclinaţia nativă a acelora pentru curvăsăreală politică.

Aşa se face că în 1538, când Soliman îl vizitează cu o uriaşă armată, Petru era singur, înconjurat de neprieteni gata să-i ia şi jugulara şi ţara. Neavând încotro îi propune o înţelegere lui Soliman care zice că este de acord, cu amendamentul ca domnul să se prezinte personal la Înălţimea Sa. Acu Petru nu era prost deloc şi înţelege că întrevederea cu padişahul, stăpânul inelelor de pe degetele gagicilor, s-ar putea să fie şi ultima din această lume, aşa că pregăteşte rezistenţa armată. Se înţelege cu polonii, cărora le cedează Pocuţia, îi bate pe tătari şi pregăteşte terenul de luptă. Când au auzit aşa ceva, boierii, în frunte cu Mihu şi Trotuşanul, îl trădează, închinându-se turcilor.

Petru o arde singur prin Moldova şi pentru că nu este primit nici măcar în cetatea Hotin, o rade spre Transilvania, nu înainte de a le transmite un mesaj infidelilor, din goana calului: „Vom fi iarăşi ce-am fost şi mai mult decât atât!"

În munţi renunţă la cal şi după şapte zile de peregrinări, flămând şi obosit, ajunge la nişte pescari dezinteresaţi care, în schimbul a 70 de galbeni, îl trec în Transilvania, ajungând până la urmă la Ciceu, unde-l aştepta familia sa pe care şi-o pusese la adăpost.

Soliman îl numeşte domn pe Ştefan Lăcustă (1538 – 1540), tot fiu de-al lui Ştefan cel Mare, după cum zicea el, şi ia ca amintire Tighina, Bugeacul, tezaurul de la Suceava, pe care i l-au dezgropat trădătorii, şi o mulţime de robi eliberaţi, totuşi, din mărinimie, sau pentru că mâncau multă fasole, la trecerea Dunării, cu excepţia unor gagici care au vrut cu orice preţ să vadă Stambulul noaptea.

Domnia lui Ştefan Lăcustă e naşpa de tot. Pe lângă invazia de lăcuste care a adus foamete cumplită în Moldova (era aproape ca acum), boierii complotau non-stop şi până la urmă l-au ucis şi l-au pus domn pe Alexandru Cornea (1540 – 1541), portarul Sucevei. Ăsta încearcă, fără succes, să recucerească teritoriile pierdute, ceea ce-i

atrage atenţia sultanului care-i acceptă lui Rareş oferta de revenire pe tron. Nu gratis, evident, că la turci nu mergea pe prietenii, ci cu mare cheltuială dar, vorba lui Petru, are balta peşte. Altminteri n-avea de unde să-i dea două mărgăritare de neam prost unei fiice a sultanului de l-a înnebunit aia pe ta-su cu dorinţa de a-l vedea pe Rareş mare domn. Aşa că acesta, care scăpase ca prin urechile acului de un complot pus la cale de pârcălabul Simion şi Anastasie, episcopul de Vad, cât stătuse la Ciceu, şi care se descotorosise cu mare greutate de dragostea apăsătoare a lui Ioan Zápolya, care-l ţinea prizonier, deşi nu recunoştea acest lucru, se întoarce în Moldova cu 3.000 de turci după el, iar boierimea, ce surpriză! trece de partea lui, cu excepţia „lupilor încruntaţi", adică a trădătorilor din 1538. Singurii care s-au bucurat cu adevărat au fost poporenii care spărgeau seminţe pe marginea drumului aşteptând caravana electorală cu găleţi, mici şi bere, că Petru îi apărase constant „de răutăţile cele mari". Alexandru Cornea este prins şi decapitat la Galaţi, deşi ceruse îndurare şi susţinuse că n-a vrut domnia fiind împins de la spate de alde Mihu şi Trotuşanu. Ăştia doi, împreună cu Crasneş şi Cosma, sunt scutiţi de povara purtării capetelor şi a responsabilităţii faptelor din 1538. Aceeaşi soartă o au şi fugarii din Polonia care sunt executaţi sumar în 1543.

A doua domnie nu s-a comparat cu prima pentru că haraciul a fost mărit la 12.000 de ducaţi, fiul său Iliaş a fost trimis ostatic la Stambul iar turcii i-au lăsat şi o gardă de 500 de spahii cu rolul, mai mult decât evident, de a-l apăra de eventualele gânduri necurate. Care e clar că nu-i dădeau pace de vreme ce afirmă că „acum nu pot să fac altfel". Pierde şi posesiunile din Transilvania şi nu poate răscumpăra Tighina şi Bugeacul pe care Soliman, mărinimos după cum îl ştim din filmul omonim, a vrut să i le vândă, deşi erau, de drept, ale Moldovei. După cum lesne vă puteţi da seama, Nuţu Cămătaru era amator pe lângă cordaciul lui Hurem.

Între 1541 şi 1543 face incursiuni în Transilvania, că tot ştia drumul, îl prinde pe Ştefan Mailat pe care-l predă turcilor deşi acesta recunoscuse drepturile lui Rareş asupra Ciceului şi a Rodnei. Îl împrumută cu 200.000 de florini pe electorul de Brandenburg, în scopul unei alianţe, „ca să putem scăpa de robia turcească", şi încearcă o alianţă cu cnezatul Moscovei. Dar planurile sale secrete nu se vor realiza niciodată că, la 3 septembrie 1546, înghite gutuia şi este înmormântat, cu destulă jale, la mănăstirea Probota, ctitorită de el.

În urma vrednicului domn au rămas frumoasele construcţii bisericeşti, cea de-a doua nevastă, Caterina-Elena, fiica despotului sârb Iovan Brancovici, care va fi sugrumată în 1552 din ordinul lui Alexandru Lăpuşneanu, ginerele ei, cinci copii legitimi şi unul nelegitim (Iancu Sasul, conceput cu o arzoaică din Braşov, Ecaterina). Celălalt fiu nelegitim, Theodor, pârcălab al Hotinului, fusese ucis în 1539 din ordinul lui Ştefan Lăcustă, iar prima soţie murise în 1529.

Fiii săi au fost nişte belele, ca să nu le zicem mai rău.

I-a urmat la domnie Iliaş (1546 – 1551) care „dinafară se vedea pom înflorit, iar dinlăuntru lac împuţit", asta fiind definiţia moldovenească pentru băieţii şăgalnici care se hârjonesc cât îi ziulica de lungă cu alţi băieţi, deşi în Moldova trufandalele de sex feminin creşteau precum ciupercile după ploaie. Ăsta s-a ţinut numai de chermeze înconjurându-se de turci tineri de aceeaşi orientare curistică, i-a pus pe toţi la dări, a renunţat de bunăvoie la Pocuţia, iar în 1551 trece la mahomedanism, renunţând de voie, de nevoie, la tronul Moldovei. Devine paşă de Silistra, dar nu face mulţi purici nici aici fiind exilat la Brusa şi Alep, de unde o taie spre iad în 1562.

Celălalt fiu care n-avea tot stuful pe casă, Ştefan Rareş (1551 – 1552), a fost sugrumat la 1 septembrie 1552, în cortul personal, de către boieri, „pentru lăcomie şi asupreală", pentru că le ardea nevestele şi nicio fecioară nu scăpa nebatjocorită, după cum menţionează cu voluptate „Ştirile de la ora cinci". Acum nu ştiu ce li se pare reporterilor atât de extraordinar: totuşi, suntem în Moldova…

Promoušăn

După cum vedeţi, treaba era proastă sub odraslele lui Petru Rareş, aşa că-i momentul să intre în scenă Alexandru Lăpuşneanu, fiul nelegitim al lui Bogdan al III-ea. Pregătiţi-vă să aflaţi istoria adevărată a cestui domnitor pe care l-au luat în vârful pixului alde Grigore Ureche, Simion Dascălul şi falsificatorul de destine, Costache Negruzzi, care nu erau băieţi răi, dar nu se pricepeu la dedesubturi, la subtilităţi… Vă daţi seama ce se alegea de istoria neamului dacă nu mă năşteam eu? Era jalea de pe lume…

6 august 2015

Publicat de Adi Sfinteş la 10: 37: 00 a.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/08/nebunica-voda.html

miercuri, 5 august 2015

NEBUNICĂ VODĂ (LI)

Nici nu închisese bine Bogdan al III-lea unicul său ochi, că pe tron se aşază fiu-su Ştefăniţă care la cei 14 anişori ai săi încă obişnuia să se joace cu instrumentul în ţărâna curţii domneşti. Sub supravegherea atentă a portarului Sucevei Luca Arbore, Moldova merge împleticindu-se înainte, ocolind din instinct şanţurile istoriei. Păstrează cu Polonia aceleaşi relaţii statornicite după bătălia de la Codrii Cosminului, de egalitate, fraternitate şi spionare reciprocă. În 1522, solia lui Luca Cârje se lămureşte că polonii sunt buni numai de caragaţă, că nu vor mişca niciun deget pentru apărarea Moldovei. După 1523, la leşi îşi găsesc adăpost boierii fugari. În consecinţă, Ştefăniţă ridică taxele vamale cu 8 aspri la ducat pentru mărfurile polone.

Pe întreaga durată a domniei, tinerelul moldav a încercat să-l imite pe Fane Barosanu: i-a ţinut la respect pe unguri şi poloni de câte ori au avut ceva de împărţit, a bătut la tătari ca la fasole şi a tăiat într-o veselie la boieri. Cu turcii a fost precaut reuşind să nu-i supere mai mult decât trebuia. Norocu' lui a fost că în acea perioadă erau ocupaţi cu ofensiva în zona centrală a Europei (Belgrad, Buda) şi nu s-au arătat jigniţi de glumiţele lui Ştefăniţă.

Ca şi ilustrul său bunic, Nebunică a purtat lupte în Valahia. Dar nu pentru vreun scop nobil ci pentru un petec de negreaţă. Că-i promisese Neagoe Basarab că-i dă de nevastă o fată şi nu s-a ţinut de cuvânt. Ruxandra, tipa avută în colimator era frumoasă de pica Ştefăniţă zadarnic în limbă că trufandaua se măritase cu Radu de la Afumaţi. Care, afumat fiind, promitea să ţină mai mult la tăvăleală. Jignit în amorul propriu şi personal, Nebunică atacă Valahia. Radu îi întoarce vizita de curtoazie şi jaf, deşi în iunie (1526) Ştefăniţă se însurase cu sora mai mare a Ruxandrei, apriga Stana care, într-un fel sau altul, îi va veni de hac câteva luni mai târziu (14 ianuarie 1527) când îl va otrăvi cu multă măiestrie, în cetatea Hotinului. Sfârşitul survenit la numai 24 de ani e absolut firesc dată fiind înclinaţia incredibilă a domnitorului de a-şi face duşmani pe oriunde trecea.

După ce între 1517 şi 1523, ţara a fost condusă după sfaturile lui Luca Arbore, vechiul slujitor al lui Fane Barosanu, începând cu acest an Nebunică crede că-i destul de copt să ia puterea în propriile-i mâini. Îl înlătură pe Arbore din dregătorie (în martie) şi din viaţă (aprilie), împreună cu cei doi fii ai săi, Toader şi Nechita. Execuţia

sumară a marelui dregător cu afinităţi polone îi fac pe mulţi boieri să-şi ia lumea în cap. Printre ei şi postelnicul Şarpe care se refugiază la Cracovia, loc pe care-l ura Nebunică întrucât regele Poloniei îi promisese că acolo îi va da o fiică de nevastă, dar ca şi pe tatăl său, îl păcălise. La 7 septembrie 1523 se desfăşoară lupta dintre răzvrătiţi şi armata de ţară a voievodului. Nebunică învinge şi boierii – care nu sunt prinşi şi ucişi – fug în ţările vecine să-şi scape viaţa. Averile au fost confiscate de Vodă şi împărţite după bunul său plac. În ultimii patru ani ai vieţii sale a condus ţara cum l-a tăiat capul. Schimba dregătorii ca pe ciorapi, făcea şi desfăcea alianţe după cum îl apuca damblaua, alerga după muieri de firmă domnească cu limba scoasă şi se credea un mare conducător, cam aşa ca bunicul său, Fănică Barosanu. Deşi s-a străduit – şi-a zis chiar Ştefan-Vodă – n-a semănat cu acesta decât la impulsivitate şi tupeu, în rest a făcut o figură jalnică. Pesemne asta-i soarta clonelor.

În urma sa, Moldova a rămas ca după regimul lui Milică, aşteptând cu ochii ţintă să vină unul care să-i asigure că vor fi iarăşi ce-au fost şi mai mult decât atât. Persoana aşteptată n-avea să fie din stirpea lui Ştefăniţă, că n-a avut niciun copil legitim, ci doar unul din flori – Ion-Vodă – făcut c-o ţiitoare din Hârlău, unde mergea la dame după exemplul marelui fustangiu care i-a fost bunic. Cu alte cuvinte, Ştefăniţă nici la măciuci nu a fost bun, deşi Moldova – har domnului Iliescu – îi oferea toate condiţiile.

Ultima zi din viaţa lui Ştefăniţă

Iarna se înstăpânise peste Moldova. Dinspre Rusia. La Hotin, Vodă-şi făcea planuri de viitor cu ochii holbaţi în tavan. Era tânăr, era mahmur, ce mai, avea toată viaţa de apoi înainte. Gândea că o să-l depăşească în neveste şi fapte de glorie pe Fănel. Avea doar 24 de ani şi era deja la al doilea mariaj fierbinte că Radu de la Afumaţi, cumnatul său, aprinsese satele Moldovei la sugestia Stanei, nevasta lui Ştefăniţă. Îl trecu un fior pe şirul spinării, coborî pe noadă şi pe piele în unghiul cel mai întunecat al duplex-ului.

Stana era o munteancă trupeşă, aprigă, dată dracului. Nu era frumoasă ca Ruxandra pe care pusese iniţial Ştefăniţă pleoapa, dar orişicât, era corp domnesc, numai bun să-ţi faci treaba cu el. El nu prea şi-o făcea că era refuzat politicos, cu nişte migrene de ultima oră, ori de câte ori ataca la baionetă, hotărât să câştige şi această bătălie.

„Poate nu-i place cadrul la Suceava, nu-i destul de poetic”, îşi

zisese Vodă, şi atunci hotărî să-şi petreacă weekend-ul la Hotin. Nici aici n-a fost atmosfera dorită de Stana, dar Ştefăniţă n-a mai ţinut cont şi şi-a rezolvat o parte din fantasmele care-i bântuiau mintea cea de pe urmă.

Sună clopoţelul. Ţiitoarea veni. Era geloasă că Vodă o înşală cu nevastă-sa, dar nu se arăta pe faţă că ei îi plăcea aşa cum era, plin de ciudăţenii şi de poziţii noi. Că moldovencele şi-au iubit întotdeauna conducătorii până la epuizare.

Vodă-i zâmbi. Îl pupă pe năsuc şi se retrase precipitat că se auzi uşa de la iatacul Stanei. Din mers îi aruncă:

— Ai grijă, Fănele, protejează-te, să nu vii la mine cu cine ştie ce boli. Că mi-a zis mie Pamela Aandersoanei că Bucureştii e plini de curve.

Nebunică îi zâmbi cu toţi dinţii, îi făcu cu ochiul, o ciupi duios de fund şi se prefăcu adormit.

Stana intră, îi puse gingaş mâna sub ceafă şi-i duse la buze o carafă plină cu vin. Surprins plăcut, Vodă făcu ochii mari cât cepele şi rânji satisfăcut. Gândi: „Viol, neviol, uite că am dat-o pe nevastă-mea pe brazdă. Cine a zis că femeia nu ştie decât de mandravelă a fost mare om politic. Să fie sănătos!”. Sorbi tot conţinutul şi o moleşeală plăcută îl cuprinse. Stana se retrăsese vreun metru şi-l privea satisfăcută.

— Sunt tare! glăsui Ştefăniţă.

— Tare prost! – i-o întoarse Stana triumfătoare – tocmai te-am otrăvit, moldovean impotent.

— Vai de capul tău, inculto, nici nu ştii să te exprimi ca o doamnă. Nu vezi că foloseşti pleonasme?

— Adică?

— Păi unde-ai văzut tu moldovean potent?

— Cum unde, deşteptule? La Suceava. Toţi băieţii din gardă e potenţi.

PROMOUŞĂN

Şi aşa a ajuns cronicarul să epuizeze textele scrise în anul 2000, cu ocazia sfârşitului lumii. Aşa că, dragii mei, de data viitoare o să citiţi continuarea acestei istorii nemaivăzute după cum mă taie capul în anul Domnului 2015. Urmează Petru Rareş, un demn urmaş al tatălui său. Cine-i tac’su, nu vă spun de acum, pentru proşti va fi o surpriză. Pentru deştepţi, vom fi iarăşi ce-am fost şi mai mult decât atât…

Publicat de Adi Sfinteş la 10: 40: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/08/bogdan-cel-nasol-l.html **miercuri, 5 august 2015**

BOGDAN CEL NASOL (L)

La fel ca în Valahia, şi în Moldova medievală se practica în draci democraţia originală. Domnii veneau la putere după lupte grele între diversele partide boiereşti, prin alegeri. Erau aleşi de poloni (rar) sau de otomani (des), după cum bătea vântul istoriei.

În perioada de după dictatura de 47 de ani şi 3 luni a lui Fane Barosanu mandatele erau destul de nesigure ca durată. În medie, în următoarea sută de ani, un mandat era de cinci ani aşa că 21 de domni au cârmuit efectiv deşi pe răboj au fost trecute 28 de domnii cu 23 de titulari. Unii conducători, mai şcoliţi în şmecherii legislative, marcau mandate după mandate, cu o siguranţă dezarmantă izvorâtă din experienţa anterioară când s-au convins că poporul poate fi impozitat de sentimente la maximum. Şi nu numai de sentimente ci şi de parale, că preluarea puterii costa o avere iar pretendenţii nu prea beneficiau de discounturi din partea otomanilor. Practicând cu asiduitate democraţia originală, moldovenii ajung să plătească tribut turcilor mai mult decât ştiau să scrie. Dacă la decesul lui Fane Barosanu suma era simbolică (3.000 galbeni), în 1593 ajunge la 65.000, înregistrând o creştere de 810% în condiţiile în care inflaţia tindea, ca şi actuala economie naţională, spre zero. Norocul moldavilor a fost că o vreme democraţia lor s-a hrănit din ce a produs dictatura lui Ştefan. C-altfel era vai şi-amar de capetele lor ţuguiate!

Superdomnitorului Fane, i-a urmat fi'su, Bogdan al III-lea (1504 – 1517), un tânăr de 25 de ani cu o faţă de aragaz cu două ochiuri din care unul era veşnic stins. După cum ştiţi, îl pierduse la Codrii Cosminului din proverbiala neglijenţă moldavă care l-a făcut să vadă paiul din ochiul adversarului nu şi săgeata dintr-al său. Din cauza look-ului său, mult sub standardele impuse de zglobiul Ştefan, cronicarul îl numeşte şi „cel orb şi grozav". Orb era 50%, grozav mai puţin, deşi moştenise tupeul ilustrului tată. Ce-i lipsea, era simţul politic şi un ideal care să merite sacrificiile impuse poporului moldav, lesne vărsătoriu de sânge propriu şi nevinovat. Era şi greu să vadă în viitor când trecutul părea modelul demn de urmat. Bogdan era conştient că nu putea să fie mai bun decât tac'su şi s-a străduit să nu se

facă de râsul curcilor din bordelurile clandestine.

Domnia i-a fost ameninţată în două rânduri. Mai întâi, unul Roman venit din Valahia cu ajutor de la Radu cel Mare i-a provocat ceva junghiuri, alungate de spiritul pacifist al călugărului Maxim care le-a pus ceva ventuze protagoniştilor înmuindu-le suferinţele. Mai apoi, un ciudat, Trifăilă, este bătut bine lângă Vaslui, prins şi, după obiceiul locului, decapitat pe undeva prin zona gâtului.

Cele mai serioase probleme le avea Bogdan cu femeile că arăta ca dracu'. În 1505 o peţeşte tam-nisam pe Elizabeta, sora lui Alexandru, regele Poloniei. Gentil nevoie-mare, retrocedează fără ca cineva să i-o ceară, polonilor, Pocuţia, ţărişoara despre care Ştefan cel Mare spunea că nu o va da „odată cu capul". Se pare că şi'su gândea cu alt cap! Regina se opune căsătoriei datorită diferenţelor de confesiune, iar Elizabeta ia propunerea drept ofensă aducând drept contraargument faţa de bidon turtit a moldoveanului. În 1506, solia condusă de Ionică Tăutul obţine semnarea unui contract de căsătorie dar fără urmare practică. Lucrul îl deranjează pe Bogdan care atacă Pocuţia cu simţ de răspundere dar este respins de leşi. Cum nici papa de la Roma nu intervine pentru a i-o băga în pat pe Elizabeta, Bogdan pradă Polonia (în 1509) până la Liov, cetate în porţile căreia izbeşte personal cu suliţa. După care îşi trimite ostaşii pe la casele lor. Tocmai atunci se găsesc şi polonii (oct. 1509) să le întoarcă vizita. A fost jale, leşii ucid bătrâni, copii, femei, ajungând până la Cotnari.

După patru ani de cafteală pentru un petec de negreaţă, moldovenii şi polonii sunt împăcaţi de Vladislav, regele Ungariei. Problema Pocuţiei rămâne, vorba lui Topârceanu, în continuare, lung prilej de bârfe şi de pioneze. Sau cam aşa ceva.

După 1510 tătarii jefuiesc Moldova cu o consecvenţă demnă de o cauză mai nobilă. Bogdan nu prevede mişcările acestora şi astfel nu reuşeşte să le opună decât rareori, rezistenţă. Singura realizare e că în urma unei lupte este rănit Beţi Ghirei, fiul hanului, din care cauză, destul de ascuţită, cam decedează. Palidă consolare faţă de zecile de mii de robi luaţi de tătari, ca să nu mai pomenim de mulţimea vitelor transferate în Bugeac. Vizitele frecvente ale tătarilor au avut partea lor bună, au împiedicat apariţia şomajului, a atât de enervantelor concedieri colective generatoare de plăţi compensatorii şi alte măsuri de protecţie socială cuprinse în programul de guvernare „Capra cu trei iezi, dar cu numai două ţâţe". În plus, focurile pe care le provocau

tătarii îi încălzeau pe moldoveni atât de temeinic încât au renunţat cu toţii la calorifere. Trebuie să recunoaştem că moldovenii erau nişte capitalişti sălbatici din cale afară: trăgeau foloase din orice, puneau până şi nenorocirea la treabă. Scoteau profit şi din arderea propriei locuinţe, lucru absolut imposibil în vremea lui Fane Barosanu, cam dictator luminat de felul său.

Bogdan are neînţelegeri şi cu voievodul Transilvaniei, însă nu se ajunge la cafteală. Cu turcii nu s-a pus: le-a plătit tribut. La început, în 1505, turcii i-au dat banii înapoi ministrului de externe Ionică Tăutu, despre care aflaseră ei că e mare iubitor de comisioane… Dar cum turcii nu făceau ceva fără scop, în 1508, dublează haraciul ajungând la 8.000 ducaţi de aur. Ce comision şi-ar fi tras de aici Ionică Tăutu, nimeni nu poate ştii, poate bancherii elveţieni să bănuiască ceva.

După eşecurile matrimoniale, Bogdan s-a însurat cu Nastasia, care îl privi vreun an şi muri (1512). Normal!

I-a urmat, din 1513, fiica lui Mihnea cel Rău, Ruxandra, care, neavând încotro, l-a suportat. Dar adevărata viaţă sexuală şi-a desfăşurat-o, în toată splendoarea ei, cu frumoasa Stana, amanta care i-a dăruit patru băieţi (printre care şi Ştefăniţă) şi trei fete. Tot din flori se vor naşte şi viitorii domni Alexandru Lăpuşneanu şi Alexandru Cornea.

Bogdan cel Nasol n-a fost nici viteaz ca superstarul de tac'su, nici bun politician, nici megacurvar, dar nici credincios ca acesta. Cu mare cazнă a terminat biserica de la Răuşeni, zidită de Fane, şi a pornit construirea bisericii „Sf. Gheorghe" de la Suceava. A mai dat ceva parale pe la unele mănăstiri dar nu cine ştie ce, că-i trebuiau pentru femei, că la moldovence dragostea e oarbă până la un punct.

La 20 aprilie 1517, la miezul nopţii, Bogdan a înghiţit cu mare poftă ultima gutuie pe lumea asta. A fost depus la Putna, lângă celebrul său părinte fiind condus din obligaţie de mulţime de popor fără treabă care părea că-l regretă. Că murise mai înainte să reuşească a zugrăvi bisericile construite de tac'su. Care datorită megalomaniei sale a ajuns mare barosan în Calendarul Mişto Creştin-Ortodox.

Promouşăn

Aşa-i că vă place istoria noastră? Data viitoare o să aflaţi peripeţiile lui Nebunică Vodă, băiat bun, dar cu lipsuri multe… Ochii cât sarmaua că istoria asta e unică şi irepetabilă

Publicat de Adi Sfinteş la 10: 25: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/08/Transilvania-de-la-ioan-corvin-la-mihai.html **miercuri, 5 august 2015**

TRANSILVANIA DE LA IOAN CORVIN LA MIHAI VITEAZUL (XLIX)

Cum în Evul Mediu Gheorghe Funar nu se născuse (din cauza unor procese de conştiinţă) ca să-i pună cu botul pe labe pe unguri, aceştia îşi cam făceau de cap pe la conducerea provinciei. Lucru care le convenea de minune mai cu seamă că printre atribuţiile puterii era şi aceea de ironizare a românilor. Şi cum ironia medievală era foarte la obiect, sensibilizând îndeosebi spinarea, bieţii valahi umblau mai mult deşelaţi.

Deşi erau şmecheri prin definiţie, ardelenii noştri nu prea dădeau replica, fiindcă ironia lor nu era aşa de ascuţită să pătrundă partenerul până la prăsele.

Istoria Transilvaniei după moartea lui Iancu e şucară rău. Aflată sub dominaţia Ungariei, care-şi băga coada mai mereu în treburile ţărilor române, ţara dintre păduri produce regulat evenimente în interiorul şi în jurul ei. Mai întâi, Matei Corvin se contrazice cu Ştefan cel Mare. Pe motiv că Fane îl urmăreşte prin ţară pe Petru Aron, ucigaşul tatălui său, cu scopul medieval de a-i lua viaţa şi pentru că a alungat garda ungurească de la Chilia (1465) cu şuturi în partea nord-atlantică a corpului omenesc.

Plus că Fane, tupeist ca toţi moldovenii tari în glandă, i-a încurajat pe transilvăneni (îndeosebi pe saşi) să se răscoale. Nesăbuita idee a lui Mateiaş l-a dus la un pas de moarte, iar lui Fane i-a adus atâta glorie că nici n-avea unde-o depozita. De altfel, Fane era văzut de transilvani ca fiind singurul gagiu capabil să oprească atacurile turcilor din Ardeal. Că otomanii făcuseră o adevărată pasiune pentru această zonă pe care o atacau regulat, o dată la 5 – 6 ani. Până la urmă, după dezastrul de la Mohács (1526), o parte din Ungaria este transformată în paşalâc iar Transilvania o arde ca principat autonom. Adică plăteşte, începând cu 1541, ca şi celelalte ţări române, tribut (la început 10.000 de florini) otomanilor. De remarcat că voievodul Transilvaniei, Ioan Zápolya n-a ajuns la lupta de la Mohács. Mulţi ani Zápolya, care dorea s-ajungă regele Ungariei (chiar este proclamat în 1526) se luptă cu Ferdinand de Austria, apelând chiar la ajutorul lui Soliman. Se ajunge

până la Viena, care însă rezistă asediului. Zápolya este ajutat şi de Petru Rareş care la Feldioara (1529) zdrobeşte o armată transilvană de-a lui Ferdinand. În 1538 se încheie pacea între cei doi regi ai unor părţi din Ungaria iar în 1540, Zápolya decedează în urma unui atac de apoplexie. Aşa se întâmplă când umbli cu dovleacul plin de fumuri. Conducerea Transilvaniei fu asigurată de omul de încredere al fostului ştab care era, normal, călugăr: George Utyeszenics Martinuzzi. Băgându-se în tot felul de combinaţii politice, Georgică dă chix. În 1551 este suprimat de austrieci care fac prăpăd în Transilvania până în 1556, când, cu ajutorul lui Pătraşcu cel Bun din Valahia şi Alexandru Lăpuşneanu din Moldova, muierea lui Zápolya, Isabella, împreună cu puradelul Ioan-Sigismund se-ntorc la putere. Ionel conduce principatul între 1559 şi 1571, perioadă în care recunoaşte calvinismul (1564 – 1567) şi unitarismul (1571), dar nu suportă ortodoxismul. Din 1571 şi până în 1576, Ştefan Báthory, întemeietorul celebrei dinastii, conduce Transilvania luptându-se din greu cu românul Gaspar Bekes, pe care-l învinge şi-l convinge să-i fie comandant de oşti. După ce se transferă cu locul de muncă în Polonia, ca rege, în locul lui Ştefan vine fratele Cristofor (1576 – 1581), urmat la rându-i de copchilul personal, Sigismund, un îngâmfat de care istoria a făcut mişto cât cuprinde. Plin de sine, fiul caprii a încercat să fie lider regional, dar a sfârşit prin a fi păcăliciul universal care, după mai multe proiecte comune cu Mihai Viteazul l-a lăsat baltă renunţând, revenind şi iar renunţând (1598 – 1599) la conducerea principatului în favoarea vărului său, cardinalul Andrei Báthory, lacheul tuturor puternicilor vremii. Cam asta era situaţia politică în Transilvania la momentul când Mişu Caftangiul se hotărăşte să joace la Bingo şi să câştige. Cu preţul vieţii veşnice.

PROMOUŞĂN

Nu mai aveţi răbdare şi vreţi să vă povestesc despre Mihai Viteazul, mişeilor? Ho cu tata, că mai avem de lucru prin Moldova, că urmaşii lui Ştefan cel Mare au fost nişte belele.

Publicat de Adi Sfinteş la 10: 15: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/08/intrarea-in-europa-medievalaxiviii.html **miercuri, 5 august 2015**

INTRAREA ÎN EUROPA MEDIEVALĂ (XLVIII)

Pe la 1579, Franţa fu cucerită de un valah tânăr înalt, frumos şi, culmea, bine-crescut. Omul intrase în Europa fără viză fiindcă fugise din Valahia înainte ca slujbaşii vremelnicilor domnitori să-l scurteze de capul plin de vise. Că născându-se datorită virilităţii bolnăviciosului Pătraşcu cel Bun, Petru Cercel n-avea cum să nu se gândească la ziua în care va ajunge cel mai tare din parcarea valahă şi va tăia coada câinelui dintr-o singură lovitură imaginară. Hălăduind prin Occident, ca tot românul fără busolă şi-a făcut o mulţime de prieteni influenţi că, pe lângă calităţile cu care l-a hărăzit din greşeală natura, mai pusese mâna şi pe carte, obicei atât de hulit şi în acea vreme. Fără să facă vreun efort, valahul părea mult mai deştept decât interlocutorii săi. Ajuns în preajma regelui Franţei, Henric al III-lea, lăsă o bună impresie, ceea ce-l determină pe acesta să-i sprijine candidatura la tronul valah, la Biroul Electoral Central de la Stambul.

— Pierre, dragule, dacă ajungi vodă învaţă-i pe valahi să se poarte ca tine, să fie occidentali, şi-n felul ăsta n-o să mai aveţi probleme cu vizele. Aşa curaţi, dichisiţi, parfumaţi ca nişte căţei, păreţi de-ai noştri, pe cuvânt. Tu eşti prototipul, mai ai să scapi de un obicei mârlănesc: nu mai dormi cu capul pe spadă şi nu mai ţine ochii deschişi. Că te ia lumea de nebun şi e păcat. Fii mai relaxat.

Pierre n-avea interesul să-l contrazică pe Henric al III-lea, se prefăcu că-i dă dreptate şi ca semn al prieteniei acceptă ca secretar personal pe unul Berthier, băiat talentat la scris dar lipsit de avere personală.

Dar în sinea lui altcumva gândea decât protectorul franţuz. Că dacă ar lăsa spada imediat s-ar repezi vreun vecin mai îndemânatic să i-l taie. Că ăsta era stresul cel mare în Valahia. Ca să se descarce, câţiva ani mai la deal, trimise un e-mail fratelui său vitreg, Mihăiţă:

„Dragă frăţioare, Petrică te salută! Ştiu că eşti ocupat până peste cap cu făcutul averii pe spatele ţăranilor însă îmi permit să te deranjez un pic din activitate cu ceva veşti despre mine.

Încă de la început te anunţ că sunt bine şi sănătos ca un porc mistreţ. Am vizitat multe oraşe europene dar niciunul nu m-a impresionat ca Parisu'. Ce să-ţi povestesc? Au ăştia o cultură, o civilizaţie să arunci cu basca după câini nu alta. Am vizitat cârciumile populare, casele de toleranţă, nu mi-a scăpat nimic. A fost o nebunie, mai ales când le-am încercat pe franţuzoaice. Notează: Când treci pe la

Paris fă-le şi tu bucuria şi n-ai să regreţi. Au clasă. Plini de calităţi mai sunt francezii ăştia dar mai au şi defecte. Cel mă tare m-a deranjat când m-au pus să stau la masă între una blondă, ţâţoasă, apetisantă, nimic de zis, şi un câine vagabond. La început am crezut că-l vreun apropou şi-am vrut să plec dar n-am întins-o de teamă să nu se supere buldogul. Blondina m-a lămurit că la ei, câinii au aceleaşi drepturi cu oamenii şi mănâncă din aceleaşi farfurii. Ei speră ca astfel, societatea să se umanizeze şi să nu mai mârâie unii la alţii. M-a îndemnat să-i învăţ şi pe valahi să procedeze la fel, să mănânce din aceleaşi farfurii cu dulăii că astfel vor avea revelaţia a ceea ce este esenţial în viaţă. Nu i-am dat-o-n bună Brigittei, că aşa o chema, explicându-i că-i greu de schimbat un popor care a dat cu javrele de pământ de când se ştie. S-a buzat un pic dar i-a trecut mandea o privire prin zonele periculoase de-a pierdut pe loc şirul discuţiei.

După Franţa, am făcut o baie la Veneţia unde dogele mi-a dăruit din simpatie pentru poporul pe care-l reprezint 1.000 de ducaţi. Banii mi-au prins bine, deşi parcă mă mustră conştiinţa că i-am spus că sunt francez! Trece şi durerea asta. Cu-n pic de şampanie franţuzească uiţi de toate. Să nu crezi că m-am ciocoit dar şampania chiar e un lucru bun. N-o să prindă la valahi că, vorba lor, nu învârtoaşă ca ţuica, dar pentru obrazuri fine merge.

Am trecut şi pe la Raguza unde mi-am tras pe turtă spuza. M-am simţit excelent întrucât m-am dat veneţian. Ce înseamnă bilingvismul ăsta! Ştiu o grămadă de limbi, majoritatea învăţate cu ajutorul damelor (şi domnilor, de ce să nu recunosc, chiar dacă societatea încă nu-i pregătită!), lucru care m-ajută enorm, aproape la fel de mult ca pe Petre. Ştii care, ardeleanul ăla de are drept gineri nişte specialişti în limbajul trupului.

De doi ani sunt la Stambul unde, pe căi cinstite, trag sfori s-ajung pe tron în locul lui Mihnea. Când să zic şi eu hop, am pus laba pe domnie, se ivesc carele cu aur trimise din Valahia de Ecaterina Salvaresso, mama domnitorului Mihnea, de fapt adevărata conducătoare.

Băi fratello, am cam făcut datorii pe aici că turcii sunt nesătui şi farmecului personal ei nu-i acordă prea mare importanţă în raport cu paraii, dar sper să mă scot după ce ajung domn. Mai e ceva de furat în Valahia? Că am auzit la BBC că a declarat un sfetnic de-acolo, că nu, şi atunci toate eforturile mele sunt zadarnice. Trimite-mi răspuns urgent

să ştiu ce am de făcut: mai vin la putere sau mă las păgubaş. Că doar nu e nimeni fraier să creadă că vin la muncă…

La 29 august 1583, Petrică intră în ţară voios nevoie mare, cu planuri măreţe în ochii şăgalnici şi cu o armată numeroasă de creditori la coada calului. A mai inventat o taxă: „goştina pe oi", drept pentru care a primit numeroase felicitări, telegrame, adeziuni şi mulţumiri de mamă din partea colectivelor de oameni ai muncii. Poporul îşi întorcea faţa de la el după ce, la început, îl privise mulţumit ca pe o curiozitate a naturii cu cercel în ureche. Că dădea chefuri la boieri, dar nici pe ţărani nu-i privea de sus. A încercat să bage la înaintare spiritual european, dar n-a observat nimeni. Că valahii erau neatenţi la problemele globale ale omenirii încă de pe atunci. Se ocupau, ca şi acum, cu supravieţuitul, ţuicăritul şi porcăitul, îndeletniciri onorabile în felul lor. Nu i-au impresionat nici reconstituirea reşedinţei domneşti de la Târgovişte şi nici încercarea de a înlocui mormanul de fiare vechi din industrie cu un atelier de construit tunuri.

Văzând cum stau lucrurile şi înţelegând cam ce vrea sultanul de la fizicul lui când l-a convocat la Stambul, Petrică dă un tun colosal economiei naţionale şi cu 500.000 de scuzi, îşi ia tălpăşiţa în Transilvania, însoţit de soldaţii săi credincioşi care, pătrunşi până-n măduva oaselor de spiritul practic, îl jefuiesc în Ţara Bârsei. Este bine primit de guvernatorul transilvan care-l găzduieşte într-un loc sigur, la puşcărie, până în 1587 când, cu ajutorul unei funii evadează. Şi cum s-a născut cam într-o bujie reîncepe cursa domnească. Varşovia, Viena, Roma, Veneţia, Mantova, Ferrara, Paris sunt locurile pe unde arde gazul pentru a găsi sprijin în scopul întoarcerii la butoiul cu miere unde-i plăcea atât de mult să se bălăcească. Ajuns la Stambul (1589) mânjeşte în stânga şi-n dreapta, Mihnea este mazilit, dar, surpriză, în locui este numit Vlad, un puştulache de 20 de ani care, de emoţie, moare otrăvit.

— Ce coincidenţă! a exclamat Petrică bucuros, simţind că-l apucă veselia domnească.

Dar, vorba românului – cine râde la urmă a dat mai multă şpagă înainte – s-a aplicat şi-n acest caz. Că turcii o sucesc ca la Stambul, revin asupra deciziei de mazilire a lui Mihnea şi-l închid pe Cercel la Ediculé.

În martie 1590, Petrică este exilat pe insula Rhodos, în Europa Sudică, unde nu mai ajunge întrucât nişte criminali de treabă l-au

sugrumat pe corabie şi i-au aruncat cadavrul în mare. Spiritul i-a rămas european până la capăt, la fel ca al valahilor din ziua de astăzi. Care în proporţie de masă au soarta lui Petru Cercel. Că şi ei se sufocă deşi în aparenţă nimeni nu-i strânge de gât.

PROMOUŞĂN: Despre cum îi ironizau ungurii pe români direct pe cocoaşă citiţi în capitolul următor intitulat „Transilvania de la Ioan Corvin la Mihai Viteazul".

Publicat de Adi Sfinteş la 12: 33: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/08/sex-scandal-medievalxivii.html **miercuri, 5 august 2015**

SEX-SCANDAL MEDIEVAL (XLVII)

Chiajna era o fetişcană straşnic de bună, moldoveancă get-beget. Tac'su, Petru Rareş îi zisese când a plecat de acasă după Mircea Ciobanul, domnul Valahiei:

— Fătucă, să fii cuminte şi să nu te iei după tolomacul de bărbatu-tău că nu prea-l ajută capul. Îl ştiu de pe vremea când amândoi eram bişniţari: io de peşte, el de oi. Nu le-avea de nicio culoare cu afacerile, râdeau precupeţele de el iar cei din branşă îşi dădeau ghionturi până li se învineţeau coastele. S-a întâmplat chiar ca vreo doi inşi să se înece de râs şi să sucombe subit. Dumnezeu să-i ierte, dar prea erau cotropiţi de spiritul ludic. Pentru amuzament să ştii că-i bun, te uiţi la el şi uiţi de necazuri, dar pentru altceva pauză. Tu fii fiica mea până la capăt, trăieşte viaţa la maximum şi nu uita lozinca noastră: „Vom fi iarăşi ce am fost şi mai mult decât atât!" Dar nu exagera că bărbaţii se mai folosesc şi în alte scopuri, cum ar fi să apere ţara când vor veni turcii".

Trăsura o purta pe Chiajna către Bucale în timp ce gândurile-i zburau la plăieşii moldavi cu care de atâtea ori se bucurase de profunzimea ţinuturilor natale.

„Parcă mi se rupe inima de durere după bădiţa Ignat, dar trebuie să mă mărit cu ghiolbanul acesta. O fi zburliciul bun de ceva sau trebuie să mă înham serios la muncă şi să ţin în mână treburile valahe? Că despre performanţe sexuale, după cum arată, mă îndoiesc să fim compatibili. Măcar de-ar fi în stare să procreeze, să am pe cine conduce la tron, că după cum se prezintă situaţia e clar c-am să-i

supravieţuiesc cel puţin vreun pol de ani. Avea dreptate bietul tata: uite-te la el cât e de aerian, tace ca mortul, de parcă a cumpărat o oaie. Of, of, of, asta-i soarta noastră, a fiicelor de domni, trebuie să ne sacrificăm pentru ţară indiferent de starea libidoului. Bine că nu ne-am născut şi proaste c-altfel dormeam singure în iatac din cauza caraghioşilor care preferă să doarmă pe tron decât între mătăsuri fine. Of, Mircică, Mircică nu ştii ce te-aşteaptă, tataie că eu sunt profesionistă de grădină domnească. Acolo am fost întâia oară cu badigarzii tatii să admirăm luna. Am admirat-o numai eu că ei miroseau florile. Nu pot să spun că flăcăii nu şi-au făcut bine treaba, m-ar bate Dumnezeu! Brrr, să nu mă mai gândesc că mă furnică pielea şi dau în clocot lângă muşcălăul acesta. Uite-te la el: nu mă pupă, nu mă pipăie, nu mă ciuchește! Stau aşa şi mă întreb: oare badigarzii lui or fi tot aşa de mormoloci. Că dacă-i pe-aşa îl chem pe tătuca să mă ia acasă".

Trecuseră mulţi ani şi la Alep, Chiajna îşi făcea inventarul vieţii. Era parţial mulţumită: „Mircea n-a fost rău cu mine, nu m-a înjurat, nu m-a bruscat, nu m-a alungat de acasă când i-au ajuns la urechi zvonuri că aş fi moartă după trestia gânditoare. L-am liniştit: „Mircică, astea-s prostii din filme. Păi ce, o doamnă ca mine se pretează să se coboare până la nivelul paznicilor. Kevin Costner dacă era la uşa mea şi nu-i cedam, indiferent cât de mare ar fi fost tentaţia. Ce, sunt proastă ca negresa aia care după ce i-a cedat într-un moment de abureală, a rămas la scara avionului să zbiere după el de putea să răguşească. Fii liniştit, bărbate, om ca tine eu n-am mai văzut nici în reviste. Şi pe deasupra te mai cheamă şi Ciobanul. Eşti, ca să zic aşa, visul oricărei femei din înalta societate dornică de experienţe straşnice. Dacă nu mă crezi, poţi să-mi tai capul".

Bolându-l m-a crezut însă s-a pus pe tăiat capete de apropiaţi, de boieri tineri, la care gândea sărăntocul că aş pofti eu. Sinceră să fiu nu pofteam la toţi, dar de unu, Barbu din Pietroşani mi-a părut ai'm sori, adică rău. Că era tare frumuşel şi-nflăcărat săracu'. Nici argumentul că era gineri-miu, bărbatu' Dobrei, nu l-a înduplecat. Se zvonise despre el că-i tare pe felie şi l-a costat viaţa. Şi cred că era adevărat, că Dobra era numai zâmbet după ce s-a înclăşbărat cu el. Parcă-mi pare rău că nu l-am încercat şi eu, dar asta este. Nu poţi să le ai în viaţă chiar pe toate.

Norocu' vieţii mele a fost că fetele mi-au semănat de parcă le

făcusem cu mâna, la lucru manual. Frumuşele, tupeiste, moderne, mereu gata de aventuri romantice, i-au topit pe bărbaţii de le-au ieşit în cale. Numai una, Anca, mi-a înşelat aşteptările, după ce a halit pe pâine toată partea masculină a Valahiei şi-a tras o faţă smerită şi s-a căsătorit cu nepotul patriarhului Constantinopolului. Când mă duc pe la ea nici nu ridică ochii de jos şi stă toată ziulica la rugăciuni cu tinerii călugări ispăşindu-şi păcatele. I le iau călugării cu mâna. Stamate n-o atinge nici c-o floare, ceea ce mă face să cred că în viaţă tot curvele au noroc. Nici pe mine nu m-a ocolit dar am avut şi cumpene. Cea mai mare a fost cu Mihail Cantacuzino Şeitanoglu, un caraghios şchiop plin de valută. Am fost la un pas să fiu prinsă în ofsaid cu pandicapatul şi atunci, ca să-mi scap pielea şi să salvez onoarea familiei i l-am băgat pe gât fii-mi mai mici. Marina, avea 15 ani şi era frumoasă de pica, Claudia Aşiferei, nu alta. Bogătanului i-au sticlit ochii. La 54 de ani ai lui să iei o trufanda, nu era de colea. Fata s-a cam codit. I-am tras două palme de-a năpădit-o sângele în obraji şi am convins-o să accepte. După nuntă, în trăsură, Marina, nerăbdătoare a constatat că Şeitanoglu are jucăria stricată. Io ştiam de treaba asta, dar am crezut că la banii lui şi-o mai pune la punct. Ţi-ai găsit! Zgârcitul dracului nu şi-a deschis punga să-şi ia câteva pastille de Viagra şi i-a înşelat aşteptările fii-mi. Marina i-a dat cu safirele în cap şi s-a întors acasă. Întărâtată peste măsură a pus jos toată garda domnitorului Petru cel Tânăr. Vodă nu s-a supărat că de era soră-sa, însă a atenţionat-o: „Linişteşte-te de data asta, dar altă dată caută-ţi alinarea în altă parte că pe băieţii ăştia îi plătesc să muncească nu să aibă orgasme”. Cu Şeitanoglu am rezolvat io problema: „Bă, bizantinul lu’ Peşte, dacă eşti o sandrama, la ce te mai dai mare şi tare? Cară-te de p-aci că pun homosexualii pe tine. Şi pă ce că eşti şontorog, s-ar putea să mergi şi crăcănat!” Prostul satului a plecat la Stambul şi timp de vreo doi ani s-a pus cu plângeri pe mine doar – doar mi-o face felul. Şi mi l-a făcut fătălăul că sultanul era foarte sensibil la pietrele preţioase. L-a dat jos din domnie pe fiu-miu Petrică şi ne-a exilat în Asia Mică.

Io nu m-am simţit rău nici aici că arabii e interesanţi în chestiunile trupeşti. Dacă eşti perspicace şi prinzi repede te potriveşti cu ei. Cu condiţia să fii deschisă noului. Şi slavă domnului, şi-au găsit persoana potrivită. Cu trupul meu şi banii lor i-am băgat strâmbe la sultan lui Şeitanoglu de a sfârşit în spânzurătoare. Poate cu acest prilej i s-or fi îndreptat pe calea cea bună şi unele părţi ale trupului care nu-l

prea ajutau în tinereţe. Că dacă-l sprijinea organu' şi Marina ar fi fost mulţumită şi eu aş fi rămas doamna ţării. Aşa am rămas doamna tuturor. Nu zic că nu-i bine, sau că-mi lipsesc banii, dar uneori e obositor. Tot de oboseală se plângea şi fata de-a intrat în haremul lui Murad al II-lea. În ultimul e-mail zicea: „Mami, mă epuizez zilnic gândindu-mă la bărbaţii valahi. Nu credeam s-ajung vreodată să tânjesc atât de tare după neciopliţii ăia dintr-o bucată. Trecând peste acest aspect, te rog să nu fii îngrijorată că mie mi-e bine la turci. Cu amendamentul că au prea mulţi eunuci. Săptămâna trecută am verificat ienicerii şi spahii şi toţi erau. Noroc cu Alewnscăi că m-a luminat: „Auzi, fătuco, tu ia-ţi banii şi nu mai ţine cont de detalii. Că la ei e eunuci şi ăia care de fapt nu e". Ca şi la noi. „Cum ca şi la noi? La valahi nu există aşa ceva". „Ce spui, caraghioaso? Se vede că vii dintre ciobani. Tu te-ai culcat vreodată cu vreun om politic?"

PROMOUŞĂN:

Fiţi cu ochii cât cepele că în capitolul următor o să vedeţi ce n-aţi mai văzut. E belea mare, să nu ziceţi că nu v-am spus.

Publicat de Adi Sfinteş la 11: 47: 00 a.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/08/vremuri-de-ocaraxivi.html **miercuri, 5 august 2015**

VREMURI DE OCARĂ (XLVI)

După Radu de la Afumaţi, tronul Valahiei devine iarăşi lung prilej de crime şi de ipoteze pentru turci. Ăştia aşteptau ca vremurile să le fie prielnice şi să transforme Valahia în paşalâc. Pentru îndeplinirea scopului se foloseau de veşnicele convulsii interne. Că boierii parcă aveau mâncărici sub iţari, nu puteau sta locului o clipă dacă interesele personale îi râmau în şezut.

Pe locul vacant ajunge unul Moise Vodă (1529 – 1530), fiul lui Vladislav al doilea, care cu ocazia nunţii surorii sale cu Barbu Craiovescu junior, taie boierii din gaşca adversă, inclusiv pe asasinii lui Radu. Aceeaşi soartă o are şi el, fiindcă în august este ucis de înlocuitorul său la domnie, Vlad înecatul (1530 – 1532). Fiul lui Vlăduţ – cel omorât în 1512 – Vlad era destul de tupeist. Confiscă averile Craioveştilor, inclusiv Craiova, îl execută pe Drăghici pretendentul şi o ţine într-o veselie până într-o dimineaţă de septembrie când, mahmur,

pofteşte să se răcorească în Dâmboviţa. A fost ultima lui scaldă şi d-aia i s-a spus înecatul, deşi, după cum s-a comportat în viaţa de zi cu zi, nici Vlad Mahmurul n-ar fi ocolit adevărul istoric.

Conform legii contrariilor care guvernează istoria românilor, la putere vine unul ce nu bea decât răcoritoare din care pricină poporenii i-au zis „Braga Voievod". Vlad Vintilă de la Slatina (1532 – 1535) îi zicea şi era odraslă de-al lui Radu cel Mare Şmecher. Originea lui e încă nesigură. Unele surse îl dau drept oltean, altele buzoian. Cert este că după un început de prietenie cu Craioveştii, taie la boieri ca la vite după ce aceştia vicleniseră împotriva lui.

Ce de obicei, opoziţioniştii caută ajutor la turci, pârându-l pe Vintilă că vrea să se răscoale. Vodă nu doarme ci acţionează. Prinde mica oştire a boierilor în ofsaid şi-i execută cu meşteşug pe capii răutăţilor. Să fi văzut acolo ochi scoşi, urechi tăiate, nasuri micşorate, ţi-era mai mare dragul dacă erai turist american. N-au fost iertaţi nici copiii viclenilor, doar trimisul sultanului, Aloisio Gritti, a scăpat cu viaţă, să aibă cine povesti legende macabre turcaleţilor. În Oltenia, la Craioveşti, i-a trimis în expediţie de pedepsire pe buzoienii săi, meşteri mari în incendii, furturi şi alte jocuri de societate ale perioadei medievale. Răzbunarea a fost totală, Vodă sugerându-le oamenilor săi să nu ierte nici partea femeiască, s-o supună la cazne. Se pare că a fost invers.

În anul 1535, Vodă se gândeşte să mai scape de câţiva boieri. Îi pofteşte la o vânătoare în părţile Craiovei, dar este ucis cu suliţele de două slugi ale cumnatului său, logofătul Momce. A fost îngropat la mănăstirea Meledic, pe apa Slănicului, ridicată în 1532. În amintirea sa, episcopul Buzăului a înălţat, mai la vale, mănăstirea Vintilă-Vodă, terminată la 26 octombrie 1846.

În locul său vine un frate vitreg, fost călugăr, Radu Paisie (1535 – 1545).

În cei 10 ani de huzureală, Petrică (acesta era numele său real) a ucis în trei rânduri mulţimi de boieri complotişti şi a cedat turcilor Brăila, care în perioada 1538 – 1540 a fost transformată în raia. Astfel, prostul satului era recunoscător otomanilor pentru sprijinul acordat în înăbuşirea răzmeriţelor purtătorilor de caftan. În ultimul an al domniei schimbă macazul şi se dă, pe ascuns, de partea habsburgilor. Turcaleţii află, îl cheamă la Stambul şi de acolo îl trimit cu bilet numai dus, în Egipt, unde şi moare de necaz. Că supărarea lui era atât de mare încât

nici Vali Vijelie n-a reuşit să-i îndulcească amarul.

Văzând că au dat greş cu feţele bisericeşti, valahii îl acceptă pe tron pe Mircea Ciobanul, un cunoscut bisnismen cu oiţe bârsane. Mircică (1545 – 1554) începe în trombă: execută ceva boieri şi le-o dă în goarnă pretendenţilor la domnie. Unul singur, Radu Ilie (1552 – 1553) reuşeşte pentru câteva luni să-i smulgă puterea. În februarie 1554, turcii îi confiscă averea şi-l trimit la plajă în Etiopia. În loc vine Pătraşcu cel Bun (1554 – 1557) care n-a supărat pe nimeni însă a făcut şi o faptă memorabilă: deşi bolnav de plămâni, Petrică a tăvălit-o pe Teodora din Piua Petrii până l-a inventat pe Mihai Plângăciosul, un copchil din flori căruia mai târziu toţi i-au zis Viteazul. Cu excepţia lui Zgonea, care-l striga" colega…" A doua zi de Crăciun (1557), vodă moare otrăvit de vornicul Socol, care o şterge în Transilvania cu averea defunctului.

În Valahia se întoarce sângerosul Mircea Ciobanul (1558 – 1559), mare criminal al vremii sale. Analizând condiţiile în care turcii l-au mazilit din prima domnie, domnul a ajuns la concluzia că trebuie să dea o pildă. Şi a dat-o la 3 martie 1558, când a ordonat gărzii turceşti să-i ucidă pe cei 200 de boieri şi egumeni strânşi de el sub pretextul unui mare sfat. După ce pretendentul Radu Ilie şi Socol, mor înecaţi, Mircea dă şi el colţu' surprinzător de repede, în septembrie 1559.

În urma lui au rămas mănăstirile Tisău şi Cârnu din părţile Buzăului şi o ciurdină de fete a căror viaţă sexuală v-o puteţi imagina dacă citiţi episodul următor. Pe tron s-a aşezat Petru cel Tânăr (1559 – 1568), fiul mortului, în vârstă de 12 ani. El se juca pe-acolo pe lângă tac'su, a obosit, s-a aşezat pe scaunul domnesc pe care maică-sa îi lipise nişte super-glue.

Chiajna era fiica lui Petru Rareş şi era o femeie mult prea modernă pentru Evul Mediu. Adică se băga în treburile bărbaţilor cât mai adânc, fiind un produs atipic pentru moralitatea acelor vremuri. Ea a condus cu mână de fier pe fiul său şi implicit ţara. Cu ajutor turcesc înăbuşă trei încercări boiereşti de preluare a puterii. Petru rămâne domn pe hârtie, însă cu mărirea haraciului. Chiajna nu uită nici de prietenele ei de la Stambul, mama sultanului şi unele favorite cărora le trimite daruri scumpe.

În 1568, Petru este arestat de otomani în urma reclamaţiilor cumnatului de ocazie, Mihail Cantacuzino Şeitanoglu, şi exilat

împreună cu mămica în Siria. Un an mai târziu moare otrăvit sau poate de inimă rea că prea devreme cunoscuse gustul puterii şi tare mult îi mai plăcuse!

Vine domn un nepot de-al lui Mihnea cel Rău, Alexandru al II-lea (1568 – 1577) care avusese viaţa lui Berilă, stătuse 34 de ani în exil. Complotiştii de profesie acţionează, însă sunt executaţi. Alex îl ajută pe frac'su, Petru Şchiopul, să ia tronul Moldovei, dar într-o primă fază este bătut de Ioan Vodă cel Viteaz şi înlocuit pentru patru zile cu unul Vintilă. Reuşeşte să se scoată şi când Înalta Poartă îl numise pe Oprea Găină voievod, trimite daruri semnificative care-l determină pe sultan să anuleze ţidula.

Dar acest Alexandru a fost o pacoste pe capul valahilor, un fel de Remeş al acelor vremi. Că a pus bir până şi pe oaia seacă, adică stearpă şi, culmea nenorocirilor, o secetă îndelungată combinată cu o ciumă cumplită a pus la pământ ţara de arăta aproape ca-n zilele noastre.

Îl succede fiu-su, Mihnea Turcitul (1577 – 1583), care n-avea nici buletin aşa că treburile domniei le rezolva mama sa greco-italianca Ecaterina Salvaresso împreună cu Mitrea din Hotărani, marele vornic care-o mai încăleca din când în când. După ce învinsese mai mulţi pretendenţi, printre care şi pe mehedinţeanul Radu Popa, Mihnea pierde domnia în favoarea lui Petru Cercel (1583 – 1585).

Deşi tobă de carte şi cu relaţii în tot Apusul, Cercel nu reuşeşte să se menţină domn, întrucât turcii, sensibilizaţi de sumele puse la bătaie de Mihnea, îl mazilesc. Revenit la putere, Mihnea Turcitul (1585 – 1591) pune noi dări pe capul valahilor, printre care găleata şi năpastea. Cu sumele obţinute şi-a păstrat tronul, reuşind să scape de mazilire în 1589, când fusese numit domn unul Vlad, nepot de-al său şi când Petru Cercel încerca să recâştige încrederea sultanului. Cu 60.000 de scuzi i-a plătit pe asasinii lui Petru Cercel, iar restul sumelor i-a folosit ca bani de buzunar. A fost căsătorit cu Neaga, fiica lui Vlaicu, clucerul din Cislău, localitatea unde a ctitorit şi o mănăstire (la 1580). Mazilit a treia oară, Mihnea trece la mahomedism, primeşte sangiacatul din Nicopole şi numele de Mehmet bei, pe care-l păstrează până la moarte (1601).

După Mihnea, au fost numiţi, fără să domnească efectiv, Iliaş şi Radu, după care a stat domn un an de zile Ştefan Surdul (1591 – 1592), înlocuit pentru incompetenţă cu Alexandru cel Rău (1592 – 1593), care s-a pus cu omorul pe ţară. Acesta a adus cu el pe creditorii săi şi a

început să-i asuprească pe poporeni pentru a stoarce şi ultima sursă de venit. Pe boieri îi tăia ca pe vite. A încercat schema şi cu Mihai (Viteazul), banul Craiovei, dar nu i-a ţinut figura. Bărbosul oltean a încruntat sprânceana la călău de s-a scăpat acesta în pantaloni de frică, lucru pe care l-a constatat personal şi Nicolae Bălcescu. Chit că s-a născut cu vreo 226 de ani mai târziu.

PROMOUŞĂN: Ţineţi-vă de ce aveţi că data viitoare veţi da piept cu fetele Chiajnei şi cu mama lor. Mâncaţi bine, beţi un litru de vin şi urmăriţi un film după miezul nopţii ca să intraţi în atmosfera acestui de neuitat episod. Încercăm să fim pudici la maximum, dar nu cred că vom rezista tentaţiei de a spune lucrurilor pe nume. Că tipesele e arzoiace rău.

Publicat de Adi Sfinteş la 11: 31: 00 a.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/08/uimitorul-radu-de-la-afumati-xiv.html **miercuri, 5 august 2015**

UIMITORUL RADU DE LA AFUMAŢI (XLV)

Măi vericilor[5], dacă pricepeţi cât de cât cum merg treburile în ţara asta, sunteţi de acord cu mândel că nimic nu-i nou sub soare de câteva sute de ani. Că şi atunci domnitorii erau mătrăşiţi de la putere după cum aveau chef boierii grupaţi în partide. Diferenţa e nesemnificativă şi ţine doar de titulatură: atunci se numeau partide boiereşti, acum partide politice. Deci tot boierii avuţi fac cărţile. În Valahia dinainte şi după domnul Neagoe Basarab, cei mai tari pe felie erau Craioveştii care nici nu mai ţineau socoteala conducătorilor de ţară cărora le făcuseră felul. E firesc, aşadar, ca după decesul lui Neagoe, regenţa s-o ţină Elena-Despina, mămica mucosului Theodosie şi Preda Craiovescu, banul Craiovei. Lucrul nu le-a fost pe plac buzoienilor, care nu-i înghiţeau pe olteni nici în poze că prea erau plini de fiţe. Nemulţumirii lor s-a adăugat cea a pribegilor din Moldova cu care au pus la cale să-l înlocuiască pe Theodosie şi dinastia consumatorilor de praz şi bancuri cu unul Călugărul Dragomir, căruia

---

[5] **VERÍC,** *verici,* s. m. (Pop. și fam.; ca termen de adresare) Diminutiv al lui *văr.* – **Văr** + suf. *-ic.*
Sursa: DEX '09 (2009)

i-au creat un nou look, numindu-l Vlad. Buzoienii învinș la Târgoviște, Preda moare ca prostu' în luptă dar intervin turcii care răstoarnă calculele bătăliei. Dragomir este, firește, executat, iar buzoienii sunt jefuiți ca-n Simileasca de otomani. Mehmet poftește să rămână conducătorul țării, pretextând că-i rudă cu Basarabii. Cică la viața lui răsturnase fete de munteni prin iatac din care pricină devenise os de valah prin viol. Pe figurantul de Theodosie, ce nu apucase să citească nici prefața la cartea scrisă de tac'su, l-a trimis plocon la Stambul să aibă sultanul de cine se râde. Mehmet își pune oamenii lui în funcții și-și freacă palmele de bucurie că va transforma în pașalâc Valahia.

Nu te speria, iubite cetitorule, că n-a fost pe voia câinelui de turcalet fiindcă noi, românii, am fost ocrotiți întotdeauna de o stea norocoasă. Când eram băgați în rahat pân' la gât, ne-a dat Dumnezeu câte-un domnitor cu grupa sanguină AB4 care a pus mâna pe sabie și ne-a scos la suprafață.

Așa se face că în ianuarie 1522 se ridică cu voia valahilor, care-i suportau pe turci tot atât cât îi suportă și astăzi, un pretendent nou, Radu, de loc din Afumați. Cu voia tuturor boierilor. Că și ei erau îndrăgostiți de turci ca dracu' de tămâie. După mai multe lupte încheiate neconvenabil, Radu se retrage în Transilvania de unde revine în iunie și-i surclasează pe otomani. Prima măsură pusă în practică a fost una de bun simț: Radu a trimis oamenii să le taie capetele slujbașilor otomani și, conform algoritmului, a pus valahi în loc.

În august, Radu este alungat în Transilvania de Mehmet și de boierii Craioveşti care-l aduceau pe tron pe Bădica, vărul lor.

În octombrie, Afumatul revine pentru un mandat constituțional de patru luni că Mehmet îl trimite iarăși la plimbare pentru vreo patruzeci de zile.

Vodă se întoarce pe tron ca să aibă de unde pleca întrucât Craioveștii și turcii îl impun pe Vladislav al III-lea, nepotul lui Vladislav al II-lea, cel ucis la Târgșor de Iancu de Hunedoara dacă mai țineți minte că vă știu slabi de memorie.

Dar Vladislav al III-lea nu face mulți purici pe tron că-i supără pe Craioveşti. Aceştia îl impun în septembrie 1523 pe Bădica, ruda lor, care este ucis frumos în ianuarie 1524. În ziua de 19, Bădica iese să-i întâmpine pe cei 300 de turci care veniseră să-i aducă steagul confirmării domniei. A fost ultima ieșire la aer a lui Bădica, al cărui cap a fost trimis la Stambul. În original și fără trup fiindcă p-ăsta-l

înmormântase la Mănăstirea Dealul, urmaşul său, Radu. Perseverentul domnitor a fost alungat de Vladislav al III-lea din iunie până în septembrie, când se întoarce, sprijinit până şi de Craioveşti. Nu vă miraţi, nu e o greşeală; oltenii după ce au încercat mai multe variante necâştigătoare, au considerat că Radu e cel mai potrivit pentru vremurile îmbârligate pe care le trăiau. În 1525 turcii îl confirmă pe Radu, dar, din iunie până în august, pe tron stă Vladislav al III-lea. După care îl mai supără un ţângău (6

din Mehedinţi pe care Pârvu Craiovescu l-a lăsat fără dinţi. Şi, după obiceiul vremii, şi fără cap.

În 1526, Radu obţine o victorie importantă: devine rudă cu boierii Craioveşti după ce se căsătoreşte (a doua oară) cu Ruxandra, fiica cea mai mică a lui Neagoe Basarab. Asigurat din partea asta, Vodă are parte de alte belele. Ştefăniţă, domnul Moldovei, jefuieşte Valahia fiindcă şi el poftise să i-o pună fiicei lui Neagoe.

Ca la orice cutremur, urmează replicile şi astfel distracţia medievală a continuat în spaţiul carpato-danubiano-pontic cu şi mai mare însufleţire. Şi când te gândeşti că după trei ani de lupte grele cu tot soiul de adversari periculoşi, Radu nu putea să-şi savureze liniştit succesul din pricina unui bulan de femeie!

Însă până la urmă, Ştefăniţă dă colţu' iar Radu crede că în sfârşit se poate bucura de faptul că ajunsese domn. Se înşală, că Opoziţia nu doarme. Unelteşte. Drăgan postelnicul şi Neagoe din Periş, sfătuiţi de Mehmet-paşa, îl surprind pe Radu fără oaste. Acesta fuge spre Oltenia, dar la Râmnicu-Vâlcea este prins de complotişti şi ucis împreună cu fiul său într-o biserică, sub ochii îngroziţi de plăcere ai preotului, mare amator de filme horror. Era 2 ianuarie 1529 când s-a comis incredibila crimă, monstruoasă mai ales prin locul unde s-a desfăşurat. Uneori, noi românii, ne întrecem în zburdălnicii şi din astă pricină a păţit-o şi Radu de la Afumaţi, un domn adevărat printre rataţi…

Dintre copiii lui din cele două căsnicii, cu Voica şi Ruxandra, doar Radu Ilie a ajuns cineva. Nu ca tatăl său pe care solul regelui Ferdinand de Habsburg, îl aprecia ca fiind uimitor, dar a băut şi el din

---

[6] **ţângău**, *ţângăi,* s.m. (pop.; peior.) **1.** băietan, flăcăiaş, ţingău, băieţandru. **2.** (fig.) tânăr fără experienţă.

Sursa: DAR (2002)

cupa cu gust îndoielnic a puterii vremelnice.

Cât despre acest Radu de la Afumaţi (1523 – 1529) valahul ştie prea puţine din cauza amatorismului istoricilor de budoar care s-au aplecat cu sârg mai mult asupra legendelor de ocazie, decât asupra faptelor esenţiale ale acestui remarcabil personaj. Că dacă Radu Afumatul (să mă ierte nenea Nicu Văcăroiu, că-i amintesc de starea lui naturală) nu poftea domnia la 1522, era jale mare, azi eram turci cu ilic şi şalvari şi ne băteam între noi pentru moldovencele de peste Milcov care ar fi năvălit călare pe aracii de fasole cu gândul rostit prin semne să facem dracului odată unirea aia mare, dorită de toată lumea. Unirea dintre yng şi yang.

PROMOUŞĂN: Păcat de acest mare viteaz că a dat colţu' când îi era lumea mai dragă. Şi când te gândeşti că participase activ la douăzeci de bătălii grele şi nimeni nu reuşise să-l răpună. Dar asta-i viaţa domnitorilor în Valahia, n-avem cu cine ne certa, vărsăm o lacrimă de crocodil şi mergem mai departe. În episodul viitor o să aflaţi istoria neromanţată a unor conducători de ţară care în vremuri normale, n-ar fi fost angajaţi nici ca vânzători la tarabă.

Publicat de Adi Sfinteş la 11: 11: 00 a.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/08/învăţăturile-lui-neagoe-basarab-catre.html **miercuri, 5 august 2015**

ÎNVĂŢĂTURILE LUI NEAGOE BASARAB CĂTRE FIUL SĂU TEODOSIE (XLIV)

Praleo, am buchinisit această carte ca să ştii cum să-i conduci pe valahi, că sunt firi nestatornice, îşi schimbă convingerile după cum bate vântul istoriei. Nu mi-a fost uşor deşi bârfitorii de profesie m-au inclus în categoria ***oameni de cultură.*** Om de cultură o laie, poate de cultură de cânepă că, în rest, Dumnezeu cu mila, nici să scriu nu ştiu. Noroc cu sfătuitorul meu, călugărul Vasile, pardon, Macarie, care se pricepe la caligrafie că altfel ciuciu carte, ciuciu învăţături şi nu aveai după ce te orienta în viaţă. Ghidul ăsta să îţi între bine în cap că în el se regăseşte toată înţelepciunea pe care am câştigat-o studiind cu atenţie viaţa domnilor dinaintea mea, asasinaţi cu maximă pricepere de de-alde mine. Am tras şi învăţămintele necesare şi pun rămăşag că am să decedez în patul meu. Câtă vreme ai să rămâi pe tron, să fii demn, să nu faci compromisuri cu toţi nespălaţii şi, mai ales, să nu ieşi din vorba

boierilor. Dacă ai ieşit, ai mierlit-o, crede-mă pe cuvânt. Când este cazul şi te supără vreun demnitar care n-are sânge de oltean prin vene taie-i capul, nu sta în cumpănă, c-altfel ţi-l retează el. Eu aşa am procedat, mii de tolomaci au căzut sub securea călăului de mă şi mir cum de mi-au scos istoricii de profesie vorbe că aş fi fost un vodă blând. Abureală pentru fraieri. Fii viclean, prefă-te credincios, du-te la biserică – am construit destule, poate în mandatul tău reuşeşti să le zugrăveşti – fii popular (popular am spus, unde ţi-e gândul?), arată-i valahului că te gândeşti la Dumnezeu, chiar dacă n-ai chef. Ia exemplu de la mandea; i-am adus rămăşiţele mitropolitului Nifon nu pentru că nu mai puteam dormi de grija lor, ci fiindcă, în felul ăsta, am căpătat capital electoral. Mi-am creat un nou look (7după măcelăririle din primii ani. Şi până la urmă Nifon ăsta se opusese căsătoriei lui Bogdan cu sora lui Radu cel Mare. Iar acest Bogdan era să mă facă de belea în timpul lui Vlad cel Tânăr. E drept că, după ce am preluat puterea, l-am schingiuit până şi-a dat sufletul şi m-am simţit cool. Învaţă ceva din toate astea, că altfel e vai şi amar de tărtăcuţa ta.

Încurajează cultura chiar dacă n-o înţelegi că lumea te apreciază, fără să ştie de ce şi pentru ce. Înconjoară-te de oameni vrednici care ştiu cum se ţine sabia în teacă. Cu turcii nu are rost să te pui că, mai nou, noi valahii, suntem oameni fini, normali şi n-avem timp de războaie. Plăteşte-le tribut şi petrece-ţi viaţa frumos, că femeile noastre sunt cele mai sexy din zonă şi-ar fi păcat să nu beneficiezi de avantajele domniei.

Acu' tu eşti destul de puriu şi atracţia este mare, dar te sfătuiesc s-o laşi mai moale cu discotecile că-ţi strici creşterea.

Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama, dar în jurul ţării mai avem nişte vecini. Nu te bate cu ei, însă fii cu ochii-n patru, că de pe acolo vin pretendenţii la domnie. Nu fugii din faţa lor, mergi încet şi ia-o cu tine şi pe mă-ta, că te-a făcut şi ţi-a dat ţâţă. De ce nu ţi-am dat eu? Ei, asta e deja altă poveste.

În final, am o vorbă şi pentru valahi: nu mai fiţi tăntălăi! Fiţi ca şoimii şi vă păziţi cuibuşorul vostru de nebunii! Şi încă ceva: nu fiţi ca acea pasăre de se cheamă cuc şi-şi lasă ouăle să le clocească alte păsări; turci, japonezi ori ciprioţi. Faceţi-vă singuri treaba că-i plină

---

[7] Cuvânt englezesc; aici: înfăţişare, chip.

ţara de mănăstiri de maici şi sexy cluburi.

PROMOUŞĂN

Iubite cetitorule, data viitoare te vei convinge că istoria noastră nu e numai ironică, ci e de-a dreptul băşcălioasă. Dacă pe un ***Radu*** l-a numit ***cel Frumos***, iar pe altul ***cel Mare,*** pe cel mai vrednic dintre ei l-a botezat, la mişto, ***de la Afumaţi.*** E corect, fraţilor? În niciun caz. E ca şi cum lui ***Adi*** Năstase i-aţi zice ***cel Frumos,*** lui Severin, ***cel Mare,*** iar lui mândel, ***de la Şuchea***.

Publicat de Adi Sfinteş la 10: 26: 00 a.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/08/domnul-neagoe-basarab-xiii.html **miercuri, 5 august 2015**

DOMNUL NEAGOE BASARAB (XLIII)

De la moartea lui Radu cel Mare şi până la urcarea pe tron a lui Mihai Viteazul, Valahia a ajuns de râsul curcilor. Nu mai puţin de 25 de titulari ai tronului au fost nominalizaţi, din care 23 au cârmuit efectiv totalizând 34 de domnii efemere. Instabilitatea instituţiei domniei a fost determinata de labilitatea psihică a marii boierimi care impunea un domnitor numai pentru a avea împotriva cui complota (cea mai pasionată de fenomen era familia Craioveştilor). Turcii profită de situaţie şi cresc haraciul de la 8.000 la 155.000 de galbeni, iar peşcheşurile faţă de diverşi băgători de seamă cu turban secătuiesc vistieria ţării.

Domnii care s-au perindat pe la putere au fost moi, lipsiţi de coloană vertebrală, cu excepţia lui Radu de la Afumaţi. Asasinatele erau la modă în întreaga Europă, dar la valahi deveniseră sport naţional. Nu putea un domnitor să scoată capul în lume că imediat se găsea vreun pasionat care să i-l taie.

Între 1508 şi 1510 (ianuarie), Valahia l-a avut în frunte pe Mihnea cel Rău, fiul lui Vlad Ţepes, care, din 1509, s-a asociat cu fiul său Mircea. Fire dintr-o bucată, Mihnea s-a orientat să-i pună pe boieri cu botul pe labele de la picioare. Faptul în sine i-a supărat rău pe fraţii Craioveşti, adevăraţii conducători ai ţarii încă de pe vremea lui Vlad Călugărul care, după ce constată că vodă cam taie capete bogate şi se culcă cu femeile lor, în sensul că le binecuvântează cu hadarânga domnească, o şterg la sud de Dunăre de unde se întorc cu ajutor turcesc. Atât Mihnea cât şi fiul său fug în Transilvania, la Sibiu. Mihnea

e asasinat (12 martie 1521) de rivalii săi, care la rândul lor sunt omorâți pe loc de Mircea ajutat de orășeni. Fiindcă nu mai avea nicio preocupare domnească, Mircea a procreat. Din cei 12 copii – 6 băieți și 6 fete – doi, Alexandru (în Valahia) și Petru Șchiopul (în Moldova) au ajuns domnitori.

Craioveștii îl impun pe Vlad cel Tânăr (1510 – 1512) cu care concubinează mișto până când vodă află că aceștia vor să-l schimbe cu Neagoe. Boierii repetă faza cu Mehmet-beg, vin cu oaste, îl învinge pe Vlăduț și, fiindcă tot veniseră, îi taie și capul sub un păr (23 ianuarie 1512) de unde și expresia „pică pară mălăiață în gura lui nătăfleață".

Noul conducător, Neagoe Basarab (1512 – 1521), va domni mai mult întrucât era exponentul Craioveștilor. Unele surse aghesmuite îl scot drept fiu al lui Țepeluș cu o soră a Craioveștilor, Neaga, iar altele, bine informate, drept fiu nelegitim al aceluiași tot cu Neaga, dar care ar fi fost de fapt soția lui Pârvu Craiovescu, nicidecum soră.

Noi credem că adevărul e undeva la mijlocul Neagăi. Aceasta, rea de muscă, și-a trișat soțul cu voievodul. Dar l-a înșelat și pe vodă cu propriul soț și astfel nici ea nu mai știa al cui e copchilul. Cert este că Neagoe, după ce a ocupat mari dregătorii, ajunge domn. După obiceiul locului își ucide adversarii și se închină până la nivelul subsolului turcilor cu ajutorul cărora ocupase tronul. N-a avut conflicte decât cu Bogdan al III-lea, dar s-a astâmpărat după ce fiecare a respins pretendentul sprijinit de celălalt. Neieșind din vorba rudelor sale, Neagoe a avut timp să se ocupe de cultură.

Cu ajutorul meșterului Manole a ridicat biserica de la Curtea de Argeș (sfințită la 17 august 1517), iar cu ajutorul lui Dumnezeu a înființat multe mănăstiri ortodoxe și a adus în țară racla mitropolitului Nifon, cel ce-și scuturase papucii la plecarea din Valahia din cauza curvăsărelii de pe lângă curțile domnești. Setea de cultură e mai grea decât holera și din acest motiv Neagoe a scris și o carte, „Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie" în care încearcă să-i explice nevârstnicului fiu, care stătea cât îi ziulica de lungă cu căștile-n urechi, cum se conduce o țară de valahi fără să-ți taie nimeni capul. Acum Neagoe a neglijat aspectul că Teodosie nu știa să citească, dar a murit cu conștiința împăcată tocmai când să înceapă reforma în învățământ, la 15 septembrie 1521.

L-a plâns cu lacrimi de crocodil călugărul Macarie care, cu sponsorizarea lui Neagoe, tipărise „Evangheliarul" (1512), a treia

carte, după „Liturghier” (1508) şi „Octoih” (1510).

Nevastă-sa, sârboaica Elena-Despina, i-a supravieţuit 33 de ani, iar dintre copii, doar Ruxandra, soţia lui Radu de la Afumaţi, şi Stana, sotia lui Ştefăniţă, au ajuns mai bine în urma îmbârligăturilor sentimentale ale Mamei Omida. Ceilalţi patru copii au dat colţu’ repede, ispăşind păcatele tatălui care l-a decapitat fără milă pe Vlăduţ şi pe încă vreo 3.000 de boieri care nu-i sufereau pe Craioveşti nici în filmele documentare.

PROMOUŞĂN

Data viitoare faceţi ochii cât cepele şi băgaţi la cutia ucraineană învăţăturile lui Neagoe către Pralică. Că el nu prea şi le-a însuşit, a falsificat nişte sondaje de opinie şi s-a dus la fund. Că valahii nu sunt proşti, doar se prefac ca să supravieţuiască democraţiei originale.

Publicat de Adi Sfinteş la 10: 10: 00 a.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/08/radu-cel-mare-smecher-xiii.html **marţi, 4 august 2015**

RADU CEL MARE ŞMECHER (XLII)

După decesul survenit natural, de inimă rea, în Transilvania (1474), Radu iese pe uşa din dos din istorie, adică tot aşa cum a intrat şi-i lasă locul lui Laiotă Basarab (1474 – 1477), un boşorog pe care-l impusese tot Fane cu scopul de a crea un front antiotoman eficient. Dar moş Pârţag se dă de partea turcilor, ceea ce-l determină pe Fane să-l înlocuiască, în noiembrie 1476, cu Vlad Ţepeş. Însă Laiotă se întoarce cu turcii după el şi-l ucide pe Ţepeş. Lucrul îl supără pe Fane care-l înlocuieşte cu un alt ciumec, Basarab cel Tânăr (1477 – 1482) zis şi Ţepelus, fiindcă-l plagiase pe Vlad în ceea ce priveşte pedepsirea duşmanilor săi. Dar tinerelul n-a călcat în urmele strălucitului voievod, l-a trădat pe Fane, şi a pupat poala sultanului cu accesorii cu tot.

Moldavul se supără, îl zdrobeşte (1481) şi încearcă să-l impună pe Mircea, fiul lui Vlad Dracul. Renunţă la idee în urma scrisorilor mârlăneşti primite de la locuitorii de locuitori din zona Buzăului, dar numai după ce ocupă cetatea Crăciuna. Ţepelus rămâne pe tron cu chiu cu vai până în 1482, când boierii mehedinţeni îşi fac pomană cu el şi-l omoară. În locul lui se pune domn unu care-n tinereţe se dădea Călugărul Pahomie, dar pe care istoria l-a păstrat ca fiind Vlad Călugărul (1482 – 1495), sluga prea-plecată a turcilor şi, în general, a

tuturor celor care-i scuipau seminţe în bască. Cea mai semnificativă faptă a acestui figurant e că a murit şi i-a lăsat locul lui fiu-su Radu, căruia propagandiştii i-au zis „cel Mare", în ciuda evidenţei. Dar asta n-ar trebui să mire pe nimeni că noi românii, suntem meşteri neîntrecuţi în a preface negrul în alb. Acest Radu era atât de „mare" încât în fiecare an mergea la sultan să-i pupe mâna, chiar şi după 1501 când, din cauza podagrei, circula numai cu rădvanul. De altfel înclinaţiile de slugă credincioasă i le-au evidenţiat mai toţi mahării din jurul Valahiei. Numai cu Bogdan (fiul lui Ştefan), conducătorul Moldovei, a avut un conflict fiindcă sprijinise pe unul Roman în tentativa eşuată de a prelua tronul moldovenilor. Dar după ce a prădat 10 zile prin zona Râmnic-Siret, Bogdan al III-lea a fost convins de călugărul Maxim s-o lase mai moale cu războiul că în realitate n-are cu cine să se bată. Bogdan s-a retras (10 noiembrie 1507), iar călugărul Maxim a rămas în istorie ca opusul călugărului Vasile, zis şi din astă cauză, călugărul Minim.

Însă lui Radu, noi scribălăii ar trebui să-i fim recunoscători întrucât a introdus tiparul în Valahia, prin intermediul călugărului Macarie, de origine sârbă, care s-a instalat la mănăstirea Dealul şi a întocmit „Liturghierul", prima carte realizată acolo.

Împreună cu Nifon, fost patriarh al Constantinopolului, organizează ierarhia bisericiască. După trebuşoara asta, Radu se ceartă cu Nifon sub pretextul că avea o altă părere despre moravuri şi se împotrivise căsătoriei dintre sora voievodului, Caplea, cu vornicul Bogdan fiindcă acesta din urmă divorţase de prima sotie. La plecarea din Târgovişte, Nifon făcu un gest memorabil: îşi scutură papucii să nu ia pe tălpi niciun fir de praf din pământul unde se curvăsărea cu evidenta plăcere până şi prin casele cele mai mari. Sau, mai ales.

Dar pe Radu l-a durut în freză de Nifon şi a continuat să facă copii (şase oficiali, doi din flori) ca să aibă cine conduce Valahia în secolul al XVI-lea. Până la urmă a dat ortu' popii, după Paştele lui 1508, fiind jelit de cărturari, leneşi şi alte animale nefolositoare ale acelor vremuri.

Deşi, în aparenţă, de capul lui Radu nu era mai nimic, sultanul Baiazid al II-lea îl aprecia pentru viclenia nativă (el îi zicea inteligenţă) care l-a ajutat să conducă Valahia de pe targă în ultimii şapte ani ai vieţii. Aşa că voievodul care nici nu ştia unde-i capitala ţarii – că stătea ba la Târgovişte, ba la Bucureşti, ba la Craiova, şi nu numai – dar care

nu ieşea din vorba boierilor Craioveşti, rămâne în istorie drept voievodul cel mai puţin indicat să conducă o ţară, dar care a reuşit s-o facă deşi avea un picior în groapă, stârnind admiraţia tuturor vecinilor incapabili să înţeleagă o asemenea situaţie la un popor care în vremea lui Mircea cel Bătrân sau a lui Vlad Ţepeş, părea destul de viu.

PROMOUSAN

Iubite cetitorule, bagă-ţi picioarele într-o găleată cu apă rece primită cu ocazia ultimei mite electorale, că data viitoare băgăm cultură la greu: Neagoe Basarab cu învăţăturile sale şi meşterul Manole, cel cu aripile de şindrilă, trec din legendă în istorie. Sau viceversa.

Publicat de Adi Sfinteş la 10: 31: 00 a.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/08/radu-cel-frumos-cu-spatele-înaintexii.html **marţi, 4 august 2015**

RADU CEL FRUMOS-CU SPATELE ÎNAINTE (XLI)

Cei doi copii ai lui Vlad Dracul lăsaţi zălog la Înalta Poartă au fost total diferiţi şi nu se înghiţeau deloc. În timp ce Vlad era dintr-o bucată şi nu-i suporta sub nicio formă pe turcaleţi, Radu era alunecos şi se îndrăgostise nebuneşte de Mehmed al II-lea cu care îşi bătea adesea joc de articolul 200. Datorită calităţilor sale de valoros om de stat în iatac, sultanul i-a conferit în cadrul unei ceremonii intime, titlul neoficial de „cel Frumos" Şi-l ţinea numai de-a dreapta sa că la marele padişah pasiunile erau devastatoare. Dar ca orice atracţie fatală nici asta n-a durat mai mult de trei zile şi atunci ce şi-a zis turcaleţul: „Alah mi l-a dat, a fost bunuţ, dar trebuie să scap de el că nu rămâne gravid şi mie îmi trebuie moştenitori…"

Să nu credeţi acum că sultanul i-a tăiat capul frumosului său partener de ghiduşii, cum ar fi procedat cu siguranţă înaintaşii săi! Nici vorbă de aşa ceva, ba dimpotrivă, în amintirea clipelor plăcute, i-a oferit tronul Valahiei, care momentan era ocupat de Vlad Ţepeş. Cum Radu era adeptul proverbului „Frate, frate, dar tronu-i pe bani", a primit bucuros, şi după ce Vlad a fost arestat de Matei Corvin, ajunge domn (1462 – 1474). Se zice că scaunul de pe care prezida şedinţele divanului avea multe protuberanţe, că era făcut la comandă după gustul augustului domnitor.

Domnia sa a fost un cacaimas. Turcilor le-a rămas fidel până la

capăt, n-a comentat niciodată poziţia lor, oricât de inconvenabilă ar fi fost. Inconvenabilă în teorie că în practică s-a descurcat binişor. Dar cum gagicilor de teapa lui Radu le convine mai mult diversitatea decât monotonia s-a avut bine şi cu ungurii cărora le comunica din când în când mişcările ondulatorii ale paşei de la Vidin. Trimiţând regulat, pardon de expresie, tributul turcilor şi întreţinând relaţii nepermise, dar folositoare pentru fizic, cu boanghenii, Radu a zis că o să conducă Valahia multă vreme, fără să-l doară capul. D-aia şi-a luat şi-o nevastă, femeie autentică, care i-a dăruit şi-o fetiţă. În felul acesta, Radu credea că le-a închis gura valahilor de la revistele de moravuri uşoare, care îl luau în vârful pixului, pe la spate, făcându-l un fel de Hopa-Mitică al Evului Mediu. Dar un Hopa-Mitică original care cade în fund şi se bucură. Nu prea le-a închis-o dar exemplul istoric pe care l-a dat a fost elocvent astfel încât după vreo 500 de ani l-au adoptat şi alţii.

Dar poziţia provocatoare a lui Radu l-a enervat rău de tot pe Ştefan cel Mare care l-a bătut în toate luptele pe care le-a desfăşurat cu scopul absolut normal de a-l înlătura pe voievodul-cârpă de pe tronul Valahiei. Luat de val, moldoveanul i-a ars valahului Flocii, Brăila şi Ialomiţa, târguri respectabile şi bine întreţinute la acea vreme, ba pe deasupra, după ultimul show, i-a luat prizonieră şi nevasta, care oricum asta voia. Şi fata, care a şi ajuns a treia nevastă oficială a lui Fane trei ani mai târziu (1477). După decesul survenit natural, de inimă rea, în Transilvania (1474) Radu iese pe uşa din dos din istorie, adică tot aşa cum intrase.

PROMOUŞĂN: Iubite cetitorule, fă ochii cât cepele că data viitoare va cădea o adevărată pleaşcă pe capul tău; Radu cel Mare va veni cu rădvanul să încurajeze relaţiile extraconjugale şi tipăriturile. O adevărată binecuvântare pentru leneşii şi filosofii de ocazie de care Valahia n-a dus niciodată lipsă.

Publicat de Adi Sfinteş la 10: 06: 00 a.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/08/fanel-cel-maiastru-şi-daniel-sihastru.html **luni, 3 august 2015**

FĂNEL CEL MĂIESTRU ŞI DANIEL SIHASTRU (XXXIX)

„Zori de ziua se revarsă/Acuma mă-ntorc acasă/Dac-ar ştii nevasta mea/Cu toporul m-ar tăia”.

Aşa cânta Fane de răsunau codrii Moldovei într-o dimineaţă de

toamnă târzie când se întorcea de la cotidiana petrecere a moldovenilor cu accent rusesc. Calul era cam posomorât, că Vodă se pilise de cu seară şi uitase să ia o cameră cu două paturi la han, lăsându-l să doarmă în picioare ca pe ultima mârţoagă. Însă şi-a pus în gând să i-o coacă stăpânului că în ultima vreme, mai ales după ce-l caftise pe Mateiaş, devenise cam figurant. Avea numai şmecherii în ţeastă şi se credea buricul pământului. Tot într-o călăreală îl ţinea de parcă era câştigat la Super bingo. Nu mai avea timp nici să-şi vadă mânjii, iar de iepe nici pomeneală. În schimb, Fane era pe ele, cum se zice, umpluse Moldova de Fănei mititei de era un scâncet fermecător în această parte tulbure a universului său poetic. Calul nu ştia dacă această creştere a natalităţii era rezultatul numeroaselor butoaie umilite de Vodă, dar constată, cu surprindere, că micuţii se năşteau abţiguiţi şi cu chef de scandal.

În timp ce Vifor cugeta adânc, Fane epuizase repertoriul lui Nicolae Guţă şi-l atacase, cam de sus, e drept, pe-al lui Vică Abetovenei, solistul lui de suflet pe care la un ospăţ îl lăsase fără cap întrucât o dăduse pe orientalisme. Şi la Vodă toate sunt în regulă până aude de turci. Atunci i se înroşesc ochii, pune mâna pe sabie şi o face lată, ucide din apropiaţi, adeseori nevinovaţi, cum a fost şi cazul rapsodului favorit.

Ulterior, Fane a suferit îngrozitor, dar l-a mai liniştit ideea că Abetovenei a murit fără să fi suferit prea mult, deoarece era surd şi probabil nu l-a auzit pe călău când îşi ascuţea securea.

— Sunt un om plin de păcate, urlă Vodă câteva note la care se repezise cu simţ de răspundere… că ucid fără dreptate/Că nu am timp de giudeţe/Când mă-mbăt pe la ospeţe”.

— Mai taci dracului din gură că m-asurzeşti! îl repezi calul, dar tonalitatea nu-i plăcu voievodului că-i trase una peste bot cu butelca de-l bui borşul. „Bine, Fane!” concluzionă în gând calul şi-l lăsa în plata domnului. Jos, că de durere se ridicase în două picioare şi-l răsturnase pe dolarul Moldovei pe un povârniş. Acesta se rostogoli până întâlni în cale un copac viguros de care-şi rezemă brusc trupul nu mare de stat, dar bine pătruns de cele mai diverse alcooluri. Se scutură, îl fluieră pe Vifor, dar acesta necheza mânzeşte şi-i făcea gesturi obscene de pe acoperişul unei chilii clădită în stâncă. Vodă-l zări ca prin ceaţă, dar i se păru că Vifor e mai mulţi.

„Al dracu’, iar a agăţat prospături!” îşi zise înciudat şi ciocăni la

uşa chiliei. Nu-i răspunse nimeni, deşi insistase şi cu dovleacul. Intră încetişor, dar se împletici şi căzu peste nişte străchini cu lapte acru ieşite inoportun în calea sa.

— Care mă deranjezi din rugăciune? sună a reproş o voce stinsă ca din altă lume.

Fane consideră că nu-i necesar să răspundă, alungă motanii de la strachină şi sorbi până la fund conţinutul. „Buun!" Îşi şterse mustăţile, îşi recăpătă vederea şi un pic din bunul simţ, după care catadicsi să răspundă:

— Eu sunt, Ştefan cel Mare!

— A, bine mişelule! i-o întoarse vocea. Stai jos şi mănâncă până-mi termin programul.

Fane nu insistă, termină ce începuse şi se uită pe gaura cheii de oaie care acoperea intrarea în camera de dincolo. Ce-i văzură ochii? Un bătrân gârbov, cu barba albă până la pământ, îmbrăcat sărăcăcios în nişte bermude fosforescente, stătea în genunchi într-un fotoliu capitonat şi cu mâinile împreunate de suspans şi ochii ţintă, se ruga fierbinte ca serialul „Sfânta Varvara", filmat în oraşul îngerilor (Los Angeles, pentru francofoni) să nu se mai sfârşească niciodată. Vodă nu-l tulbură că aţipi. Îl trezi parţial o mâna translucidă şi o voce greu încercată de alcooluri îl interpelă:

— Care-i treaba, Fane?

— Treaba este proastă. Vreau să merg acasă la a mea nevastă!

— Cine te opreşte? Eşti rănit, învins?

— Nu, nici pomeneală. Sunt lovit în goarnă. Că prin cele baruri, toată lumea-mi toarnă!

— Stai un pic aicea, să te odihneşti.

— Bunule părinte, ce de treabă eşti! Ce mişto-i la tine! Ştii că mi-este bine? Ce-ai zice, Moldova la turci să se-nchine?!

— Mă, dar eşti beat tare! Te-ai tâmpit de tot!

— Ia taci dracu', popo, că-ţi dau una-n bot. Vouă vă convine: staţi şi vă rugaţi. Puneţi tot pe mine de mă cocoşaţi. Că eu n-am odihnă, fac numai războaie.

— Las-o moale, Fane, c-o faci şi de oaie. De exemplu acuma, eşti mai beat ca ROIU'!

— Ca nea Văcă, popo? ăla bea cu ţoiul. E copil de trupă, e un amator. Eu sunt primul, Dane, că sunt domnitor.

— Oi fi tu, Caisă, mare voievod. Dar Danil Sihastru nu e vreun

năród. Şi cum sunt aicea ca să te îndrum/ Când te-adună calul milos de pe drum/D-aia eu consider că tot ce ai zis/Este-un fals istoric, mă înşală auzul, iar eu am un vis. Aşa că revino-ţi, ştiu că ai prestanţă/ Luptă-te cu turcii şi dă-le şi clanţă/ Că eşti iute tare, lupţi şi pe noroaie/Capul care-i tare, sabia nu-l taie/ Fii viteaz, Ştefane, cum te ştie ţara/Şi acum mă lasă la „Santa Barbara.

— Bunule părinte, ai dreptate-i clar/Uite, pentru asta, îţi dau un pahar…

— Un pahar, băiete, ţine-l pentru tine/Că te văd că tremuri mai ceva ca mine. Haide acuma, du-te, că te strigă calul /Spune-i când mai vine s-ocolească malul/Că poate să-ţi rupă dracului vreun os/Şi-i păcat de tine, eşti băiat frumos!

— Iartă-mă, părinte, dacă ţi-am greşit!

— Du-te, mă, acasă, nu fi fandosit. Sunt bărbat, nu cârpă, ştii că prea te crezi? Du-te că-ţi trag una de vezi stele verzi…

— Am plecat, părinte, pe curând, good-bay!

— Orvoar, măi Fănele! Doamne, ce afon! A uitat săracu': eu sunt francofon…

Fănel părăsi chilia împăcat cu sine şi cu Vifor. Că patrupedul nu era duşmănos de felul lui şi-l aşteptase la intrare. „Până la urmă nu merita să-l las pe jos că Vodă nu-i băiat rău. Păcat că-i sare ţandăra din te miri ce! Uite-l ce uşor se suie-n şa, se vede că i-a prins bine întrevederea cu Daniel Sihastru. Nu se mai bălăngăne, nu mai tremură, şi-a revenit. Nici măcar nu mai cântă!"

— Vifore, băiete, haidem să-i dăm brânci/Vreau s-ajung acasă să tai nişte curci.

— Iarăşi sunt bolnave? Doamne, ce năpastă!

— Nu-s bolnave, Vifor/Foamea mă apasă.

— D-aia tu, stăpâne, vorbeşti numa în versuri? Se cruceşte lumea ca de Păunescu!

— Ţi-aş răspunde acuma, dar nu pot concret/Că tu n-ai idee ce e un poet.

— Cum să n-am idee? Nu-i ca Isărescu/De semnează zilnic peste Eminescu?

— Cam aşa, fârtate, însă mult mai bun/Şi când doarme-n stradă şi când e beat tun.

— Vrei să zici că poate-i mai bun Stolojan?!

— A, nici vorbă, frate, nu mai face-un ban.

— Poate Iliescu ţi-ar plăcea cumva?

— Fugi cu circu' mare de la Moscova!

— Măi, dar nu se poate, tu eşti fan Emil?

— Nu căluţe dragă, ăsta-i prea umil. Mie-mi plac poeţii care mai înjură/Şi-au lumină-n suflet şi în bătătură/Care ştiu că ţara-i plină de păcate/Şi pun peste rană mâinile curate.

— Să grăbim spre casă, că mă enervezi /Iar eşti patriot şi-o îmbulinezi/De te-aud străinii de jur-împrejur? Ştii ce îţi vor face?

— M-or pupa în tur… Şi-n retur…

PROMOUŞĂN

Multe a făcut la viaţa lui dictatorul Fănel încât nici el nu le mai ştie pe toate. Sigur este că în episodul următor tipu' dă pe faţă multe din culisele domniei sale. Tare până la capăt, dolarul Moldovei dovedeşte că inflaţia nu l-a atins niciun pic în cei 47 de ani de dictatură. Şi când te gândeşti că în programul lui de guvernare n-avea prevăzut decât următorul punct: te naşti patriot, munceşti aidoma, mori la fel. Dar ce să înveţe ciumeţii de astăzi din exemplul lui Fane? Nafing. D-aia zic, iubite cetitorule, să nu scapi confesiunea marelui voievod, să caşti bine ochii şi să-ţi imaginezi că în fruntea ţării ar ajunge unul ca Fane, care i-ar decapita fără judecată pe judecătorii corupţi, pe demnitarii trădători, pe criminali şi pe violatori, iar duşmanilor ţării le-ar da clanţă.

Îţi dai seama în ce hal de cinste şi de bunăstare am putea ajunge?

P.S. Vă întrebaţi poate unde sunt celelalte episoade din inegalabila noastră istorie?

În cronici, mişeilor… Pe ADI SFINTEŞ BLOG SPOT.

Publicat de Adi Sfinteş la 10: 51: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/08/fan-cel-mare-şi-vrancioaia-xxxviii.html **luni, 3 august 2015**

ŞTEFAN CEL MARE ŞI VRÂNCIOAIA (XXXVIII)

Rănit de moarte în amorul propriu de strâmba aia de soacră-sa care, neţinând cont de faima lui, îi tăia macaroana în fiecare zi de câte ori voia fizicul ei, Fănel călărea sictirit prin munţii Vrancei cu gândul la ciobanii din partea locului cu care spera să înjghebeze o oştire

vrednică de a-i alunga pe turcaleţi din Moldova.

Calul i se blegise de tot se visa la Neptun la mare, la soare, unde iepele de la herghelia Mangalia aleargă pe plajă aproape goale. Că nimeni nu le mai poate ţine în chingi pe căldurile astea tropicale. De harnaşament le mai aminteşte nerăbdătorilor armăsari – trecători grăbiţi de instincte primare – doar câte-o panglică subţire de curea trecută provocator pe sub coada vopsită în cele mai diverse şi moderne culori. Calul făcea spume că, pe lângă greutăţile vieţii sale bântuită de fantasme, mai trebuia să-l care şi pe mototolul de Fane, dar nu necheză că auzise el la şcoala de gloabe că moldoveanul era iute la mânie şi nu era indicat să-l zgândări, că lesne îţi lua grupa sanguină în vârful spadei.

Printre bălăngăneli, Fane zări o căsuţă ţărănească, cu living-room (8, nenumărate dormitoare, bucătării şi alte acareturi. O bătrânică şucară îl luă din scurt pe Vodă:

— Care-i mersul pe aici, gaşpere? Scopul şi durata vizitei… Fane evită un răspuns frontal şi încercă s-o aburească pe babă:

— Frumoasă gospodărie aveţi, mătuşică! Sunteţi cumva mămică de parlamentar?

— Nu, aş vrea eu, dar tăntălăii ăştia ai mei nu s-au băgat în politică. Din nenorocire, casa este făcută cu greu, din muncă cinstită, c-ai mei sunt ciobani şi câştigă bine.

— Cât mă bucur că mai sunt oameni harnici în Moldova! Cred că are preţ bun brânza, c-altfel chiar şi pentru voi era greu să investiţi atât…

— Are o laie. Nu cu oile câştigăm parale, ci cu turismul.

— Adică?

— Adică pe aici, prin munţi, bântuie toată vara franţuzoaice, englezoaice şi nemţoaice nesatisfăcute de frumuseţile din ţările de unde provin. Astea sunt rele de muscă ce nu s-a pomenit, le întrec şi pe basarabence, dacă poţi să-ţi imaginezi! Din pricina aista umblă numai pe la umbră, prin tufişuri, cu băieţii mei după ele, sub pretextul că le teleghidează, adică le sunt ghizi. Acu, ce le-o fi făcând, cum le-o fi teleghidând, nu ştiu, sigur e că toamna când coboară cu oile pentru iernat, flăcăii sunt plini de bani.

---

[8] *Living-room* se traduce (din engleză) prin *sufragerie* sau *prin cameră de zi*.

De valută, meştere, de mălai adevărat.

— Mătuşică, înţeleg că din banii ăştia şi-au cumpărat multe oi…

— Aiurea, oile sunt acoperire pentru fisc. De la un timp nici nu mai fată, că mai sunt câteva vădane ca şi mine, că berbecii i-au fript flăcăii la focurile de tabără făcute cu turistele. Şi cum oaia fără berbec e ca berbecul fără oaie, lucrurile nu stau prea grozav în turmă. Ca să glumesc un pic cu tine, că te văd cam supărat, avem oi dar mei… nu, dacă înţelegi ce vreau să spun?

— Înţeleg, înţeleg, că în alte condiţii şi eu sunt tare la ghiduşii. Uite, şi noi la Suceava avem ţânţari, dar muşte tot ca mai voştri.

— Ha, ha, ha… ştii că-mi placi! Hai pe prispă la un visechi (9mic, fac cinste. Nu descăleca, e loc destul că pe aici îşi duc băieţii mei caii putere în garaj. Şi zici că eşti din Suceava?

— Nu madame, acolo lucrez.

— Cum să lucrezi acolo? Moldovenii îşi au serviciul la Braşov sau la Bucureşti. Şi nu mă lua pe mine cu franţuzisme că mă supăr. Eu nu-s de-alea de le întinde băieţii mei la soare ca pe şerpoaice. Vrâncioaia-i fată bătrână, cu brâul de lână şi cu mine ori vorbeşti civilizat, ori mă scuteşti. Clar, mister?

— Iartă-mă, mătuşico, dar nici nu ştiu cum te cheamă…

— Păi eu ce-ţi spusei adineauri, sau nu prea te ajută fasungul. Vrâncioaia îmi zice.

— Frumos nume, de unde ţi se trage?

— De la Vlahuţă. Îl ştii, nu?

— Nu.

— Atâta lipsă de cultură nu pot să accept. E Vlahuţă care mă trăgea de gentuţă. Na, că ţi-am zis-o, nu te mai holba aşa, e un spirit de glumă. Şi ce faci la Suceava? Vinzi haine second-hand? Eşti peşte?

— Nu Vrâncioaio, nu sunt peşte. Sunt domnitorul Moldovei.

— Aoleu! Vai de capul tău, prăpăditule, că n-ai fost în stare să înveţi o meserie cinstită! Şi, mă rog, ce cauţi pe aici, cumetre? Nu trebuia să fii la război? Că eu aşa am auzit că merg lucrurile în ţara asta: fiecare cu treaba lui. De-un par exampl10: băieţii mei trebuie să fie la franţuzoaice, acolo sunt. Tu de ce nu eşti la luptă c-am auzit că

---

[9] Pocire a englezescului *wisky*. Englezescul *wisky* se pronunţă *uischi*.

[10] Pronunţia românească a expresiei franceze *par exemple*. *Par exemple* se traduce prin *de exemplu*.

numai cu asta te ocupi?

— Am fost, mătuşico, dar am şters-o englezeşte că turcii erau cam nervoşi şi-n condiţiile astea nu prea era indicat să stau pe acolo.

— Vrei să zici că ai luat-o pe coajă?

— Cam da.

— Aoleu, te-ai tâmpit? Păi dacă pun turcii laba pe noi s-a dus naibii turismul din Carpaţian Garden (11, că nici măcar Elena Udrea nu vrea să aibă de-a face cu ăştia. Franţuzoaicele nici atât, că ele e moarte după ciobanii mei.

Că e celebri. Unul care le-avea cu limbile străine a apărut într-o creaţie de mare circulaţie.

— În ce capodoperă?

— În Mioriţa. Vorbea cu oaia. C-avea o oaie melancolică căreia i se năzărea din orice că pe băiatul meu îl paşte primejdia morţii.

— Şi nu era adevărat?

— Sanchi! Flăcăul e sănătos, n-are nicio gară cu nimeni, e valabil-valabil, n-are cazier, ce să-l mai laud, e O.K…

— Şi oaia ce zice de chestia asta?

— Nu mai behăie nimic că într-o seară băiatul a venit mai aghesmuit decât de obicei, s-a culcat lângă ea şi au început să discute în contradictoriu pe tema ancestrală a incompatibilităţii dintre consumul de alcool dublu rafinat şi amorul fizic. În plus, l-a cicălit cu vechile obsesii legate de destinul fiului meu. Când m-am trezit dimineaţa şi m-am dus să dau la găini, Mioriţa se unduia în bătaia vântului, pe culme, sub formă de pastramă şi cârnaţi. A fost bună, recunosc, a mers de minune cu o tămâioasă de Cotnari. M-a uns la suflet şi pe beregată dar, într-un fel, tot îmi pare rău după ea. Că mai sporovăia cu feciorul meu în nopţile lungi de iarnă când franţuzoaicele e departe. Dar ce să-i faci, asta-i viaţa, nu poţi să fii şi cu fusu-n brâu şi cu sufletu-n rai. Dar să revenim la chestiune, c-am divagat destul. Cu ce te pot ajuta?

— Mătuşico, am nevoie de ostaşi. Sunt mulţi ghizi prin munţii ăştia?

— Vreo zece mii.

— Şi turiste?

---

[11] *Carpatian Garden* se traduce prin *Grădina Carpaţilor*.

— De trei ori mai multe.

— Şi se descurcă?

— O ho… ho… Şi încă nu-s de ajuns că oferta băieţilor e mai lungă decât cererea.

— Asta-i perfect. Poţi să-i convingi să m-ajute la război?

— Eu îi conving, că d-aia-s Vrâncioaia. Dar te costă…

— Cât?

— Fănele, ştii cum e cu economia de piaţă: când eşti la ananghie nu te ajută nici dracu'. Te costă mult şi să nu începi să-mi împui capul cu patriotismul, cu dragostea de ţară, tra, la, la, la… că la mine nu ţine.

— Cât? Că n-am timp de negocieri.

— Auzi, Fănele, tu vezi bine prin ochelarii ăia?

— Văd perfect, n-am niciun fel de probleme. Ăştia-s ca şi-ai matale, de soare.

— Dacă zici că eşti ochios, uită-te de jur-împrejur. Aşa, înalţă-te pe crupa calului. Vezi toţi munţii ăştia. Dacă mi-i dai acum, pe loc, fiii mei sunt ca şi ai tăi, îi călăresc pe turci de-i deşală. Garantez. Eu cunosc finalul legendei.

— E-n regulă, mătuşă. Până-ţi fac zapisul butonează celularul că n-avem timp de pierdut.

— Of course, duglişule! Dar de ce descaleci?

— Vreau să mă duc la baie.

— A, nu te deranja, că băieţii mei nefiind duşi prea des la oraş, n-au prevăzut aşa ceva pentru vila lor. Aşa că fă şi tu ca ei, chit că eşti domnitorul ţării…

— Adică?

— Adică du-te-n porumbul din spatele casei şi pune-ţi calul să stea de şase…

Promoušăn

Cu ajutorul lui Dumnezeu şi al legendelor din „România pitorească", Fane i-a pus cu botul pe labe pe turci. E drept că labele le aveau la Dunăre. Dar ăsta era un lucru pozitiv, că astfel se mai spălau şi ei pe picioare. Aşa că în perioadele de pace, Fănel făcea ce ştia el mai bine: chefuia crunt… După care îl vizita pe Daniel Sihastru, singurul personaj din acea vreme care avea tupeul de a-l contrazice şi a-l beşteli fără perdea şi fără să-şi piardă dovleacul. D-aia zic că ar fi păcat să pierdeţi primul full-contact dintre aceşti băieţi faimoşi din calendarul creştin-ortodox care s-a desfăşurat în nişte circumstanţe deosebite:

Fane venea de la striptis, de la Cotnari…

Publicat de Adi Sfinteş la 5: 24: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/08/soacra-lui-stefan-cel-mare-xxxvii.html luni, 3 august 2015

SOACRA LUI ŞTEFAN CEL MARE (XXXVII)

Era o noapte întunecată precum cerul gurii lui Mike Tyson. Spre Cetatea Neamţului, un călăreţ prăpădit, cu zdrenţele fluturându-i în vântul nemilos, se lăsa dus de cal. Sângele-i şiroia din rănile nenumărate. Se auzi un blues. Păsările nopţii-l recunoscură. Era Fănel. Îşi plângea de milă:

— Oh, oh, oh, la, la, la / Am rătăcit cărarea/ M-a luat gaia, m-a luat gaia/ Du-mă căluţ la Mamaia.

Dar calul ori nu voia să-l asculte, ori nu prea avea ureche muzicală, că-l duse drept la Cetatea Neamţului, unde-i era adăpostită într-o năframă subţire tânăra-i consoartă, vegheată cu străşnicie de scorpia a bătrână. Adică de soacră-sa lui Fănel, dacă cititorii neînsuraţi, dar fericiţi, încă nu s-au prins.

— Bine şi aici! acceeptă decizia calului marele voievod. Că s-a terminat oricum. Ce-are să-mi facă zgripţuroaica în plus? N-are ce, că turcii mi-au pus-o destul de rău.

Domnul îl rugă pe căluţ să ciocănească elegant, cu potcoava de la piciorul din stânga-spate, în poartă. Se conformă dar fu bruiat de orologiul din turn care vestea anapoda miezul nopţii.

— Tu-le muma-n cur de nepricepuţi, n-au fixat ceasul! nu se putu stăpâni vodă.

— Pe mine mă-njuri, mă, golane? se rostogoli din turn vocea dogită de şoricioaică a mamei soacre.

— Nu-s golan, madăr12. Sunt eu, Ştefan cel Mare. Fănel, după cum m-alinţi mata cu duioşie.

— Fugi de-aici, şarlatane, eşti tu cine zici cum sunt eu duioasă. Ştefan e la luptă, nu umblă noaptea alandala, îmbrăcat ca metrosexualii, sau mai rău, ca răposatul meu soţ, Radu cel Frumos. El apără ţara, ca să poată d-alde tine să ardă gazul de pomană şi să sperie

---

[12] Pronunţie românească pentru engezescul *mother*. *Mother* înseamnă *mamă*.

două femei singure, în creierii nopţii, cu şiretlicurile lui. Nu cumva eşti din Vaslui, că de când v-a făcut Măruţă celebri pentru sexul vostru surpriză bântuiţi peste tot. Să ştii că o păţeşti cu mine, că-s văduvă cam demultişor. Ia pune fă, toanto, felinarul pe el să-i văd moaca! Ptiu, Mario, ăsta-i chiar neisprăvitu de ginere-miu! La ora asta se vine acasă, obraznicule? Şi-n halul ăsta? Ai fost la curve şi iar te-a prins vreunul cu nădragii în vine?! Şi eu i-am spus proastei de fi-mea să nu mai ofteze după tine, că năravul din fire n-are lecuire. Dar ea, nu şi nu, că ştie ea ce face, că nu eşti chiar aşa cum au scris unii istoria.

— Lasă-l, mamă, i-o fi foame săracu'!

— Foame, hai? Las că-i dau eu o papară s-o ţină minte.

— Mamă, lasă-l, te rog, să se explice, cine ştie ce i s-a întâmplat…

— Să se explice? Ce să explice, mă rog? Poziţia 69, Doamne iartă-mă, că suntem în post şi, oricum, mi-am mai pierdut şi din elasticitate. Dacă la tine ţine vrăjeala, află că la mine nu merge copilo, că-s coardă (13bătrână. Du-te imediat la culcare ca să nu răceşti, că ăsta te ia cu papagalul, te zăpăceşte şi tu eşti în stare să-l primeşti în iatac şi să-i dai puţă. Că n-ai minte nici cât o pisică! Că dacă aveai, m-ascultai pe mine şi acu erai departe, nu-ţi pierdeai nopţile aşteptându-l în lacrimi pe golanul ăsta. Gata, la culcare, acum chiar m-ai supărat. Ştefane, cântă slow-ri la altă masă că noi cunoaştem placa. Vira14!

— Mamă soacră, nu-i ce-ţi imaginezi mata. Vin de la luptă, oastea mi-i spartă şi-s singur. Sunt rănit, sunt la pământ, sunt vrac.

— Minţi, neruşinatule! Minţi ca un şarlatan ce eşti. Vii de la Hârlău, de la ţiitoare.

— E prima oară în viaţa ta când te înşeli. Chiar vin de la război şi-am cam luat-o la muian15

---

[13] Aici: **coardă,** *corzi s. f. (peior.)* **1.** prostituată. **2.** nimfomană. **3.** om ipocrit / fățarnic.
Sursa: Argou (2007) |

[14] Aici cu sensul *Dispari!*
vira, *virez v. i.* a pleca, a dispărea.
Sursa: Argou (2007)
a face vira *expr. (intl.)* **1.** a evada. **2.** a dispărea.
Sursa: Argou (2007)

[15] **muian,** *muiane s. n. (peior.)* **1.** *(vulg.)* față, figură. **2.** gură.
Sursa: Argou (2007) |

— Nu mă duci, te cunosc bine, naşparliule. Tu nu eşti om de casă, dar olecuţă de bătaie ştii, încă nu s-au născut turcii care să ţi-o pună. Recunoaşte că vii de la Răreşoaia!

— Aş fi vrut eu dar, din păcate, adevărul istoric e altul. Crede-mă şi mata o dată-n viaţă.

— Ce să fac? Să te cred? Ai impresia că m-am tâmpit de tot? Nu, Ştefane, sunt neschimbată.

— Dacă nu-mi dai drumul înăuntru, îmi dau duhul aici.

— Pe cât facem prinsoare că n-ai curaj? Nu-mi faci tu bucuria, te cunosc bine, prefăcutule.

— Sunt rănit.

— Ha, ha, ha, dar noi cum suntem! Aud? Crezi că pentru fata mea e uşor să te aştepte până în zori, când catadicseşti să te întorci de la chermeze, de la striptis, de la concursuri de „Miss Podgoria”! Că te-ai băgat în toate juriile, de nu mai are loc bietul Cătălin Botezatu de tine. Eşti rănit? Cu atât mai bine. Să vezi şi tu cum e, să înveţi ce înseamnă durerea unei mame.

— Mi-e sete! Mor de sete!

— N-are cum să nu-ţi fie la cât tragi la măsea. Stai în cramă câte trei zile şi pe urmă te vaiţi. Vai! Mă arde! Mor! Am arsuri! Vrei să te dregi, ţi-e rău… Foarte bine. Repară-te, caută vreun non-stop prin împrejurimi, că de când eşti domn s-au înmulţit cârciumile ca ciupercile după ploaie.

— Madăr, poate că sunt aşa cum zici mata, dar dă-mi drumul în cetate cu vorba bună că eu tot nu mor cum ţi se pare ţie şi s-ar putea să ai necazuri mari cu peftea.

— M-ameninţi, golanule?! Altceva mai ştii să faci? Eşti un zero barat şi termină cu ameninţările că n-am auzit să existe în literatura de specialitate vreun caz de soacră rezolvată de ginere. În schimb, în sens invers, sunt o mulţime de exemple. Mai citeşte şi tu presa! A, scuză-mă că te ofensez. N-ai purtătorul de cuvânt cu tine şi ţi-e frică să nu-ţi strice vocalele ochii ăia de bagabont.

— Uite ce-i, cotoarbo, dă drumul la poartă că te iau la pietre, fiţi-ar clanţa aia a dracului, Doamne iartă-mă, că sunt şi Sfânt, printre altele.

— Aha, mă-njuri, ţi-ai dat arama pe faţă. Vezi, fă, proasto, ce-mi face turbatu. Adu oala aia cu apă fiartă să-l opăresc că nu mai suport. Fac atac de panică şi sar pe el de pe zidurile cetăţii, ca la wrestling. Însă

fără să-l atenţionez. Ţi-l fac pilaf, una-două.

— Lasă-l, mamă, e băiat bun.

— Fugi în odaia ta şi bagă-te pe Facebook că-ţi dau două peste bot de nu te vezi! Te-a prostit, golanul. Că dacă m-ascultai şi erai fată cuminte, te dădeam la o facultate particulară şi nu-ţi mai iroseai viaţa fără rost aşteptându-l pe necioplitul ăsta. Dar tu… nu şi nu, că-l iubeşti, că e celebru, că e os de domn, că te-a cucerit pe loc, la Bucureşti, că ai avut sentimentul ăla de „déjà vu" şi alte romantisme d-astea de doi bani. Piei din ochii mei, proasto, că te cârpesc de nu te vezi!

— Madăr, deschide poarta că fac pe mine.

— Aoleu, în halul ăsta ai ajuns? Nu ţi-e ruşine, măgarule, să vii cu asemenea argumente? Ori te-ai lovit şi la cap, sau aşa erai dinainte? N-ai loc în pădure cât e de mare?! Ruşine să-ţi fie! Na, afemeiatule!

— Aoleu, nu mai dacă mă omori!

— Da mori odată, cine nu te lasă?

— Ţara, că-i ocupată.

— Atunci du-te şi elibereaz-o pe ea mai întâi. Pe urmă vom vedea ce ţi-a mai rezervat destinul istoric, fraiere…

— Stăpâne – interveni calul, care se plictisise sudând la ţigări fără timbru, din cânepă uşoară – eu nu mai suport meliţa ăsteia şi-n cetate e clar că nu putem intra ca s-o strângem de gât. Să fim rezonabili şi să ne întoarcem la discotecă. Să nu creadă turcii că ei sunt cei mai tari băieţi de băieţi din cartierul balcanic.

— Ai dreptate. Gloabo!

— Ce-ai zis?

— Nu vorbeam cu tine, ci cu soacră-mea.

— Norocul tău că altfel te trânteam de-ţi săreau ochii ăia bulbucaţi cât eşti de Mare şi de Sfânt.

— E-n regulă, numai o vorbă să-i mai spun soacră-mii şi-am şters-o. Gloabo!!! Se face că nu mă aude, iapa râioasă…

— Ştii ceva, stăpâne? Ia descalecă şi ia-o tu cătinel, per pedes, după cum ziceau latinii, spre munţii Vrancei, că noi doi nu mai suntem compatibili.

— Ce-ai, mă, te-ai supărat din senin?

— Nu că m-am supărat, dar avem şi noi, caii, demnitatea noastră. Şi nu ne place să ne-o calce nimeni în copite, ca să zic aşa. Şi să ştii că la atâta lipsă de afecţiune şi de recunoştinţă din partea ta, chiar nu mă aşteptam. Până acum vreo două ceasuri ziceai că-s fratele tău, că

ţi-am fost alături la bine şi la rău, că dacă nu eram iute de picior te făceau turcii la beregată şi câte şi mai câte vrăjeli de om aflat la înghesuială. Chiar mi-a plăcut dedicaţia aia pe care a băgat-o Vică Abetovenei, „De la mine din pocal a băut un om şi-un cal!” Şi acum, ce faci? Te sucești la 180 de grade şi compari paracopitatele cu care ţi-ai făcut de atâtea ori treaba cu ciufuta aia de soacră-ta? A avut dreptate Ureche când a scris că de câte ori trăgeai la măsea, pe la ospeţe, lesne omorai fără giudeţu. Adică, după cum zice Google translate, fără judecată…

PROMOUŞĂN

Iubite cetitorule, urmăreşte cu atenţie episodul următor şi-o să afli cum şi-a construit Vrâncioaia ditamai viloiu şi cui băgau sula-n coaste, cât era ziulica de lungă, legendarii ei feciori.

9 octombrie 2000

Publicat de Adi Sfinteş la 5: 16: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/ani-de-ciomageala-xxxvi.html joi, 30 iulie 2015

ANI DE CIOMĂGEALĂ (XXXVI)

Acu să nu fiţi naivi şi să credeţi că după scrisoarea lui Ştefan marile puteri s-au înghesuit să-i dea ajutor pentru a se apăra de ciuma turcească. Da’ de unde! Fiecare şi-a văzut de treaba lui, una mai importantă decât alta; regele Poloniei s-a scobit în nas, papa de la Roma s-a uitat în oglindă, iar dogele Veneţiei s-a dat în bărci. Paradoxal, dar numai Matei Corvin s-a aplecat asupra problemei, deşi el o luase la propriu pe cocoaşă, la Baia, de-l dureau şi acum şalele când o alerga pe cea de-a doua nevastă, frumoasa Beatrice, pe la Buda, s-o ciugulească un pic de cercel, de buric şi de alte zone crepusculare. Dar politica-i politică şi el considera că-i mai bine să fie prieten cu nervosul de Ştefan că, vorba aia, nu se ştie niciodată prognoza meteo în istorie. Actele au fost semnate la Iaşi, la 12 iulie 1475, cu un an înainte ca Mehmed al II-lea să pătrundă cu 170.000 de şalvarişti în Moldova, acţiune ce s-a desfăşurat concomitent cu un atac al tătarilor, vasalii turcilor. Ştefan îşi trimite răzeşii să le ia maul mongolilor. Zis şi făcut, numai că Vodă rămâne cu doar 12.000 de curteni abţiguiţi în faţa otomanilor.

Lupta s-a dat la Războieni, la 26 iulie 1476, dar a fost nasol că

moldavii au fost copleşiţi de duşmani. Au luptat eroic şi au pierit atunci mulţi viteji dintre cei tineri şi mulţi boieri patrioţi şi a fost mare mâhnire în Moldova şi în ţările dimprejur. În continuarea distracţiei, sultanul asediază cetăţile Sucevei, Hotinului şi Neamţului, dar o ia tacticos în mână că niciuna nu a capitulat. Şi cum turcii erau cam janghinoşi şi se spălau numai la Paştele Cailor – că de altul n-auziseră – izbucneşte, ca de obicei, holera, ceea ce-i obligă să se cărăbănească peste Dunăre, deşi nu l-au înlocuit nici pe Vodă şi n-au cucerit nici Chilia ori Cetatea Albă, că flota lor fusese botezată definitiv de o furtună dumnezeiască în Marea Neagră. Retragerea a semănat a fugă că Ştefan şi-a strâns o nouă oaste (16.000 de nervoşi cu nervii) şi a luat măsurile de rigoare. Astfel se explică viteza cu care au ajuns otomanii de la Suceava până în sudul Dunării, acoperind această apreciabilă distanţă în numai trei zile. Fane însă avea un gol imens în inimă că nu-i bătuse destul şi drept urmare trece în Valahia unde-l instalează în locul lui Laiotă pe Vlad Ţepeş, care, din păcate, a fost ucis rapid.

În anii următori îi impune în Valahia pe Ţepeluş şi pe Vlad Călugărul cu gândul de a-i fi aliaţi în lupta contra otomanilor. Aşteptările îi sunt înşelate şi intervine de mai multe ori de-i bate pe foştii lui protejaţi de le sună apa-n capetele seci. Zadarnice străduinţe că aceştia erau prea laşi pentru secolul în care se născuseră.

În 1484, turcii asediază Chilia (6 – 14 iulie) şi Cetatea Albă (14 iulie-7 august) pe care le cuceresc dându-i o puternică lovitură lui Ştefan care nu apucase să ajungă cu oastea la locul confruntării. Pentru a-şi recupera cetăţile, Ştefan acceptă umilinţa de a presta personal jurământul de credinţă regelui polonez Cazimir, la Kalomea (15 septembrie 1485), care-i promisese ajutor. Turcii atacă tot mai des Moldova dar sunt bătuţi cu maximă consecvenţă de Fane.

Până la urmă, văzând că nu-i foloseşte la nimic prietenia lui Cazimir şi convingându-se că promisiunile monarhilor din jur sunt vorbe de clacă, domnul se înţelege cu sultanul Baiazid al II-lea (1481 – 1512) acceptând să plătească tribut (4.000 de ducaţi anual). Scăpat de permanenta ameninţare turcească, Fane se orientează să i-o plătească lui Cazimir pentru băşcălia de la Kalomea unde, în ciuda înţelegerii anterioare, acesta dezvelise cortul în care leul, pardon, dolarul Moldovei, îi jura credinţă, ca să vadă mulţimile ce mare vedetă internaţională i se închină lui. Aşa că, în 1490, Ştefan ocupă Pocuţia pe care o considera proprietatea sa, moştenită de la Petru Muşat şi

Alexandru cel Bun, şi pentru care – ţine să le precizeze leşilor – este dispus să-şi sacrifice capul. Polonii nu mai cârâie o vreme. După moartea lui Cazimir (1492), fiul acestuia, Ioan Albert, împreună cu fraţii săi, Vladislav (rege al Boemiei şi Ungariei), Alexandru (duce al Lituaniei) şi Sigismund (care poftea Moldova) hotărăsc să i-o pună lui Fane, care-i lua la mişto ori de câte ori voia fizicul lui.

În 1497, regele polon, în fruntea a 100.000 de gură-cască intră în Moldova pretextând că merg să recucerească Chilia şi Cetatea Albă. Dar Ştefan era prea vechi în branşă ca să se lase păcălit şi, după ce şi-a dres vocea cu un vin negru de Cotnari, a convocat vreo 40.000 de cheflii dornici de o paranghelie mai de soi.

— Măi, mişeilor – i-a luat Vodă cu ghinişoru – io m-am săturat să mă tot lupt cu turcii că nici ei nu mai sunt ce-au fost şi m-am hotărât să facem o bătută moldovenească, temeinică, profundă, cu leşii, că şi-au băgat material proaspăt pe tron. Pe regele ăsta nou, de-şi zice Ioan-Albert, nu-l dă deşteptăciunea afară din casă, dar el nu ştie asta. D-aia crede că mă poate duce pe mine cu zăhărelul şi-mi tufleşte cuşma pe ochi când mi-o fi lumea mai dragă. Vă rog frumos să vă concentraţi un pic, cât să puteţi sta în cele aproximativ două picioare, şi să-i dăm o puricăreală ca la mama acasă, să ne ţină minte de jupâni. Că nu mai este respect în Europa de la o vreme, de-au ajuns toţi mucoşii să se tragă de şireturi cu mine! Bineînţeles că o să mergem la distracţie numai după ce vizităm cârciuma Marşelicăi, că încă mă mai arde pârdalnicul ăsta de gât…

Moldavii au fost bucuroşi până peste poate de cele auzite şi au purces la treabă. După ce au golit n + 1 butoaie de vin, luate câte k, au început să orbecăie după poloni. I-au găsit în jurul Suşevei, i-au înconjurat şi i-au silit să se predea. După mai multe insistenţe, vorbe dulci şi pupături de complezenţă, Fane acceptă de ochii lumii politice să-i ierte pe leşi pentru nesimţirea lor, cu o singură condiţie: să se întoarcă acasă exact pe unde au venit şi să-l ajute şi pe Smiley să-şi refacă gospodăria pe care au jefuit-o la venire. Normal că polonii n-au făcut-o întrucât n-ar fi avut ce băga la jgheab. Dar, de fapt, Fane asta voia fiindcă nici prin gând nu-i trecea să-i lase nepedepsiţi pe îngâmfaţii respectivi.

Primirea le-a făcut-o în Codrii Cosminului unde, din obişnuinţă, i-a nimicit (26 octombrie 1497). Armata de mazuri ce venea în ajutor a fost distrusă până la ultimul om de vornicul Boldur, la Lenţeşti (29

octombrie 1497). Moldovenii s-au umplut de prăzi nenumărate, iar robii polonezi au fost calificaţi la locul de muncă pe funcţiile foarte căutate pe piaţa muncii din acea vreme, de boi de jug. Realitatea istorică e că potrivirea a fost perfectă. Cu ei a arat Fane câteva suprafeţe însămânţate cu ghindă, pe care le-a numit, din lipsă de inspiraţie, la fel, adică „Dumbrava roşie", de Vasile Alecsandri. În 1499, polonii încheie pacea cu Fane recunoscându-l de lider regional deşi pe el nu-l interesa deloc titulatura.

Voievodul îi mai bate de câteva ori pe turci, personal sau prin intermediul fiului său, Bogdan, de-i zicea norodul „cel Orb", după ce-şi pierduse un ochi în Codrii Cosminului. Nu, nu-l uitase acolo, pur şi simplu îi intrase o chestie în el. O săgeată!

Bogdan era consiliat îndeaproape de vornicul Boldur, care obişnuia să le dea tuturor duşmanilor Moldovei câte un picior în tur, ceea ce făcea ca succesul acţiunilor sale să fie garantat.

Fane organiză lucrurile de aşa natură încât în iulie 1504, când citise el în horoscopul chinezesc, un fake de altfel, că trebuie să mai schimbe locul, că stătuse 47 de ani şi trei luni pe tron, pe cal, prin diferite iatacuri şi alte locuri de loisir, Moldova era o ţară a-ntâia, bogată, aşezată, respectată de toată lumea de se miră bolânzii din ziua de azi cum de a fost posibil aşa ceva. Că străinii nu-i ajutau deloc. Doar n-au reuşit toate minunăţiile alea prin muncă patriotică? Ba da, iubite cetitorule, aşa au făcut. Au muncit din greu. Şi pe deasupra şi-au mai iubit şi Patria… Vorba lui Brucan: ce fraieri!

PROMOUŞĂN

Nu fiţi supăraţi că istoria lui Ştefan cel Mare nu se sfârşeşte aici. Din episodul viitor, intitulat „Soacra lui Ştefan cel Mare", o să aflaţi despre numeroasele bătălii pe care le pierdea Vodă când se întorcea la ore foarte mici acasă şi hoaşca a bătrână n-apuca să pună cornu în pernă. Faceţi ochii mari şi învăţaţi, că şi voi aveţi vreo soacră pe acasă, care se perpeleşte pe aragaz. Iar cei care n-aveţi, compătimiţi-i pe ăia de au…

Publicat de Adi Sfinteş la 10: 47: 00 a.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/fane-barosanu-xxxv.html **miercuri, 29 iulie 2015**

FANE BAROSANU (XXXV)

După ce l-a năpădit barba ca pe balega de bivoliță iarba, Fane s-a uitat un pic în jur şi nu prea i-a plăcut ce-a văzut. Pe Aron îl executase din obligaţie, pe boierii vicleni îi trimisese în misiune diplomatică la Sfântul Petru, Mateiaş nu mai cârâia, iar cu regele polon era, din motive de politică regională, tovarăş. „Că – zicea Vodăn-ai cum s-o cârmeşti câtă vreme Tratatul de la Varşovia s-a semnat chiar la Varşovia. Băi, dar cine o fi Varşovia asta că n-am văzut-o la striptis, la Cotnari. În sfârşit, n-are importanţă foarte mare, dar ce mă fac cu turcii ăştia de le trimit regulat dezastruoasa moştenire rămasă de la Petru Aron, adică tributul de 200 de galbeni. Să le mai trimit banii sau să le dau clanţă?" Asta era întrebarea şi Vodă a optat pentru varianta „B", atât de populară în Moldova.

Prin urmare, în 1470, Fane atacă Valahia unde domnea amantul sultanului, adică Radu cel Frumos dar Prost, cu gândul vădit de a-l înlocui şi de a pune un domn capabil de a opune rezistenţă otomanilor. Radu se plânge ca o cadână sultanului care-i trimite pe tătari să prade Moldova. La Lipnic, Fane îi întâmpină voios nevoie-mare pe ochenaţi şi le scoate jaful din cap cu buzduganul. Fiul hanului cade prizonier ceea ce-l determină pe ta-su să trimită o solie de 100 de oameni cu misiunea imposibilă să-l sperie pe Fane şi să-i elibereze fiul. Fane, care era cam machit, i-a lăsat să se manifeste zgomotos, s-a îngălbenit de furie şi a fugit. L-a adus repede pe călău care, îndemânatic nevoie-mare, că tocmai venise de la un master-chef pentru canibali desfăşurat la Vaslui, l-a tranşat pe fiul hanului în patru bucăţi egale, numai bune de ostropel, iar pe 99 de soli i-a iertat de cruntul supliciu, tăindu-le capetele. Al o sutălea s-a scos că i s-a părut simpatic. Avea nasu cam mare, dar lui Vodă nu-i plăcea atributul respectiv, aşa că, plin de generozitate, i l-a retezat după care i l-a trimis înapoi şefului său.

— Măi, mişele, spune-i han-tătarului cât de ospitalieri suntem noi, moldovenii, şi ce operaţii estetice gratuite facem!

În astă vreme, Radu cel Frumos atacă Moldova, dar la Soci (7 martie 1471) este aşteptat şi învins de Fane. Mulţi aşa-zişi viteji valahi au murit ca proştii în acea luptă.

În 1473 se hotărăşte să declanşeze operaţiunea decisivă împotriva lui Radu. Îl învinge la Vodnău, după care, la 24 noiembrie, cucereşte Bucureştii unde, conform solidelor sale principii de viaţă, se veseleşte trei zile. Şi avea motive că fiica valahului îi cade în gheare. Şi cum el nu putea rezista unei femei cu un déjà vu în privire, fu de-a

dreptul robit de farmecul acestei bombe sexy care însă mai avea de copilărit. Pentru orice eventualitate o ia cu el şi peste câţiva ani şi-o trece-n răboj la capitolul „cea de-a treia nevastă".

Turcii îl atacă dar, din obişnuinţă, îi face praf. Cam 13.000 au pierit, iar 2300 au fost traşi în ţeapă. „Că tot suntem în oraşul lui Vlad Ţepeş-a murmurat în barbă Fane-şi n-ar fi cinstit faţă de văru-miu să-i omor altfel".

Dar Laiotă Basarab pe care-l lăsase să conducă Valahia este alungat repede de Radu, aşa că Fane este nevoit să restabilească situaţia (1474). Radu decedează în Transilvania dar grijile nu se sfârşesc că Laiotă, curvă prefăcută, trece de partea otomanilor. Fane îl sprijină pe Basarab cel Tânăr, sau Ţepeluş, care coboară din Transilvania, dar este învins. În schimb, Fane i-o pune lui Laiotă însă nu mai are timp să-l impună pe Ţepeluş că turcii pătrund în Moldova.

Soliman Eunucul avea vreo 120.000 de ostaşi, iar Fane se baza pe vreo 47.000. Era cel mai mare caft al domniei sale. Strategia lui Vodă a fost cea tradiţională: a făcut curăţenie în faţa duşmanului şi l-a aşteptat cu oştirea mangă, unde au crezut muşchii lui că-i locul potrivit; la Vaslui, într-o zonă mlăştinoasă de-ţi venea să-ţi baţi nevasta, sau măcar să violezi pe cineva. Acolo au încasat-o turcii mai ceva ca-n filmele americane că moldovenii când se apucau de treburi de-astea erau tare îndemânatici. Timp de patru zile, pe un noroi naţional, i-au alergat localnicii şi i-au tăvălit în propriul sânge ca pe porci. Dezastrul a fost atât de mare pentru turci încât până şi propagandiştii lor, renumiţi pentru modul în care transformă pe hârtie o înfrângere colosală într-o victorie monumentală, au recunoscut-o deschis motivând în faţa lui Mehmed al II-lea că evidenţa e atât de clară încât îndemânarea şi talentul lor nu le sunt de niciun folos.

Fane, care în general, nu era lăudăros, deşi umbla mai mult machit, îi anunţă pe conducătorii creştini de faptele sale, sugerându-le să-l ajute cu oaste ca să-i termine definitiv pe otomani. Aşa că le trimise un e-mail pe care urmaşii l-au numit „SCRISOAREA CIRCULARĂ A LUI ŞTEFAN CEL MARE CĂTRE GRANGURII EUROPEI".

„Gagiilor care ştiţi să citiţi ori nu sunteţi surzi de tot, ascultaţi la mandea:

Vă fac cunoscut că în ultima vreme m-am supărat rău, da' rău de tot, pe unii de le zice lumea turci, aşa că au vrut naşparliii să îmi pună ţara pe butucii de viţă de vie. Să vedeţi cum a fost.

De Bobotează, când tocmai mă reparam cu zeamă de varză după Sfântu Vasile, mă deranjează vreo 120.000 de nasoli d-ăştia, în frunte cu unul fără bijuterii, Soliman, mai fraier decât ultimul moldovean. Io ce era să fac, colegilor, în condiţiile alea, că tremuram ca varga din cauza machielii fiindcă nu reuşisem să mă dreg cum trebuie. M-am enervat cumplit, mai ceva decât în 1467 când m-a vizitat, total neinspirat, Matei Corvin, am dat o raită prin crame, i-am adunat pe băieţi şi i-am întâmpinat la Podul înalt. Vai de mama lor ce-au păţit! Am tăiat la ei ca la curechi. Numai eu am rezolvat personal vreo 200, că mă luase ameţeala şi nu mai ştiam în cine dau şi nici din ce cauză. Ştabilor, mă scuzaţi că vă inoportunez cu episoade sângeroase că ştiu că voi, obraze subţiri, nu vă permiteţi să mergeţi personal le război fiindcă sunteţi simţitori ce nu s-a văzut. Că altfel n-aţi trimite în locul vostru pe nătărăii din subordine de care râd turcii de se prăpădesc când îi calcă în picioare.

Vă mai zic că i-am alergat până la Dunăre de m-au tăiat toate apele minerale naturale „Izvorul minunilor" care tocmai atunci şi-au găsit să-şi dea în petic. Noroc că la întoarcere am trăit clipe de neuitat la nişte gagici faine, crescute ca ciupercile după ploaie de-a lungul drumurilor moldave. În sfârşit, ce s-o mai lungim, i-am pus-o urât de tot sultanului, tăindu-i, ca să mă exprim poetic, mâna dreaptă. Dar mai are câteva părţi ale trupului de care l-aş scuti bucuros dacă puneţi şi voi mână de la mână şi-mi trimiteţi nişte luptători. Ştiu că sunt proşti, dar vorba unui urmaş de-al meu, sunt mulţi, şi asta-i impresionează pe otomani, nu giugiulelile voastre diplomatice. Oricum, noi ne vom lupta până la capăt pentru legea creştinească, pentru Europa, după cum ne-o tăia capul şi ne-o ţine ghioaga. Şi dacă o să ne lăsaţi ca de obicei singuri împotriva duşmanului să ştiţi că sunteţi bulangii.

25 ianuarie 1475

Asta-i tot Arbore, închide calculatorul. Gata cu diplomaţia pe ziua de azi că avem treburi mai importante. Adă, tată, o carafă, că moare Vodă de sete după atâta arşiţă intelectuală…"

PROMOUŞĂN

Îţi vine să crezi, iubite cetitorule, ce conducători de toată isprava a avut cândva ţara asta? Simţi cum pieptul de cocoş stă să plesnească de mândrie patriotică? D-aia zic să ţii aproape şi să-ţi iei drogul la timp că episodul viitor intitulat, nu ştiu de ce, „Ani de ciomăgeală", te va urca pur şi simplu pe caii verzi de pe pereţii odăii

tale. Şi să vezi atunci ce omori la duşmanul tău tradiţional, reforma.

Publicat de Adi Sfinteş la 11: 13: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/epoca-inegalabilului-stefan-cel-mare-l.html **marţi, 28 iulie 2015**

EPOCA INEGALABILULUI ŞTEFAN CEL MARE 1. Fănel face ochi şi el (XXXIV)

Băi, aceştia, aţi auzit de Moldova? Bine, mulţumesc. Ştiu ce vreţi să spuneţi: că vă place, că e o regiune superbă, dar că, din nenorocire, e locuită de moldoveni şi de ruşi. Nu fiţi fraieri şi nu-i disprețuiţi după faptele actuale că greşiţi amarnic. Ce dacă ei votează acum într-un anume fel? Nu trebuie să-i condamnăm, atât îi duce mintea.

Dar Moldova n-a fost întotdeauna aşa de tălâmbă, a avut şi ea vremuri de glorie, care o făcuseră cunoscută în toată Europa, de se crucea toată ziua Papa când auzea de isprăvile lui Ştefan cel Mare, că despre inegalabilul conducător de joc din secolul al XV-lea vorbim noi aicea.

Ştefan era fiul lui Bogdan al II-lea, cel ucis la o nuntă la Răuşeni de Petru Aron. Se născuse, din greşeală, sub stejarul din Borzeşti şi, de mic copil, îi plăcea să se joace de-a hoţii de la FPS şi vardiştii patrihoţi. Le cam tăia nasurile FPS-iştilor dar, cum o făcea mai mult în glumă, le creşteau altele la loc. La fel ca astăzi. Scăpat cu fuga de la Răuşeni, Fănel şi-a jurat în barbă, vorba vine, că n-avea decât vreo două-trei tuleie, că o să răzbune moartea părintelui său, obicei de altminteri tradiţional locuitorilor din Vaslui şi din zonele limitrofe, care împărtăşeau, cât era ziulica de lungă, acelaşi set de valori, unice şi irepetabile, îmbuteliat le peturi de trei litri.

Aşa se face că în aprilie 1457, cu ajutor de la Vlad Ţepeş şi de la alte neamuri de-ale sale, vreo 6.000 de oameni, acest puştulache tupeist pătrunde în Moldova şi, la Doljeşti (12 aprilie), îl surclasează pe Petru Aron care, plin de curaj, fuge în Polonia. Pe câmpia ce se cheamă Dreptate, în prezenţa mitropolitului ţării, nimeni altul decât Teoctist, noaptea vesel, ziua trist, care s-a reorientat rapid, Fănel e uns cu alifiile domniei. Nu terminase de împlinit 20 de primăveri, dar era pus pe fapte mari.

La început întăreşte relaţiile cu vecinii puternici recunoscând suzeranitatea regelui polonez, şi-l urmăreşte necontenit pe Petru Aron

care-şi găsise adăpost, după o scurtă şedere la leşi, la curtea lui Matei Corvin. Lucru care-l supără pe Fănel destul de mult de vreme ce consideră necesar să întreprindă o vizită de pedepsire în ţinuturile secuieşti (1461) şi să atace cetatea Chilia (1462) care, deşi se afla pe teritoriul Valahiei, era stăpânită de unguri. La Chilia se procopseşte Vodă şi cu rana de la picior, care-i va determina interesantul deces 42 de ani mai târziu.

În 1465, la miezul nopţii datei de 23 ianuarie, cetatea este cucerită. Matei Corvin, care era cu vreo patru ani mai puriu decât Fănel, se hotărăşte să facă şi el o mare brânză şi să cucerească Moldova. Cu 40.000 de dilimani, Mateiaş intră, la 19 noiembrie 1467, în ţara lui Ştefan, arde ca la mama lor câteva oraşe şi sate, comite cruzimi inimaginabile pe care „nu le-au făptuit niciodată nici păgânii turci sau tătari" (Scrisoarea lui Ştefan cel Mare către regele Poloniei), şi ajunge la Baia unde, fiindcă era prost ca oaia, se opreşte, deşi era la o zvârlitură de băţ de Suşeava. Fănel, care dusese până atunci numai lupte de mântuială, sau de hărţuială după cum le zic unii mai pricepuţi în strategia războiului şi a şepticii, hotărăşte să-i demonstreze ungurului legea lui Ohm.

La 15 decembrie 1467, seara (ăsta era un fix de-al lui), incendiază oraşul şi atacă frontal şi din flancul drept. Lupta a fost mai violentă decât în filmele americane, Fănel jucând rolul Terminatorului, iar Mateiaş pe-al terminatului. Că săracu' rege maghiar, cu tată român, garantat sută la sută, a fost rănit la spate de o săgeată cu trei vârfuri, iar la picior de o lance cu dedicaţie. Şi dacă vornicul Crasneş, care urmărea să-i ia locul lui Fănel, executa ordinele acestuia, riga ar fi fost prins. Aşa însă a scăpat cu fuga – vorba vine, că a fost cărat pe targă – îngropându-şi tunurile, carele cu pradă şi provizii prin munţi. A fost un uriaş dezastru pentru Mateiaş care, cu această ocazie, a constatat că nu toţi conducătorii moldavi sunt cum îi ştia el de la propagandiştii curţii regale şi, prin urmare, a făcut ciocul mic pentru multă vreme. După bătălie, Fănel a strigat catalogul şi pe absenţii de la orele de cafteală şi patriotism, adică pe vornicul Crasneş, pe Şandru de la Dorohoi, pe Lazea Pitic şi pe alţi vicleni, i-a dat pe mâna călăului. Că avea un călău de nota Q, destoinic nevoie mare, îţi lua gâtul fără să simţi şi fără să-l mai poţi lipi la loc cu super glue.

Enervat la culme de obraznicul de Mateiaş, Vodă întreprinde în anii următori (1468 – 1469) două expediţii în Transilvania, provocând

jale cu J mare, ca să scoată pagubele produse de vizita nedorită a lui Mateiaş şi să le arate totodată că nu fac bine protejându-l pe Petru Aron, că Moldova are stăpân pentru multă vreme.

Dar Fănel tot nemulţumit era, tot cu ochii beliţi sta, că nu reuşise încă să pună laba lui grea pe ucigaşul tatălui său. Şi cum gândea el aşa în crama de la Hârlău, îi dete dracu' ştie cum gândul cel bun. Ticlui o scrisoare ca din partea marilor boieri pentru Petru în care-l invită la un tangou moldav pe tronul de la Suşeava. Tăntălăul crede deşi era semnată şi de Vlaicu, unchiul domnitorului, sau poate tocmai de aceea, şi cade în gheara lui Fănel care ordonă, ca în prezenţa sa, să fie decapitat. Geaba s-a milogit Petru Aron că să-l ierte, că-i e unchi, că a greşit, c-o fi, c-o păţi, că nu-i şade bine lui, băiat tânăr, să facă o asemenea crimă, neînduplecatul voievod la executat scurt şi cuprinzător luându-şi o imensă piatră de moară de pe inimă.

După acest fericit eveniment, Vodă a început să prefigureze cu glas mare viitorul.

Că el era foarte prevăzător şi-i plăcea să ştie dinainte ce are de făcut, nu ca alţi conducători, contemporani nouă.

— Măi, frate – punctă Vodă în faţa oglinzii veneţienedacă rezist la presiunea asta interioară care mă apasă mai gata să mă sufoce de bucurie, mă apuc serios de treabă. Am să fac din moldovenii mei de două parale, zimbri autentici. O să-i învăţ să-i bată la cap pe turci până s-or încurca în gânduri şi-or mierli-o ca proştii. O să le fac Sexi Club, voi acorda ajutoare sociale sub formă de vin, ca să nu le mai fugă femeile aiurea-n Orient după zdrângă, şi-o să le ridic nişte biserici a-ntâia de s-or mira şi ei ce mi-a venit şi ce-i cu norocul ăsta porcesc de-a căzut din senin pe capetele lor vidate. Aşa vor avea la ce s-or chiomba şi ei duminică de duminică din cârciumile aşezate strategic vizavi de Casele Domnului. Că numai prin asemenea manevre subtile îi pot apropia cât de cât de biserică. Că-i ştiu eu pe bărbaţii moldavi: blegi, blegi, dar oricât i-aş sfătui şi îndruma spre cele sfinte, lor tot la şnaps şi striptis le e gândul. Că doar seamănă cu mine".

PROMOUŞĂN

Cred că te-ai prins, iubite cetitorule în stele verzi, că data viitoare Fănel se va transforma în Fane Barosanu şi va da piept cu turcii. Or turcii cu el, Brucan ştie, că era o ceaţă şi o învălmăşeală de nedescris la întâlnirile astea de ziceai că-s în joc conturile lui Ceauşescu.

18 septembrie 2000

Publicat de Adi Sfinteş la 11: 08: 00 a.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/Iancu-scandalagiul-xxxiii.html **luni, 27 iulie 2015**

IANCU DE HUNEDOARA (XXXIII)

Ioan Corvin sau Iancu de Hunedoara, după cum îl cunosc cei mai simpatici cetăţeni, a fost un zăpăcit. Fiu al lui Voicu, cneaz român ce primise drept recompensă pentru vitejia sa domeniul Hunedoarei (în 1409) de la Sigismund, regele Ungariei, a luat-o razna de mic. Născut din eroare în 1407, a considerat că, pentru vremurile pe care le trăieşte, cartea nu e necesară, aşa că nu s-a mai obosit s-o înveţe. În felul acesta a evitat multe bătăi de cap şi a dormit liniştit pe spada sa. Că hunedoreanul cu asta s-a ocupat de tânăr: cu bătaia. Îi frigea urât pe toţi de-l supărau, dădea, cum se spune între băieţii de bani gata, ora exactă, indiferent de meridianul pe care se afla.

Setea de aventură l-a făcut să slujească mai mulţi stăpâni de naţionalităţi diferite, dar care-l plăteau boiereşte pentru talentul înnăscut de a-şi răpune cu repeziciune duşmanii. I-a servit pe Ştefan Lazarevici, pe Ujlaki, pe episcopul de Zagreb, pe Filip, ducele Milanului şi pe regele Sigismund. Întors din peregrinările sale cu destulă valută la teşcherea, Iancu îl împrumută în repetate rânduri pe Sigismund, ba şi pe urmaşul acestuia, înfumuratul Albert. Drept zălog primeşte diverse districte, oraşe şi sate, printre care Coimiat, Bodrag, Şoimuş, Buruieni, Nevoieşi şi Boşar.

După moartea fratelui său, în luptele cu turcii din 1440, Iancu devine singurul proprietar al acestor ţinuturi. Bogat şi plin de faimă avansează din funcţia de ban al Severinului în cea de comite al Timişoarei şi voievod al Transilvaniei (1441). După care, în anul 1446, în urma morţii regelui Vladislav întâmplată la Varna, ajunge guvernatorul Ungariei, pe perioada minoratului lui Ladislau Postumul. În 1452 demisionează dar, în compensaţie, primeşte districtul Bistriţa şi alte danii regale.

Aşa se face că spre sfârşitul vieţii Iancu avea o avere mai mare decât Bivolaru, Cataramă, şi alţi eroi celebri ai luptei cu conturile băncilor româno-turceşti. Ale lui erau 28 de cetăţi, 87 de târguri şi oraşe şi peste 1.000 de sate. În condiţiile astea îşi permitea Iancu,

numit căpitan general al Imperiului, să întreţină o puternică armată personală de mercenari, de toate naţiile şi orientările sexuale. Toată averea şi toate demnităţile le-a dobândit în timpul liber, că în 90 la sută din viaţa sa el se bătea oriunde, oricând şi cu oricine.

În ultimii 20 de ani ai existenţei sale făcuse o pasiune colosală pentru turci pe care i-a împrăştiat la Semedria (1437) ori pe Dunăre (1441). În 1442 e distracţie mare.

Mai întâi, la Sântimbru, paşa Mezed îi demonstrează că turcii nu sunt chiar figuranţi după cum vorbeşte lumea, pentru ca numai după patru zile (22 martie), Iancu să-şi ia revanşa lângă Sibiu. Supărat rău, îl face praf pe Sehhabedin, beglerbegul Rumeliei, la Porţile de Fier, iar grosul armatei duşmane îl termină pe Ialomiţa, luând, aşa cum îi era obiceiul, şi o pradă uriaşă (2 septembrie).

În anul următor întreprinde o expediţie la sudul Dunării încununată de succes. Se încheie o pace absolut avantajoasă pentru Ungaria, pe zece ani, dar pe regele polon Vladislav îl mănâncă-n şaua calului şi hotărăşte să-i alunge pe turci din Europa. Socoteala de acasă nu se potriveşte niciodată cu cea de la război aşa că regele decedă pe câmpul de luptă, la Varna (1444).

În 1448, la Câmpia Mierlei (sau Kossovopolje), creştinii conduşi de Iancu o luară în barbă rău de tot, fiindcă aliatul lor, albanezul Skandenberg, n-a ajuns la timp cu armata sa. La întoarcere, Iancu e prins de Gheorghe Brancovici, despotul sârb, şi eliberat după două luni, dar numai în condiţiile semnării unor clauze umilitoare. Iancu nu uită şi nu iartă, prin urmare îi confiscă acestuia proprietăţile din Ungaria şi întreprinde în 1450 o acţiune de pedepsire. Până la urmă se împacă (în 1451) în baza principiului că românii şi sârbii s-au avut întotdeauna ca fraţii vitregi.

Ultima mare ispravă a hunedoreanului s-a întâmplat la Belgrad, în 1456, când a obţinut cea mai importantă victorie împotriva lui Mahomed al II-lea (la 22 iulie).

Din nefericire, la numai 49 de ani, pe Ioan Corvin l-a tăiat ceva la burtă şi, culmea culmilor, nu era un obiect ascuţit ci era ciuma pe care o cărau turcii după ei pe oriunde aveau ceva de lucru. Aşa se face că, în tabăra de la Zemun, înghite gutuia marele viteaz. Jelit de toată Creştinătatea care-l privise atâta amar de vreme cu frică, respect şi admiraţie, a fost înmormântat la Alba-Iulia, iar pe piatra funerară i-au scris, cu dalta: „S-a stins lumina lumii”. Mişto, nimic de zis.

În urma sa au rămas cei doi copii, Ladislau şi Mateiaş. Primul, care avea toate însuşirile tatălui său, a fost ucis din ordinul regelui ce se temea că-i ia tronul, la 16 martie 1457, după a patra lovitură de secure a călăului. În faţa acestei totale lipse de profesionalism mulţimea s-a revoltat, iar regele a fugit la Praga unde avea să dea colţul curând fiind otrăvit.

La tronul Ungariei erau mai mulţi candidaţi, însă Mihai Szilagy, cumnatul lui Iancu, în fruntea a 20.000 de soldaţi, îl impune pe Mateiaş care n-avea decât 15 ani.

Acesta, aflat sechestrat la Praga, îşi răscumpără libertatea cu 60.000 de ducaţi şi cu promisiunea că o va lua de soţie pe Caterina, fiica lui Podjebra, păzitorul său.

Despre relaţiile lui Iancu cu ţările române aţi aflat destule din lecţiile trecute. Ştiţi, aşadar, că-n acea vreme domnii moldavi sau valahi nu cârâiau în faţa hunedoreanului care le schimba automat locul de muncă după cum i se părea lui că-l ascultă sau nu.

Pe unii care se credeau mai şmecheri decât el îi omora de-a dreptul (cum s-a întâmplat cu Vlad Dracul şi cu Vladislav al II-lea), iar pe alţii, mai tolomaci, îi pedepsea şi mai aspru: îi însura cu rudele lui. Totuşi, nu mergea cu cruzimea până la capăt şi-i rostuia cu femeile din familia sa, nu cu bărbaţii, că ăştia cam decedau pe nenumăratele câmpuri de luptă. Că Iancu, săracu', era plin de calităţi, dar avea şi nişte surori şi nepoate balcâze de nu se uita la ele nici dracu' fără să se înfioare. Dar el a considerat că sunt bune pentru alde Petru al II-lea ori Alexăndrel, cărora le dădea femei de viţă foarte veche, dar le lua la schimb câte o cetate, cum ar fi, de exemplu, Chilia.

Una peste alta, Iancu a fost o personalitate mişto a Evului Mediu, că altfel nu-l numea papa de la Roma, Calixt al II-lea", atletul cel mai puternic – unical lui Hristos". Parţial a avut dreptate. Că nimeni nu-l întrecea pe Iancu la scrima cu umbra, aruncarea suliţei în pieptul turcilor, ori fuga după sau de duşman. Greşeala papei a fost că a folosit termenul „unicul". Asta-i blasfemie! Păi spuneţi voi, fraţilor, se poate compara atletul Iancu de Hunedoara cu Gabriela Szabó?

PROMOUŞĂN

Mişto istorie avem noi românii! Că dacă n-ar fi nu s-ar povesti. Nici nu vă mai spunem cine este eroul principal al viitorului capitol că n-o să aveţi răbdare până daţi pagina şi faceţi cine ştie ce prostie. Vă sinucideţi sau, şi mai rău, alegeţi să trăiţi în continuare în România, şi

vă am pe conştiinţă. Despre el vă spunem doar atât: a vrut să facă zimbri din moldoveni, dar clonarea nu i-a reuşit decât secvenţial. Că înaintea lui trecuse pe sector medicul veterinar şi castrase cu simţ de răspundere toată partea bărbătească.

11 septembrie 2000

Publicat de Adi Sfinteş la 11: 28: 00 a.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/interviu-cu-un-vampaiar-xxxii.html **duminică, 26 iulie 2015**

INTERVIU CU UN VAMPAIĂR (XXXII)

- Vampaiărul este un personaj din filmele holiudiene după care se dau în vânt toţi copiii americani cu vârste cuprinse între 5 şi 95 de ani. Că animalul ăsta e drăguţ foc, doarme prin cavouri şi iese numai la miezul nopţii pentru o scurtă promenadă sub clar de lună, încheiată cu o cină frugală, simplă, alcătuită cu predilecţie din sângele a două-trei tinere a căror înfăţişare nu este importantă de vreme ce jugulara este suficient de atrăgătoare. Bine, bine, să nu mă înţelegeţi greşit şi orice naşparlie să se apuce să umble fără fular, că regizorii de la Holind aleg numai bucăţi una şi una, nu pun orice tută să joace rolul victimei, c-atunci nu se mai uită la filmul lor nici Vlad Dracul, chit că este top-starul producţiei.

La vampaiării ăştia nu le vii de hac decât dacă-i înţepi la o răscruce de drumuri politice cu un ţăruş frecat îndelung cu usturoi şi gazolină de pe Clisura Dunării, model „esenţa schimbării". După americani, irlandezi şi alţi fraieri plini de mălai, vampaiării ar avea drept loc de baştină Transilvania, unde au auzit ei că mediul de viaţă şi moarte le este favorabil. Asta li se trage de la Bram Stoker, cel care a zis că Vlad Ţepeş ar fi un vampaiăr din Transilvania, unde lucra sub numele de cod Dracula. Ipoteza este falsă întrucât în cuprinsul nesfârşit al Ţărilor Române nu s-a auzit ca un asemenea interesant personaj să sugă sângele vreunei tinere, eventual s-o violeze şi s-o lase moartă după o experienţă similară. Că o fi din cauza consumului excesiv de usturoi sau a crizei de ţăruşi încă nu o ştim sigur, cert este că aşa au stat lucrurile nedescoperindu-se victime. Iar asocierea domnitorului Vlad Ţepeş cu un amărât de vampaiăr este absolut scandaloasă de vreme ce valahul a fost la vedere, nu într-ascuns,

dracul gol.

Aşa că pentru a scoate adevărul la suprafaţă din hrubele istoriei unde zăcea ca prostul alături de întrebarea-lozincă „cine a tras în noi după 22?" l-am contactat pe vampaiărul Dracula, care se juca gingaş cu sula de cusut gumari. Insul, că altfel n-avem cum să-i zicem, ne-a răspuns cu multă amabilitate, rânjind tot timpul, la setul inutil de întrebări pe care am avut tupeul să i-l punem.

— Domnule Dracula, că tovarăş nu vă pot spune că s-ar interpreta, sunteţi vampaiăr sau nu?

— Nu, frumuşelule, sunt popă de ţară.

— Glumiţi?

— Sanchi! Nu glumesc deloc că-mi lipseşte gena asta. Că tatăl meu, Vlad Dracul, n-a avut-o pe inventar. Şi încă ceva. Nu-mi mai zice domn că-ţi răceşti gura de pomană.

Vorbeşte-mi direct, la pertu, că io nu-s plin de fasoane ca alţii.

— O.K! Dacă pe tac-tu l-a chemat Dracul, pe tine de ce te cheamă Dracula?

— Nu mă cheamă Dracula, mă cheamă corupţia din ţară. Dracula mă numesc şi înseamnă fiul lui Dracu'. Că aşa ne botezau, puşchea pe limbă, pe la 1430. Dacă erai fiul lui Tatu te chema Tatulea, al lui Moise-Moisulea, al lui Napu… şi aşa mai departe. Asta era toată şmecheria cu numele meu.

— E adevărat că vă semnaţi Draculya, cu y grec?

— Aprob pozitiv.

— L-ai?

— Şi ţie-ţi place „Valahia", crudacule? Vrei să fii domn, ai? Acu îţi tai capul de nici nu zici că l-ai avut, deci n-o să-i simţi lipsa. Mă semnam cu y grec că era mai în trend, pe ce lume trăieşti? Eşti chior, nu vezi ce se întâmplă în jurul tău?

— Cum aţi ajuns vampaiăr?

— Vrei un răspuns sincer?

— Bineînţeles.

— Habar n-am. S-a întâmplat pur şi simplu. Acu vreun secol şi ceva eu îmi dormeam liniştit somnul de veci într-o gură de canalizare, că acolo m-au aruncat boierii mei credincioşi, după ce mi-au trimis dovleacul la Istanbul să se râză proştii de el, adică toţi viclenii. Cum dormeam eu aşa visându-mi calul ce se odihnea, la derută, în locul prevăzut pentru mine, la biserica Snagov, hop că apare în librării o

carte a unuia Stoker, sau Ştecher, n-am reţinut exact numele că-mi lipseşte şi gena memoriei. Dilimanul ăsta zicea că sug sânge în neştire, că sunt rău de rup lanţul, că ucid din plăcere şi câte şi mai câte. Numai calomnii ordinare că, dacă nu eram mort, mai că-l dădeam în judecată ca să sfârşească în chinuri, ca orice pârlit de jurnalist cu coloană vertebrală, prin puşcăriile democratice. La început nu prea am făcut caz şi am stat liniştit la locul meu, că era destul de cald şi bine, dar când am văzut că treaba se-mpute, mi-am intrat în rol şi am ajuns mai celebru decât mine.

— Cum adică mai celebru decât tine?

— Adică mai cunoscut decât Vlad Ţepeş, ziaristul lui Peşte. Nu prea te duce mintea. Mă mir că n-ai scris şi tu vreun manual alternativ de istorie!

— Haideţi să nu ne jignim, că la o adică şi eu pot să zic destule despre mata. Şi s-ar putea să nu-ţi convină să auzi din gura mea că ai făcut ţara de râs prin apucăturile tale nedemne de poporul român.

— Băi, puişorule, ai început să-mi ţii predici şi la noi, vampaiării, astea nu-şi prea au rostul! Uite care-i mersul: dacă n-ai chef de vorbă sau nu ştii să pui întrebări, scoate banii şi rade-o, c-au început să-mi ghiorăie maţele şi n-aş vrea să mă spurc cu sânge de medievalist.

— Stai, balaure, că glumeam, ce te superi aşa de repede? Şi, mă rog, de când sugeţi şi sângele bărbaţilor?

— De când, de necând, nu e treaba ta şi la urma urmei şi eu glumeam, ca să zic aşa.

— Să revenim la subiect. Ce s-a întâmplat după apariţia cărţii?

— Ce să se întâmple… Am evoluat permanent. Mi-am intrat în rol, ca să zic aşa. M-am conformat cerinţelor, am jucat în mai multe filme, am dat cep mai multor tipese străineze care umblau cu jugulara la vedere, chestii de-astea simple, locuri comune, cum ar zice vreun critic literar mai scorţos.

— De ce aţi rezolvat numai tipese de afară? Ce, româncele n-au sânge-n ele?

— O-ho-ho, pişicherule… Şi încă în ce hal! Dar pe astea nu poţi să le prinzi la strâmtoare că duhnesc a usturoi şi a barba caprii de la o poştă, parcă s-ar fi născut la Tel Aviv.

— Sunteţi antisemit?

— Da’ de unde! Nevastă-mea dintr-o viaţă anterioară a fost unguroaică, copiii mi-au fost combinaţii de n elemente luate câte k, iar

victime am făcut şi printre ţigănci.

— Tot într-o viaţă anterioară?

— Sigur, că acu-s mai pretenţios şi brunetele astea nu se prea amestecă cu apa, ca să nu se înece sau să nu-şi strice tenul, nu-mi mai amintesc exact.

— De Iunona Raider ce părere ai? A fost bună?

— A fost bună, dar cu alţii, că pe mine nu m-a lăsat regizorul s-o lucrez cum ştiu eu, la două ciocane. Că ea mi-a şi zis, între două scene: „Dracula, m-ai dezamăgit total, numai zvonurile sunt de tine, în realitate nu poţi face faţă unei femei adevărate…" M-am buzat un pic dar am respins-o cu eleganţă că n-avea cine ştie ce carne pe ea, iar numai pentru sex nu eram dispus să stau ca prostu' la rând, că încărunţeam acolo. Am lămurit-o pe loc: Auzi, păpuşico, câte de-astea am dat eu cu roatele-n sus, numai Holiudul ştie, că-i plin de lunatice cu ochii zgâiţi după, pardon de expresie, sulă.

— Sunteţi cam vulgar.

— Doamne fereşte! Muşcă-ţi limba, ticălosule! Cum să fiu bulgar? N-au fost şi nici n-ai să auzi vreodată de vreun vampaiăr în Bulgaria. Că ăştia-s vegetarieni şi nu cred că i-ar conveni cuiva să-şi înfigă colţii într-o bulgăroaică hrănită cu castraveţi şi gogonele, ori într-un bulgar îndopat cu ardei iuţi.

— Despre viitor ce poţi să ne spui? Cum îl vezi?

— Sumbru.

— De ce?

— Cum, de ce? auzi întrebare la el. În primul rând că mi-a slăbit vederea şi sunt nevoit să port ochelari de lună, că circul noaptea. Şi-n al doilea rând, în România, în afară de aurolaci şi vampaiări, turiştii americani n-au ce vedea. Şi cum aurolacii or să dispară prin înfiere de către pedofilii străini, o să rămân singur pe baricade şi-or să mă târască ca pe sfintele moaşte, pardon de expresie, pe la toate parangheliile politice, Doamne, iartă-mă, c-am început să găvăresc şi eu ca şi Călugărul Vasile.

— Îl cunoaşteţi?

— Cum dracu' să nu-l cunosc, că-l înjură lumea mai rău decât pe mine.

— Cum e posibil?

— Păi e posibil, că ăsta a nenorocit mai mulţi oameni decât mândel. Şi eu acţionez de vreun secol, iar Sfinţia Sa doar de vreo patru

ani „Păi, se compară?

— Că tot veni vorba: ce părere aveţi de preşedinţii României?

— Care preşedinţi, vericule? Mă faci să mă râz. Păi ce, România a avut preşedinţi? A, poate primul, Ceauşescu, se încadrează oarecum în tipare, deşi ăla a fost mai mult rege, dar ceilalţi, în mod normal, nu trebuiau să treacă de stadiul de preşedinte de C.A.P., sau, cel mult, secretari cu propaganda la sectorul mulgătoare.

— Sunteţi cam pornit?

— D-aia ba mă tutuieşti, ba mă umpli de respect?! Tu eşti de vină c-ai adus vorba despre politică. Şi asta mă întărâtă rău, mai ceva decât o fată fără fular.

— Mai risc o întrebare: tu ai fi bun de preşedinte?

— Eu nu, dar Vlad Ţepeş da.

— Păi cum vine asta?

— Bă, reţine: unu – eu nu-s fantoma lui Vlad Ţepeş, asta-i literatură ieftină, dublată de o cinematografie proastă. Şi doi – e sătulă ţara de vampiri.

— Adică de vampaiări…

— Nu de vampaiări ca mine, ci de vampiri care sug sângele poporului.

— De unde-ai mai scos şi definiţia asta?

— Măi, tu ai auzit de unul Caragiale? Vampirul care i-a luat grupa sanguină gagicii lui Eminescu?

— Nu, că nu-s plimbat ca tine.

— Dar de citit l-aţi citit?

— Nici atât.

— Vai de capul tău de prăpădit. De ce nu-l citiţi, bă, că aţi avea multe de învăţat?

— Păi noi îl trăim.

— A, m-ai făcut la faza asta. Mai ai ceva de întrebat?

— Când vei suge şi tu sângele poporului, enciclopedicule?

— Încă n-ai înţeles asta?! Când voi ajunge la putere. Bineînţeles că numai prin alegeri libere de orice moralitate. Că numai aşa mă pot transforma din vampaiăr în vampir. Avem şi noi regulile noastre, ce s-o mai lungesc, suntem oameni de onoare. La fel ca ăştia de vă conduc pe ultimul drum al Tranziţiei de niciunde către nicăieri.

PROMOUŞĂN

Nu v-aţi mai despărţi de Ţepeş, aşa-i? Nu fiţi trişti că, în capitolul

următor, intră de-amboulea în scenă Iancu de Hunedoara. Tot o belea. De-abia acum se scrie istoria adevărată a acestui conducător de popoare.

4 septembrie 2000

Publicat de Adi Sfinteş la 10: 02: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/trei-povestiri-cu-tepes-xxxi.html **duminică, 26 iulie 2015**

TREI POVESTIRI CU ŢEPEŞ (XXXI)

I. NEGUSTORUL CINSTIT… DE-O COTOARBĂ

Un negustor şmecherit din cale-afară hălăduia prin Valahia cu scopul precis să mai dea vreun şmen, să mai investească strategic în vreo întreprindere nerentabilă pentru băştinaşi, dar super-valabilă pentru buzunarul lui, sau să susţină vreun partid politic absolut dezinteresat. Cam aşa, cam ca Adrian Prostea. Obosit de atâta alergătură cu trăsura „Mercedes", opri bidivii în plină stradă, iar el intră la o damă bine, basarabeancă, blondă, lungă şi suavă ca a calului potcoavă, care venise în schimb de sexperienţă la Bucale.

Că nu mai ştiu dacă v-am zis, dar Vlad avea două cetăţi de scaun, la Târgovişte şi, mai nou, la Bucureşti, c-aşa-i plăcea lui să stea cu fundul în două luntri. Gândea că, astfel, duşmanii lui tradiţionali, adică toată lumea, nu ştiau de unde să-l pescuiască şi, mai mult ca sigur, să-l căsăpească.

Negustorul o arse la maxim cu pisicuţa blondă şi spre ziuă merse la căruţa din dotare unde, după ce o pipăi febril, mieună a pagubă. Inima-i sări cât colo, se făcu vineţiu la faţă şi căzu lat în balega din mijlocul drumului. Paralele dispăruseră. Nu leii româneşti, că p-ăia nu-i lua nici dracul, ci valuta. Şi în Valahia eşti mort fără valută, că nicio damă mai acătării nu mai stă de vorbă cu tine, devine mută şi n-o mai îmbârligi, oricâte poezii de Eminescu i-ai spune.

Deznădăjduit, merse drept la Vodă, care se spăla pe mâini cu sodă întrucât tocmai scosese mâna din cada cu acid sulfuric în care îndesase vreo şapte boieri trădători, doi leneşi fără leac (foşti miniştri), patru hoţi obişnuiţi şi un negustor sas care nu plătise TVA-ul pe anul următor.

— Care-i şmenul? îl luă din scurt Vodă pe musafirul nepoftit căruia îi tremurau grisinele de emoţie.

— Sunt distrus, Măria Ta. Hoţii mi-au furat 160 de verzişori, toată agoniseala. Eu îi lăsasem în trăsură că auzisem că în Valahia nu se fură…

— Bine, bişniţarule. Până mâine dimineaţă o să-ţi găsim banii. Pe hoţ n-ai să-l mai vezi că tocmai l-am îmbăiat în H_2S04 (16, dacă ştii ce-i ăla. Acu cară-te de aici şi reţine sfatul meu dezinteresat: când mergi la curve, că aşa le zicem noi la creaturile astea minunate, ai grijă de avutul personal, că dacă-i mic s-ar putea să devină şi mai mic, iar dacă-i prea mare, cazul de faţă, s-ar putea să placă atât de mult încât există riscul să nu mai ai nimic la plecare, să rămâi, pardon de expresie, cu mandravela goală.

A doua zi de dimineaţă, negustorul găsi în căruţa germană full-opşăn, 161 de verzişori, cu unul mai mult decât avusese.

— Măi, asta-i umilinţă. Miaunica mi-a pus un dolărel în plus! Ce vrea să însemne asta? Că am fost mârlan? Că am încălcat pactul de stabilitate? Că nu-s bineveniţi cei din spaţiul Schengen? O spun lui Vodă. S-o tragă el în ţeapă, să se sature…

Dar Vlad nu-l ascultă cu atenţie, îl crezu om cinstit că-i spusese de plusul în gestiune şi-l expedie scurt:

— Dacă nu-mi spuneai suma corectă, acu erai halit cu fulgi cu tot. Gata, cară-te de aici că ştii bine că voi, saşii, mi-aţi făcut numai belele! Hai, vira, c-altminteri îţi dovedesc de ce-mi zic imperialiştii Dracula… Auzi la ei, să facă filme de groază cu mine de nu mai dorm copiii noaptea, iar mamele (aveţi grijă unde puneţi accentul!) lor se cutremură de plăcere numai la gândul c-aş putea năvăli în patul matrimonial să le sug sângele din carotidă şi din alte părţi la fel de expuse şi să le mai trag şi în ţeapă. Ce lume bolnavă! Păi, americanii ăştia au habar că eu stau în par cu vecinii şi că, pe deasupra, am declanşat şi lupta anticorupţie. De filme-mi arde mie, tu-i cucu mă-sii?

II. AURUL E OCHIUL LUI… DRACULA

Într-o dimineaţă, Vodă mergea a lehamite prin loboda ce creştea nestingherită prin toată Valahia, că locuitorii nici n-o băgau în seamă. Se vede treaba că Tranziţia de niciunde către nicăieri era tare departe că valahii se hrăneau, între repetatele jointuri pe bază de vin de buturugă şi rachiu din orice, numai cu fripturi în sânge. Că, ziceau ei:

---

[16] H_2SO_4, adică acid sulfuric.

— Nu ştii când vine Vodă să te tragă în ţeapă, aşa că măcar să ne găsească graşi, sătui, obligatoriu satisfăcuţi din punct de vedere gastronomic. C-altfel se supără şi nu ştii cum reacţionează, pezevenghiul. Că înainte de a te ridica în bătaia soarelui are şi alte talente ascunse în preludiu şi toate-s pe bază de consum excesiv de carbohidraţi şi de sare pe răni.

Când ajunse la un izvor cu apă rece unde-şi stingea el de regulă cumplita arşiţă ce-l cuprindea după numeroasele bătălii cu budanele de şoricioaică, ce-i văzură ochii? O mulţime de electorat stătea cu nordul spre cer şi leorbăia apă direct de la sursă. Amărâţii n-aveau cu ce bea apă, că după ce nu se punea problema, situaţia era alta decât în zilele noastre.

Ţepeş se gândi să le dea un pic de avans, să râdă de proşti, dar avea greţuri mari şi o lăsă pe altă dată. Se aşeză la rând, pe marginea râului, scoase o cupă de aur şi sorbi liniştit cinci-şase litri de apă. Lăsă cupa alături pe un brusture şi-i capacită pe amărăşteni:

— Fraierilor, cu chestia asta o să bea apă tot poporul care trece pe aici. Să nu vă mai văd cu nordu-n sus că mi-aduceţi aminte de fratele meu cel frumos, după părerea greşită a sultanului, şi m-apucă pandaliile. Chiaro?

— Îhî, sună plăcutul răspuns al valahilor.

Cupa din aur masiv deveni un punct de atracţie pentru turişti, dar niciunul n-a avut tupeul s-o şmanglească.

După un timp, într-o dimineaţă cenuşie ca un politician travestit, un demnitar cu vederi foarte largi observă că vasul de aur lipseşte de la locul său. Mai să plesnească de bucurie, grăi către oglinda apei:

— Cârpeală! Nu mai e Ţepeş domn în Valahia. Probabil a ajuns pe tron Radu cel Frumos. Trai, nineacă…

Şi distinsul om politic îşi pipăi rana imaginară de la gât şi se aplecă să bea apă din râu, doar – doar o trece pe acolo domnitorul-jucător…

III. LETAHIŞTI ŞI VEVEVIŞTI

Turcii se zgâiau la Giurgiu. Ţepeş îi anunţă pe ostaşi:

— Băi, îngeraşilor, mergem la război. Nu e simplu deloc, că turcii sunt mulţi ca frunza de marijuana. Dar, cu vitejie, îi facem. Aşa că reţineţi esenţialul. Cine se gândeşte la moarte, acela să nu meargă cu mine, să rămână aici.

N-a cârâit unul, c-avea şanse apreciabile să decedeze instantaneu, fără prea multe fasoane, că asta voia să spună Vlad cu rămasul pe loc.

După ce a omorât la turci de s-a plictisit, Vodă s-a retras, din motive numerice, către Transilvania, unde s-a apucat să facă inventarul oştirii. La numărătoare nu lipseau mulţi, doar vreo câteva mii care se dăduseră de partea lui Radu cel Frumos, adus la ştangă de Mahomed al II-lea.

Pe cei răniţi în amorul propriu în proporţie de 110 la sută (că unii depăşiseră planul la răni, aveau şi câte trei patru), i-a împărţit în două categorii, după locul de unde le curgea sânge. Pe aceia cu însemne culturale în părţile dorsale, de la ceafă până la noadă, i-a bifat la categoria LTH, adică laşi, trădători, homosexuali, iar pe cei cu lovituri primite în zonele luminoase, de la felinare şi până la coadă (c-am uitat să vă spun, dar valahii aveau coadă-n faţă pe vremea aceea), i-a fixat în grupa sanguină, foarte rară, VVV, adică viteji, vindicativi, valahi.

Aşa că pe cei cu LTH negativ i-a tras în ţeapă numai după ce le-a presărat sare pe răni, ca să fie distracţia condimentată suficient, iar pe veveşti i-a avansat dându-le, în semn de recunoştinţă şi neasemuit respect, numeroase moşii iluzorii, întrucât tocmai îşi pierduse tronul şi-i convenea de minune să fie darnic cu toţi aceia care-l slujiseră din multă teamă şi cu foarte puţină credinţă…

Ăsta era Ţepeş şi vorba unei dame de largă respiraţie naţională, „pe Măria Sa nu te puteai supăra că el una-două îţi făcea bucuria, ştiţi obiceiul lui, nu mai insist. Ce vremuri de neuitat! Nu se mai întoarce ele să ne fie bine şi nouă, cotoarbelor, care mai practicăm câte o meserie tradiţională. Că ne ajunge cât am tras cu turcii după revoluţie şi reformă…

PROMOUŞĂN

Nu ştiţi ce-s ăia vampaiări? Vai de capul vostru! În condiţiile astea trebuie să urmăriţi neapărat episodul viitor, intitulat „Interviu cu un vampaiăr”, fiindcă trebuie să vă cultivaţi neîntârziat. Altminteri nu mai pupaţi voi nici intrarea în Europa, nici lumina de la coada calului. Să nu ziceţi că nu v-am spus.

28 august 2000

Publicat de Adi Sfinteş la 1: 13: 00 p.m.

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/cum-se-dadeau-tepe-in-vremea-lui-vlad.html **sâmbătă, 25 iulie 2015**

CUM SE DĂDEAU ŢEPE ÎN VREMEA LUI VLAD VODĂ (XXX)

După ce a atestat Bucureştii (1459) şi i-a liniştit pe cei ce doreau să-i ocupe scaunul domnesc, Vodă se amuza în pridvorul reşedinţei sale primind diverşi soli ai otomanilor de care făcea mişto cât cuprinde, că valahul era şmecher după tată şi şugubeţ după mamă. Interesant e că simţul umorului era apreciat şi de oaspeţii care se hlizeau la el ca proştii, făcându-şi cruce în cerul gurii cu limba (nu ştiu dacă şi turcii, dar unele surse insinuează că şi ei), ca atunci când asişti la un show cu Ucigă-l Toaca. Că ultimul musafir, Catavolinos, era grec, deci viclean nevoie-mare, motiv pentru care îl alesese sultanul ca trimis al său…

— Şi zici, mă, grecule, că n-am plătit tributul de trei ani? Aşa ai zis? De ce te bagi, bă, unde nu te pricepi? Şi, mai ales, neinformat! Nu l-am plătit bă, murătură, deloc şi nici n-am de gând să-l plătesc vreodată. Tu ai face bine să-ţi bagi minţile în capul ăla sec, până nu-ţi introduc eu ceva în altă parte. Uită-te bine la mine, deschide felinarele: dacă o singură dată te mai văd pe aici şi mai ai curajul să aduci vorba despre tribut şi despre copiii valahi pe care vreţi voi să-i faceţi ieniceri, ai îmbulinat-o, dacă înţelegi ce vreau să-ţi transmit prin neologismele astea. Şi, reţine, că m-am supărat: când te mai întâlnesc prin Valahia o să te fac să înţelegi de ce-mi zice lumea Ţepeş.

It's clear? vorba lui Tom Cruise, interpretul meu de limba engleză.

Acum nu ştim ce a fost în capul grecului, dar cert este că el a perseverat, crezând că-l păcăleşte pe valah. Vlad, apreciindu-i stăruinţa, i-a spus că da, e de acord să se întâlnească cu Hamza-beg la Giurgiu, să regleze o chestiune de hotar, că până la urmă nici lui nu-i plăcea pe unde impuseseră turcii linia de graniţă.

Şmecheri foc, otomanii voiau să-l prindă pe Ţepeş şi au venit cu un corp de oaste. Corpul ăsta n-a avut suficient cap de vreme ce a fost luat prizonier de ostaşii valahului, care a dovedit, încă o dată, că era mult mai ciumete decât pârliţii ăştia ce se credeau deştepţii pământului şi se jucau de-a hoţii şi vardiştii cu cine nu trebuie.

Duşi la Târgovişte, prizonierii au fost trataţi cu tot respectul de care era Vlad în stare. Le-a ridicat nişte ţepe frumoase, naturale, sută la sută noduroase, în care i-a invitat pe oaspeţii nedoriţi să se aşeze

comod. Pe Hamza-beg şi pe Catavolinos i-a ridicat în ţepe mai înalte, să ştie şi mai marii din ceruri ce mari şmecheri au fost ei pe pământ. Că şi pe lumea ailaltă rangu-i rang, respectat cu religiozitate, n-ai ce dracu' să faci.

Dar valahul nu s-a mulţumit cu atâta lucru că, asemeni lui Anghel Iordănescu, era greu de satisfăcut. A cucerit Giurgiul şi a trecut în dreapta Dunării unde, de la Rahova şi până la guri, a pustiit totul. Meticulos până la manie, a notat toate isprăvile, adică 23.809 capete retezate şi 884 de case arse cu proprietarii înăuntru, adică un fel de all inclusive medieval. În total, 24.693 de duşmani au fost executaţi. Ca să se dea mare, Vlad i-a trimis o scrisoare (11 ianuarie 1462) lui Mateiaş, regele Ungariei, în care descria amănunţit activitatea sa în câmpul muncii cu turcii. Mateiaş se bucura şi nu prea că valahul îi cam lua caimacul şi-l întrecea în glorie deşartă. Drept pentru care se hotărăşte să-l aştepte la cotitură pe Ţepeş.

În vremea ăstor evenimente, turcii se îngroziseră atât de tare încât se călcau pe coadă care să treacă mai întâi în Anatolia. Drept urmare, Mehmed al II-lea convoacă o expediţie de punere la punct a cutezătorului la care a folosit 25 de trireme şi 150 de corăbii pentru a asedia Chilia, başca 250.000 de soldaţi pentru acţiunea terestră, după cum exagerează cronicarul grec Halcocondil.

Ţepeş şi-a împărţit cei 30.000 de românaşi în două, a pustiit totul în calea agresorului căruia i-a tras-o-n gură în numeroase lupte de hărţuială, pe unde a putut, încă de la trecerea Dunării pe la Giurgiu. În noaptea de 16 spre 17 iunie 1462, la Târgovişte, Vlad, împreună cu 7.000 de ostaşi deghizaţi, au pătruns în tabăra duşmană cu gândul creştinesc de a-l ucide pe Mehmed El Fatih (Cuceritorul). Norocul sultanului a fost că Ţepeş nu l-a găsit în corpul personal, fiindcă marele pantalonagiu îl vizita nocturn pe Radu cel Frumos. În spaima generală, turcii s-au ucis cu vitejie între ei, un ienicer de origine sârbă, Constantin Mihailovici, apreciind sârbeşte, adică exagerat, că 100.000 de otomani a întregit armata de drăcuşori a lui Michiduţă.

Ajuns la Târgovişte, sultanul, care încă nu dăduse lupta decisivă cu Vlad, hotărăşte, silit de împrejurări (lipsa halelei, izbucnirea ciumei), să-l înscăuneze pe amantul fatal, Radu cel Frumos, şi să se întoarcă la Istanbul. Boierii care încă mai erau în viaţă, însă morţi de frică din pricină de Vlad Ţepeş, trec automat de partea noului domn care prefera să fie el tras în ţeapă, nu invers. Vlad se retrage peste

munţi şi aşteaptă ajutorul lui Matei Corvin care, aşa cum ştiţi, nu prea-l avea la inimă şi aştepta momentul prielnic să se lepede de el, deşi ceilalţi granzi europeni nu prea erau de acord.

Ba chiar îi dăduseră nişte parale ca să-l ajute împotriva turcilor.

Aşa se face că Mateiaş se urneşte până la urmă cu oştirea ca să-l ajute pe valah. Pe drum însă primi trei scrisori măsluite de saşi din care reieşea că Vlad e dispus să se închine turcilor şi să-i ajute să cucerească Transilvania. Prin acest fals, saşii îi plăteau lui Ţepeş pentru evenimentele din 1459 – 1460. Mateiaş a fost convins uşor fiindcă, de fapt, asta aştepta: să scape de Ţepeş şi să se justifice în faţa acelora ce-i încredinţaseră banii pe care acesta îi risipise aiurea-n tramvai.

Imediat s-a întors la Buda la paranghelile interminabile unde se simţea ca peştele în apa de ploaie. Că-i plăceau petrecerile, ceva de speriat! Pe Vlad l-a băgat la ţuhaus, la Vişegrad, timp de patru ani, după care i-a stabilit domiciliul forţat la Pesta (1466), dăruindu-i o casă respectabilă, plină de şoareci ce se jucau cu domnitorul în exil de-a Tom şi Jerry pe lespezile de piatră. Prezenţa şoarecilor l-a ajutat pe Vlad să nu-şi piardă unele însuşiri native pe care spera că şi le va valorifica când se va afla din nou pe tronul Valahiei. Aşa că toată ziua se uita la filme de groază şi trăgea şoricei în ţeapă. După 1466, participă la campaniile împotriva turcilor, ba, mai mult, în ianuarie 1475, îl ajută pe vărul său bun, Ştefan cel Mare, să-i căsăpească pe turci la Vaslui.

În toamna lui 1476, împreună cu Ştefan Báthory, voievodul transilvan, şi cu ajutorul lui Fane Barosanu, îl alungă pe Laiotă Basarab şi se instalează la Bucureşti (11 noiembrie) ca domn al Valahiei. De bucurie, Ţepeş a uitat că boierii nu-l iubesc, iar turcii nici atât. Aşa că, surprins fără oaste, vestitul Vlad Ţepeş este ucis. Garda lăsată de Fane Barosanu a fost nimicită. Din 200 de moldavi au scăpat doar 10 şi ăia ca vai de mama lor. Corpul voievodului a fost transferat la Galatasaray Istanbul ca să vadă mulţimile chipul încremenit al Bau-Baului de-i îngrozise atâta amar de vreme, să-şi scuipe în sân şi să le treacă de urât.

Pe unde o fi îngropat Vlad, Draculea ştie, că la Snagov, printre vilele răsfirate pe malul lacului, nu prea i-au fost găsite oscioarele, deşi tradiţia acolo îl localizează. Biserici n-a prea construit, că n-avea timp să se ducă la ele, dar – ce-i drept e drept – nici n-a dărâmat. A ridicat

una la Târguşor că pesemne că-l mustra conştiinţa, că-l decapitase acolo pe Vladislav al II-lea, şi alta la Comana, unde avea el o gagică, poetă inocentă care-i sugea sângele din când în când şi pe care voia s-o facă să creadă că el e dus la biserică.

Copiii lui Vlad au fost cam naşparlii, numai unul, Mihnea cel Rău (1508 – 1510) reuşind să domnească, iar un altul, Vlad, a fost aspirant la domnie până a decedat (1485). Mihnea era fiu bun, vorba vine, zămislit cu o catolică, rudă de-a lui Matei Corvin, iar Vlad era rodul păcatului minunat dintre Ţepeş şi-o transilvăneancă. Că, poate din grabă nu v-am spus, dar Vlad, chiar dacă a tras în ţeapă în Valahia, viaţa sexuală şi-a desăvârşit-o în Transilvania. Poate de aici şi ideea lui Bram Stoker de a-l transforma în vampir. Culmea e că proştii, de care e plină lumea, l-au crezut şi astfel irlandezul le-a tras tuturor o ţeapă mai reuşită decât cea în care se zbătea de plăcere Radu cel Frumos, fratele lui Dracula.

PROMOUŞĂN

Naşparliilor, data viitoare o să vă povestim câteva fapte rupte din realitatea cotidiană a vremurilor lui Vlad Ţepeş. Aşa-i că vi se furnică carnea de plăcere şi nerăbdare? Atunci fiţi pe fază, ochii cât sarmalele…

14 august 2000

Publicat de Adi Sfinteş la 6: 13: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/domnia-lui-tepes-voda-cel-fara-o-dioda.html **sâmbătă, 25 iulie 2015**

DOMNIA LUI ŢEPEŞ VODĂ CEL FĂRĂ O DIODĂ (XXIX)

Dacă la faţa şi la fizicul ei a avut şi Valahia un conducător cu adevărat celebru, apăi să fiţi convinşi că acesta a fost Vlad Ţepeş (1448, 1456 – 1462, 1476), nepot bun atât al lui Mircea cel Bătrân cât şi al lui Alexandru cel Bun. Ceea ce, trebuie să recunoaşteţi, nu era puţin lucru în Valahia, unde pila constituia principalul criteriu de afirmare în orice domeniu de activitate. Dar, spre deosebire de nepoţii lui Nelu Diaconescu, pe Vlad nu-l interesa puterea de dragul averii, ci de dragul ţărişoarei în care i se spunea cu atâta gingăşie Draculea, adică „fiul Dracului”. Acu să nu credeţi că omu’ era chiar fiul lui Michiduţă, deşi regizorii americani şi-ar fi dorit asta, ci, după cum bine ştiţi, al lui Vlad Dracul care domnise, în total, vreo 13 ani şi sfârşise

fără cap, că-l scosese din sărite pe Ioan Corvin cu gingăşiile sale proturceşti.

Vlad a stat ostatic la turci până în 1448 împreună cu fratele său, Radu, căruia sultanul Mehmed al II-lea i-a zis, după mai multe sex-party-uri, şi „cel Frumos. Ţepeş n-a dus-o prea grozav că nu prea făcea, vorba lui Băsescu, „sex cu fundul", şi privea uimit la metamorfozele fratelui său pe care-l vedea din ce în ce mai mulţumit cu – să mă ierte tovarăşul Ion Ilici Iliescusula-n coaste. În captivitate i-a venit lui Vlad ideea să fericească Valahia, când va ajunge la putere, că-i vedea pe boieri cam posomorâţi şi destul de traşi la faţă.

— Bă, dacă ajung la putere, o să-i trag în ţeapă ca să mai schimbe şi ei atmosfera că văd că lui frate-miu îi convine de minune. Şi dacă în felul ăsta pot să-i mulţumesc şi pe amatorii de senzaţii tari, de ce să n-o fac?

În 1448, prin octombrie, când începuse să se asprească vinul, Vlad dă buzna pe tronul Valahiei, dar este alungat rapid de Vladislav al II-lea care fusese plecat cu Iancu în Kossovo, în misiune imposibilă, partea a treia. Între 1448 şi 1456, Vlad o arde aiurea prin Moldova şi prin Transilvania unde aştepta momentul prielnic unei lovituri de stat pe tron.

După 1452, când relaţiile dintre Iancu şi Vladislav al II-lea se nasolesc, lui Vlad îi vine apă la moară şi salivează de plăcere la gândul că, în curând, va putea să tragă în ţeapă diverşi băgători de seamă valahi şi nu numai.

În 1456, Iancu îi încredinţează un corp de oaste cu care Vlad îl învinge pe Vladislav al II-lea la Târgşor, îl prinde şi-l decapitează. Asta a fost dorinţa lui Iancu că, dacă era după Vlad, acesta se milostivea şi-l trăgea în ţeapă.

Ajuns la putere, Ţepeş se apucă de reformă. Întăreşte armata, căreia îi adaugă pe lângă „oastea cea mare" şi „oastea cea mică", face avansări la excepţional, trecându-i în rândul călăreţilor pe ăi de mergeau pe jos şi direct pe lumea ailaltă pe cei care aveau relaţii nepermise cu duşmanii săi. Şi-a înfiinţat şi o gardă de mercenari pe care-i plătea boiereşte, adică din banii dregătorilor de-i trăgea în ţeapă după ce aceştia încercaseră să-l tragă în piept. În scurtă vreme a organizat ţara aşa de bine că nu se mai auzeau decât muştele verzui bâzâind cu drăgălăşenie, 24 de ore din 24, cadavrele agăţate ecologic la doi metri deasupra solului.

Un lucru demn de semnalat este că Ţepeş, ascultând sfaturile lui Eminescu, pe care-l moştenise de la bunicul său, de Mircea vorbim, a dat foc la puşcării şi la casele de nebuni, lăsând ţara orfană de principalele atracţii turistice pentru miliardarii de carton. Norocul economiei naţionale a fost că exista Vlad însuşi, care se semna Draculya şi pe care contemporanii chiar aşa îl strigau când acesta nu-i auzea.

Cu negustorii a avut nişte relaţii speciale că, prin politica sa bazată pe cinste, corectitudine şi pedeapsă capitală aproape reuşise să le desfiinţeze tagma. Era o ordine în Valahia de ziceai că fusese ocupată de nemţi.

Cu braşovenii şi saşii din Sibiu a fost prieten la început, dar aceştia, constatând că nu mai au voie să-i înşele pe ţăranii valahi (căci Vodă, în scopul protejării negustorilor autohtoni, interzisese achiziţionarea de produse direct de la producător de către străini) o dau cotită şi-i sprijină pe Vlad Călugărul şi pe Dan ca şi pretendenţi legitimi la tronul Valahiei. Vlad protestează energic, face şi o incursiune de pedepsire, după care raporturile se normalizează. Pentru scurtă vreme deoarece pe saşi îi mânca undeva şi-l sprijină pe un al treilea pretendent, „Basarab voievod", ceea ce atrage reacţia rapidă a valahului care, cu mult calm, trage în ţeapă 41 de negustori saşi aflaţi în ţara sa, iar pe alţii 300 îi iartă de cumplita pedeapsă arzându-i de vii. După care atacă Sibiul, distruge multe sate, se repede şi până la Braşov unde incendiază suburbiile şi biserica Sfântului Bartolomeu.

Profitând de înclinaţiile piromanice ale lui Ţepeş, Dan pretendentul intră în Valahia (martie 1460), dar are soarta lui Berilă. Prins de Vlad, Dănuţ este obligat să-şi facă singur groapa, după care este nevoit să asiste la slujba de înmormântare organizată în cinstea trecerii sale într-o lume mai bună. Când popa a isprăvit maneaua şi-a intrat în rol călăul care l-a lăsat pe Dan – pretendentul la domniefără cap sub şepcălie.

„Ăsta da exemplu!" şi-au zis ceilalţi amatori care, constatând ireversibilitatea faptelor lui Vlad, au lăsat-o mai moale cu pretenţiile de mărire.

Dar Vlad nu se opreşte aici, c-avea memoria bună şi n-a uitat cine i-a ajutat pe duşmanii săi. Aşa că trimite în Amlaş şi în Făgăraş o oaste de mercenari să serbeze cu localnicii „Sântămăria" (august

1460). Luaţi de valul distracţiei, oamenii lui Vlad au ras de pe faţa pământului vreo două sate. Sătenii, bucuroşi de nu mai ştiau încotro să fugă, au fost traşi în ţeapă în frunte cu popa al lor, fiindcă Necuratu ăsta îi îndemnase să meargă pe mâna diverşilor cacealmişti ce voiau să-i ia scaunul lui Vlad.

Pe braşoveni i-a iertat de data asta anunţându-i să stea în banca lor, fiindcă el are treabă numai „cu posesiunile noastre, Amlaşul şi Făgăraşul" pe care, vezi bine, Vodă le considera ale lui, moştenire de la bunici, chit că în 1452 Iancu îl deposedase pe Vladislav al II-lea de ele.

Dar saşii s-au răzbunat rău de tot pe Vlad scriind nişte povestiri în care-l blamau cu neruşinare punându-i în cârcă vrute şi nevrute, lucruri îngrozitoare, pe care Ţepeş nu le-a făcut, nu pentru că n-ar fi fost în stare, ci pentru că nu-i trecuseră prin minte la vremea respectivă. Cum vrăjelile germane au fost traduse şi în slavonă, celebritatea valahului a devenit alarmantă, depăşindu-i pe ici pe colo, prin punctele esenţiale, personalitatea.

— Că – zicea voievodulgustul pentru literatură s-a degradat îngrozitor de vreme ce a ajuns lumea să citească poveşti în detrimentul numeroaselor tragedii pe care le-am pus în scenă pe unde am trecut. C-am creat câte ceva la viaţa mea altfel nu eram nambăr oan dintre domnitorii români de care au auzit străinii. A, că am folosit numai cerneală roşie în scrierea operelor mele, mă priveşte. Aşa au fost vremurile, că turcii nu înţelegeau altfel ce-am vrut să spun, că ei, săracii, scriau de la dreapta la stânga. Din cauza asta, ori de câte ori au venit să dea examenul de capacitate cu mine, m-am enervat şi i-am picat pe capete".

PROMOUŞĂN

Despre relaţiile nepermise cu turcii o să aflaţi totul data viitoare fiindcă acum Vodă este ocupat: oftează şi se deghizează. Că văzuse el asta la fratele său, Radu cel Frumos, pe când erau ostatici şi-l alerga sultanul prin iatac cu şalvarii-n vine şi goana respectivă i se păruse interesantă ca idee.

În vremea asta, ostaşii ascut ţepele din lemn de salcâm că le-a spus Vodă că turcii sunt morţi după ele. Aşa că fiţi pe fază că cine pierde lecţia următoare a trăit degeaba pe lumea asta.

7 august 2000

Publicat de Adi Sfinteş la 11: 31: 00 a.m.

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/o-tragedie-moldoveneasca-xxviii.html **vineri, 24 iulie 2015**

O TRAGEDIE MOLDOVENEASCĂ (XXVIII)

În cei 25 de ani care au trecut de la moartea lui Alexandru şi până la cocoţarea pe tron a lui Fane Barosanu, de-i zic cei cu probleme de vedere Ştefan cel Mare, Moldova a decăzut în ultimul hal. Era cam ca acum. Această proastă stare a fost determinată de luptele pentru putere dintre toţi rataţii care n-aveau nicio calitate, însă se băteau cu cărămida în piept că erau fii de domni. Nu conta cu cine fuseseră plămădiţi, baza constituind-o osul de domn care trecuse şi-n urmaşi prin mamele lor. Posibilitatea ca toţi bastarzii să-şi revendice „scaunul părintesc" era destul de mare întrucât în ţările române nu exista un sistem precis şi riguros de succesiune la tron. Lucrul ăsta, mărunt în aparenţă, avea să ne dea serioase bătăi de cap în decursul veacurilor. Şi nici în zilele noastre chestiunea nu-i rezolvată, din cauza asta blândul Mil şi-a făcut harakiri, iar nea Nelu a fugit cu elicopterul la Moscova. Cât despre regele Mihai, el era dus departe, cu sorcova, de mai multă vreme.

Românii n-au plâns nici atunci pentru conducătorii lor iubiţi de alţii şi n-o fac nici acum fiindcă lor le plac atât de mult telenovelele încât n-ar comuta de pe canalul Dunăre-Marea-Neagră decât pentru vreun film de bătaie soră cu moartea, cam cum se vedeau prin Moldova anilor 1432 – 1457.

După Alexandru a urmat pe craca domniei Iliaş, care, de altfel, fusese asociat la domnie cu tatăl său. Fire slăbuţă, lipsit de demnitate şi curaj, a intrat în conflict cu fratele vitreg, Ştefan, om dârz, cu defectul că era fiul ţiitoarei Stanca, prea-frumoasa cu care Alex o ardea neîncetat, înşelându-şi cu multă măiestrie trupească şi cu desăvârşită convingere sufletească toate cele trei neveste. Gelos pe Ştefan care, de altfel, îi purta sâmbetele, Iliaş reacţionează mârlăneşte, dacă nu de-a dreptul românește: o prinde pe Stanca şi o face împărăteasa brostacilor dintr-o fântână părăsită unde a aruncat-o după ce mai întâi o sugrumase. Ştefan o rade spre Valahia de unde se întoarce cu oaste şi-l alungă pe fratele său care se refugiază în Polonia, de unde revine aţi ghicit, pezevenghilor! – cu ajutoare străine, haine second-hand, conserve expirate şi numeroşi soldaţi de paie. După trei lupte în care mulţi moldoveni au decedat inutil, fraţii se împacă, împart Moldova ca pe o bucată de ciocolată şi domnesc separat până în 1442 când se

încaieră din nou, iar nordistul Iliaş este alungat. Când se întoarce cu polonezii după el, este prins de sudistul Ştefan care, de bucuria revederii cu fratele său, îi scoate ochii răzbunând în modul ăsta atât de omenesc, de nobil, de gingaş până la urmă, moartea mamei sale.

Dar şirul crimelor şi al soluţiilor neomeneşti nu se încheie aici că Iţică îşi băgase coada adânc în sfincterele moldovenilor care deveniseră mari amatori de cimilituri diavoleşti.

După câteva lupte de rutină cu un alt frate, Petru, cu care ajunge până la urmă să împartă puterea, împotriva lui Ştefan al II-lea vine, cu ajutor polon, Roman al II-lea, fiul lui Iliaş, care-l prinde şi la 13 iulie 1447 îi pune câteva întrebări esenţiale despre sensul vieţii însă numai după ce îl scurtează de cap, că i se părea inutil şi dizgraţios de vreme ce pe acolo lătrase gândul care-i determinase decizia de orbire a tatălui său.

În continuare, Moldova va avea parte tot de doi domni, de Petru al II-lea şi Roman al II-lea care, neuitând pilda înaintaşilor, se vor bate ca chiorii ajutaţi de toţi nespălaţii din jur. Deşi a fost un domnitor de rahat, Petru era şmecher mare. Văzând că nimeni din zonă nu cârâie în faţa lui Ioan Corvin (sau Iancu de Hunedoara, pentru neiniţiaţi), se înrudeşte cu acesta, făcându-i un pustiu de bine şi luându-i de nevastă pe balcâza de soră-sa pe care n-o peţea nimeni în tot Ardealul, fiindcă trecuse binişor de 50 de ani şi semăna izbitor cu Doina Cornea, frumoasa dizidentă aflată-n moarte aparentă.

Roman, care-l decapitase cu atâta măiestrie pe unchiul său, care, la rândul său, îi scosese ochii fratelui, care frate îi aruncase mama în fântână, n-are o soartă mai bună fiind otrăvit cu măiestrie de boieri. Iar Petru este alungat de un alt fiu al lui Iliaş, pe nume Alexăndrel, care domneşte un an şi el. Profitând de luptele interne interminabile, generalul ungur Csupor, care comanda armata trimisă de Iancu lui Petru, preia puterea pe o perioadă de două luni sub denumirea popular-mistocărească de Ciubăr.

Vodă-Alexăndrel a fost alungat de un alt fiu nelegitim al lui Alex, Bogdan al II-lea (1449 – 1451), tatăl lui Fane Barosanu, care va fi la rândul său prins şi decapitat de un alt frate, Petru Aron, la o nuntă la Răuseni. Ştefan, care mai avea până va ajunge „cel Mare”, se ţine de poala mă-sii apucând calea pribegiei.

Până în 1455, între Petru Aron şi Alexăndrel (sprijinit de boieri şi de Ioan Corvin pe-a cărui nepoată o luase de nevastă) au loc mai

multe schimbări de ştafetă, Moldova continuând să fie teatrul sângeros al luptelor pentru putere vremelnică. Dar, la 26 august 1455, în Cetatea Albă, Alexăndrel, deşi era tânăr şi părea destul de sănătos la trup, moare în mod misterios, iar Petru Aron va prelua toată puterea până în 1457 când fiul celui ucis de el la Răuseni, adică Ştefan cel Mare, îl va alunga, îl va urmări peste tot, îl va prinde şi, firesc la moldoveni, îl va ucide cu mult calm şi deosebită satisfacţie.

Petru Aron fusese din aceeaşi făină cu Alexăndrel. Se umilea la toată lumea fiind un nevolnic care va face Moldova cârpa de şters a tuturor puterilor din jur. Culmea absurdului şi a slugărniciei a atins-o în 1455 când a fost de acord să plătească, pentru prima dată, haraciul anual de două mii de zloţi ungureşti sultanului Mehmed al II-lea, deşi acesta nu venise cu oaste ci trimisese, la vrăjeală, un sol. Cum turcaleţul a găsit pe tronul Moldovei o balegă umană, a turnat un pic de apă şi a rezolvat problema din punctul lui de vedere.

Dar, din fericire, roata zimţată a istoriei se învârte şi după hahalerele care au transformat Moldova într-un imens cimitir de oase domneşti, vine în fruntea ţării Fane Barosanu, cel care, după vorba colegului meu din clasele primare, Grigore Ureche, „era degrabă vărsătoriu de sânge nevinovatu”. Sanchi! Sângele boieresc era vinovatu şi istoria i-a dat dreptate lui Fane pe care-l venerează până şi curvele din Chişinău, care-şi dau întâlnire la statuia lui şi-i admiră mâna dreaptă în care ţine sabia despre care unele povestesc atâtea lucruri interesante de te trec toate apele minerale contrafăcute şi nu se aude nici Desdemona Muscă…

PROMOUŞĂN

În lecţia următoare o să aflaţi detalii despre domnitorul în vremea căruia ar fi vrut să trăiască unele minorităţi sexuale, că ăsta era democrat de nu-l mai încăpea pielea. De Vlad Ţepeş vorbim şi pregătiţi-vă trupeşte şi sufleteşte că ăsta n-are toată ţigla pe casă şi una-două vă trage în ţeapă. Ho, parlamentărilor, ce vă înghesuiţi aşa!…

31 iulie 2000

Publicat de Adi Sfinteş la 7: 24: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/minunata-domnie-lui-alexandru-cel-prost.html joi, 23 iulie 2015

MINUNATA DOMNIE A LUI ALEXANDRU CEL PROST DE BUN

(XXVII)

Fiul lui Roman I era olecuţă moale, chiar bleguţ, dar nu din cauza asta i-au zis moldovenii „cel Bun", ci pentru că le avea tare de tot cu învârtelile politice şi din care pricină reuşise să conducă Moldova vreme de 31 de ani (1400 – 1432, 1 ianuarie), perioadă în care duşmanii au poftit-o intens, dar n-au reuşit s-o înhaţe. În epoca respectivă ţara a înflorit şi a fost linişte suspectă încât poporul se blegise de tot. Toată ziua bea vin, făcea copii şi, uneori, muncea pământul. Vremuri bune, ce să mai vorbim, dacă ne gândim la numeroasele conflicte în care fusese amestecată Moldova în timpul predecesorilor (Roman I, Petru Muşat şi alţi zimbri furioşi) sau, mai ales, ale cumplitelor evenimente ce se vor desfăşura sub urmaşi, până la venirea pe tron a lui Fane Barosanu. Dar, ca să fie linişte în ţară, Alex trebuia să se alieze cu ciumeţii din jur, duşmani tradiţionali, care nu doreau decât să împartă Moldova între ei, că era tare atrăgătoare, afurisita. Cu ungurii nu s-a aliat că nu-i înghiţea din principiu, pe valahi n-avea cum să-i supere că pe el îl pusese pe tron Mircea cel Bătrân, cu care de altfel se înţelegea perfect în româneşte, iar cu polonii trebuia să se alieze că altminteri o încurca rău de tot cu boanghenii lui Sigismund.

Aşa se face, oameni buni, că, deşi ta-su, Roman I, fusese închis de poloni, moldoveanul fu nevoit din motive politice să pupe poala polonului Vladislav Jagiełło, căruia i-au plăcut atât de mult vorbele de supuşenie meşteşugite de Alex, încât îl puse să le repete de mai multe ori, sub forma unui jurământ de credinţă (în 1402, 1404, 1407 şi 1411) pe care aproape că-l învăţase pe deasupra.

Moda vasalităţii era o regulă în Evul Mediu (de-un par exampl, regele englez era vasalul celui francez când nu şi-o trăgeau reciproc în barbă), dar ea a fost păstrată de conducătorii Moldovei până astăzi când se închină până la pământ în faţa ruşilor şi a nevestelor, ca şi cei ai Valahiei surori, care pupă poala oricui, în funcţie de cum bate vântul istoriei şi, mai ales, de cine este chiriaşul grăbit al Palatului Domnesc, anticamera Beciului Domnesc.

Aceste jurăminte ale lui Alexandru, umilitoare dar necesare, au avut drept rezultat recunoaşterea, în anul 1411, de către regele polon, a faptului că încă îi mai este dator Moldovei „o mie de ruble din argint frâncesc" din împrumutul făcut pe vremea lui Petru Muşat şi la ale cărui clauze renunţase într-un moment dificil Ştefan al II-lea, fostul

domnitor, care se iubea cu ungurii ceva de speriat, îi strângea în braţe până le săreau ochii din cap (vă mai amintiţi distracţia de la Ghindăoani, naşparliilor?)

Cu toate că Alexandru şi-a respectat promisiunea de-a-l ajuta pe Vladislav, oricând şi oriunde, polonul a fost bulangiu şi-n 1412, la Lublau, se înţelege cu Sigismund Maghiarul să monitorizeze Moldova şi, dacă Alex calcă pe bec, s-o împartă între ei. Că ăştia au fost flămânzi de când i-au fătat mămicile lor din pustă. Şi vicleni de nu se poate povesti că înţelegerea lor a rămas secretă până în 1429.

Alex îşi vede conştiincios de treabă şi-l ajută pe Vladislav împotriva cavalerilor teutoni, în două rânduri, în 1410, la Grunwald, şi în 1422, la Marienburg, unde cavalerii spătarului Coman s-au umplut de glorie deşartă. Ce s-a întâmplat? Moldovenii, după cum le era firea şi obiceiul, au băut până s-au făcut mangă într-o pădure din faţa cetăţii. Când au epuizat budanele cu vin, au trimis un pâlc de ostaşi, care se mai puteau ţine pe cele aproximativ două picioare, să aducă licoarea favorită. În timp ce aceştia se întorceau, cavalerii teutoni i-au mirosit, că duhneau de la o poştă, şi i-au luat la goană. Cum la moldoveni există un respect colosal pentru proverbul „fuga e ruşinoasă, dar e sănătoasă", bravii ostaşi nu au fost prinşi deşi duşmanii s-au străduit până au leşinat iepele sub dânşii de atâta preludiu. Tupilaţi în spatele copacilor, strămoşii lui Cătălin Moroşanu i-au întâmpinat pe teutoni cu nişte copaci abia aţânaţi şi cu o ploaie de săgeţi eliberatoare de suflete către înaltul cerului, astfel că în scurt timp au putut să-şi reia monstruoasa petrecere. E adevărat că nu s-au pus pe băut decât după jefuirea cadravelor, dar asta i-a umplut de stima polonilor care stăteau pitiţi în cetate admirând vitejia moldovenilor, mult mai puţini numeric decât teutonii. Că nu le-au sărit în ajutor nu se pune, că moldovenii veniseră să-i ajute pe ei, nu invers.

Despre câte parale valora prietenia lui Vladisav, Alex avea să se lămurească în 1429 când, la Luck, Sigismund cere, sub diverse pretexte (pe care, totuşi, Vladislav le-a respins), aplicarea prevederilor înţelegerii secrete de la Lublau, care însemna desfiinţarea Moldovei ca stat. Bleg, bleg, moldoveanul, dar de data asta s-a supărat şi-n ultimii ani ai domniei l-a tratat cu sictir pe Jagiełło, ba, împotriva convingerilor sale, l-a sprijinit pe Sigismund în războiul început în iulie 1431 şi încheiat după moarte domnitorului. Moarte care i-a bucurat nespus pe turci fiindcă Alexandru, primul domn moldovean care i-a

înfruntat (în 1420), i-a fript ori de câte ori i-a prins în ofsaid, atacând cu nerușinare Moldova (ca în 1431, de exemplu) în nume propriu sau în cel al lui Dan al II-lea, zurbagiul care voia Chilia numai pentru sine. De altfel, Alex îl înlocuieşte pe Dan cu Aldea, fiul lui Mircea cel Bătrân, care după cum bine ştiţi, dacă aţi căscat bine ochii la lecţiile anterioare, îl înscăunase pe el în 1400. Aldea, în semn de recunoştinţă, îşi ia numele de Alexandru, după cel al binefăcătorului său, dar botezul ăsta autoimpus nu avu niciun efect asupra evoluţiei sale istorice pe care dumneavoastră aţi halit-o deja.

Dar până la urmă, Alexandru cel Bun la toate ciudăţeniile istorice făcu exact ce a făcut Mircea cel Bătrân cu 18 ani mai devreme, adică se apucă să petreacă revelionul. Vinul fu cam gros, că la primele ore ale dimineţii zilei de 1 ianuarie 1432, când cocoşii se trezesc din mahmureală şi cântă fără convingere o manea pe gardurile îngheţate, decedă şi fu transferat la mănăstirea Bistriţa, pe care o zidise să-i mai ierte Dumnezeu păcatele trupeşti. Că Alexandru cel Bun la pat a preacurvit în prostie, având trei neveste oficiale (Ana, Ringala-Maria şi Marina) şi nenumărate amante (cea mai cunoscută fiind Stanca, despre care o să aflaţi mai multe în cutremurătorul episod „O tragedie moldovenească”).

Despre copiii săi o să aflaţi mai multe amănunte mai în josul istoriei noastre, că Alex a avut nişte puradei ceva de speriat, mai ciudaţi chiar şi decât ai lui Mircea cel Bătrân, dacă e posibil să credeţi sau măcar să vă imaginaţi aşa ceva…

PROMOUŞĂN

Pentru lectura următoare cumpăraţi-vă batiste că-n capitolul „O tragedie moldovenească” o să aflaţi cam ce tipuri de glume făceau fiii lui Alex. Ăştia, spirite moderne, îşi aruncau mamele prin fântâni şi-şi scoteau ochii ori de câte ori aveau ocazia.

La vremea întâmplării acestei nenorociri, în biserica de la Bistriţa a fost jale mare, lumea se dădea cu capetele de pereţi, iar popa plângea cu sughiţuri că se terminase băutura…

17 iulie 2000

Publicat de Adi Sfinteş la 5: 32: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/umbrele-lui-mircea-in-valahia-xxvi.html **joi, 23 iulie 2015**

UMBRELE LUI MIRCEA ÎN VALAHIA (XXVI)

După moartea marelui domnitor – care-i avusese la degetul mic pe toţi vecinii cu pretenţii de mari barosani în Valahia a urmat o perioadă tulbure ca privirea lui Nicolae Văcăroiu, caracterizată de lupta pentru putere dintre copchiii săi şi cei zămisliţi de zănatecul Dan I. De multe ori aceste căzături politice, lideri regionali prin definiţie, se luptau (şi) între ei pentru ciolan, nedându-se la o parte din a-şi organiza unii altora decesul, cu ajutorul decisiv al străinilor, fie turci, fie maghiari, în viziunea lor aspectul ăsta nefiind semnificativ.

Văzând halul în care se risipeşte o ţară pe care o făcuse puternică şi respectată în zonă, Mircea se răsucea disperat în mormânt. Disperat, dar inutil că pe urmaşii săi, sânge stricat din sângele său, îi dureau în cot de amintirea celebrului părinte care jucase superb în atâtea filme de lung metraj, ba chiar şi în documentare.

Cât despre ţară ce să mai vorbim, nu-i mai interesau conceptul că ei deveniseră europeni şi-n Europa interesu poartă fesu, noţiuni ca patrie, naţiune, independenţă fiind considerate scandaloase.

După Mircea cel Bătrân a urmat la domnie Mihail I (1418 – 1420), care era aliat cu ta-su la conducerea statului încă din 1413. N-a fost băiat rău, dar n-a apucat să arate ce poate fiindcă a pierit într-o luptă cu turcii, la 28 octombrie 1420, desfăşurată prin părţile Severinului.

În locul său, turcii îl pun să stea capră pe Radu Praznaglava (1420 – 1422), care, pe ce că avea o coafură gen „Răzvan Theodorescu", arăta ca dracu' de Băsescu. Nu era mobilat nici la mansardă, ce s-o mai dăm după cireş încercând să eludăm adevărul istoric, era prost de dădea în gropi. Că şi atunci, ca şi astăzi, gropile erau principalele atracţii turistice în Valahia. Se prea poate ca lucrurile să nu fi stat chiar aşa de rău în privinţa puterii de înţelegere a lui Radu, însă contemporanii l-au bârfit intens întrucât venise pe tron cu ajutorul turcilor, fiind primul valah care a apelat la ajutorul acestor sclemberişti. Dar se pare că Praznaglava a fost un vizionar că, după ce el i-a pupat papucii padişahului, în secolele următoare aproape toţi domnitorii vor face actul sexual respectiv. Şi dacă stăm bine şi ne gândim, moda nu s-a schimbat nici până astăzi. Singura diferenţă fiind destinatarul pupăturilor de umilinţă ale fomiştilor de putere.

Între 1422 şi 1427, între Radu Praznaglava şi Dan al II-lea, vărul său (fiul lui Dan I), se dau numeroase lupte pentru domnie. Dan al

II-lea era sprijinit de unguri, iar Radu de turci. Balanţa s-a înclinat de ambele părţi, dar până la urmă se dovedeşte că Dan al II-lea are sânge-n el din belşug şi obţine mai multe victorii importante. El va domni până-n 1431 şi, după cum îi era sămânţa (ta-su fusese tot un zurbagiu care-şi găsise sfârşitul pe câmpul de luptă), se va lupta necontenit cu turcii, ba mai mult, se va da ganţos şi la Alexandru cel Bun, domnul Moldovei, care era cam nervos de felul lui şi l-a dat automat cu zgabarcele-n sus punând în locul său pe Alexandru Aldea (1431 – 1436). Aldea – care-şi luase numele de Alexandru, în semn de recunoştinţă faţă de protectorul şaua încercat să fie sublim dar a sfârşit prin a fi ridicol, căci, după ce s-a opus fără succes otomanilor, până la urmă s-a supus lor, plătindu-le tribut şi trimiţând ca ostatici vreo 20 de fii de boieri, lucru nemaiîntâlnit până atunci.

Prin urmare, în decembrie 1436, când Vlad Dracu', adică fra-su, vine cu ajutor unguresc şi-l dărâmă, boierii trec de partea acestuia, cu excepţia marelui vornic Albu, care a fost de fapt conducătorul din umbră al trebilor ţării pe toată perioada domnie lui Aldea. Că trebuie să vă mărturisim cu mâna pe pixul cu gel că Aldea, neavând cine ştie ce sprijin popular, fiindcă era prea democrat şi prea european pentru neînţelegătorul popor român (colegii lui, domnitori de un mandat, pot depune mărturie mincinoasă), experimentase la alegeri modelul preşedinte-domnitor-democrat, vornic-tehnocrat. Schema îi reuşise parţial deoarece după aducerea lui Albu în fruntea bucatelor, el ajunsese un domnitor de paie cu bălegar, adică îngrăşământ natural pe scaunul domnesc, situaţie în care nimeni nu-l mai băga în seamă, cu excepţia canalului de scurgere TV România 1, unde se holbează cât e ziulica de lungă babele lui Iliescu. E clar că efectul propagandistic era zero, dar asta nu deranja, că lui i se părea vital să se simtă domnitor, nu să fie.

Vlad Dracul (1436 – 1442) rămâne în istorie în primul rând prin simpaticul său supranume, dar mai ales ca fiind tatăl lui Vlad Ţepeş. În timpul vieţii s-a dovedit a fi dracu' gol, ce s-a întâmplat cu el după moarte nu mai ştim că sursele noastre istorice n-au pătruns – încă! – până acolo. Explicaţia unor istorici fără treabă, dar cu barbă, cum că porecla i se trage de la ordinul dragonului, e apă de ploaie, abureală pentru fraieri.

Mai întâi, Vlad se închină (vorba vine, că turcii nu prea erau duşi la biserică) otomanilor, fiind foarte apreciat de sultan pentru frumosul

gest, după care îi însoţeşte (în 1438) în Transilvania la prădat, violat şi furat. La întoarcere, având mustrări de conştiinţă, deşi habar n-avea că posedă aşa ceva, reuşeşte să salveze mulţi creştini din robia turcească, luând prizonierii cu el şi eliberându-i după plecarea necredincioşilor. Fapta a ajuns la urechea tip „prinţul Charles" a lui Murad al II-lea care se pare că avea auzul foarte fin. Vlad a fost chemat la Adrianopol şi el, ca prostu, s-a dus, fiind întemniţat împreună cu fiii săi, Vlad (Ţepeş) şi Radu (cel Frumos). Celălalt fiu, Mircea, rămăsese la conducerea Valahiei, dar fusese înlocuit de Iancu de Hunedoara cu Basarab Voievod (1442 – 1443), fiul lui Dan al II-lea.

Cum-necum, în 1443, Vlad se caţără din nou pe tron (1443 – 1447) şi o dă la pace cu creştinii, participând la toate expediţiile întreprinse de Iancu împotriva turcilor. Dar firea lui drăcească îl face să treacă din nou de cealaltă parte a baricadei, ceea ce-l supără pe Iancu, care, în decembrie 1447, îl decapitează la Bălteni, împrejurare în care dispare şi Mircea, prezumtivul moştenitor. Ceilalţi fii ai lui Vlad Dracu', legitimi (Vlad şi Radu) şi nelegitimi (iar Vlad, iar Mircea) se vor lupta cu înverşunare pentru domnie şi o vor obţine în capitolele următoare.

Pe tron ajunge Vladislav al II-lea (1448 – 1456), fiul lui Dan al II-lea, care trece de partea necredincioşilor, ceea ce atrage represaliile lui Iancu, care îi ia mai întâi Amlaşul şi Făgăraşul (la 23 aprilie 1452) după care îl deposedează la Târgşor (în 1456) chiar de propria-i viaţă.

Pe tron urmează şugubeţul Vlad Ţepeş care mai domnise vreo două luni în 1448, în lipsa titularului Vladislav, care-l însoţea pe Ioan Corvin în Kossovo, unde turcii le-au mai dat o lecţie de bell-canto cu strigături.

Dar despre Vlad Ţepeş vă vom povesti mai încolo că omu' ăsta e atât de interesant şi a făcut atâtea lucruri minunate pentru ţară încât şi astăzi, când ăl doare la lingurică pe valah, se roagă la Dumnezeu să-l reinventeze măcar pentru câteva luni, spre imensa bucurie şi satisfacţie a unor parlamentari care – conform articolului 200 din Codul Penalabia aşteaptă să fie traşi în ţeapă…

PROMOUŞĂN

Aşa-i că vă e dor de moldoveni ca de o ploaie cu grindină? Staţi liniştiţi la locurile voastre că în episodul viitor despre dânşii vom vorbi. Mai precis despre marele domnitor Alexandru cel Bleg.

17 iulie 2000

Publicat de Adi Sfinteş la 11:41:00 a.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/cum-ii-lucra-mircea-pe-turci-xxv.html **miercuri, 22 iulie 2015**

CUM ÎI LUCRA MIRCEA PE TURCI (XXV)

Prin 1396, valahul îşi omora timpul cu ciocanul de bătut şniţele. I se defectase monitorul şi pierdea episoade esenţiale din „Cântarea României", memorabila creaţie a unor dizidenţi sadea ca Lucia Obrazu-Grosu Longin şi Vartan Şmecherian. Era nervos. Porcul nu-l tăiase, campionatul se terminase, turcii nu mai veneau s-o pună de-o cafteală, jocurile Bingo se desfiinţaseră din lipsă de fraieri, ce s-o mai lungim, plictiseala era totală.

În ţară era linişte că retezase o mulţime de nasuri boiereşti care zăceau de cam multă vreme în turul şalvarilor turceşti. Toată puterea era în mâna lui că, într-un moment de inspiraţie, dizolvase instituţiile democratice... „Că-zicea el-nu era bune de nimic. Aleşii păpau banii prostimii cu lopata şi-şi făceau tot felul de acareturi care mai de care mai făţoase, mai de neam prost. Ce nevoie avea Mandea de Parlament, de Guvern şi de alte şerpării de-astea?! mai mult mă încurcau cu iniţiativele lor dadaiste. Uite că fără ei am pus ţara pe picioare, e ordine în armată, în administraţie, i-am învins pe otomani, de ce să fiu modest, am făcut treabă bună! Dar ghinionul dracului, când să mă eliberez de toată tensiunea acumulată în câmpul muncii, mi se strică televizorul..."

Mircea îl lovi cu pumnul. Carcasa plesni şi pe ecran apăru Sergiu:

— Mircea! Mircea! Mă auzi? Sunt comisarul Moldovan. Fă-te că lucrezi! Se declanşează acţiunea „Ultimul cartuş de „Assos".

Mircea beli ochii cât cepele când auzi parola, se sui pe cal şi dădu primul decret din după-amiaza aceea, care, ca de obicei, avea un singur articol, adică era scurt şi cuprinzător:

— După mine, valahilor, e nasulie mare!

Nu se opri decât la Nicopole, unde fusese convocat de boşii Uniunii Europene a Fraierilor, adică de Sigismund de Luxemburg, Filip de Artois, Jean de Nevers, Ioan de Zallern, ducele de Lancaster şi alţi ciumeţi de aceeaşi teapă ce voiau să-i pună pe turci cu botul pe labele de la picioare. Mircea vru să atace primul oştirea otomană, că le era

jupân, dar ducele de Burgundia îi zise lui Sigismund că lui i se cuvine cinstea asta, nu pârlitului de valah, care e drept că dădea bine cu brandul, dar avea statut de invitat nu de membru cu drepturi depline şi, în definitiv, nici nu era de sânge albastru.

Aşa stând lucrurile, ducelui nu i s-a refuzat cinstea de a fi omorât primul împreună cu cei 6.000 de oşteni ai săi care s-au orientat greşit în viaţă şi din prostie sau incompetenţă l-au urmat şi în moarte. Nici ceilalţi participanţi n-au avut o soartă mai fericită, că turcii odată porniţi pe omor îşi făceau treaba cu simţ de răspundere.

Viteazul Mircea s-a retras împreună cu voievodul transilvănean Ştibor în Valahia, văzându-şi de treburile lui, altele decât cele ale închipuiţilor de occidentali.

În 1397, valahul îi zdrobeşte pe turcii veniţi să facă plajă pe malurile Ialomiţei, iar în 1400 îi întâmpină pe vechii lui parteneri de tir, scrimă şi echitaţie care se întorceau plini de prăzi din Transilvania. De bucurie că i-a revăzut, Mircea i-a ucis aproape pe toţi, din numeroasa armată (cifrată de o ştire din insula Creta la 66.000 de ciumeţi!) scăpând doar vreo 3.000 de inşi care au fost mai inspiraţi şi au aplicat metoda „Gabriela Szabó", adică „fugi mai repede decât cei din urma ta". Aşa ajunse Mircea un fel de „Naşu-mare" al turcilor, lucru de care ţin seamă îndeosebi fiii lui Baiazid, care se vor smiorcăi pe la fereastra valahului, după interesantul sfârşit al iubitului lor părinte, că, luat de valul istoriei, am uitat să vă spun ce s-a întâmplat în 1402. Păi ce să se întâmple, nimic deosebit, doar că s-a inventat proverbul „orice naş îşi are naşul", în condiţiile în care Baiazid Ilderim a fost învins în propriul fief, la Ankara, şi luat prizonier de Timur Lenk, un mongol care era dracul gol şi venise la renumita clinică să-şi opereze un picior care li se părea contemporanilor mai scurt decât celălalt. Nemulţumit de serviciile medicale, l-a băgat pe Baiazid într-o cuşcă aurită, probabil un fake, şi l-a omenit cu apă şi sare până a plesnit de fericire Mircea, care ştia că de acum n-are adversar în Balcani, că nimeni nu se pricepea mai bine ca el la machiavelâcuri în vremea aceea. Poate Ionică, copilul de suflet de pe lângă curtea domnească, dar tocmai atunci era cu o bursă la Academia Frunze, sau Adrian Prostea, care însă căzuse în propria cursă la Paris unde, după cum se ştie, orice câine cât de mic e un pic şi bolşevic. Dacă nu mă credeţi citiţi-l pe Grigore Alexandrescu. Cine a fost Grigore Alexandrescu? Ei, asta-i bună, prea vreţi să aflaţi totul dintr-odată…

Mircea l-a susţinut pe Musa-Celebi, fiul lui Ilderim, să ajungă sultan şi după ce acesta a fost ucis de fratele său (tot aşa cum şi el îl decedase pe brotherul Suleiman) i-a acordat ajutor şi lui Mustafa. Tot copil de pripas de-al lui Baiazid, tot un neisprăvit că până la urmă puterea este preluată de Mehmed I, care nu poate trece cu vederea tupeul lui Mircea şi se hotărăşte să ia nişte măsuri radicale. 90 – 60 – 90 avea destule în harem, aşa că valahului îi pregăti o surpriză. Nu, nu pe Andreea Marin, că era promisă unui eunuc, mare maestru în arta masării călcâiului lui Ahile, ci vreo 80.000 de ieniceri şi spahii înarmaţi până-n dinţii fără niciun pic de carie care se deplasaseră cu repeziciune spre Valahia pe ritmurile hitului „Banii şi fetele".

Dar Mircea, care avusese o grămadă de aventuri cu turcii, era uns cu toate alifiile, politica nu mai era pentru el decât o biată curvă bătrână pe care o întorsese în vremurile bune pe toate părţile. Aşa că-l aburi pe Mehmed I că el e băiat de treabă, că nu-i mai arde de prostii, are şi el o vârstă la care nu-i şade frumos să se ia la hârjoneală cu toţi tinereii şi că ar fi mult mai bine să se ajungă la mica înţelegere balcanică. Sultanul îl crezu pe cuvânt, acceptă tributul, întări câteva cetăţi de pe Dunăre cu otomani, luă ca amintire şi Dobrogea şi se retrase satisfăcut în plictisitorul său harem unde-şi petreceau cei de teapa lui cea mai mare parte din viaţa pământească.

Scăpat de osmanlâi cu diplomaţia (lucru de necrezut pentru vremurile acelea) voievodul îşi făcu inventarul domniei. Rătăci cu ochii minţii „din munţi şi până la marea cea mare", îşi revăzu cei 32 de ani de domnie, cele două neveste care i-au dăruit cei patru urmaşi, şi toate faptele pe care conştiinţa i-a dictat să le facă, din lipsă de preocupare, în slujba ţării. Mulţumit, se apucă să sărbătorească Revelionul. Când se trezi din chilabau era deja 31 ianuarie 1418, dată la care trebuia să înghită gutuia, conform hotărârii istoricilor. N-avea niciun chef, mai ales că era zi de praznic (Vasile, Grigore şi Ioan), dar n-avu încotro şi decedă. Fu transportat cu arme şi bagaje la mănăstirea Cozia, pe care o ctitorise, unde, într-un sarcofag cioplit în piatră, atât de mişto că-l făcu pe Viorel Cataramă să plesnească de invidie, îşi căută drumul spre RAI.

Pe 5 februarie 1418, la ştirile de dimineaţă, cunoscuta crainică de la RAI UNO Ramona Bădescu, anunţă că Mircea a sosit, e bine-mersi şi deja se face că lucrează în studioul mişcării de revoluţie la o importantă proclamaţie către tăntălăii din ţară. Sau de la ţară, nu se ştie exact că televizorul era dat pe bulgari şi se vedea cu purici…

PROMOUȘĂN

În episodul „Umbrele lui Mircea în Valahia” o să aflați în ce hal au condus odraslele marelui domnitor, țara. Sunt lucruri pe care nu le știți și dacă nu ne nășteam noi, nu le aflați niciodată. Așa că maximă atenție, ochii cât cepele…

10 iulie 2000

Publicat de Adi Sfinteș la 11: 07: 00 a.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/scrisoarea-iii-revazuta-și-adăugita-xxiv.html **luni, 20 iulie 2015**

SCRISOAREA A III-A REVĂZUTĂ ȘI ADĂUGITĂ (XXIV)

Sultanul stătea tolănit pe sofa și practica cu asiduitate ultima pasiune arzătoare: prindea muște cu gura. Supușii erau tare mândri, că fostul sultan, Murad I, nu le avea de nicio culoare cu matematica distractivă. Că, de fapt, Baiazid cu asta se ocupa: învăța să numere metodic, muscă cu muscă.

Reprezentanții apărării drepturilor muștelor protestau dând din picioare din spânzurătorile în care fuseseră înălțați. Iar cei care nu scoseseră limba de vreun metru, un metru și ceva, se gândeau cu groază ce se va întâmpla în momentul în care Baiazid va dori să învețe înmulțirea.

Sultanul adormi. Își băgă degetele în nas. Cadânele încremeniră. Era semn rău. Stăpânul lumii ori gândea, ori visa, ori o făcea pe deșteptul. Ochii săi bulbucați se deschiseră fermecători…

— Fetelor, fetelor… Alah e grand de tot. Am visat că-n Valahia mai sunt bunătăciuni. Mi-a poruncit să plec acolo, după pradă cu picioare interminabile. Nu mai plângeți ca proastele că mă întorc curând. Uite, ca să vedeți că sunt băiat gigea, vă las să vă destrăbălați cu slujitorii caravanseraiului până mă întorc.

— Dar bine prea-mărite-îndrăzni favorita cu ochii în poala sultanului de respectuoasă ce era-ăștia sunt eunuci!

— Eunuci, neeunuci, vă faceți treaba cu ei până mă întorc, ce mai atâta vorbă? Și aveți grijă cum procedați că dacă găsesc vreunul nenorocit când revin e vai și-amar de MS DOS-ul vostru…

Trecând prin Sofia, sultanul își luă câteva cartușe de BT, c-auzise că valahii se dau în vânt după ele și voia să momească niște boieri de bine care să-l ajute să intre mai ușor la Mircea. Că se zvonise că dacă

nu împingi uşa cortului domnesc cu capul, slabe speranţe să-i vezi moaca. Cum-necum, Mircea aprobă întrevederea cu Baiazid.

— Bă, Mirceo, am venit pe la tine cu gândul să te cuceresc.

— Uite ce-i, bade, pe mine n-ai cum să mă cucereşti. Deşi arăţi într-un mare fel şi ai numai ţoale de firmă, e târziu. Eu sunt deja căsătorit şi am şi o ciurdină de copii, n-are sens să te-ncurc. Cearcă în altă parte, însă te sfătuiesc să cucereşti femei, că pe la noi bărbaţii nu sunt prea sociabili şi s-ar putea să ai parte de surprize mari pe spinare…

— Băi acesta, cum cutezi să-mi vorbeşti astfel? Tu ştii, bă, cine sunt eu? Ai habar câte popoare am trecut prin foc şi sabie? Şi te pui tu, Mucea-Flaimucea care abia-şi târăşte crucea, contra mea?! Îmi dai sfaturi mie?! Băi, ciotule, am să-ţi bag un băţ undeva şi ţie şi valahilor tăi!

— Nu prea cred că e posibil.

— De ce să nu fie posibil? Te opui tu? Ha… ha… ha… Eşti tare-n bancuri proaste. De ce nu te-nscrii, mă, în „Vacanţa moare”?! Ai face bani frumoşi că fizionomia figurii te ajută.

— Auzi, başkane, nu-mi place cum mi te adresezi, dar te iert de data asta, că-i prima oară când vii în Valahia cu 120.000 de fani după tine, însă te avertizez prietenește în legătură cu ţepele pe care vrei să ni le introduci undeva, cândva, că n-o să prea vrea să te servească. Că ele sunt prietene numai cu mine, iară ţie adversare-ţi sunt. Cu mine sunt nenumăratele râuri de manifestanţi, ramurile pe care ciripesc dulce prostituatele, jocurile Bingo, echipa naţională de coniac „Ca Noe”, într-un cuvânt, tot ce mişcă-n ţara asta.

— Asta s-o crezi tu, bătrânelule… deşi nu pari deloc. Şi armata mea se mişcă pe aici şi te asigur că nu-i prietenă cu tine.

— Încă se mişcă, zise Mircea şi părăsi din iniţiativă proprie şi personală biroul Ludovic al XIV-lea cel încă nenăscut, care-i aparţinuse până de curând.

O luă spre codrii valahi urmărit de gândul că se va întoarce şi o să i-o dea în clanţă obsedatului de Baiazid.

În mlaştina de la Rovine, lui Mircea i-a venit bine şi a călcat totul în picioare, pardon, în copitele cailor ostaşilor săi, că el personal n-avea timp de prostii. Stătea într-o vale la umbră, consuma bere rece Efes şi descria lupta în versuri ca să vadă şi proştii de-or veni după el cum s-a jertfit pentru neatârnarea ţării. Talent avea cu carul, că se

născuse român, iar de obiectiv ce era dădea pe dinafară. Fu atât de corect încât posteritatea abia descoperi, cu mare cazină, că după Rovine, Mircea rămase vreun an şi ceva domnitor în doar jumătate din Ţara Românească, din cauza lui Vlad Uzurpatorul, dirijat de nişte mari boieri trădători (evident), care ocupa cealaltă parte.

După ce-şi descrise faptele de vitejie, Mircea socoti că-i cazul să-i scrie şi unei gagici, pe care o numi în introducere, la vrăjeală, „Doamna mea", pentru ca în cuprins să-şi dea arama pe faţă şi să comită epitete, metafore, chiar hiperbole, în legătură cu aspectul fizic al cotoarbei. S-a legat de sprâncene, de ochi, de obraji, ba chiar a întins coarda sensibilă şi înspre sânii adoratei.

Satisfăcut în eul său lăuntric, Mircea vru să se apuce şi de partea a doua, dar fu întrerupt de omul său de încredere care-i aduse plocon nişte boieri trădători. Îl chemă pe feciorul de casă şi-l rugă:

— Bă, Eminescule, băiatu' tatii, uite, eu am treabă cu boierii ăştia, trebuie să le tai capetele… Aşa că te rog io să compui tu partea a doua a scrisorii, că am auzit că te pricepi aproape ca mine. Iată despre ce e vorba: în prima parte am prezentat realitatea vremurilor pe care le trăim, aşa cum am văzut-o eu. În partea a doua, fă acelaşi lucru, însă cu atenţie că te ştiu cam repezit.

Eu mă duc că trebuie să-mi îndeplinesc destinul istoric, după cum mi l-a trasat domnul Sergiu Nicolaescu. Ştii că ăsta-i neiertător dacă lipseşti de la întâlnirea cu istoria. Dar ce ai? Văd că te-ai cam bosumflat. Ştii ce? Scrie cum vrei tu în continuare, însă nu te mai lua de partidele istorice, că şi aşa sunt pe ultimul drum. Şi ştii ce se spune: despre morţi, numai de bine…

BIBLIOGRAFIE

La emisiunea „Profeţii despre mamuţi", a fost invitat profesorul de stalinism în stare avansată de putrefacţie şi de capitalism decrepit Silviu Mârlan, care a concluzionat încă dinainte de a expune ceva, cu înalta sa pregătire de rozător, că „Scrisorile fundamentale pentru naţiunea română e una. N-a scris-o Eminescu ci mandea, în 1989. Haraşo? Am semnat-o mai mulţi şi am numit-o „Scrisoarea celor şase fosile comuniste". Valoarea ei rezidă din perspectiva apartenenţei la marea cultură rusă, ca şi multe alte documente pe care dacă vreţi vi le reproduc moţ a moţ. Mie mi-a plăcut enorm şi am spus-o şi celorlalţi:

— Măi, tovarăşi, măi, asta-i mai tare decât Scrisoarea a treia, haidem s-o publicăm undeva să se bucure şi massele de ea!

În sufletul meu aveam o remuşcare că-l detronăm pe Eminescu, fiindcă eu, fiind intelectual de mic, l-am citit cu atenţie şi m-au impresionat ceva de speriat „Acul şi barosul”, „Inul şi cămeşa” şi, mai ales, „Secera şi ciocanul”. Dar până la urmă, fiecare cu aia a mă-sii, că, dacă stai bine şi te gândeşti misiva noastră dezbătea probleme serioase, nu se ţinea de toate prostiile. Ce valoare poate să aibă o scrisoare unde se zice despre războaie, dragoste de ţară, gagici, partide politice care nici nu mai sunt, puşcării ori case de nebuni? Zero, of course. Păi, atunci întreb şi eu ca prostu: de ce nu se bagă, domnu’ Mândruţă, „Scrisoarea celor şase” în manualele alternative? De ce este marginalizată? Cum unde să se bage? I-auzi vorbă la el. Se vede că n-ai mai mers demult cu bicicleta! La capitolul „Cozile de topor”. Că ele au jucat, joacă şi vor juca un rol esenţial în istoria noastră. Ce, n-am dreptate?

PROMOUŞĂN

Aşa-i că Mircea e o figură şi jumătate? Aşa e, n-o mai faceţi pe deştepţii! D-aia vă zic să urmăriţi serialul nostru unic şi irepetabil fiindcă urmează episodul „Mircea, fă-te că lucrezi!”, sau cam aşa ceva, că stau cam prost cu memoria minţii, în care vor fi dezvăluite ungherele cele mai întunecate ale domniei sale. Asta vrea să însemne că o să aflaţi totul despre gagici, contacte externe, copii abandonaţi, gineri, turci, mofturi, execuţii şi alte distracţii medievale.

3 iulie 2000

Publicat de Adi Sfinteş la 5: 57: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/eterna-şi-fascinanta-valahie-in-vremea.html **duminică, 19 iulie 2015**

ETERNA ŞI FASCINANTA VALAHIE ÎN VREMEA LUI MIRCEA CEL BĂTRÂN (XXIII)

Să ştiţi oameni buni că-n istoria noastră băieţii de băieţi n-au abundat, aşa cum aţi putea crede din patriotism exagerat. Au fost rari, dar buni. Par exampl, Mircea cel Bătrân, de-i zice Sergiu Nicolaescu, „cel Mare”, plagiindu-l pe cel mai celebru preşedinte al României (De Ceauşescu vorbim aicea să nu ne înţelegeţi greşit, că dacă am zice de altcineva ne-ar lua colegii lui, preşedinţii, la rost). Ei bine, Mirciulică a ajuns pe tron printr-un concurs nefericit de împrejurări care i-au facilitat iubitului său brother după mamă, Dan I, s-o radă spre lumea

ailaltă direct de pe câmpul de bătaie aflat în sudul Dunării printre gogonelele şi castraveciorii ţarului bulgar de la Tîrnovo, Şişman, de care v-am mai pomenit, dacă mai ţineţi minte că vă ştiu cam slabi de memoria minţii.

Era 23 septembrie 1386 şi fiul fostului domnitor Radu I, îşi începea meseriaşa domnie de 32 de ani, adică suficienţi de mulţi ca să rămână în istorie sub denumirea de „cel Bătrân". Ajuns pe tron, Mirciulică şi-a aruncat ochii de jur-împrejurul ţării şi a constatat că turcii se dau şmecheri prin Balcani, ucigând tot ce întâlneau în cale fără să dea explicaţii cuiva, nici măcar lui Dumnezeu. Trebuie să precizăm pentru cititorii neduşi la biserică, că otomanii n-aveau nicio gară cu ăl de Sus, ei neţinând cont decât de vrăjelile din Coran şi de politica milostivă a profetului Mahomed care-i sfătuia să le dea avans cu iataganul tuturor nepurtătorilor de turban. Aşa că ce şi-a zis Mircea:

— Ia să mă fac că lucrez, că tot n-am nicio treabă în calitatea de conducător de ţară.

Dată fiind situaţia cu turcii, voievodul îi trimite, în 1389, lui Lazăr, cneazul sârbilor, un ajutor diavolesc sub formă de ostaşi pentru întâlnirea de gradul III cu sultanul Murad I, stabilită în locul istoric de-i zic americanii Kossovopoljie iar traducătorii turmentaţi, Câmpia Mierlei. Lucrurile au stat firesc, am putea spune „ca în Kossovo". Mai întâi, Murad este ucis de un sârb mai de Doamne-ajută, pe numele său Milos Obilici, şi se părea că ortodocşii ies învingători, dar Baiazid Ilderim, adică Fulgerul, fiul proaspătului decedat, preia conducerea şi-i surclasează pe supuşii lui Lazăr, rămas suficient de rece pentru a se trage concluzia, istorică de altfel, că trebuie înmormântat.

Despre ostaşii valahi nu s-a mai auzit nimic din care cauză unii istorici zic că nici n-au fost pe acolo. În orice caz, situaţia românilor nu era prea grozavă cu turcii ajunşi la fundul lor pe aliniamentul Dunării, pe care adeseori l-au depăşit, cum a făcut Firuz-bey în 1391, care a luat numeroase amintiri de la valahi sub forma unor vietăţi cu două şi patru picioare, care mai de care mai oxigenată şi mai cotcodăcită.

Mircea cel Bătrân, care la acea vreme era tinerel şi mânios, n-a rămas dator şi a luat la tocat mărunt garnizoanele turceşti de la Kavarna, transformându-i pe ieniceri, acolo, pe loc, în martiri sau robi, de-a turbat Baiazid de supărare. Prin urmare, sultanul hotărăşte să-l rezolve pe valah şi-l vizitează personal în 1394, întinzându-se la vorbă până în 1395. El era însoţit de-o numeroasă armată de ieniceri şi

spahii, puşi pe bancuri negre. Scopul sultanului era să ia cu el, undeva în Asia, pe Mircea sau, în cazul că nu s-o mai găsi loc şi pentru el printre bagaje, să-i ia doar inima.

Dar socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea din Valahia, că Baiazid nu le avea de nicio culoare cu cultura. Că lecturile grele, de genul „Ne jucăm, colorom", ori „Moş Arici Minciunici", nu încercase să le dovedească nefiind indicate sultanilor care, din cea mai fragedă pruncie, desenau cu iataganul şi puneau virgulă cu suliţa.

Mirciulică, urmând indicaţiile lui Sergiulică (tot el, săracu', să le facă pe toate), a retras populaţia din calea necredincioşilor şi i-a primit pe aceştia, după bine-cunoscuta ospitalitate românească, cu pâine otrăvită şi sare pe răni. Ba i-au mai şi urmărit prin pădurile de stejari, ucigându-i cu o dibăcie rar întâlnită. Că turcii, lihniţi de foame, mâncau ghindă ca porcii spre marele amuzament al mistreţilor valahi care îngrăşaseră pământul pe acolo cu substanţe mai puţin nutritive.

Suferinţa îndurată de osmanlâi s-a accentuat la Rovine unde valahii, destul de puţini, au ucis fără număr la spahii, transformându-i în stafii şi populând locul cu legende minunate pe care, din păcate, astăzi nu le mai crede nimeni, cu excepţia mea.

Dar să ştiţi, oameni buni, că adeseori în istoria valahilor după o mare izbândă, urma o şi mai mare retragere în Transilvania, că turcii erau uşor de păcălit, dar erau mulţi. Aşa că-n locul lui Mircea, care fusese nevoit să-şi părăsească domiciliul conjugal şi s-o lase pe Valahia în stand-by, ajunge barosan Vlad Uzurpatorul, care a minţit poporul. Nu cu televizorul, cum se practică mai nou, ci cu o parte a marii boierimi, trădătoare prin definiţie. Însă, Mircea se întoarce şi rămâne conducător într-o jumătate de ţară, aşteptând momentul prielnic să-i vină de hac rivalului său. Momentul vine după bătălia de la Nicopole din 1396. Mircea, ajutat de Ştibor, voievodul Transilvaniei, îl prinde pe Vlad în cetatea Dâmboviţei şi restabileşte ordinea firească în Valahia. De aici încolo, Sergiu Nicolaescu poate răsufla uşurat că Mircea nu-i mai iese din scenariu şi devine „cel Mare"…

BIBLIOGRAFIE

La emisiunea „Ploaia de multe stele" a participat formaţia de dansuri şi bune maniere „Nerăsfiraţii", care a rupt gura babelor aflate în trecere prin faţa televizorului. Membrii trupei erau Iosif Buda, Teodor Teleşcanu şi, ultimul pe listă, cu Adrian Prostea de mână, filoamericanul John Fitzgerald Iliescu. Pe Prostea nu-l chema chiar aşa,

dar aşa era prevăzut în fişa postului creionată de ceilalţi tovarăşi. E adevărat că-l plăteau bine dar, împins de la spate şi de alţii în afară de domnul Năstase, tăcea ca porcu' în păpuşoi, că era un acoperit mai mititel în grad. Trebuia să asculte şi s-o facă pe prostul că a constatat că ora exactă în societatea românească o dau tot băieţii dinainte de involuţia din 89, acum din posturi nefericite de deputaţi, senatori, ori pur şi simplu miliardari de carton.

— P-ăştia dacă nu-i asculţi, imediat te trimit în misiune la Sfântul Petru. Io n-am nicio legătură cu oamenii ăştia din studio, nu i-am văzut în viaţa mea decât de maximum 40 – 50 de ori. Şi atunci nici nu stăteam de vorbă că-mi dădeau parale şi indicaţii de sponsorizare. Adică le întorceam serviciul că ei e nişte oameni cumsecade, săraci şi cinstiţi, n-au bani nici de-o măslină, vai de mamele lor, că unii au câte două.

Partenerii de discuţie ai lui Prostea au tăcut mâlc că ei, oameni cinstiţi, erau preocupaţi de falsificarea sondajelor de opinie nu de panseurile filosofice ale aceluia de care nici n-auziseră în viaţa lor, chit că-l inventaseră.

PROMOUŞĂN

Cu Mircea n-am încheiat socotelile, aşa că urmăriţi episodul viitor intitulat „Scrisoarea a III-a, revăzută şi adăugită". Vă daţi seama că monumentala operă este rescrisă de mândel că Eminescu a cam dat buleală…

19 iunie 2000

Publicat de Adi Sfinteş la 12: 26: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/răscoale-nasoale-gheorghe-doja-xxii.html **duminică, 19 iulie 2015**

RĂSCOALE NASOALE: GHEORGHE DOJA (XXII)

Când n-avea ce face, papa Leon al X-lea convoca cruciade împotriva turcilor. Rezultatele erau jalnice. Lui îi convenea că dădea de lucru subalternilor, care nu mai isprăveau cu robotitul pe lângă mortăciuni: pomeni, slujbe de pomeniri, reînmormântări. Nasol era de Sf. Petru, distribuitorul de suflete care nu mai prididea cu lucrul. Omu' – e un fel de-a zice – deveni nemulţumit că ştabu' suprem se făcea că plouă şi nu-i plătea orele suplimentare. Sau măcar să-l avanseze cumva. Că-n sinea lui Sf. Petru spera să scape de la poartă şi să fie

promovat camerist.

Aşadar, în 1514, la Buda (capitala Ungariei, nu acel spaţiu interesant şi deosebit de creativ unde până şi scriitorii se duc singuri să-şi verse amarul din fiere), ţăranii de diferite naţionalităţi, udemerişti, pe unerişti ori viitori tractorişti se strâng ca la bâlci.

Cam 40.000 de capete ţuguiete sperau să scape de iobăgie, c-aşa le fusese promis în campania electorală.

În Transilvania era jale. Îndeosebi la casele nobilimii că nu mai avea cine le munci pământurile. Din care pricină îi schingiuiau cu măiestrie pe cei rămaşi în fastuoasele bordeie din balegă şi lut. Şi cum ăştia erau femei, copii şi boşorogi, mai puţin rezistenţi la torturi, ţipau cât era noaptea de lungă. Ziua nu, că erau la muncă.

Auzind cele petrecute acasă, pe domeniul privat al maghiarului, ţăranii hotărăsc să facă pasul la ofsaid. Înarmaţi până-n măsele cu ura de clasă, îl pun în frunte pe un mic nobil secui, Gheorghe Doja, conducătorul preconizatei cruciade şi fac turism modern prin Transilvania. O ard bine de tot, că erau cam nervoşi, iar pe nobilii găsiţi în punctele cheie ale traseelor îi cam ucid. Gaşca a pătruns din trei direcţii, sub comanda lui Gheorghiţă, a fratelui său Grigore şi a popii Laurenţiu. După ce surclasează armata lui Ştefan Báthory şi Nicolae Csaky, vizitează Oradea, Bihorul, Sălajul, Sighişoara, Rodna, Bistriţa, Clujul unde se lasă cu strigături şi focuri de tabără bine întreţinute. La Sighişoara au fost întâmpinaţi de primar în persoană. Bucuria revederii cu alesul urbei a fost atât de mare încât n-au putut rezista tentaţiei de a-l omorî imediat. Ultimul obiectiv turistic demn de distrus a fost Timişoara. Aici însă, se produce un scurt-circuit istoric. Armata voievodului Transilvaniei, Ioan Zápolya, mătură pe jos cu răsculaţii. Însăşi căpeteniile cad prizoniere. Grigore Doja este judecat sumar, direct de călău, popa Laurenţiu este ars la Cluj, dar numai după ce fusese tras temeinic în ţeapă, iar Gheorghe Doja a avut parte de un proces mai lung, firesc pentru rangul său.

Aşezat într-o poziţie sexy, gol, pe un tron înroşit în foc a constatat într-o fracţiune de secundă că situaţia e fierbinte. Coroana roşiatică precum o linie erotică pe care călăii i-au aşezat-o în vârful capului nu l-a deranjat deloc întrucât nu a mai simţit-o. Când şi-a revenit a realizat că nobilii fraternizaseră cu ţăranii, altminteri nu se explica ceea ce vedea ca prin ceaţă în faţa ochilor: barosanii îi serveau cu fripturi pe zdrenţuroşi şi ăştia mâncau cu o poftă neomenească de

parcă nu haliseră de 15 zile. Doja nu era victima unei halucinaţii: ce vedea era autentic, numai un amănunt îi scăpă; carnea pe care o băgau la jgheab iobagii era smulsă cu un cleşte special, din trupul propriu şi personal. Din fericire pentru el, Gicsi n-a mai prins şi ciorba de potroace, din oase de conducători, fiind foarte prins cu trecerea într-o lume mai bună. Oricum a murit fericit, convins că expresia celebră „orice revoluţie îşi devoră conducătorii" nu e o vrăjeală.

Rezultatele răscoalei au fost nasoale: nobilii au accentuat asuprirea, ba prin intermediul unuia, Verboczy, autorul „Tripartitum"-ului, i-au dat şi un temei juridic.

Asta-i înrăieşte şi mai tare pe iobagii români care se răscoală în 1526 sub conducerea lui Iovan Ţarul, şi în 1599 cu ocazia vizitei de cucerire a lui Mişu Caftangiul în Transilvania. Din nenorocire, situaţia lor nu s-a îmbunătăţit. A continuat să fie la fel până în zilele noastre.

PROMOUŞĂN

Aţi auzit de Mircea cel Bătrân? N-aţi auzit?! Vai de capetele voastre! Tot eu să vă învăţ…

Publicat de Adi Sfinteş la 8: 32: 00 a.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/răscoale-nasoale-bobalna-xxi.html **sâmbătă, 18 iulie 2015**

RĂSCOALE NASOALE: BOBÂLNA (XXI)

În secolele XIV-XV românii transilvăneni se distrau grozav. Cum pământul le fusese luat de maghiari ca să nu-i mai ducă grija, nu prea mai aveau bieţii oameni cu ce să-şi ocupe timpul liber, că nu se inventaseră posturile particulare de televiziune, ei fiind conectaţi la un fel de post al Paştelui, foarte interesant ca idee, dar destul de dăunător când îl puneai în practică. Însă, amărăştenii noştri, neavând încotro, îl urmau zile, luni, ani întregi, consumând cantităţi apreciabile de urzici, ştevie şi limba vacii, intrând în contradicţie cu teoria potrivit căreia şi ţăranii ar fi omnivori. Zadarnic aşteptau ei cozonacul, mielul, pasca şi ouăle roşii fiindcă la Paştele cailor nu se serveau asemenea produse, or, pentru ei, nobilii prevăzuseră vegetale şi iar vegetale. Erau atât de înfrăţiţi cu natura că unora începuseră să le crească barba căprii direct între degetele de la picioare. Oricum, iobagii nu puteau să citească în calendar data la care pica Paştele ăsta că n-aveau şcoli în limba română şi nu ştiau să citească. În condiţiile exploatării maghiare,

românii nici n-au mai îndrăznit să ceară înfiinţarea de şcoli în limba lor, fiindcă erau persecutaţi de gândul că ar trebui să şi meargă la ele. Brrr!

Cumplite vremuri, într-adevăr…

Cum la Consiliul Europei nu-i băga nimeni în seamă, iobagii au hotărât să trimită delegaţii la castelele nobililor cu mandatul de a cere ceva de potol. Grofii au fost de acord şi fiindcă erau darnici de nu se poate povesti, ca să le facă poftă de mâncare, le-au dat ciomege pe spinare până i-au cocoşat, de-a şi zis un puşti, Mihai din Vireag, către ta-su:

— Măi, tată, parcă eşti franţuzu' ăla de seamănă cu Florin Piersic, zi să-i zic… Jean Marais, în filmul „Cocoşatul", de umbla de colo-colo, ca un prost, dar până la urmă s-a deşteptat şi s-a dovedit că nu era prost, aşa era el, Henri de Lagardere, care căzuse-n freză după o muiere şi-o strângea la piept cum face prietenul meu, Gigi Electoratu, de iubeşte posterul ăla pe care scrie dedesubt: „Numai proştii votează hoţii"…

Cuvintele micuţului l-au mişcat adânc pe iobag care i-a tuflit două palme de l-a zvârlit sub pat, printre pisici siameze şi hamsteri de colibă.

— Bă, dar dacă împieliţatul are dreptate? l-a străfulgerat o idee dându-i serioase bătăi de cap, că nu prea era obişnuit cu ele. Ce, el era filosof să stea toată ziua cu ochii zgâiţi în tavan ca muierea lui când îi vine nebuneala? Nţ, el era altceva, era iobag şi nu-i plăceau ideile. Asta a copilului însă îi plăcu, aşa că se apucă de campanie electorală în vederea scrutinului final de pe dealul Bobâlna. Făcu vreo 165 de mineriade, dar nobilii, uşor contrariaţi, i-au luat viaţa. Nici de ochii beliţi de foame ai iobagilor n-au luat aminte ungurii lăsându-i să fiarbă în suc propriu.

Rămas fără tătic, Mihai s-a îmbătat tun de bucurie fiindcă de acum n-avea cine să-l mai cocoşeze cu bătaia. Băiat de băiat, cu vederi largi, şi-a înfiinţat o societate comercială denumită „AF Iobagu Vesel Enterprasis", unde se întâlnea câtu-i ziulica de lungă numai cu feţe simandicoase, că auzise el că aşa-i în afaceri, obrazul subţire cu mare cheltuială se ţine de oasele feţei. Cum secretara de nevastă-sa era ocupată până peste cap cu perpetuarea speciei, legănatul pe picioare şi alăptatul, patronul îi primea personal pe musafiri în anticameră, adică în bătătură.

Dimineaţa devreme veneau cei de la Protecţia Mediului Nobilului Maghiar, care tam-nisam descopereau o mulţime de încălcări ale legislaţiei în vigoare. Principala vină i-o băgau cocoşului care, ba a călcat prea tare pedala de acceleraţie când a condus-o pe moţata vecinului la coteaţă, ba a cântat prea tare în zori poluând fonic aerul pe care-l respiră stăpânul de la castel. Dacă l-ar mai şi auzi ungurul ar fi jale cu J mare, norocul lui Mihai e că n-aude prea bine, deşi are urechile tip Meleşcanu, zici că vrea să-şi ia zborul ca Aurel Vlaicu, dar prin autopropulsie. În concluzie, cocoşul trebuie înlăturat din gospodăria iobagului şi transferat în bucătăria castelului, împreună cu cele trei-patru piţipoance porumbace care se ţin scai de coada lui şi a căror cotă ar scădea oricum în lipsa crestatului.

— Vaca nu ţi-o luăm da data asta că n-ai, dar când mai venim să nu te mai găsim fără dobitoc în curte, că vei fi nevoit să cumperi unul de la grof ca să avem ce confisca.

Deşi gândi că în curtea lui se află deja un dobitoc, Mihai înghiţi în sec şi tăcu.

Pe la prânz, năduşit şi plin de figuri, apărea perceptorul care-l atenţiona că n-a plătit taxa de circulaţie per pedes, cine se crede el, obraznicul, de umblă cu tălpile goale şi pline de mărăcini prin tina drumului boieresc?

— Dar nu s-a anulat, şogore, taxa asta?

— S-a anulat pentru maşini, dar nu pentru iobagi. Şi de când pui tu întrebări, târtane?

Ia să vedem dacă eşti în regulă cu dările! Nona ai plătit-o? Dar zeciuiala? Ai amuţit? Ţi-a mâncat pisica, limba? Zilele de clacă le-ai bifat? Lemne, la castel, ai adus? Dar paza obştească ai efectuat-o? De ziua nobilului i-ai dus darurile pe care le-a cerut? Mişelule! Mişelule! O să atârni spânzurat de limba română c-o ai prea lungă…

După ce l-a înjurat cu năduf, în gând, Mihai îl rugă pe perceptor:

— Mai lasă-ne un pic, şogore, numai un pic, că n-avem. Pielea de pe noi ne-a mai rămas!

— Auzi la el, pielea i-a mai rămas! Apropo, ai plătit taxa pe pielea de ţăran? Dar pe cea pe ghiorăitul maţelor? Fir-aţi ale dracului de jigodii valahe, nu ştiţi decât să vă văitaţi şi să vă ascundeţi ochii în fundul capului. Aveţi noroc că n-avem cu cine munci pământul că demult vă terminam de tot, să nu se mai audă de naţia voastră-n Ardeal. Că, de când am venit peste voi, numai probleme ne faceţi, latini

ordinari!

După-amiază apărea doctorul care-l întreba de autorizaţie sanitară:

— N-ai, aşa-i? N-are nimic, o rezolvăm noi într-un fel, oameni suntem. Nu mai trage mâţa de coadă! Dă-o încoa! E siameză! De unde ai tu, mă, aşa pisică? Ce moştenire de la tac-tu, mă? Ai furat-o, aşa-i?

Când se îngânau alandala ziua cu noaptea, jandarmul îl ducea pe Mihai la post unde avea să-şi petreacă noaptea cu gândul la copilaşii lui care dormeau sub cerul înstelat visându-l pe Dumnezeul mă-sii lui de nobil care luase un credit de la Banca Internaţională a Religiilor, punând gaj bordeiele iobagilor.

A doua zi, Mihai avea să facă o faptă mare. Nu şi-a mai scos căciula în faţa honvedului că n-o mai avea, şi după ce a mai luat-o o dată pe cocoaşă ca la Poliţia democratică, a purces agale spre Bobâlna. Era anul 1437, şi din cauza faptului că nu le avea cu literatura beletristică, a citit indicatoarele greşit şi a ajuns la Căpâlna. În timp ce el zăbovea la fetele din aşezarea mai sus pomenită, Gheorghe Lepeş, episcopul Transilvaniei, anunţă oamenii să stea liniştiţi, să nu care cumva să creadă vreunul că a uitat de strângerea dărilor pe ultimii trei ani. Ca să le vină iobagilor mai uşor să se răscoale, le va strânge în moneda nouă, e drept că mai valoroasă, dar şi mai frumoasă.

La chemarea lui Mihai şi a unui ungur, Ladislau Csaky, ţăranii încep chermeza.

Nobilii au luat-o-n barbă nasol de tot, aşa că după ce-i amăgesc pe ţărani cu pacea, se unesc între ei (ungurii, saşii şi secuii) şi hotărăsc să-i termine pe iobagii români.

Ceea ce s-a şi întâmplat cu Mihai din Vireag şi cu alţi capi ai răscoalei care, după ce au fost schingiuiţi cu profesionalism, au fost tăiaţi în bucăţi şi făcuţi celebri pe la porţile diferitelor oraşe, spre deliciul corbilor, vulturilor şi câinilor, cărora le picau din când în când câte o ciozvârtă de revoluţionar…

Promoušăn

Dar ce-a păţit Mihai a fost o glumiţă istorică faţă de soarta lui Gheorghe Doja, care s-a gândit şi el pe la 1514 să rezolve problema nobililor care-i exploatau pe ţărani cu aceeaşi sălbăticie şi plăcere cu care Remeş se ocupă de micii comercianţi şi de rarii întreprinzători străini. Din nefericire, iubite cetitorule, nea Gheorghiţă a fost învins după ce făcuse destule fapte memorabile pe la castelele grofilor. Prins

şi înscăunat pe un tron de fier înroşit în foc, Doja a concluzionat că situaţia-i fierbinte. Dar despre toate astea, într-un alt capitol că n-au intrat zilele-n sac.

22 mai 2000

Publicat de Adi Sfintes la 8: 15: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/cum-o-ardeau-romanii-in-evul-mediu-xx.html **vineri, 17 iulie 2015**

CUM O ARDEAU ROMÂNII ÎN EVUL MEDIU (XX)

Cred că te-ai prins, iubite cetitorule, că viaţa în Evul Mediu era miştoacă rău de tot.

Lovituri de teatru adevărate, revoluţii originale şi sublime transmise în direct şi la ore de maximă audienţă, talk-show-ri, bingo cât cuprinde, editorialişti, parade ale modei, hip-hop, dame de companie camuflate în femei cinstite, ce s-o mai lungim, nu lipsea nimic.

În fruntea ţării se afla cel care de multe ori s-a dovedit a fi un tovarăş de nădejde al străinilor. El era cel mai tare din parcare, şeful suprem, inclusiv al armatei, de unde şi denumirea de voievod. Şi ca să fim în spiritul fair-play-ului istoric, trebuie să recunoaştem că domnul era în majoritatea timpului voievod, fiindcă războaiele se practicau în vremea aia mai des decât igiena trupească. Domnitorul era înconjurat de tot felul de ciumeţi din rândul boierilor cărora DEX-ul le zicea dregători, deşi nu înţelegem de ce, fiindcă ei mai mult stricau decât dregeau. Semnificative sunt numeroasele capete de domnitori care s-au rostogolit în ţărâna strămoşească cu sprijinul neprecupeţit al boierilor.

Funcţiile cele mai importante ale ştabilor din sfatul domnesc erau cele de vornic, stolnic, vistiernic, logofăt, paharnic, spătar, comis, ban (al Craiovei), portar (al Sucevei). Astea două de la urmă erau mai importante decât cea de prim-ministru. Dregătoriile erau ocupate de oameni unul şi unul ca Traian Remeşescu, Radu Comisionescu, Sorin Pierde-Vară, Tutu-Ionescu, Valeriu Scoica, Crin Rocherescu, Chetricică Ciolan şi mulţi, mulţi alţii pe care decenţa noastră proverbială ne împiedică a-i aminti. În vremea acestor iluştri boieri care şi-au pus averile în slujba ţării ca să se înmulţească, la mare cinste ajunsese comisionul căruia îi jurau din toate poziţiile posibile şi imposibile,

separat sau în grup, credinţă eternă. Aceşti oameni frumoşi, deştepţi şi mai ales cinstiţi cu băuturi fine, îl sfătuiau pe domnitor atât de bine încât au existat momente de îndoială în mintea trimişilor străini cu sorcova, care au crezut la vremea respectivă că ţara noastră se va ridica atât de sus încât va ajunge la nivelul Mării Moarte. Dar parcă n-are niciun farmec să insistăm aici pe grozăviile sfetnicilor câtă vreme de ele ne vom lovi în multe lecţii de aici încolo.

Vă-nchipuiţi că fiind conduşi de oameni atât de înţelepţi, românii erau atât de fericiţi că nu-i mai încăpea pielea, toată ziua urmăreau pe canalele de dejecţii şi ştiri filmuleţele XXL, transmise live de la şedinţele Divanului. Şi de ce n-ar fi fost fericiţi de vreme ce agricultura mergea precum ceasul din Palatul Comunal, fără poticneli vizibile, dar cu vreun secol în urmă, iar industria nu se mai inventase, din comoditate, şi, prin urmare, nici nu dădea nimănui bătăi de cap că n-are cui o vinde. Foamete nu prea era decât în vremea secetelor şi a pustiirilor tătăreşti ori turceşti, adică aproximativ din două în două săptămâni. Dar românilor nu prea le păsa că pentru ei hrana spirituală zilnică era asigurată de emisiunile „Iraţional TV Bingo", „Te uiţi ca prostul şi câştigi aşijderea", „Teleeuroampingo iluzii show", pe care le haleau cu ochii zgâiţi şi cu pitpalacul zbătându-se nebuneşte în piept, gata să decoleze spre Sfântul Petrică, cel lesne primitoriu de suflete nevinovate.

Păi socotiţi şi dumneavoastră: chiar dacă s-ar fi hrănit numai din economia subterană (rădăcini, tuberculi, bulbi, ce-a îngropat pisica), poporul românesc (700.000 de suflete rănite de Daniela Gyorfy, în Valahia, 300.000 de părţi anatomice blegite de Andreea Submarini, în Moldova, ori 1.200.000 de trupuri torturate de Laura Andreşan în Banat şi în Transilvania) ar fi rezistat fără niciun fel de reparaţie cel puţin 2000 de ani. Ceea ce, de altfel, s-a şi întâmplat.

În conducerea ţării poporenii nu aveau ce căuta, erau consultaţi numai în cazul calamităţilor în care jucau rolul principal şi aveau, evident, ultimul cuvânt. Ei îşi alegeau de bunăvoie modul erotico-eroic în care se jertfeau pentru ţară şi erau tare inconştienţi şi mândri de faptele acestea. Trebuie neapărat să ştiţi că românaşii nu mergeau la luptă până nu aveau o întrevedere protocolară cu popa că erau credincioşi daţi dracului, toată ziua se gândeau la cele sfinte, indiferent de situaţia în care se găseau. Dragostea neostoită faţă de moacele bisericeşti i-a urmărit atât de intens încât, ca să nu le uite niciodată,

nici măcar în situaţiile fericite, au inventat jocul de intelectuali rafinaţi care a făcut-o celebră şi pe Elena Ceauşescu şi pe care l-au numit, într-un moment de inspiraţie divină, „Popa Prostul". Probabil şi ca un omagiu adus călugărului Vasile care, să ştiţi oameni buni, bântuia prin istoria noastră de multă vreme dar, din fericire, nu influenţa viaţa politicoasă.

Despre justiţia acelor vremi avem numai vorbe de laudă că se făcea în doi timpi şi trei mişcări, respectându-se principiile statului de nedrepţi. Erai boier, posedai valută, aveai întotdeauna dreptate. Adică, în calitatea ta de stâlp al societăţii nu puteai să fii învinovăţit de furt, viol sau de falimentare vreunei bănci. Chiar dacă erai făptuitorul. Ba, dimpotrivă, picau în culpă bunătăciunile de ţărănci ce-au atentat la virginitatea ta de balşoi boier, nenorociţii de bancheri care ţi-au aruncat peste gardul vilei tale cu 144 de camere, plus dependinţe, ditamai valizoaiele cu galbeni americăneşti, nemţeşti ori englezeşti.

În privinţa sărăntocilor, legile erau clare şi din pricina asta procesele nu durau cine ştie cât, ba, de cele mai multe ori se făceau la nivelul conştiinţei colective că ăştia, fiind săraci din naştere prin definiţie sau din obişnuinţă, n-aveau cum să aibă dreptate.

Şi la Judecată te cunoşteau după ţoale că boierii şi le aduceau din Orient sau din Occident, erau de-a dreptul strălucitoare, după gusturile fine ale dregătorului Băsescu, care alimenta piaţa neagră chiar dacă o privea chiorâş.

La ţărani ce să admiri? Cămăşile naţionaliste din în şi din cânepă petrecute peste mijloc cu un curmei de tei şi ăla numai zdrenţe?! Şi asta în cel mai fericit caz, că-n rest ţăranii dependenţi (rumânii, vecinii ori iobagii) se îmbrăcau lejer, umblau, pardon de expresie, în curul gol, de parcă le-ar fi creat hainele însuşi Cătălin Botezatu cu briciul.

BIBLIOGRAFIE

La talk-show-ul „Viaţa spirituală rău de tot" au fost invitate Dănilă Gyorfy, Anda Adam, Alexandra Ivancenka şi Daniela Săvuică. A fost super, mai ales că fetele au mărturisit cu mâna pe protuberanţele de deasupra inimii, că dacă ar fi să o ia de la capăt tot din Evul Mediu ar porni-o întrucât, pe atunci, nu haina îl făcea pe om, şi d-aia nici nu purtat prin reviste aşa ceva. Opinie separată a făcut moderatoarea, preasfânta Elena Cristea, care tocmai coborâse din calendarul creştin ortodox călare pe un inorog impotent, şi care s-a sesizat că „toţi bărbaţii e mitocani". E mitocani, e mitocani, dar e necesari ca aerul!",

au pus-o la punct intelectualele din platoul cu prăjituri.

PROMOUȘĂN

Ştiţi ce făceau ţăranii ardeleni când le puneau nobilii, mă iertaţi că plagiez din obişnuinţă, sula în coaste? Făceau urât, dar erau simpatici foc, aşa că ar fi păcat să pierdeţi senzaţionalul capitol intitulat, cum altfel, „Răscoale nasoale”. E mortal de la un capăt la altul. D-aia zic să vă pregătiţi batistele, că-i jale mare, o să plângeţi mai ceva ca la emisiunea „Accize, Accize”, a dealerului de lacrimi Andreea Submarini.

8 mai 2000

Publicat de Adi Sfintes la 11: 25: 00 a.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/cooperativa-mai-tare-decat-riga-XIX.html miercuri, 15 iulie 2015

COOPERATIVA MAI TARE DECÂT RIGA (XIX)

Plăieşul răsfoia nonşalant ultimul număr din Playboy în cel mai înalt turn din Cetatea Neamţului. Ungurii erau la vreo zece metri de ziduri:

— N-are rost să le întrerup meciul pentru atâta lucru. Mai e vreme…

Oftă…

— Ş-o fi făcând Marişica, mititica de ea? Cred că se gândeşte la mine, nu se poate altfel. Drăgălaşa… Îi singurică de atâta vreme. Dacă n-ar fi războaiele astea nesfârşite, poate-ar fi făcut şi copchii. Sunt însurat de trei ani şi Marişica tot cum am luat-o de la mă-sa îi. Că d-aia m-apreciază şi boier Giuvală, de bagă toate muierile-n boală, care mi-a şoptit la ureche, în noaptea nunţii, că nu-i bine să te grăbeşti în problemele trupeşti că poţi să te aprinzi la plămâni şi pe urmă chiar nu mai eşti bun de nimic. „Du-te la luptă, mi-a zis boierul, că de Marişica avem noi grijă”! Ce suflet mare are omul ăsta! Nici n-ai zice că-i boier!

O săgeată îi aruncă cuşma cât colo.

— Măi, ce minune mare, au început să-mi zboare gândurile cu casula cu tot. Se vede c-am mâncat cu dulse. Pacostele de maghiari au ajuns la poartă. Ia să-i anunţ pe ceilalţi… Alo! Alo! Ş-are drăcovenia? Ori l-or împuşcat ăştia, că nici roboţica nu mai zice nimic?! Şi avea o voşe aşe de duioasă! Câtî-i ziulica de lungă stau la taclale cu dânsa şi tot nu mă satur. Dacă până mă întorc nu răspunde nimeni, mă-nfurii şi

nu ştiu ce se întâmplă. Poate am să fac chiar moarte de om, că la treburi d-astea de femei rup lanţul una-două.

Coborî însoţit de resturi de săgeţi ce se izbeau neîncetat de zidurile cetăţii.

— Nea Ghiorghi! Nea Ghiorghi! Ptiu, l-a tâmpit fotbalul p-ăsta. Nea Pinalti! Nea Pinalti!

— Da şei, mă, se arde de urli ca smintitu? O luat Rapidu campionatu fără voia me sau, Doamne fereşte! o retrogradat Rocaru?

— N-ai ghişit. Ungurii sunt la poartă…

— Şi să mă pentru atâta lucru faci ditamai gâlşeava. Şi-or zice oamenii ăia, c-am înnebunit de tot?! Ia ţine-i de vorbă până transportă pe ziduri câţiva copchilandri o copie a statuii lui Gheorghe!

— A dumneavoastră sau a lui Gheorghe Dracu'?

— A lui Gheorghe Hagi, sugubăţule, care pentru unguri cam tot aia înseamnă.

— Bine, şerifule. Cât îi scoru?

— Parcă n-ai ştii! Cât am stabilit cu Jenel.

Plăieşul plecă şi urmări cu privirea crucişă finalul meciului. Constată că zarurile lui Piţurcă au fost aruncate, spectatorii se căraseră de prin minutul 20, iar oaspeţii mureau pe teren ţinându-se cu mâinile de burţi, că se făcuseră cimpoi de atâta râs. Gândi că nu prea are cu cine să facă treabă contra ungurilor, dar nu se îngrijoră, că-l ştia pe nea Pinalti patriot şi descurcăreţ nevoie-mare.

Dar ungurii habar n-aveau de frământările lui Plăvănea şi înconjuraseră Cetatea Neamţului cu gândul să intre înăuntru că, fiind februarie (1395), era cam frig şi le degeraseră grisinele cu care zgândăriseră duios coardele arcelor.

Pe seară, răzeşul numără pierderile. Mai rămăseseră patru: el şi vreo trei juniori cărora le mijiseră mustăţile a primăvară de sub zăpada de două degete. Ceilalţi, în frunte cu nea Pinalti, luaseră elicopterul şi o răseseră spre Cipru că acasă era prăpădenie, Plăvănea rămase şef prin omisiune. Fiindcă era fără un statut precis înfiinţă un partid, organiză alegeri anticipate şi se alese preşedinte. Nu înainte însă de a-i cârpi două palme unui mucos care dorise să se ducă undeva chiar în timpul desfăşurării scrutinului. În noua calitate, merse la tribuna improvizată pe o grămadă de crăci şi ţinu singurul discurs din viaţa lui (Dar ce discurs!):

— Mă, copchii… Afurisiţii ăştia stau la poartă şi îndrugă numai

mascări. Avea dreptate Marişica, că-mi zicea mereu: „Ai grijă, că dacă te încurci cu ungurii şi e mulţi, s-ar putea să nu te mai poţi întoarce şi-ai să mă uiţi. C-ăştia halesc armăsari ca tine…”

Aşa-mi zicea şi d-aia v-atenţionez, bidiviilor, să ştiţi cu cine avem de-a faşe. Hai să fasem ce-ar faşe Marişica: să-i tăvălim bine cu scopul de-a scoate sufletul din ei c-altfel o luăm urât pe schinare. Aţi înţeles, hojmălăilor? E bine c-aţi înţeles, mă bucur chiar, deşi la cât de ghine v-am prezentat situaţia geo-stratejică nici nu se putea altfel. Cap de lemn să fi avut şi tot vă cuprindea flacăra vorbelor mele. Aşa că să trecem la fapte, că vorbele nu ţin de foame. Puneţi de mămăligă, aduceţi brânză, ceapă, usturoi şi pe urmă să facem şi-un război! Apropo… Muceo, ai cărţile de joc la tine?

Pătrunşi până-n măduva oaselor de frigul necruţător, cei trei vicepreşedinţi intrară fericiţi în bucătărie. Haliră tot, după care se-ntinseră la palavre lângă butoiul cu vin.

— Tu-le muma lor de unguri! izbucni Mucea fără să-şi dea seama că dăduse semnalul de ripostă întrucât asta era chiar parola aleasă de Plăvănea. Iuţi ca fulgerul, sprijinindu-se de pereţi, ajunseseră pe ziduri. Îi cam luase cu ameţeală că nu sesizară stolul de săgeţi ce se zbenguiau în voie pe deasupra lor. Ba unele, mai inimoase, îl înţepară pe domnul preşedinte Plăvănea, pe care acest aspect îl lăsă aproape rece.

Cu gesturi calme, de războinic versat, îşi dădu iţarii în jos şi le arătă adversarilor nordul. Urletele de mânie ale acestora nu-l impresionară niciun pic şi hotărî pe loc-deşi nu citise asta în „Strategia ciomăgelilor” să le arate şi sudul, însă realiză, într-o fracţiune de secundă, că de faţă sunt şi cei trei juniori şi nu se cuvine să-i fure toate trucurile de luptă. Roşi tot şi renunţă la teribila armă. Cum mai primise vreo cincizeci de săgeţi drept în steaua polară, decise să le dea ungurilor lovitura finală că timpul părea că se comprimă. Ajutat de fişori ridică deasupra capului un Gheorghe Hagi de ceară. Un fior de groază trecu prin oştirea duşmană care o rupse la fugă într-o dezordine cumplită. Nu s-a oprit decât la vreo12 km, la Ghindăoani, unde le-a ieşit în faţă voievodul Ştefan I (1394 – 1399), care i-a nimicit c-o plăcere nedisimulată.

— Băi, frate – a concluzionat domnitorulo papară d-asta n-au mai luat ungurii de la Posada. Să mor eu dacă n-am să-mi trec izbânda pe piatra funerară.

Ajuns la Cetatea Neamţului, Ştefan îl decoră pe Plăvănea care tocmai îşi dădea, cu destulă tragere de inimă, obştescul sfârşit în braţele singurului tovarăş rămas în viaţă, statuia lui Hagi. Ochii oşteanului se făcuseră cât cepele de bucurie şi mirare când îl văzu de-a dreapta voievodului pe însuşi boier Giuvală. Îngăimă fericit:

— Mulţumescu-ţi ţie, Maică Precistă! Boierul e suflet mare şi-o să-i spună nevesti-mii ce bărbat am fost la viaţa mea. Şi când te gândeşti că am să mor şi Marişica a rămas tot cum o făcut-o mă-sa…

La vorbele astea simţitoare, plăieşii de alături se-ntoarseră pe partea ailaltă să nu le sesizeze agerul Plăvănea zâmbetele subţiri întipărite pe chipurile altminteri serioase.

Şi, eventual, să nu-i cheme la judecata de apoi pentru calomnie.

Promoušăn

După ce aţi aflat cum a reuşit Plăvănea să primească decoraţiile „Nevinovăţie şi Credinţă" şi „Vitejie şi Erotism", ar cam fi timpul să descoperiţi ce mistoacă era viaţa românilor în Evul Mediu… După lecturarea acelui episod unii veţi dori să vă teleportaţi acolo. Mai ales boierii. Parlamentarii nu, că pe atunci mai trăia câte-un Vlad Ţepeş care obişnuia să te întrebe cu eleganţă ce faci tu toată ziua de ai atâtea ocale şi aşa de multe parale. Care e cheia succesului tău financiar că, de regulă, cu munca nu te prea omori?! D-aia zic să nu rataţi niciun rânduleţ că istoria noastră e marfă de marfă, dacă înţelegeţi ce vreau să vă spun cu atâta delicateţe şi modestie.

4 mai 2000

Publicat de Adi Sfintes la 11: 27: 00 a.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/musatinii-şi-au-innebunit-vecinii-XVIII.html **marţi, 14 iulie 2015**

MUŞATINII ŞI-AU ÎNNEBUNIT VECINII (XVIII)

Din 1372, Ludovic, regele Ungariei devine şi rege al Poloniei, aşa că Laţcu (1365 – 1373), urmaşul lui Bogdan, consideră că „situaţia prezintă umflături de jur-împrejurul ţării" şi, cu proverbiala viclenie moldovenească pune la cale un plan de tragere în piept a pofticiosului duşman. Prin urmare, îl anunţă pe Papa Urban al V-lea că-i tocmai bun de trecut la catolicism cu norod cu tot. Figura a ţinut şi Laţcu, protejat de noul său look de sorginte religioasă, n-are nicio treabă cu

boanghenii până moare, ocazie cu care au aflat cucuvelele din Panonia că a fost înmormântat în biserica ortodoxă din Rădăuți, privegheat de poporul credincios, căruia nici nu i-a trecut prin cutia ucraineană să treacă la catolicism. La fel a procedat și cotoarba lui, Ana, care, din cauza acestei decizii surprinzătoare, pune la îndoială proverbiala fidelitate a femeilor moldave față de augustii lor soți.

După cum ai constatat, iubite cetitorule, Lațcu ăsta făcea politică înaltă rău de tot, parcă n-avea sânge de moldovean în el, adică de-ăla „puterea ursului", care te obligă mai degrabă la scandal decât la visare. Din cauza acestor calități surprinzătoare, moartea lui a produs o grămadă de probleme țării, că neisprăvitul n-a fost în stare să facă și el, sau, mă rog, nevastă-sa, un băiat care să-și ocupe timpul liber cu tronul Moldovei. De aici și decizia patrihoților din Partidul Cozilor de Mătură, rupt din Partidul Cozilor de Topor, de a aduce în fruntea țării un principe litvan, Jurg Koriatovici, pe care din plictiseală l-au omorât imediat, scutindu-se să-l mai treacă în croniciledomnitorilor moldoveni. Că poate nu știați, complotul era ocupația de bază a boierilor și din acea vreme.

Așa ajunge pentru vreo doi ani conducător unul Costea care, cu un tupeu extraordinar, a vrăjit-o pe Mușata, fiica sau nepoata lui Bogdan (nu se știe exact că istoria românilor e mai îmbârligată decât telenovelele mexicane) căreia i-a turnat rapid doi plozi, pe Petru și Roman, de care vom vorbi mai la vale. De la tipa asta orgasmică își va lua numele strălucita dinastie a Mușatinilor.

Petru Mușat (1375 – 1391) a fost un domnitor pe care dacă-l puneai în piuă nu-l nimereai, după cum îl caracterizau cu venerație supușii loviți în dirimblea. A bătut cu ciocanul de șnițele primii bani moldovenești numiți groși, s-a aliat cu Vladislav Jagiełło, regele polonilor, împotriva cumnatului acestuia, Sigismund de Luxemburg, noul tartor al maghiarilor, și a mutat reședința la Suceava ca să poată supraveghea personal evoluția prețurilor din talcioc și dacă traficanții de țigări au case de marcat înregistrate la ANAF. S-a dovedit a fi un talentat scriitor și un om de afaceri desăvârșit, împrumutându-l pe Jagiełło, în 1388, cu 3.000 de ruble de argint, primind drept garanție Pocuția pe care o va și ocupa după trei ani, fiindcă polonul nu restituise paralele, iar recuperatorii trimiși de-un prieten de-al voievodului din IGP nu făcuseră nicio brânză. Cum s-a uitat urât leșul la ei, cum li s-au înmuiat macaroanele de parcă-i mușcaseră musca

Ţeţe Moraru. Sau îi înţepaseră că nici muştele astea nu mai sunt consecvente.

Am zis că Petru a fost un bun scriitor fiindcă tema Pocuţiei va constitui intriga relaţiilor moldo-polone timp de peste 150 de ani, de-au şi zis ruşii când au citit în „Pravda" de chestia asta:

— Nu credem că moldovenii au fost în stare de un asemenea gest eroic. E un fals grosolan. Noi îi cunoaştem bine, că de la ei am luat Tezaurul, Basarabia şi nordul Bucovinei. Başca Insula Şerpilor. Dacă erau aşa de răi după cum se plângeau polonii, nu ni le cereau înapoi după atâta amar de vreme?

Roman I (1391 – 1394) era băiat de cartier care atunci când se îmbrăca zicea lumea că se mută, fiindcă ăsta se ghida în viaţă după principiul de drept roman „azi aici, mâine-n Focşani". Numai astfel se explică desele sale incursiuni pe litoralul Mării Negre până unde o întinsese pe biata Moldovă de era să se rupă, săraca, ori amestecul repetat în conflicte care nu-l priveau direct. Văzându-i străduinţa, regele polon a considerat că-i un tip interesant şi l-a invitat la el pentru mai mulţi ani, în calitate de prizonier de lux.

În locul lui Roman care, după cum afirmă simpatizanţii săi, „era frumos de picai în nesimţire când îl vedeai şi deştept de dădea în gropi, dar care făcea gât din orice", polonii l-au adus pe Ştefan I (1394 – 1399). Ăsta era un zurbagiu cu acte în regulă, dunga roşie atingea două degete pe cartea proprie şi personală de identitate. Cu asemenea calităţi a devenit în regim de urgenţă spaima vecinilor pe care-i căsăpea cu regularitate şi fără pic de milă. Şi n-o spun eu, că pe mine nu prea mă credeţi, ci însuşi Sigismund de Luxemburg, care a fost zdrobit la Ghindăoani-Neamţ, în februarie 1395 (mai multe amănunte, în episodul următor). Lui Fănel îi plăceau câmpurile de luptă atât de mult încât în anul 1399 a rămas pe unul unde se distrase de minune cu nişte tătari care mai pe seară l-au deocheat cu barda.

După Fănel a urmat Iuga Ologul, cale de vreo cinci luni că au fost alegeri anticipate, cu sabia pe post de ştampilă, dirijate de Mircea cel Bătrân, conducătorul Valahiei, care l-a sprijinit să se aleagă pe fiul lui Roman I, Alexandru – de i-a zis poporul, din motive numai de el ştiute, „cel Bun". Şi ca să nu plece cu mâna goală, valahul l-a luat cu sine şi pe nevrednicul Iuga, de care ulterior nu s-a mai auzit nimic concret că nănăul nu le avea nici măcar cu fuga. Se pare că fostul domnitor ar fi ajuns lider de sindicat, calitate în care a făcut foamea ceva de speriat,

după care a fost promovat în CNA. Cum, nu ştiţi ce-i CNA? Sinceri să fim, nimeni nu ştie, nici măcar membrii lui n-au habar. Că a şi zis Mircea, tartorele cel Bătrân (cu B mare, v-aţi prins, intelectualilor?)

— Vezi mă, Iuga, cum te-ai cuminţit?! Ţi-ai schimbat stilul nesănătos de viaţă, ai scăpat de grijile domnie… Ce, erai tu capabil să conduci Moldova? E greu, măi, băiete! E năvârlioasă. N-o satisfaci, n-o baţi la timp, nu-i dai băutură, în secunda doi o arde peste graniţă… Tămbălăul ăla nu era de tine, măi ţâcă. Uite ce bine te prinde cravata. E nodul prea strâns de scoţi limba sau mă sfidezi? Nu pune totul la inimă, calitatea de VIP presupune să te supui fasoanelo modei. Dacă pentru foştii demnitari sunt recomandate cravate de-astea din cânepă, eu ce să-ţi fac, măi, băiatule, că te-ncadrezi perfect?! Îţi vine unsă…

PROMOUŞĂN

În capitolul următor o să descoperiţi, pe fondul asedierii Cetăţii Neamţului de către dragii de unguri, nemaipomenitele fapte de arme săvârşite de viteazul răzeş Plăvănea, al cărui subconştient era sugestionat permanent de Marişica. Aşadar, nu scăpaţi lecţia următoare c-o să regretaţi amarnic toată viaţa.

20 aprilie 2000

Publicat de Adi Sfinteş la 4: 07: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/basarabii-banii-şi-fetele-XVII.html duminică, 12 iulie 2015

BASARABII, BANII ŞI FETELE (XVII)

De la Nicolae Alexandru (1352 – 1364) încoace, călăuziţi de firul roşu, galben şi albastru al istoriei, valahii tot într-o cafteală au dus-o, de-au ajuns să râdă de ei neisprăviţii de unguri, zicându-le că sunt cam bătuţi în cap, c-altfel nu se explică de ce nu-şi schimbă modul de viaţă. Ceea ce era, în mod evident, fals, că „cine zice ăla e", după cum a replicat urmaşul lui Basarab:

— Despre noi se poate spune orice, dar singurul adevăr istoric de necontestat e că am fost sâcâiţi de toţi neisprăviţii, dar nu mai mult decât atât, că n-am avut slugărnicia necesară să le permitem să ne se urce pe cutia ucraineană. Însă n-o să-mi pierd timpul cu explicaţii absurde că nu-s Eugen Ionescu şi am o grămadă de treabă.

Adevăr grăia, omul era ocupat cu lucruri serioase, n-avea timp de analize literare şi măcelăriri lingvistice pe care le considera

bazaconii intelectuale. Mai întâi l-a luat la mişto pe episcopul Dimitrie din Oradea, trimis de Ludovic, regele maghiar, spre a trata „pace şi concordie".

— Popo, eu n-am nimic cu nea Caisă ăsta al vostru, nu mă interesează dacă şi-a făcut clasele primare la zi sau la fără frecvenţă, aşa că nu înţeleg rostul vizitei tale. N-aveţi nicio preocupare sau care-i problema cu voi de mişunaţi ca liliecii prin zona noastră crepusculară. Uite care-i chestia: spune-i ăluia de te-a trimis că dacă mai umblă cu şopârle pe aici, prin Valahia, o să mă zburlesc la el de nu se vede. Ce, au uitat ungurii de balul de la Posada, ori s-au tâmpit de tot? Cât despre orientarea mea religioasă, stai în banca ta! Crezi că dacă matracuca de nevastă-mea, doamna Clara pentru voi, e catolică, mă aburiţi şi pe mine? Nu mai visaţi cu ochii zgâiţi, frumuşeilor, că taman ieri am tăiat panglica inaugurală la Mitropolia Ortodoxă, dependentă de Bizanţ. Dacă mai insişti pe aici îţi arăt şi cu ce am tăiat-o, chéri, dacă înţelegi ce vreau să-ţi spun cu atâta delicateţe…

Popa a înţeles şi l-a lăsat pe Nic să-şi îndeplinească misiunea istorică, adică să-şi mărite fetele: pe Elizabeta cu Ladislau de Oppeln, palatinul Ungariei, pe Ana cu Ioan-Sracimir, ţarul Bulgariei, pe Anca cu Ştefan Uroş, ţarul sârbilor. Nicolae Alexandru devenise lider zonal prin intermediul fiicelor sale. Din cauza asta plesneau de invidie unii demnitari care aveau şi ei fete de măritat, dar luate de valul necruţător al tranziţiei se încurcaseră atât de tare cu nişte stripperi că mai să moară badulele de plăcere jucându-se necontenit cu dânşii.

La momentul decesului lui Nic, primul dintre fiii lui, Vladislav (1364 – 1377) se pomeni că se poate da în bărci, fără reţinere, prin toţi Balcanii. Ceea ce l-a supărat pe Ludovic, care a anunţat că o să-l pună la respect pe valah fiindcă „imita obiceiurile rele ale părintelui său". Când a auzit năprasnica veste, Vladislav s-a îngrozit de râs, mai ales că ungurul atacase Bulgaria, pe care a şi cucerit-o destul de uşor, nicidecum Valahia, la care se uita chiorâş. În acest moment, destul de important, Vlaicu (aşa-i spuneau gagicile), a considerat că-i momentul să intervină cu oştirea lui de turmentaţi. Cum ungurii săriseră gârla şi ajunseseră până la Târgovişte, valahii i-au bătut acolo, fapt ce l-a pus pe gânduri pe Ludovic, zis şi „cel Mare", care imediat îşi va schimba atitudinea faţă de Vlaicu, acceptându-i toate capriciile. Acestea se rezumau la Banatul de Severin, la Ţara Făgăraşului şi încă vreo două-trei bagatele d-astea simpatice foc. Punând mâna şi pe Vidin,

valahul îl reîncoronează pe neisprăvitu de cumnatu-său, de Stacimir vorbim, care, în definitiv, nu era băiat rău dar fuma prea mult, îl lua repede cu ameţeală şi nu ţinea la tăvăleală. Şi cum tăvăleala era principalul mod de viaţă şi în acea vreme, Stacimir nu va face prea mulţi purici pe tron, întrucât în 1369 turcii cuceresc Vidinul şi atacă Valahia.

Când au auzit amuzanta veste, tinerele valahe, „crescute pe buturugă", după cum afirmă cronicarii serioşi, au mers cu jalbă-n proţap la bărbaţii lor. Ele cereau nici mai mult nici mai puţin decât să se ducă la luptă, considerând că a venit vremea să apere ţinuturile strămoşeşti, cu piepturile lor bogate de monarhiste.

— Ce, credeţi că nu putem face faţă unui război de uzură cu turcii? Ce dacă sunt câtă frunză şi iarbă? Cu atât mai bine, nu putem scăpa un asemenea chilipir! O să ne facem datoria până la capăt şi vă garantăm că nu va rămâne niciun otoman neprelucrat.

Insistăm să ne lăsaţi!

Bărbaţii au fost de acord că şi aşa erau mai interesaţi de campionatul de table aflat în plină desfăşurare, decât de război. Ba s-au arătat bucuroşi când unul Guvide, de semăna leit cu Cătălin Botezatu, a zis că o să le conducă el şi dacă n-o să le placă să nu-i zică lui… peşte.

— Şi dacă nu vin plin de parale, să mă spânzuraţi de cureaua de la bermude! a plusat heterosexualul.

Discuţia de la urmă o prinsese şi Vladislav care se întorsese de la luptă unde fusese însoţit de cealaltă parte a oştirii că turcii ăştia n-aveau cine ştie ce faimă şi a considerat că nu-i cazul să deranjeze pe toată lumea. Spre disperarea inimoaselor romance, Vlaicu anunţă că niciun turc nu mai mişcă din motive de sabie, suliţă ori săgeată otrăvită. Jale mare între femei care speraseră să mai facă un ban cinstit cu ocazia luptelor corp la corp, anulate atât de brutal.

— Vreţi bani? le-a întrebat Vodă. Se rezolvă, nu mai plângeţi, că ştiţi că mi-e inima slabă când e vorba de femei. Aşadar, terminaţi cu bocetul că vă plesnesc peste bot de nu vă vedeţi! Ce, s-au terminat bărbaţii în Valahia?

— Nu s-au terminat, Măria Ta, dar nu mai sunt buni de nimic. N-au parale şi o ţin ca gaia maţu că totu-i pe de-a moaca. Cică ar plăti dacă ar avea cu ce…

Vlaicu, care ţinea la năroade mai mult decât Radu Hârbu' la FPS, s-a pus pe bătut monede. Pe prima a bătut-o de-a frânt-o, că era

nevastă-sa şi, zicea el, „ce, mă, femeia nu-i monedă de schimb?”, dar pe următoarele le-a ciocănit cu delicateţe că era vorba de ducaţi, dinari şi bani, adică primele monede româneşti. P-astea le-a semnat, paradoxal, cu numele său, deşi primul lui sfetnic, Gudur Isărescu, ar fi vrut să pună el degetul…

— Ia laba, bâzdâganie, c-ăştia sunt bani adevăraţi, nu d-ăia pe care te joci tu toată ziua cu pixu, de-arăţi precum stixu… Păi, c-o monedă d-asta cumpăr trei de-alde tine şi mai primesc şi-un rest din Adrian Vasilescu, aşa că vezi-ţi de sectorul care te priveşte. Fă-te că eşti prim-ministru şi scuteşte-mă, că am treabă, ştii că nu prea le am p-astea cu scrisul. Ehei, dacă semănam cu poetul de bunică-miu, ce repede terminam de semnat, aşa va mai dura vreun secol. Poate s-o-ndura Dumnezeu şi-o mai veni vreunul cu pretenţii teritoriale, c-altfel aici îmi putrezesc oasele…

Lui Vlaicu i-a urmat la domnie Radu, fratele său, tatăl viitorului Mircea cel Bătrân, şi s-a remarcat prin luptele de mai mică amploare, dar permanente, pe care le-a purtat cu ungurii, pe care i-a ciupit cu o regularitate dezarmantă. Fiu-su din prima căsătorie, Dan I, i-a continuat politica demnă de cascadorii plânsului, amestecându-se în conflicte prin Ungaria şi Bulgaria, fapte ce i-au prilejuit întâlnirea înainte de vreme cu Sfântul Petrică, spre bucuria valahilor cărora nu prea le plăcea zurbagiul, de vreme ce fratele său, Mircea, părea mult mai potrivit pentru scaunul domnesc. Ceea ce istoria a dovedit-o cu prisosinţă, după cum veţi vedea cât de curând. Că Mircea ăsta, oameni buni, le avea cu de toate: se pricepea la construcţii faraonice, politică regională, cultură agricolă, ştia să facă şi copii, ce-o mai lungim, omul părea predestinat domniei. Era, ca să sintetizăm, un fel de Ceauşescu. Că nici el, săracu’, n-avea cine ştie ce şcoală…

PROMOUŞĂN

Dacă vă era dor de moldoveni, aveţi răbdare olecuţă, şi-o să aflaţi cum i-au fiert în suc propriu urmaşii lui Bogdan I pe toţi prietenii şi duşmanii lor. Şi la urma urmei şi ai noştri. D-aia vă zic să nu scăpaţi capitolul „Muşatinii şi-au înnebunit vecinii!” c-o să regretaţi toată viaţa, chiar dacă habar n-aveţi despre ce este vorba…

17 aprilie 2000

Publicat de Adi Sfinteş la 3: 39: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/dragos-şi-bogdan-clocesc-statul.html **duminică, 12 iulie 2015**

DRAGOŞ ŞI BOGDAN CLOCESC STATUL MOLDOVEAN (XVI)

Că moldovenilor le pică greu fisa, când le pică, nu trebuie să mai mire pe nimeni, deoarece în privinţa lor lucrurile au decurs domol încă de la început. Păi românaşii ăştia mai dulşi decât fierea nu s-au născut dintr-odată, ca oamenii obişnuiţi, cât de cât sănătoşi la diblă, ci au preferat s-o facă în două reprize, cu ghinişorul. Şi cred că nu s-ar fi impacientat nimeni dacă evenimentul nu s-ar fi produs nicicând cunoscută fiind pe tot mapamondul lumii, de la Huşi şi până la Galaţi, celebra lor înclinaţie spre lenea filosofică. D-aia şi zicea analistul lor numărul unu, Cristian Popescu-Tândală, că „moldovenii fierb în suc propriu fără să dea în clocot, deoarece la ei fierberea se numeşte fermentaţie din cauza numeroaselor podgorii ce-şi iţesc cu obrăznicie podoabele de sub colinele domoale ca un mers de fată mare, urmărită prin binoclu de marţienii din pădurea comunală”.

Dar cum Dumnezeu, drăguţul de el, se gândeşte la toate câte le-a lăsat pe lume – în halul în care le-a lăsaţi-a inventat pe maramureşeni ca să-l contracareze pe Belzebut, tatăl legitim al maghiarilor şi al tătarilor de pretutindeni. Că numai astfel, împins de la spate conform hotărârilor Consiliului Europei, a descălecat Dragoş în nordul Moldovei. Gândul lui, acelaşi cu-al lui Ludovic de Anjou, regele maghiar, era să facă o marcă de apărare împotriva tătarilor, care din cauze genetice jefuiau cu o frecvenţă înduioşătoare şandramaua denumită generic Ungaria.

Ungurilor nu le convenea deloc situaţia fiindcă erau învăţaţi să fure, nu să fie jefuiţi, şi nu li se părea corect ca agoniseala pe care o şmangliseră de la valahi să ajungă la mongoli. Lor nu le plăcea să-i deranjezi nici cu o floare, deşi muntenii le trimiteau regulat, pardon de expresie, după bătălia de la Posada, bucheţele multicolore de coada ursului, gheara găinii, limba vacii şi mirarea ţigăncii. Metodele clasice de prăduire pe care le foloseau urmaşii lui Attila ce subtilizau într-o tăcere mormântală oul transilvan de sub cloşca valahă, ori cele desăvârşite de politicienii români în procesul de devalizare al băncilor păreau copilării pe lângă tehnica tătară. Păi, dragii moşului, ăştia când îşi aprindeau ţigara dădeau foc întregii Ungarii de le frigeau locuitorilor frumoasei ţări carnea de sub şei pe care o făceau şniţele cu cai cu tot. Că mongolii asta ştiau, asta făceau. Ei n-auziseră de carduri,

credite, corectitudine politică, euroregiuni, autonomie teritorială şi alte noţiuni ce definesc furăciunile din – vorba vinelumea civilizată. Singurii care ar fi putut rivaliza cu hoţii de tătari, ar fi fost cei 15.000 de specialişti dar, din fericire pentru urmaşii lui Ginghis-Han, pe la 1352 nu se născuseră. Nu se născuseră toţi, să nu mă înţelegeţi greşit. După ce aplicau metoda „Kossovo", aşa-i ziceau ei, supuşii „Hoardei de Aur" se cărăbăneau acasă luând cu ei bunuri de larg consum (băutură, haleală, femei) pentru a nu se plictisi până la următoarea ieşire.

Tocmai în scopul acesta se aşezase Dragoş la Baia, încercând să pună o piedică în calea uitării mongolilor, lucru care i-a făcut pe strănepoţii lui Batu-Han să râdă mânzeşte. Trebuie să vă mărturisim că voievodul maramureşean era simpatic foc, ziceai că-i Popey Marinarul la bătrâneţe şi lumea îl iubea nevoie-mare, în sondaje stătea căţărat mai ceva decât tovarăşul Ion Ilici Iliescu. Avea însă şi un defect: se dăduse cu ungurii din care pricină şi-a pierdut din popularitate. Mai întâi, moldovenii l-au coborât în sondaje până la nivelul lui Emil Constantinescu, după care, la numai doi ani de la descălecare, în 1355, l-au condus cu delicateţe pe ultima turnantă, aşezându-l cu grijă într-o cutie mirosind poetic a răşină, la numai doi metri sub nivelul toporaşilor, brebeneilor şi a altor flori înşelătoare cântate cu atâta jale de Freddie Mercury.

Copchilu decedatului voievod n-avea sânge-n el nici cât o muscă beţivă aşa că a continuat slugăreala la unguri până în 1359, an în care a avut marele noroc să treacă graniţa în Rai (sau în Iad, sursele istorice sunt neclare din cauza dezorientării catolice a defunctului) înainte de vizita lui Bogdan din Cuhea, alt maramureşean, însă din altă făină, odată ce era în dizgraţia lui Ludovic de Anjou care-l catalogase, cu tupeu, „infidel notoriu", fiindcă nu-l recunoştea de stăpân. Ajuns după „Veşnica pomenire", Bogdan îl cafti bine pe Balc, fiul mortului, după care îi puse la respect pe tătari. Ludovic se încăpăţână să mai întreprindă câteva expediţii împotriva lui Bogdan, încercă să-l combată cu oastea, dar zadarnic, că moldovenii, matoli tot timpul, cădeau grămadă peste ei prin Carpaţii Orientali şi-i zdrobeau fără milă. D-aia regele maghiar fu nevoit să constate faptele, îl împroprietări pe Balc cu moşia lui Bogdan părăsită în Maramureş şi nu mai insistă cu întinsul corzii, fiindcă-i era cunoscut defectul moldovenilor de a face urât la beţie. Păţania predecesorului său cu valahii constituia o pildă atât de vie că nu putea să treacă peste învăţămintele pe care şi le însuşiseră

temeinic străbunicii lui, atâţi cât mai rămăseseră în stare de funcţionare după reality-show-ul de la Posada.

Aşa se face că la 1365, când s-a făcut galben ca ceara Bogdan-Vodă, Moldova era o ţară independentă şi o durea în freză de toată lumea, că nimeni nu mai putea să-i schimbe măreţul destin istoric pentru care se şi autoinventase cu atâta greutate. Şi cum vremurile îi erau prielnice, îi dădea mâna să fie fericită. Că Moldova n-avea nevoie pentru trebuşoara asta decât de niţeluş vin, cât de negru se poate, şi de „sevă, seva telenovele de Ion Creangă. Cât di multe daci se poati-ziceau moldovenii cu adoraţiecă minte aşa di frumos!…”

LEGENDĂ CÂT SE POATE DE POPULARĂ

Zic unii, mai familiarizaţi cu dedesubturile izvoarelor isterice, că mergând alandala prin munţi, Dragoş se lupta din greu cu arşiţa provocată în pieptu-i atoatecuprinzător de tradiţionala palincă de pere motrune. Căută cu disperare o apă minerală contrafăcută. Nu găsi aşa că se afundă în râul care se prelingea pe la picioarele lui precum şarpele cu ochelari măgurenesc. Când ieşi, umflat ca un broscoi, îşi strigă căţeaua:

— Moldiana! Moldiana!

Aceasta veni iute, însoţită de un zimbru fioros care se pare că o plăcea mult că, în faţa voievodului, o luă în coarne, o străpunse bine şi o aruncă cât colo, în iarba jilavă. Dragoş asistă cum însoţitorii săi îşi înfipseră suliţele în trupul greoi al fiarei şi, după ce o văzu în genunchi, o lovi năprasnic cu buzduganul de a văzut stele verzi. Că scula era confecţionată din cel mai bun oţel şi îi reveni în bostan cu putere. Când se deşteptă, constată că îi sărise o doagă în râu. Nu încercă să o recupereze că nu dădea importanţă amănuntelor de genul acesta:

— Tot aia e, ce e prima care-mi sare? Mai rău îmi pare rău de Molda, că n-a fost fată mare, scria poezii ciudate, (zicea că suntem un popor vegetal, auzi vorbă la dânsa?), şi ungurul îmi dădea diurnă şi pentru ea. D-aia decretez ca apa asta curgătoare să se numească, spre veşnica ei pomenire, Moldova. Şi ţara, aşijderea. Asta-i damblaua mea de pe urmă că, după frecvenţa cu care-mi sar doagele, nu mai rezist prea mult pe aici. Aşadar, aveţi grijă cum mă ridicaţi în slăvi că altfel întorc foaia şi am să imprim capul zimbrului pe stema ţării să ştie viitorimea ce-am vrut să fac eu din moldoveni şi nu mi-a ieşit…

PROMOUŞĂN

Fiţi pe faţă că în capitolul următor o să aflaţi cum s-a întors

lumea cu fundul în sus. În timp ce fetele prind gustul politicii, turcii apar timizi la Dunăre. Dar conducătorii românilor, ce credeți că făceau? Ce să facă, săracii, decât parale! Băteau primii bani românești ca să aibă de ce râde, șaisprezece secole mai târziu, Gudur Isărescu…

11 aprilie 2000

Publicat de Adi Sfinteș la 11: 34: 00 a.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/capodoperele-lui-basarab-XV.html **miercuri, 8 iulie 2015**

CAPODOPERELE LUI BASARAB (XV)

Apoi să știți, iubiți cetitori, că la Posada, Carol Robert nu și-a pierdut numai mesada ci a căzut de pe cal și-zic surse istorice credibile-și-a cam șifonat noada (n-am găsit altă rimă). Însă, și în condițiile astea vitrege, regele a reușit să spele putina c-o mână de tovarăși care-n momentele alea erau mai iuți decât Gabriela Szabó. La Buda s-a făcut inventarul constatându-se că a pierit toată floarea nobilimii maghiare și toate astea s-au întâmplat după cum își încheie „Cronica pictată" tulburătoarea mărturisire – „ca nu cumva să se semețească ungurii (…) ci să învețe umilința". Carol Robert și-a lins rănile dar până la moarte nu l-a iertat pe Basarab că n-a fost de acord cu blatul și l-a rușinat în fața Europei, unde voia ungurul să intre și el cu toată gașca de vegetarieni. Că i-a și zis Europa la un moment dat:

— Măi, Carolică, cu palmaresul ăsta vrei să faci parte din Uniune?! Păi dacă mai pune ursul de Basarab mâna pe tine o dată, nici la „Cimitirul Vesel" nu te mai primește nimeni.

După liniștirea definitivă a maghiarilor, Basarab a făcut un hobby pentru bulgari, cărora le-a salvat economia prin importurile masive de zeamă de varză, pătlăgele, hrean, țelină și alte produse ale carnivorilor de la sud de Dunăre. Relațiile de afaceri l-au apropiat atât de mult de Alexandru, urmașul lui Mihail la tronul țaratului, încât i-a dat o fiică de soție că și așa avea mai multe bucăți disponibile.

— Poate că nu i-o dădeam – zicea după două-trei ulcele de vin că la cafteală nu le are de nicio culoare, seamănă cu bietu' ta-su, care după mai multe tentative a reușit să fie ucis de sârbi la Velbujd, însă m-a impresionat până la lacrimi că-i om de casă. Pune ăsta niște castraveciori, o nebunie… de-au și zis băieții de la Posada să-i dau jumătate de împărăție numai să stea locului liniștit cu gospodinele. Că

oamenii mei îi apreciază în mod deosebit pe cei care îi ajută să se dreagă în fiecare dimineaţă. Dacă stau şi mă gândesc bine, oştirea mea n-ar face două parale fără logistica lui Alexandru…

Din nefericire, marele Basarab a trebuit să răspundă pe la 1352 unei convocări la Sfântul Petru, care prinsese drag de el fiindcă purta barbă ca intelectualii şi chestorul Raiului simţea nevoia să se converseze din când în când cu unul care ştie să-ţi răspundă la orice întrebare, să-ţi explice orice problemă care te neliniştește, fără să înţelegi nimic. Întins pe catafalc, mai rece decât Victor Ciorbea, Basarab era tot întunecat, tot frumos, de-a şi exclamat o babă care morfolea între ultimii doi dinţi de aur un covrig:

— Maică, ăsta nu-i Negru Vodă de joacă-n atacul lui Manchester?

— Confuzie, mamaie… Se vede că te uiţi doar pe „Eurosport", neglijând total „Discovery": Basarab a fost acesta şi-a speriat Budapesta…

LEGENDĂ POPULARĂ

Pe la 1350, Basarab a început să-şi pună întrebări existenţiale fundamentale:

— De ce oare zboară păsările când ar putea să meargă pe jos? De ce nu cântă cucul imnul Uniunii Europene? Există unguri şi pe lumea ailaltă? Se va câştiga reportul la 6 din 49? Eu cu ce-mi mai omor timpul? Pe maghiari i-am terminat, la tătari m-am zburlit serios că şi-o luaseră în cap după Posada. Ziceau că m-au ajutat în luptă şi n-am fost omenos că nu le-am dat o parte din ţara mea. Asta cam aşa e, dar de ce nu ţin cont că le-am dat-o şi lor pe cocoaşă de mai multe ori şi cu mai mult simţ de răspundere.

Pe bulgari i-am iertat că i s-au aprins călcâiele fiică-mii după Alexandru, dar cu toate astea am păcate multe. Ce-ar fi să fac şi eu o catedrală a mântuirii neamului prost să cadă duşmanii-n limbă când prin faţa ei se plimbă?! Na, că iar a ieşit o capodoperă orală din mine.

Pentru îndeplinirea acestui moft a fost solicitat meşterul Manole, renumit mai degrabă pentru demolările pe care le efectua cu profesionalism decât pentru ridicările pe verticală. Şi-a mai luat meşterul nouă tovarăşi şi astfel prezidu-i gata. Au făcut ei ce-au făcut, şi-au depăşit limitele şi au reuşit să ridice patru pereţi. Dar pentru că nu aveau cele 1413 autorizaţii necesare vizate la timp, un funcţionar bine intenţionat de la Curtea de Argeş le-a demolat-o de vreo trei ori

până s-a enervat Manole şi a chemat-o pe firul scurt pe Ana.

Asta a părăsit valvârtej lucrările Halianţei Civice şi a trecut la treabă. I-a făcut cum îi venea la gură pe cei ce-i puneau piedici protejatului ei care, după unele documente incredibile, îi era şi soţ. Din cripto-comunişti şi securişti nu i-a scos de-au plecat ăia ruşinaţi şi nu s-au mai întors până a doua zi. Atunci lidera de opinie a zidarilor le-a bătut obrazul după care, nervoasă cu nervii din cale-afară, l-a propus pe Manole drept candidat la domnie, numai s-o scape de comuniştii pe care de la Gogu Rădulescu încoace nu-i mai înghiţea deloc. Deşi prietena ei cea mai bună de dat de-a dura, doamna Zoia, a încercat s-o convingă că nu-i bine ce face, n-a reuşit.

Basarab, însă, a auzit totul şi i-a ordonat contracandidatului său, mototolul Manole, s-o compromită public între zidurile mănăstirii ca să-i iasă capodopera mai elastică, „că – afirma el la cât de coardă a fost asta or să se întindă zidurile ca Arcul de Triumf”. Manole aşa a făcut, că de prea multă vreme voia să scape de nevastă-sa, ca orice consumator de bere la pet, şi nu putea rata ocazia, mai ales că pretextul era valabil. N-a avut nicio remuşcare. Deşi o zidise în totalitate, vocea Anei se auzea afectată, chemându-l duios:

— Manole, Manole, arză-te-ar focul, termină cu glumele că ai feştelit-o cu mine. Când ies de aici te fac din om-neom, otreapă comunistă! Atunci Manole se plimba ca un leu în cuşcă pe lângă zid…

— Mă, pe unde aş putea să fac o gaură să-i mai arunc două-trei mistrii de mortar să-i închid clanţa pentru totdeauna?

Însă, Dumnezeu e sus şi vede şi meşterul a luat-o curând pe urmele Anei, că Basarab i-a suspendat autorizaţia de construcţie şi l-a lăsat în aer, cu explicaţia:

— Ştii ce-a zis Schiller? Manole şi-a făcut datoria, Manole trebuie să facă recepţia lucrării de pe acoperiş. Înţelegi cum vine chestiunea? Ai mierlit-o, dragule!

Meşterul nu s-a resemnat şi cu aripi de scândurele a încercat o aterizare forţată.

— Cu viteză cam mare, a concluzionat Vodă, că s-a făcut praf. Cine dracu’ s-o fi crezut ăsta: Aurel Vlaicu? Sau economia naţională?!

Promoušăn

Ştiu că unii l-aţi plasa pe Manole în vremea lui Neagoe Basarab. E problema voastră. Dar, totuşi, pentru că sunt mărinimos, o să-l întâlniţi şi atunci că legendele e nepieritoare. Data viitoare o să vă mai

spunem câte ceva despre unguri, după care-i trecem în planul secund al capodoperei noastre că sunt cam antipatici. Noi o să deschidem pentru voi, în exclusivitate, arhivele secrete care vorbesc în şoaptă despre întemeierea Moldovei. Urmează adevăruri zguduitoare! Nu mă credeţi? Bine faceţi…

4 martie 2000

Publicat de Adi Sfinteş la 1: 43: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/la-posada-şi-pierdut-robert-mesada.html **luni, 6 iulie 2015**

LA POSADA ŞI-A PIERDUT ROBERT MESADA (XIV)

Odată cu stingerea dinastiei arpadiene, Ungaria trece printr-o nouă criză de epilepsie. Din motivul ăsta, destul de întemeiat, i-au lăsat pe valahi în pace, deşi aceştia începuseră să-i calce des şi apăsat pe bătături. Mai exact, după instalarea la Câmpulung a unuia Basarab de se dădea mare că-i fiul lui Tihomir, românaşii îi alungă pe unguri de prin părţile subcarpatice. Din considerente umanitare, o mare parte a rămas pe loc că voievodul şi-a dat acceptul să fie izgoniţi câţi mai puţini, iar pentru cei rămaşi a dat ordin oamenilor săi să-i tragă în ţeapă sau să le taie capetele cu cea mai mare consideraţie. Adică, evenimentele să se desfăşoare în aşa fel încât nimeni să nu sufere.

După trebuşoara asta, Basarab le-a propus colegilor regionali din stânga şi din dreapta Oltului să facă o singură ţară, una mişto de tot, că, zicea el „dacă ţinem cu toţii de un curmei, mergem mai liniştiţi la femei. Şi dacă ungurii mai vin, îi caftim puţin…”

După cum poate ai observat, iubite cetitorule în stele verzi, Basarab era român sadea, nu precum cumanul de Neagu Djuvara, şi din cauza asta vorbea în versuri sau, în momentele de mai puţină inspiraţie, în proză.

Aflând vestea cea mare, ungurii s-au crucit de invidie dar, neavând încotro, au tăcut mâlc o vreme. Ba unii, mai entuziaşti, l-au felicitat pe voievodul valah, zicându-i de la obraz că a fost inspirat când a acceptat denumirea de Ungrovlahia pentru ţara lui, care s-ar traduce în francofonă cam aşa: „Vlahii de lângă unguri”.

Dar admiraţia în care căzuseră cloşcă foştii suzerani n-avea să ţină decât până în momentul în care au considerat că ar fi cazul să-i pocească un pic. Aşa că pe la 1330, Carol Robert de Anjou a organizat o

serie de petreceri în cinstea viitoarei cuceriri a ţării lui Basarab.

Auzind amuzanta veste, voievodul i-a trimis o însemnată solie regelui numindu-l, la mişto, „tată", şi dăruindu-i în semn de preţuire şi respect 7.000 de mărci de argint, bugetul „Remeş" pe opt ani, în speranţa că s-o răzgândi maghiarul şi s-o întoarce la Buda unde oricum era mai confortabil decât prin codrii valahi. Daniela Ghiorfi, purtătoarea de vorbe meşteşugite a lui Basarab, i-a transmis rigăi moţ a moţ:

— Voievodului nu-i place cafteala fără rost, dar dacă eşti fraier şi n-accepţi banii, rămâi ca un prost că-i hotărât s-o pună cu tine. Să ştii că s-a jurat pe barba sa/ că primejdia ce planează asupra ta/ n-o poţi înlătura/ tra la la la la…

Semeţ din cale-afară, Carol Robert s-a adresat solilor la modul general, făcând abstracţie de talentele cât de cât ascunse ale Danielei:

— Băi aceştia… să-i spuneţi ăluia de v-a trimis să faceţi playback de pomană că o să-l scot din vizuina în care s-a ascuns de frica mea trăgându-l de barba aia de sălbatic. Şi-l avertizez că i-o voi smulge fir cu fir că d-aia mi-am luat patentul la mine. De asemenea, anunţaţi-l să nu-mi mai trimită mie solii că eu n-am nicio gară cu ciobanii. Clar?

Se pare că a fost destul de limpede maghiarul că Basarab nu i-a mai trimis nicio veste, deşi a fost deranjat la maxim de metaforele, epitetele şi, mai ales, licenţele poetice folosite de adversarul său.

— Fiindcă nu cred că-i corect să mă trateze astfel. Ce are cu barba mea? îl deranjează că sunt poet? O să-i demonstrez că nu scriu tot timpul poezie, că am momente de inspiraţie în care dramele pe care le scot din mine se joacă peste tot cu gura închisă. Cât despre barbă, o să-i dovedesc că va rămâne la locul ei, însă nu prea-i văd bine cele trei floace ce le fâlfâie vântul pe obrazu-i scorţos. N-am terminat de citit nici măcar „Povestea porcului" şi uite-l p-ăsta… mă presează cu războiul lui medieval!

După care îşi conectă celularul:

— Alo, tătarii? Eu sunt! Basarab. Vă sun din celălalt capăt al ţării. Şi mie mi-e dor de voi. Cum să mă simt? Minunat, numai că am nişte junghiuri în coastă. Ungurii au venit cu oaste peste mine. Cum? Veniţi şi voi? O… kay! Ne vedem la Posada, în weekend., sâmbătă, 9 noiembrie 1330, dacă aţi uitat în ce dată suntem. Sper s-o rezolvăm repede. V-am pupat!

În muzici la modă, maghiarii pătrund în Valahia. Dar treaba era

naşpa de tot că valahii, după prostul lor obicei, ascunseseră toată haleala şi pe deasupra otrăviseră şi fântânile. Din cauza asta, de la o vreme oştirea mergea alandala după cum auzea comenzile pe care le dădeau necontenit maţele din augustele burţi. După ce au pustiit Valahia până la Argeş înghiţind cu mare poftă lăcustele ce încă mişunau prin iarba arămită de soarele lui noiembrie şi ucigând cu sânge rece broaştele de prin iazuri, maghiarii au cârmit-o spre Buda cu gândul să mai cucerească pe drum popoarele din muşuroaiele cu furnici ori miile de arici ce-şi iţeau capetele pe toate drumurile ca să dea o pâine albă de mâncat poeţilor de curte ce aveau să cânte în epopei nemuritoare măreţele izbânzi. Dar, ca să parafrazăm un cronicar din aceeaşi făină cu mine, „n-a fost pe voia câinelui de maghiar".

La Posada, într-un defileu situat, firesc, între două înălţimi, ungurii au fost întâmpinaţi cu bucurie de valahi şi de aliaţii lor şi supuşi unui interogatoriu sumar. Întrebările erau puse direct la subiect şi ungurii răspundeau numai cu „au, mamă", „Doamne, e sfârşitul lumii", „aici ne rămân oscioarele"...Că am uitat să menţionez, interogaţiile astea erau sub formă de bolovani prăvăliţi de pe înălţimi în capetele lor triunghiulare, vipere aruncate cu măiestrie ori săgeţi aţintite la fix. Au mai fost şi altele dar parcă ni s-a făcut nouă milă de bieţii maghiari, că aşa cum am spus-o de nenumărate ori, nu erau oameni răi, mai ales femeile lor. Cafteala a durat de sâmbătă până marţi şi armata lui Carol Robert a fost zdrobită, însuşi regele a scăpat ca prin urechile acului fugind îmbrăcat în hainele lui Desev, fiul lui Dionisie, unul dintre iniţiatorii distracţiei. Desev a fost zărit în ţinuta de gală, din care cauză valahii l-au recunoscut drept suzeran. Aşa că l-au ucis cu mare plăcere după cum găvăreşte" Cronica Pictată" de la Viena.

După victorie, Basarab a ţinut un spici, că le-avea p-astea cu trombonul ceva de speriat:

— Sunt convins că ungurii au învăţat ce-i umilinţa şi altă dată când le-oi trimite soli să ştie că sunt de la Basarab I, întemeietorul Valahiei independente şi că trebuie să-i primească în aşa fel încât să nu mă supăr. Că altminteri mă văd nevoit să provoc o nouă tragedie, deşi genul ăsta literar nu mă interesează în mod deosebit.

După Posada, voievodul valah i-a articulat şi pe tătari că-şi cam luaseră nasul la purtare, iar pe ţarul Bulgariei, Alexandru, şi l-a făcut

ginere. El amintea la câte o chermeză la care se afuma ca orice scriitor ce se respectă:

— Bă, nu prea le vede el la politică regională, iar ca războinic e mai prost chiar şi decât Carol Robert de Anjou, însă face o varză murată… o minunăţie. Cât despre zeama de murători, ce să vă mai spun? Ea mă mai menţine în fruntea ţării, că altfel eram mort demult…

LEGENDĂ

În 1352, când s-a întins comod pe catafalc, Basarab a impresionat pe toată lumea că nu-şi schimbase niciun pic pigmentul pielii. Numai o babă cârcotaşă a murmurat în broboadă:

— Maică, ăsta parcă-i Koffi Anan!

Remarca asta a dat peste cap întreaga lume a istoricilor de ocazie fiindcă ei ştiau cu precizie că ăla de semăna cu Urâtu era Negru-Vodă. Or, dacă baba avea dreptate, nu cumva Basarab era Black-Vodă? Sau poate Black-Vodă era chiar Tihomir, ta-su, că fiu-su semăna leit cu el? Dracu' ştie! Sau poate Ion Cristoiu, de-i zice lumea „Ciocoiu", că el oricum le ştie pe toate…

Promouşăn

Aşa-i că vreţi să ştiţi cum s-a format blajina Moldovă? Ei, bine, urmăriţi cu atenţie capitolul următor, fiindcă regulile jocului se schimbă şi o să vedeţi a opta minune a lumii a treia…

Publicat de Adi Sfinteş la 12: 21: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/băieţi-de-băieţi-xiii.html duminică, 5 iulie 2015

BĂIEŢI DE BĂIEŢI (XIII)

Câte ape curgătoare mai răsărite avea ţinutul de la sud de Carpaţi, cam tot atâtea formaţiuni statale se dădeau în bărci că sunt cnezate şi voievodate. Erau conduse de tipi numai unul şi unul, de dădeai cu tunul şi nu mai găseai alţii la fel. Băieţii ăştia-Ioan, Fărcaş, Litovoi, Seneslau-nu prea erau de scandal şi din această cauză regii maghiari s-au gândit că ar fi cazul să le ceară nişte parale, ceva teritorii, başca miere, caş şi vin de buturugă, că vorba aia, „pofta vine mâncând"…

În principiu, voievozii au fost de acord că, după străvechiul obicei românesc, promisiunile nu costă nimic şi nici măcar nu eşti obligat să te ţii de ele, mai ales când îţi afectează nivelul de trai. D-aia

produsele erau păstrate de miniştrii de resort pentru valahii din dotare care e drept că nu le puteau cumpăra, dar măcar le vedeau în vitrine. Că există, în definitiv. Şi că sunt purtătoare de accize, supraaccize, TVA, proteine şi alte bazaconii care cad greu pe burta goală.

Europa râdea de se prăpădea de unguri zicându-le că sunt nişte suzerani de paie, un fel de sperietori de ciori istorice şi că n-au niţel sânge în glandă să se impună în faţa păcurarilor care-i umilesc în asemenea hal. Enervaţi peste măsură, i-au atenţionat pe români, dar aceştia le-au răspuns cu arma lor predilectă, băşcălia, şi i-au făcut praf.

Figura a ţinut o vreme dar n-a mers la nesfârşit, pentru că, după cum scrie în orice tratat mai de doamne-ajută, ungurii nu erau proşti, nu, ei erau maghiari. Probabil aici trebuie găsită explicaţia că au ocupat Ţara Haţegului, lucru care nu i-a plăcut deloc, dar absolut deloc, longevivului Litovoi, despre care suzeranii aveau o părere mişto de tot, în sensul că nu-l credeau capabil de vreo reacţie. Însă, voievodul şi-a adunat cu mult calm oştirea de prin crame şi a luat-o uşurel la deal să le arate duşmanilor de ce este în stare. Acum nu ştim dacă din obişnuinţă sau din nebăgare de seamă, Litovoi a fost ucis pe câmpul de luptă şi de distracţii medievale, iar fratele său, Bărbat, a fost luat prizonier, dar cert este că aşa s-a întâmplat. Ajuns deţinut politic încă din anul 1279, fratele voievodului a spus: „Piua-hai să negociem!” şi, mai serviabil decât Adrian Năstase le-a plătit ceva mangoţi, „nu puţini”, boanghenilor, ba ca tacâmul să fie complet a repetat faza la care valahii se înecau de râs, aia cu recunoaşterea suzeranităţii.

Întors în ţărişoara lui ca vasal, însă destul de viu, Bărbat a devenit voievod şi a rămas ca un păduche-n frunte până s-a plictisit şi a murit.

LEGENDĂ POPULARĂ

Când a coborât Negru-Vodă agale la Câmpulung, de unde voia să scoată nişte hârtii care să-i ateste locul în istoria românilor, în care dăduse buzna pe neaşteptate, l-a întâmpinat un funcţionăraş serviabil peste măsură:

— Ce mai vrei şi tu, mă, derbedeule? Nu vezi că-i închis. E trecut de 12, soarele-i sus, avem şi noi dreptul firesc, prevăzut de lege, la pauza de masă. Ce, funcţionarii valahi nu e oameni? Că ne tocim coatele prin facultăţi particulare şi nervii pe de-alde tine şi uite ce

mutră face! Te uiţi chiorâş la mine, întunecatule? Vrei ca toată lumea să fie la picioarele tale?! Ia du-te şi te plimbă vreo două ceasuri şi revi pe urmă cu actele aferente că altfel ai bătut drumul degeaba. Să ai certificatul de naştere al poporului român, cartea de identitate, paşaportul şi toate celelalte documente, xeroxate, în câte trei exemplare, legalizate la notariat, în sfârşit, ştii cum e la noi.

La ora paisprezece, funcţionarul a fost contrariat de punctualitatea lui Black Vodă.

— Se vede că nu sunteţi de pe la noi! Eu am zis două ceasuri ca să ai un punct de reper, dar de fapt nici cafeaua nu mi-am băut-o. Mai bine vino mâine pe la nouă, că nu mai sunt chiar aşa de ocupat şi te rezolv.

Lui Negru-Vodă i-a sărit muştarul, a scos din husa de chitară a lui Nicu Covaci o sabie bine ascuţită, satisfăcându-i curiozitatea funcţionarului, care se tot întreba de când îl văzuse, ce se ascunde acolo? O fi vreo atenţie muzicală pentru fiica sa care urma şcoala populară de artă?!

Dar nu era aşa. Se înşelase bietul om, că Negru-Vodă avea o unealtă sclipitoare pe care i-o implântă până la prăsele în locul unde, la alţi oameni, bate inima.

Cât de nevinovat era acest voievod legendar reiese din zâmbetul de satisfacţie întipărit pe faţă, pesemne credea că omorându-l pe individul respectiv făcuse mare brânză. Dar, de unde? Armata pensionarilor era mai tare şi cum cădea unul pe scări sau îşi pierdea capul după vreo colegă de birou, cum se pensiona pe caz de boală şi-i luau locul alţii cincisprezece. Şi aveau cu toţii în piept inima rece.

Prin urmare, traseul voievodului din Făgăraş prin istorie era periclitat de lipsa documentelor şi a celor ce le mânuiau pentru că întreaga lui viaţă i-a căsăpit, chit că era, în general şi în particular, un om paşnic. O singură dată plesnise un pui de ungur care voia să-i cucerească ţara, dar şi-a cerut scuze de la ta-su căruia i-a trimis o frumoasă jerbă artificială, precum şi sincere condoleanţe.

Dar Negru-Vodă n-a făcut o dramă din ceea ce i s-a întâmplat, fiind convins că poporul n-o să-l uite, fie şi numai pentru faptul că avea o moacă specială: ziceai că-i leit Koffi Anan de la ONU, de-i zice lumea „Bufonu”…

Promouşăn

Dacă doriţi să aflaţi cum şi-a păstrat Basarab I barba în ciuda

dorinţei de frizer obsedat a regelui Carol Robert de Anjou, citiţi capitolul următor la sfârşitul căruia să sperăm că-i gata formată Ungrovlahia, sau, pe înţelesul istericilor, Ţara Românească.

14 martie 2000

Publicat de Adi Sfinteş la 12: 28: 00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/marea-distracţie-tatara.html **sâmbătă, 4 iulie 2015**

MAREA DISTRACŢIE TĂTARĂ (XII)

Acum, că tot curgeau decesele în Transilvania (Gelu, Glad, Menumorut) ca şi cianura pe Someş, să nu vă-nchipuiţi că ungurii sau şi făcut stăpâni pe această parte a ţării noastre. Ar fi vrut ei, dar nu era chiar atât de simplu cu bucăţica asta de zahăr chit că o luaseră în custodie fără a-i mai cere voie lui Mircea Dinescu.

Aşa că după ce Ştefan cel Sfânt a făcut prostia de i-a creştinat, maghiarii, neţinând cont că prin venele şefului lor curgea sânge de valah, s-au tot luptat ca nănacii cu nepoţii lui Glad, îndeosebi cu Ahtum din Banat, pe care n-au reuşit să-l învingă decât (cum altfel?) prin viclenie şi, normal la români, trădare. Ahtum a fost ucis şi fiii iepelor din pustă i-au luat cu ocazia asta ţărişoara şi, poate nu vă vine să credeţi, chiar viaţa. „Că-ziceau boanghenii-dacă tot l-am omorât, n-are ce să mai facă cu ea…”

Dar, din fericire, istoria noastră e repetabilă şi cum se dădea de-a dura un cap mai acătării de român, cum se ridica altul la fel de pietros, că am fost tari la scăfârlie de când ne ştim, la noi baza constituind-o doaga şi podoaba capilară, creierul neavând cine ştie ce întrebuinţare. Aşa a apărut unul Jula (Gyula) care s-a gândit ce s-a gândit şi a concluzionat că s-ar opune şi el expansionismului fino-ugric îmbrăcat la repezeală în haina catolicismului. Cu toate că şi viteazul Jula a căzut şi şi-a rupt sula, stăpânirea vecinilor de la Apus avea să fie amânată din motive de pecenegi, care n-aveau cine ştie ce calităţi, dar băteau bine.

Aşa că prin secolele XII-XIII, tot Etno TV avea cea mai mare audienţă în Transilvania. Şi cum învârteau românii o horă d-aia de plângeau opincile sub călcâie, într-o seară de prin anul 1211, încep să se iţească investiţiile străine sub forma unor cavaleri teutoni, care se vor adăuga celor mai vechi, denumite generic grupuri săseşti şi

secuieşti. Din păcate pentru ei, teutonii se vor stabili la Braşov unde n-au rezistat presiunii exercitate de gaşca lui Radu Vasile. Că străinii, nemaiîntâlnindu-se cu aşa ceva, au fost fascinaţi de morala şi buna credinţă a acestor jucători de leapşa pe furate şi au considerat că-i cazul să o ia razna spre alte zări, unde au auzit din surse sigure că ar mai fi rămas ceva de furat.

De aceea, după 1225, rămăsesem doar cu ceva cumani, conduşi de Neagu Djuvara, unguri tupeişti, saşi şi secui numai cât să nu le ducem dorul. Nici ţigani n-aveam, ce să mai lungim vorba şi să ne ascundem în spatele cuvintelor meşteşugite cu tesla, eram râsul Europei. Şi făceau europenii nişte spirite de glumă pe seama noastră de ne învârteam bezmetici de râs ca un C.O.I. (Comitetul Olimpic International) într-o căldare.

Zicea câte unul mai şugubeţ:

— Auzi tu, că te văzui, pardon, îmbalotând, cică valahii e atât de proşti că nu mănâncă piept de lebădă! Şi dacă-i arăţi o pasăre d-asta şi ei e lihniţi de foame, n-o sacrifică, ci plânge lângă ea ca proştii şi scrie poezii…

Pereţii sălilor de bal se cutremurau de râs pe seama bieţilor noştri străbuni.

Şi tocmai în asemenea momente de relaxare a minţilor occidentale, pe la 1241, Batu-han, capul ras cu coadă pe spate din fruntea mongolilor, sparge cheful. Năvăleşte la petrecere îmbrăcat sumar şi pe ritmuri orientale dinamizează activitatea dându-i destulă culoare, cu precădere roşu însângerat. Firmele de pază n-aveau curajul să-l dea afară pe Batu-han că era foarte iute, aci-l vedeai face to face şi imediat ţi se punea o ceaţă deasă pe ochii scoşi că între timp îţi retezase şi capul cu o măiestrie neîntrecută şi nici măcar egalată până la Remus Opriş.

Tătarii, că altfel colegii mei, cronicarii, n-au vrut a le zice, au ajuns la noi dinspre cnezatele ruseşti pe care le supuseseră din obişnuinţă, admirându-le totodată civilizaţia înfloritoare. E drept că nu mai lăsaseră piatră pe piatră de-a şi exclamat Subutai, bătrânul general, privind la ce a mai rămas:

— Băi tovarăşilor, e mai rău ca în Cecenia!…

Mulţimea de morţi l-a uimit până şi pe călugărul Vasile, care se afla pe oriunde era vorba de campanie electorală, fiindcă, după cum o să vedeţi, alegerile băteau la uşă şi ei habar n-aveau.

— Măi, ce dracu-i aici-zise trimisul Domnului făcându-şi cruce cu limba-n cerul gurii-revoluţie? Păi tătarii ăştia sunt factori de inflaţie, tu-i prescura mă-sii… O să ajungă o înmormântare să nu mai coste nimic, de-o să ne treacă pe toţi în şomaj tehnic pentru lipsă de rentabilitate. N-o să ne mai solicite nimeni să ţinem de colivă sau să cântăm „Veşnica pomenire". Şi asta ni se trage de la Nelu Diaconescu care a creat precedentul îngropându-şi partidul pe neve de nu mai ştie nimeni unde să-i aprindă o lumânare…

Dar să-l lăsăm pe filosoful de ocazie de-şi zice Călugărul Vasile cu reflecţiile sale pesimiste şi să-i urmărim puţin pe drăgălaşii de mongoli care erau, paradoxal, factori de progres. Că aveau ăştia o tactică de te lăsau cu ochii ficşi în soare. Toată strategia lor economică se baza pe o îndelungată activitate desfăşurată în domeniul echitaţiei. Călăreţi desăvârşiţi, îţi creau impresia că i-ai pus pe fugă, atrăgându-te în capcană, după care te trezeai din visul ăla frumos direct pe lumea ailaltă unde chermezele nu se comparau cu cele de pe lumea asta, mai păcătoasă dar mult mai plină de viaţă. Aşa se face că la Rodna, Braşov, Oradea şi în alte orăşele ale copiilor mari, românii, saşii şi ungurii au dansat în jurul focului după cum le-au cântat tătarii. Ne-o mărturiseşte cu mult simţ de răspundere călugărul Rogerius în „Carmen Miserabile", că omul, deşi sfânt, a fost luat de entuziasmul tătarilor ce lipsiseră de la orele de religie şi dus în robie. El a pătruns atât de bine în intimităţile mongolilor încât, după ce le-a câştigat încrederea, a reuşit să evadeze şi să ne împărtăşească nefasta lui aventură ce era să se sfârşească cu o piatră în gură, exact în vremea în care Ungaria a fost măturată de Subutai, iar restul Europei tremura ca piftia aşteptându-şi decesul.

Dar, cum adeseori se întâmplă în istorie, un eveniment neprevăzut îi va schimba cursul…

Înainte de asta trebuie să ştii, iubite cetitorule, că nişte tătari nervoşi l-au scărmănat pe Seneslau, iar un alt voievod valah tot de la sud de Carpaţi, care nu ştia să scrie şi nu i-am putut admira semnătura ologrfă, le-a administra „săgetătorilor incomparabile" conduşi de Cadan şi Buri o cafteală soră bună cu moartea. Dar nu din cauza asta s-au întors tătarii din drumul lor spre inima Europei, ci pentru a venise luna decembrie şi la ei era revoluţie.

La mongolii ăştia, căpeteniile trăiau mult şi bine că vorba aceea, nu trăiau din sacul lor. Cu toate acestea, până la urmă dădeau şi ei colţul ceea ce se întâmplă şi cu Ogodai (1226 – 1241) care-şi încheie

socotelile cu lumea pe care o mai lăsase în viaţă, aşa cum o lăsase (ciungă, oloagă, chioară, fără nas, urechi, ori altă protuberanţă a corpului) exact în decembrie, luna tradiţională a loviturilor de stat pe fundal de mişcare populară. Din cauza decesului prematur, generalii mongoli, împrăştiaţi pe aproape tot globul, au considerat că-i cazul să încerce şi ei Marea Galbenă cu degetul în speranţa că vor fi unşi în fruntea bucatelor. După cinci ani de tranziţie în care de imperiul lor era gata să se aleagă praful, în frunte a fost ales, în ciuda sondajelor de opinie efectuate direct pe trupurile adversarilor, un naşparliu de-l strigau, la mişto, Muiuk, deşi în acte scria clar: Guiuk (1246)

În aceste circumstanţe, Batu-han şi Subutai nu s-au mai întors în Europa că iscoadele i-au prevenit că nu mai au la ce, „în afară de ţara valahilor nu mai e mare lucru de furat". Aşa se face că Subutai a mai omorât o mulţime de chinezi, mici dar uşor de transportat în valize, după care le-a luat prime-time-ul tuturor cu ultima ispravă.

La îndemnul sfetnicului său, nepreţuitul călugăr şaolin Va-şi-le, Subutai a dat un exemplu de moralitate cum numai la unii ţărănişti, gen Ion Diaconescu, mai găseşti. Ei bine, cel mai vestit general al acelui secol, comparabil în istorie cu Napoleon, Petru cel Mare, ori cu colonelul Truţulescu, le-a cerut voie ştabilor să se retragă din activitatea de zi cu zi:

— Că m-au obosit peste măsură dezbaterile parlamentatre la care, din obişnuinţă, nu precupeţesc nici cel mai mic efort, nicio picătură de energie şi dorm câte şapte-opt ore neîntrerupt, de nu mă mai pot odihni acasă şi fumez ţigară de la ţigară ca bietul Coposu, care e drept că fuma mai mult dar era şmecher, nu trăgea în piept. Eu nu vreau să pat ca el şi mâine-poimâine să mă solicite soldaţii să conduc iar ţara. Că-s bătrân şi, după cum zicea şi nevastă-mea, de-acu încolo geaba e voinţă dacă nu e putirinţă.

Primind încuviinţarea tuturor, Subutai s-a retras în yurta sa sărăcăcioasă de pe malul fluviului Tula, până când Scaraoţchi s-a hotărât şi l-a solicitat să-i fie sfetnic, aşezându-l de-a dreapta sa. Să mă ierte şaolinul Va-şi-le că spun adevărul, dar locul protejatului său acolo era. Păi Subutai ăsta, care a câştigat 65 de bătălii şi a supus 32 de popoare, a produs un dezastru mai mare decât Fondul Monetar Internaţional.

Dar tătarii nu ne-au adus numai belele ci ne-au şi scăpat de ele! În acest sens, trebuie să amintim de înclinaţia lor bolnăvicioasă de a ne

răpi doamnele, care, aflând de la ştiri ora viitoarei năvăliri, tocmai în momentele alea nepotrivite îşi făceau de lucru prin grădină, sau pur şi simplu uitau intenţionat porţile deschise. Aşa se face că în ambele variante pierderile de memorie se încheiau cu excursii de plăcere în Bugeac, unde-şi înfiinţaseră golanii ăştia un hogeac de-i ziceau „Coarda de Aur" sau cam aşa ceva, cine mai ştie, că unii cronicari, din aceeaşi făină cu mine nu prea dau importanţă instituţiilor ci evenimentelor. De asemenea, hoţomanii ne scăpau şi de supraproducţia de grâu, că ministrul Tureşan nu s-a putut abţine şi le-a zis-o de la obraz la emisiune „Ceaţa satului":

— Vă felicit! Că eu tot nu ştiam ce să fac cu atâta pustiu de grâu. Voi sunteţi un excelent mecanism de reglare a pieţei. Să-i transmiteţi ministrului vostru de resort, Criţă Făniţă, să nu mai fure grâul, că-l dau de bunăvoie. Deşi n-a fost foarte explicit, Tureşan a dat de înţeles că piaţa pe care o reglează tătarii e „Piaţa 24 Ianuarie", de-i zic cârcotaşii „săracă", ştiţi care, aia faţă-n faţă cu spatele gării.

Dar cel mai mult şi mai mult ne-au ajutat gălbejiţii prin faptul că ne-au scăpat de vitele cu două şi cu patru picioare. Astfel se explică oprirea ofensivei maghiare, constituirea statelor medievale româneşti şi plecarea cu burse a mai multor gloabe din mass-media ori cultura de ţânţari. Din păcate nu ne-au uşurat de toate vitele că tătarii aveau auzul fin şi nu le-a scăpat remarca unuia de-al nostru potrivit căruia" în politică numai boul e consecvent".

Şi atunci ce şi-au zis tătarii: „Hai să li-l lăsăm lor p-ăsta, poate le ţine de foame..."

Bibliografie

La emisiunea" Viaţa Falimentară" au fost invitaţi reprezentanţii tătarilor din politica românească, Ciuciumara, care a apreciat politica financiară a năvălitorilor ca fiind benefică, că „mai bine să moară acum o mie de mii decât mai târziu douăzeci, treizeci de bătrâneţe", şi Remeş, care a considerat inexact raţionamentul colegului de coaliţie, iar cifrele debitate ca fiind mai scandaloase decât nişte caltaboşi expiraţi. Că n-ar fi vorba de mii, ci de milioane. Şi dacă s-ar continua just reforma tătară, în tot ce are mai profund termenul ăsta, după cei douăzeci şi trei de milioane de valahi n-ar mai trebui să moară niciunul.

Promouşăn

Ştiţi cum s-au format, în realitate, statele medievale româneşti?

Nu ştiţi? Vai de capul vostru! Tot eu să vă spun…

20 februarie 2000

Publicat de Adi Sfinteş la 8:27:00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/07/cum-dat-coltul-gelu-romanulxi.html **joi, 2 iulie 2015**

CUM A DAT COLŢUL GELU ROMÂNUL (XI)

Măgăreanu, calul lui Gelu, îşi căuta cuvintele prin iarba luncii Someşului. Arhaisme, regionalisme, locuţiuni. Gândea că o să-l dea gata pe Gelu Voievod cu morala ce avea să-l izbească drept în inimă. Nu era convins că mai era prea mult loc pe acolo că săgeţile, deşi intraseră prin spate, se hlizeau prin pieptar. Şi cum el nu se pricepea cine ştie ce la medicina generală încerca să facă literatură doar – doar l-o salva pe stăpân, că ăstuia-i plăceau povestirile adevărate ceva de speriat. Când tocmai găsise vreo două neologisme potrivite şi le rumega îndelung (obicei nemaiîntâlnit la cai) în ideea să le facă mai accesibile voievodului, auzi chemarea acestuia:

— Măgăreanu? Măgăreanu? Fă-te-ncoa! Purcese agale că tot nu mai era nicio grabă

— Măi, uite de ce te-am deranjat… Ştii că, în general, noi românii, ne împăcăm bine cu animalele, indiferent de sex, origine şi naţionalitate, ca să zic aşa, şi din cauza asta ultimele momente plăcute de pe pământ ni le petrecem cu ele. Şi tot lor le încredinţăm dorinţele finale. Uite ce îţi ordon, pardon, ce te rog, că după faţa aia lungă înţeleg că asta-i formula democratică ce-ţi vine mai bine: mergi la Coşbuc şi povesteşte-i ce-am păţit. Aminteşte-i lui Gixi că este poetul de curte preferat şi aş dori să lase posterităţii un poem care să ateste că n-am făcut umbră pământului de pomană. Că o să vină vremea în care vreun cap pătrat n-o să mai ia în considerare faptul că m-am luat de gât cu fiii pustei care n-aveau unde-şi duce Ciocciolinele la păscut ciup… ciup… ciupercuţele decât pe moşia mea. Cu istoricii din vremea lui Milică orice este posibil şi ar fi păcat să se aştearnă uitarea peste faptele ce le-am săvârşit şi să nu se ştie câţi vagabonzi de-ăştia am trimis în împărăţia lui Belzebut…

— Stăpâne, ai zis cap pătrat? Ori te-ai referit la Sorin Mitu? De unde-l ştii pe tizul meu?

— Cum, mă, tizul tău? Ce, te cheamă Sorin?

— Nu, mă cheamă Măgăreanu.

— La ce te cheamă? Ha, ha…1 – 0 pentru mine, te-am păcălit. Dar să ştii că înglobezi o grămadă mare de subtilitate între urechile alea, nenică. Îţi promit că dacă n-o mierlesc te trimit la facultate să te faci scriitor, cam aşa cam ca Mircea Dinescu, că şi ăla e tot tra-la-la ca tine. Dar să nu deviem de la subiect: Mitu ăsta a scris un manual de istorie a românilor…

— Fugi de aici, că mă faci 2 la 0. Păi ce, eu-s atât de prost să cred că românilor le scriu istoria toţi măgarii!

— Crezi, nu crezi, aşa este. Românilor, de când cu reforma lui Marga, toţi zăpăciţii le descriu trecutul după cum îi taie capul. Uite, par exampl, că tot suntem ţară francofonă, Mitu a şters cu buretele toate luptele mele cu ungurii şi nu înţeleg de ce…

— Nu ştii de ce, nu ştii de ce, of, of… se cunoaşte că scriitorii tăi de curte nu e informaţi. Acu, că tot dai colţu', pot să-ţi mai dau un sfat că vorba aia, te-am învăţat până te-am prostit: nu mai pune la suflet toate nimicurile că-ţi cauzează la diabet. Şi-o să-ţi mai fac un serviciu suplimentar, dar pentru asta mă treci în testament. O să-ţi spicuiesc câte ceva din biografia lui sclifositu de Sorin. S-a născut pe malul gârlei unde mă-sa spăla nişte lână. Din grabă sau din nepricepere l-a scăpat cu dovleacul pe o sigă alunecoasă. A bătrână n-a dat importanţă evenimentului, dar, mai târziu, crescând, a început să-i fiarbă sângele de ardelean în vene atât de tare încât şi-a propus să-i călărească pe unguri. Ştii ce-a făcut?

— Şi-a cumpărat cal din Ungaria?

— Nţ. S-a însurat c-o unguroaică. Şi-acum ştii şi tu cum sunt unguroaicele…

— Ştiu, sunt bune.

— Se lasă ce se lasă călărite prin toate colţurile lumii după care odată întorc foaia şi cer răsplata. Asta a lui Mitu i-a cerut să intre în rândul celebrităţilor scriind o carte, probabil pe asta de zici c-ai citit-o, deşi parcă nu-mi vine a crede că ai făcut personal efortul ăsta.

— Hai, mă, că exagerezi, biensur, cu tolomacul ăsta din Cluj. Eşti şovin. Ce dacă este unguroaică, omul, ca să mă exprim elegant, îşi face treaba cu ea. Şi dacă fata i-a cerut să scrie o carte, e foarte bine şi n-ar trebui să-ţi amintesc asta tocmai ţie, tip cultivat: cine are carte, are parte de necazuri! Că a ieşit ce-a ieşit nu e vina cotoarbei, că tu ai zis că tipul e alunecos din cauza bubiţei din copilărie.

— Ai dreptate, stăpâne!

— Vezi, bă gloabă, c-ai ajuns la vorba mea. Nu te supăra că mai fac câte-un spirit de glumă cu tine, oricum sunt pe ducă…

— Aiurezi, barosane, nu eşti pe ducă, scuză-mă că te iau la pertu că toată viaţa m-ai călărit din toate poziţiile şi pe toate coclaurile, dar nu mai suport europenismul de paradă de care nu te mai lepezi nici în ceasul al doisprezecelea. Păi, măi fratele meu, că tot veni vorba de gloabe, nevasta lui Mitu stă la Budapesta cu hoaşca a bătrână!

— Fugi de-aici, s-au despărţit?

— Of, Gelule, pe cât eşti de viteaz, pe atât eşti de tălâmbă… Îţi filează lampa mai greu decât lui Băsescu, ministrul celor şapte cărări. Nu s-au despărţit, minunatule, acolo locuieşte. Şi de acolo i-au dictat lui Sorin-baci manualul.

— Fugi de-aici! Mă, tu eşti nebun!

— Nebun eşti tu! Eu sunt cal. Şi după cum vezi, cunoaştem mai multe despre manualul de istorie decât voi, conducătorii, care, pe deasupra, vă mai daţi şi în bărci cu cultura voastră…

— Haide, nu te întinde prea tare la discuţii că n-am închis decât un ochi şi s-ar putea să mă supăr. Nu fi măgar şi zi-mi şi mie cum de ştii atâtea despre unguri. Dar fă-o repede că mă încurcă săgeţile astea din spate.

— Vai de capul tău, nici pe asta n-o ştii! Păi maghiarii, cum le mai zice lor, vorbesc limba cailor.

— Cum, mă, cunosc limba voastră?

— N-o cunosc, asta-i limba maternă.

— Asta explică multe. Auzi ce surpriză mi-ai făcut chiar acum, în clipele finale. Cred că d-aia se zice că omul învaţă până moare.

Ultimele cuvinte, Gelu le spusese mai mult pentru sine.

— Măgărene, mai am o rugăminte la tine: apucă-te şi fă-mi o groapă. Până termini sunt gata şi eu, numai bine mă răcesc.

— Nu mă mai face să mă râd, c-această clipă e solemnă, trebuie să fiu serios. Cum să te îngrop, Gelule, românule, n-a făcut-o Mitu destul?

— Termină cu măgăriile şi fă ce ţi-am spus. Şi cred c-a venit momentul să-mi îndeplineşti ultima dorinţă.

— Ce dorinţă?

— Vezi că în diplomatul de la şa, cel cu cifru, am un compact disc cu Nicolae Furdui-Iancu. Pune-l că vreau să mai aud o dată „Noi

suntem români”…

— Cum zici că-l cheamă? Nicolae Furdui-Iancu? N-am auzit de el…

— Ah, gloabă afurisită, tu nu numai că vorbeşti limba lor, ci eşti chiar ungur. Şi-mi spunea mie nevastă-mea, săraca: ai grijă, Geluţule, că trădările vin chiar de sub noi…

Bibliografie

La emisiunea „Profesiunea mea, lătura”, au dezbătut tragicul eveniment Marko Belea şi Gixi Coşbuc”. Decesul lui Gelu a survenită găvărit Markope motiv de nerespectare a drepturilor minorităţilor” Care minorităţi, mă, nu ţi-e ruşine, că la lupta aia aţi avut mai mulţi ostaşi decât Gelu!” Eu nu mă refeream la confruntarea respectivă a sărit de pe fix reprezentantul năvălitorilor-ci la situaţia noastră, a maghiarilor. Che chind am venit în Transilvania, românii erau deja o mulţime. Şi vii dumneata şi mă contrazici că noi n-am fost minoritari de la început?” „Nu te contrazice nimeni, măi mumia lui Lenin, sunt curios numai să aflu de ce ne tot băgaţi pe noi, românii, în belea…” De fraieri” Asta o ştiam, dar de ce n-o recunoaşteţi mai des? Că, dacă aţi proceda aşa, în fiecare zi ar fi 1 Decembrie…”

Promoušăn

Aţi auzit de tătari? Sigur aţi auzit, că-i plină politica românească de ei. Ţineţi-vă bine de ce aveţi fiecare că intră-n scenă să vă scape de surplusul de speranţă. Atenţie la butelii!

15 februarie 2000

Publicat de Adi Sfintes la 7:54:00 p.m.

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/06/10-voievozii-şi-vagabonzii.html luni, 29 iunie 2015

10. VOIEVOZII ŞI VAGABONZII

Prin secolul IX, românii trăiau bine-mersi în obşti săteşti. Muncă, distracţie, procreaţie. Nu tu campanie electorală, nu tu alegeri. Impozite, ioc. Că românii în copilăria lor aveau cap şi s-au lipsit de acele lighioane denumite generic finanţişti, parlamentari, consilieri sau, pur şi simplu, specialişti.

Voia bună a ţinut şi după ce s-au organizat în cnezate şi voievodate, că Gelu, Glad şi Menumorut erau băieţi faini, din topor, la ei vorba era vorbă şi ajunseseră şefi prin merite în câmpul muncii cu

migratorii nu prin redistribuire. Şi, lucru elocvent pentru morala acelor timpuri, nu se folosea termenul de algoritm.

Dar vremurile fericite n-aveau să dureze o veşnicie că pe la sfârşitul secolului şi-a băgat Scaraoţchi coada şi i-a adus prin părţile noastre pe unguri. Vagabonzii ăştia, cu belciug în nas şi blănuri de vulpe pe umeri, se hrăneau numai cu carne frăgezită sub şeile cailor, modalitate folosită şi de huni care tot prin Panonia tăiaseră frunză la câini. Până să ajungă aici, porniţi din regiunea munţilor Altai (din Asia, evident), pe la 830 se jucau de-a mama şi de-a tata între Don şi Nipru, iar pe la 889 se aflau la Atelkuz. Aici, diferitele triburi de carnivori se unesc sub conducerea unui posesor de frână de muci numit Arpad, după care sunt bătuţi la meserie de bulgari şi de pecenegi. Lucru care nu i-a deranjat prea tare pe cei care au scăpat cu fuga că erau obişnuiţi cu forma asta de terapie, singura care le pria de altfel. După ce au rătăcit prin Carpaţii Răsăriteni şi Galiţieni cam vreun an de zile, au ajuns în Câmpia Panoniei pe la 896, de unde organizau expediţii de pradă. Ulciorul le-a mers la apă până în 955 când neamţul Otto cel Mare i-a fript urât la Lech, potolindu-i pentru o vreme.

Trebuie să ştii, iubite cetitorule, că naşparlii ăştia îndrăgeau munca ca dracu' tămâia şi singura lor sursă sigură de venit, neimpozabilă, era jaful. Aşa că au năvălit în Transilvania unde locuitorii erau blânzi şi, mai ales, harnici, afront cumplit la adresa popoarelor migratoare care nu-l vor trece cu vederea. Românii n-aveau decât arcuri, aşa că au apelat la arma lor predilectă, dragostea de ţară, armă care n-avea cine ştie ce preţ la occidentali, dar care pe noi ne face să ne simţim din când în când mai aproape de inima lui Dumnezeu.

Primele întâlniri de amor fierbinte dintre maghiari şi ai noştri s-au consumat cu intensitate maximă şi au fost descrise cu lux de amănunte de notarul anonim al regelui Bela al IV-lea în „Gesta Hungarorum". Acolo se povesteşte cum au venit vecinii noştri conduşi de Zulta, să-i ia ţinutul lui Menumorut. Voievodul i-a transmis bozgorului că nu-i va da nici cât un deget din pământul ţării sale şi cu asta s-a declanşat chilabaul. Treisprezece zile de lupte crâncene!... Mai crâncene decât în PNŢCD. Şi ce coincidenţă-n-a biruit nimeni! Zulta pierdea din ostaşi şi aspectul ăsta nu-i convenea, că ungurii nu erau atât de numeroşi pe cât erau de-ai dracului. Aşa că a intrat în contact cu cel pe care nu-l putuse birui şi i-a cerut tam-nisam fiica de soţie.

Culmea e că Menumorut a fost de acord fiindcă, privindu-l cu atenţie pe Zulta, a observat că tipu' e de viitor: semăna bine cu Victor Ponta când îşi pierde ochelarii. Că şi atunci saşiii aveau căutare pentru inducerea în eroare a electoratului: semnalizau stânga şi făceau la dreapta, sau invers, după cum bătea vântul istoriei. Menumorut i-a dat zestre fiicei ţinutul său, păstrându-şi pentru sine doar cetatea Biharea pe care până la urmă tot Zulta şi nepoţii voievodului au stăpânit-o după decesul acestuia, firesc şi natural, survenit la momentul potrivit.

De dragostea asta cu sila a vecinilor nedoriţi de la Apus nu vor scăpa prea curând voievodatele româneşti din Transilvania şi nici cele din Moldova şi Ţara Românească nu vor avea linişte până în secolul al XIV-lea când le vor scărpina bine pielea. Dar acele minunate evenimente le vom parcurge cu inima plină de bucurie altă dată, iubite cetitorule.

Cel mai bogat voievodat transilvan din acea vreme era cel condus de Gelu Românul care-şi avea reşedinţa permanentă la Dăbâca, lângă Cluj. Gelu avea în subordine şi nişte slavi ce se dăduseră pe brazdă de nevoie şi erau simpatici foc. Voievodul îi acceptase că aveau un simţ politic de invidiat, ba chiar unul mai de stânga, de-l chema Iliescu, reuşise la un moment dat să aducă tot poporul la un consens. E drept că după consensul ăsta, bogata ţară a valahilor nu mai făcea două parale şi stătea agăţată pe marginea prăpastiei, dar, orişicât, experimentul a meritat că numai astfel a reuşit să se afirme şi unul mai de dreapta de-l strigau tovarăşii de caterincă Emilică care, analizând situaţia, a avut inspiraţia de a o împinge în prăpastie, că ameţise săraca patrie de atâtea promisiuni. Dar cu Gelu nu era de glumit, i-a dat pe politruci pe scările istoriei şi i-a indicat purtătorului de palavre Răzvan Ridiculescu: „Trece-i la rubrica „şi alţii „…"

Gelu şi arcaşii lui l-au întâmpinat pe Tuhutum cu mult simţ de răspundere provocându-i un gol important în inventar. Însă, după cum adeseori spune cronicarul, „prost să fii, noroc să ai", aşa că soarta luptei avea să o decidă un eveniment neaşteptat, dar fericit pentru şleahta lui Tuhutum. Gelu, care era un român desăvârşit, adică avea mania colecţiilor de săgeţi, a luat de la unguri un snop. În spate, din nefericire.

Văzând în ce hal l-a adus hobby-ul său, calul l-a retras pe malul Someşului cu gândul nerostit să-i facă o morală straşnică, să-l ţină minte toată viaţa, adică maximum două-trei ceasuri, că Gelu luase

trenul spre Rai, din mers. „Şi – gândea calul poate o să termine odată cu chestiile astea că pare om serios”…

Promoușăn

Săptămâna viitoare o să publicăm stenograma (strict secretă) ultimei convorbiri neprotocolare dintre Gelu şi calul său, desfăşurată pe malul Someşului sub nasul lui Sorin Mitu pe care cei doi palavragii l-au lăsat la pielea goală. Cum s-au rostit adevăruri grele, nici nevasta istericului n-a scăpat netăvălită. Ba calul, pe care-l chema paradoxal, Măgăreanu, a dezbrăcat-o la pielea goală şi pe hoaşca a bătrână – de soacra lui Mitu vorbim…

8 februarie 2000

Publicat de Adi Sfintes la 00: 55

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/06/9-creştinismul-la-romani-de-la.html sâmbătă, 27 iunie 2015

9. CREŞTINISMUL LA ROMÂNI. DE LA APOSTOLUL ANDREI LA CĂLUGĂRUL VASILE

Strămoşii noştri erau cucernici de dădeau pe dinafară. Nu din vocaţie, ferească Dumnezeu, ci din obligaţie. Vocaţia le lipsea în mod firesc că părinţii lor, alde Traian ori Decebal, n-aveau nici cea mai vagă înclinaţie spre cele sfinte. Greaua moştenire care le apăsa pe umeri nu i-a împiedicat însă să fie primii gentlemeni din istorie. Numai aşa se explică miracolul că l-au primit bine şi l-au ascultat pe Apostolul Andrei care propovăduia prin Dobrogea o mulţime de idei, care nu le cădeau bine strămoşilor.

Cel mai tare i-au deranjat cele zece porunci, mai ales că unele gen „să nu furi”, „să nu râvneşti la femeia altuia” ori „să nu minţi”, li se păreau de-a dreptul scandaloase. Dar chiar aşa, surescitaţi, strămoşii au fost fair-play şi au ascultat cuvântul Domnului, devenind creştini cu acte în regulă de se miră şi astăzi Europa când se uită în certificatul nostru de naştere. Dacă la noi Andrei a dus-o ca boierul, în Grecia a avut soarta lui Berilă, fiind răstignit de romani pe o cruce în formă de X, care de atunci se numeşte chiar „Crucea Sfântului Andrei”.

Alţi creştini de vocaţie ce şi-au pierdut vremea câştigând inimile romăncuţelor care scăpaseră trenul de Istanbul, au fost Niceta din Remesiana, Dionisie Exiguul şi Călugărul Vasile. Purtarea lor aleasă şi puterea de convingere bărbătească le-au pătruns adânc pe bietele

femei care de atunci umblă bezmetice din biserică în biserică îngenunchind să pupe poala popii de li se zdrelesc, dragele de ele, genunchii. Cea mai des vizitată biserică este însă „biserica mă-tii", unde nu se duc din propria iniţiativă, ci îndemnate de prea înţelepţii lor soţi. Care, orice ar spune „Declaraţia universală a drepturilor omului", în privinţa asta pot obţine o condamnare cu suspendarea executării pedepsei.

Poate o să te miri, iubite cetitorule, dar îţi mărturisim cu mâna pe telecomandă, că vrăjeala primilor misionari creştini i-a ameţit şi pe bărbaţii mioritici care din acea vreme au devenit peste măsură de credincioşi, de se roagă uneori câte şaptezeci şi două de ore neîntrerupt.

Locurile de cult favorite au denumirile inspirate din vieţile sfinţilor: „La Îngerii Mihail şi Gavril SNC", „Asociaţia familială Vasile, Grigore şi Ioan", „Petru şi Pavel SRL", ori, pur şi simplu, „În Grădina Raiului Non Stop" – muzică, bere, mici, striptis. Ba când vor să-şi desăvârşească comuniunea cu acele sfinte înzestrate de Domnul cu sfioşenie, căldură sufletească şi picioare interminabile, preacucernicii zăbovesc cu închinăciunile la „Crucea de Piatră".

Despre străromânul Ioan Cassian să ştiţi că a fost un propagandist de prima mână. După ce ne-a bătut la cap de nu ne-am revenit nici până astăzi, ne-a spus „pa şi pusi" şi a aterizat la Marseille (în Franţa, pentru anglofoni). Acolo, fiind impozitele mai mici, şi-a desăvârşit talentul de întreprinzător particular, înfiinţând cu mult succes două mănăstiri: una de maici şi, în contrapartidă, alta de ţaici.

Lui Dionisie Exiguul – sau cum i-au zis şi maicile – cel Mic, trebuie să-i acordăm mai multă atenţie, că ăsta a făcut o chestie de a întors omenirea cu picioarele-n sus. El s-a apucat – Doamne apără şi păzeşte! – de matematică, procopsind mapamondul cu un nou calendar în care anul 1 este considerat anul naşterii lui Iisus. Ei bine, oameni buni, calendarul ăsta i-a lăsat mască pe toţi. Care toţi, fiindcă nu l-au înţeles, au fost de acord cu el. Documentul lui Dionisie Exiguul, eludând meandrele concretului, dar pătruns de sinergia faptelor, i-a zăpăcit pe mulţi. Ilustre exemple sunt Clinton, care a sărbătorit deja primirea României în NATO, şi mai pe urmă intrarea în mileniul III a tuturor posesorilor de Monică, şi Boris Elţîn, care şi-a dat demisia cu câteva ore mai devreme de sfârşitul închipuit al lumii. E adevărat că el o luase cu Revelionul mai din timp şi a fost îndemnat să comită actul

ăsta de eminenţa cenuşie a Kremlinului, vodca Rasputin, dar Clinton ce scuză are? Acum câţiva ani l-am văzut în Piaţa Universităţii şi părea întreg la minte…

Dar nu numai Dionisie Exiguul a influenţat destinul omenirii, în general, şi pe cel al românilor, în special, ci mai ales Călugărul Vasile. Păi ce-am fi fost noi, mioriticii, fără misteriosul trimis al domnului Constantinescu? Apă de ploaie. Dar Milică ce-ar fi fost fără aportul lui Sile? Aud? A, un biet profesoraş în tranziţie care-şi sperie studenţii de la înălţimea catedrei cu insuportabile ghiorăituri de maţe, aşa cum procedează, inelegant, foştii lui colegi universitari.

Şi ce metamorfoze s-au petrecut în viaţa lui privată ascultând sfaturile cuviosului călugăr! Blândul geolog a devenit lider regional, nu mai stă de vorbă cu nimeni, doar oglinda din baie îi mai smulge uneori un zâmbet de complezenţă, ori câte o remarcă şugubeaţă. Restul e tăcere şi luptă revoluţionară. Sfaturile nepreţuite ale călugărului Vasile au convins poporul să se căiască pentru greşelile comise şi să se îndrepte pe calea cea bună. Aşa că unde-l vede (poporul) pe Milică i se înclină, aducându-i imnuri de slavă bine simţite, de-alea de încep cu „Dumnezeii… Grijania… Anafura… Paştele şi biserica…". La pietre nu-l iau cum ar impune-o specializarea de bază a adresantului (geologia), căci, după cum am văzut în acest capitol, românii sunt pătrunşi de morala creştină până-n măduva oaselor…

Promoușăn

Poate-ai să crezi, iubite cetitorule, că apropiindu-se sfârşitul lumii ne-am ţicnit de tot şi am luat-o pe calea cea fără de întoarcere a bisericii. Fals. Tot ce-am promis rămâne valabil şi nu ne abatem de la linia noastră nici cât un deget, vorba lui Menumorut. Urmăriţi-ne cu maximă atenţie că numai astfel puteţi afla părerea calului voievodului Gelu despre ungurii ce tocmai îl sufocau cu dragostea lor. Celebrul cal îşi va spune părerea şi despre măgarul ăla de Sorin Mitu. Cum, nu ştiţi cine-i Sorin Mitu? nici eu, dar mă interesez…

Publicat de Adi Sfintes la 10: 05

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/06/istoria-necenzurata-romanilor.html joi, 25 iunie 2015

Istoria necenzurată a românilor /

8. DEDESUBTURILE FORMĂRII POPORULUI ROMÂN ŞI A

LIMBII AFERENTE

Cum nici nu se terminaseră bine războaiele daco-romane şi formarea poporului român şi începuse, să ne întoarcem niţel şi să vă spunem ce s-a întâmplat cu capul lui Decebal. Că avea un cap – zic surse istorice autorizatecât o baniţă! Ce să se întâmple, el a fost dus la Roma, dar fără restul trupului, de unde şi zicala, „unde nu-i cap, e vai de picioare". Romanii l-au expus că voiau să vadă toţi cetăţenii moaca aceluia de-i îngrozise atâta amar de vreme cu ifosele sale de lider regional. Pe lângă cap i-au dus şi mâna dreaptă, care avea încleştat, spre furia şi disperarea cetăţenilor romani, degetul arătător, îndoit în faţă. „Tot arogant!", au murmurat privitorii. Din cauza poziţiei degetului regelui dac, senatorii au hotărât, în regim de urgenţă, ca-n Dacia să nu se vorbească latina literară ci latina vulgară.

O parte dintre daci s-au prăpădit de râs în limba dacă, iar pe cealaltă a durut-o-n cot. Alţii zic că-n sudul corpului omenesc, izvoarele istorice încă se contrazic. Dar amândouă variantele sunt credibile şi n-au fost combătute de nimeni.

Dar cum dacii erau oameni care iubeau libertatea mai mult decât pe propriile neveste, au amestecat latina cu dacă lor şi a ieşit o limbă nemaipomenită, în care poţi să înjuri într-o mie de feluri, fără să se supere nimeni, de s-au mirat şi ei ce treabă mare au făcut. Aşa au descoperit mirarea. Adică, starea de a fi prost pe faţă.

Despre cum s-a format, la modul concret, poporul român, nu vă povestim nimic, că ne este ruşine. Şi, oricum, suntem carte de istorie, fie şi necenzurată, nu revista „Playboy".

Procesul de îmbârligare a poporului nostru drag şi scump n-a fost încetinit nici după retragerea aureliană începută la 271, cele două civilizaţii războinice fiind sortite pesemne să dea naştere celei mai blegi naţii din Europa, care-i drept că încă nu se inventase, dar nici nu ne primea în ea.

Peste poporul român, care începuse să meargă copăcel în picioare au dat buzna nişte hoarde migratoare, gingaşe, respectuoase, de le ziceau unii, nu ştiu de ce, barbare. Mare lucru n-au lăsat în urma lor, dovadă grăitoare că băştinaşii au fost mai ai dracului decât barbarii. Şi aşa am rămas, noi românii, până astăzi, deşi unii dintre ei, nepoţi de-ai hunilor, fac parte din NATO.

Cu plăcere ne amintim de o ramură a goţilor care ne-au lăsat, că se cam grăbeau, tezaurul de la Pietroasele, şi de slavi, care ne-au luat

tezaurul de la Pietroasele. Slavii, de altfel, au fost tovarăşii noştri cei mai statornici. Au plecat, după unele surse, abia în 1958, iar după altele, într-o formă sau alta, sunt şi acum aici. Dar şi noi am intrat tare în ei, cu Basarabia şi Bucovina cu tot. Afrontul ăsta pe care li-l facem, de cam mult timp, nu-i mişcă deloc, ştiută fiind înclinaţia slavilor răsăriteni spre nesimţire.

Bibliografie

La emisiunea „Doar o vorbă de mamă să-ţi mai zic", George Pruteanu, care n-a trăit în vremea dacilor numai pentru că nu se inventaseră motoretele şi nici borcanele de zacuscă tupilate de gospodine prin balcoane, a explicat ştiinţific că, la fel ca şi celelalte naţii latine, şi noi românii avem o limbă minunată. Culmea e că primele care au consimţit că George Pruteanu are dreptate, au fost gospodinele: „Aşa e, limba cu măsline e cea mai bună din câte s-au gătit de la Decebal încoace…"

Promoușăn

Deşi n-am vrea să vă prăpădiţi de nerăbdare până va apărea viitorul capitol al istoriei noastre, trebuie să vă facem o bucurie şi să vă anunţăm că ungurii e aproape. E aproape, e aproape, dar e şi-ai dracului, aşa că urmăriţi-ne cu atenţie, că gluma se-ngroaşă…

4 ianuarie 2000

Publicat de Adi Sfintes la 08: 49

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/06/istoria-necenzurata-romanilor-7.html miercuri, 24 iunie 2015

Istoria necenzurată a românilor /

7. PRELUDIUL FORMĂRII POPORULUI ROMÂN

Pentru cine încă nu ştie, Decebal era un viitorolog mai cunoscut în acea vreme decât Alvin Toffler. Aşa că i-a întâmpinat pe romani cu terapia de şoc. Cu pâine otrăvită, cu săgeţi ascuţite, copaci doar aţânaţi şi vipere din belşug. Locul randevuului: Tapae. Acum nu ştiu ce n-a mers de data asta, cert este că au luat-o pe coajă. Să se scoată au încercat o diversiune în Dobrogea. Dar, spre ghinionul lor, fiind iarna lui 102 una deosebit de geroasă, le-a îngheţat dacilor vinul în vene şi au fost nevoiţi, săracii, să bea apă. Dezastrul a fost total: jumătate dintre bărbaţii înarmaţi care au consumat mult hulitul lichid s-au înecat. După ghinionul ăsta colosal s-a încheiat „pacea romană". Echitabilă. Romanii au rămas într-o jumătate de Dacie, iar Decebal şi

gașca lui în cealaltă, pe care au transformat-o cu ajutorul inginerilor roxolani, de neam germanic, evident, în Trabant. „Bine şi aşa", a silabisit regele, „numai să meargă"... Cum acesta dădea semne că este în formă, Decebal s-a hotărât să-şi recupereze jumătatea de ţară lipsă. Traian atât aştepta. Investise capital serios în Dacia (numai podul de la Drobeta îl costase o avere) şi voia să-l recupereze. Dar nu oricum ci, după un vechi obicei occidental, cu Dacia cu tot. Acum să vă povestim noi luptele n-ar avea nicio noimă, au făcut-o sculptorii lui Traian pe Columnă, dar câteva chestiuni de culise tot o să dăm pe goarnă.

Dacia căzuse, însă Decebal continua lupta împotriva capitalului străin la Sarmizegetusa. Mai spera că îi vor sări în ajutor vecinii săi, sarmaţii şi roxolanii, dar ca şi altă dată, ăştia se dăduseră la fund. E drept că nici nu trecuse prea multă vreme de când Decebal îi vizitase neprotocolar şi nervos ca-n vremurile bune. Că, zicea regele dacilor după ce-i cuminţise, n-au reacţionat pozitiv în timpul primului conflict cu romanii.

Fără nicio speranţă, Decebal l-a chemat pe aghiotantul său, Bicilis, căruia i-a grăit după ce l-a lăsat să-i pupe mâna: „Băi, Bicilis, treaba-i proastă şi s-ar putea s-o mierlesc. Ai grijă de averea mea, e sub apa Sargeţia şi-i destul de mare. Ţi-ajunge şi ţie. Nu apa, boule, averea... Poţi să deschizi o afacere, ţi-aş recomanda să întemeiezi o bancă că tot sunt la modă. Nu mă mişcă prea tare că faci şi tu ceva avere. Un singur lucru te rog: ai grijă de copii! De copiii mei, nu de-ai tăi..." Mărite Decebal, n-ar fi mai bine să-ţi iau şi fiica de nevastă ca să nu se risipească averea?!" „Băi, moartea-n crăci, tu te-ai uitat vreodată în oglindă să vezi cum arăţi?! Vezi că te cam întinzi şi acu mă zburlesc la tine. Încă n-am murit. Ia tai-o de aici şi zi mersi că nu-ţi iau glanda! Nu că mi-ar fi milă, dar sunt în criză de timp. Ticălos ai fost, ticălos ai rămas, kaghebist nenorocit!"

Bicilis se tupilă cu coada între picioare, căci trebuie să ştiţi, oameni buni, că de la daci încoace a rămas expresia asta pe care unii, mai dedaţi la prostii, ar cataloga-o ca fiind vulgară. Decebal îl urmări cu privirea şi-şi zise: „Norocul lui a fost că eu nu tai capul oamenilor cu piciorul în ghips, ci numai acoperişuri de bărbaţi adevăraţi, nu fleandure".

Îl chemă pe Diegis, fratele său, asupra căruia planau nişte îndoieli, dar n-avea încotro, era ultima soluţie. Îi încredinţă toate secretele şi-o tăie prin munţi cu gândul s-o pună de-o revanşă. În cale îi

ieşi Sergiu Nicolaescu, dar omul i se păru cam oscilant şi cam gloabă. Din marele bărbat care conducea armate glorioase în filme de lung metraj rămăsese doar caroseria. Aşa că regele îşi continuă drumul. Dar nu singur, ci însoţit de nişte călăreţi romani, conduşi de unul Tiberius Claudius Maximus, un fel de Fane Spoitoru al lumii antice, care se oferise tam-nisam, să-i ia ca amintire nici mai mult nici mai puţin decât viaţa. „Să ştii că tâmpitul ăsta e în stare…", îşi zise regele şi şi-o luă singur că d-aia aveau dacii sabia încovoiată.

Când se întoarse Spoitoru, romanii cotrobăiau prin cetate că Bicilis nu-şi pierduse vremea de pomană. Le arătase romanilor de unde se taie conductele de alimentare cu apă, ba, într-un moment de bunăvoinţă supremă, îi descrise cu lux de amănunte lui Traian şi locurile unde Decebal îşi ascundea averile. Dar hoţul tot hoţ: despre conturile regelui n-a scos o vorbă.

Mulţumit, împăratul voia să fie şi satisfăcut. Întrebă de fata lui Decebal, dar fecioara fu găsită moartă de râs. Ea se întâlnise cu-n tip bine clădit, roman sută la sută, cu care se grăbise să înceapă formarea poporului român. După unele surse credibile şi a limbii române. Scârbit peste poate, împăratul o luă în cortul lui. După vreo două ceasuri, îi anunţă pe romani că provincia se va numi Dacia Felix. Aşa a simţit el în momentele alea că este bine.

Bibliografie

La tocşoul „Şapte zile în România", moderatoarea Carmen Scaraoţchi l-a invitat pe Bicilis, omul silei. Au dezbătut situaţia alimentării cu apă a Sarmizegetusei, precum şi oportunitatea ca ea să fie întreruptă când îl arde buza mai tare pe contribuabil. Bicilis mărturisi că a fost nevoit să ia această măsură întrucât domnii daci, preocupaţi mai mult de război decât de îndatoririle administrative, nu şi-au achitat debitele care se ridicau la sume nu foarte importante, dar mari. Cât despre istoricii care l-au catalogat drept trădător, tăvălindu-l fără milă prin smoala şi pucioasa pamfletului, îşi rezervă dreptul de a-i da în judecată. „Că – a încheiat Bicilis, primul administrator RAM din istorie – m-am săturat să se spună toate prostiile despre mine, şi pe bună dreptate".

Promoușăn

Capitolul VIII, intitulat nici mai mult nici mai puţin decât „Dedesubturile formării poporului român şi a limbii aferente", nu

trebuie ratat de nimeni, indiferent că e cu ţâţă-n gură sau că are barba sură…

21 decembrie 1999

Publicat de Adi Sfintes la 00: 54

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/06/istoria-necenzurata-romanilor6-apare-şi.html marţi, 23 iunie 2015

ISTORIA NECENZURATĂ A ROMÂNILOR / 6. Apare şi Traian

Motto: Ori suntem istorici, ori nu mai suntem!

După pacea încheiată cu Domiţian, veselia cuprinsese Dacia. Părea că însuşi legendarul Burebista se întorsese că Decebal conducea cam la fel. Numai cu viteza a cincea. Aşa că nu dură prea mult şi Dacia fu refăcută. „De-acu ţinte de petreceri", îşi ziceau dacii, mari amatori de chilabauri. Dar nu prea avură parte de ele că jocul preferat al lui Decebal, ca şi al lui Bill Clinton, nu era „Ciuleandra", ci „hoţii şi vardiştii". Mereu găsea câte ceva de făcut, fie în stânga, fie în dreapta Dunării. Era iute. Şi asta în ciuda faptului că avea mai multe neveste. Ale lui, ale curtenilor, nu prea dădea importanţă amănuntelor de genul acesta.

Parangheliilor făcute de daci nu li se găsiseră antidotul în lumea antică, iar Imperiul Roman, singurul în măsură să facă ceva, le dădea tranşă după tranşă. E drept că sperau să le ia înapoi cu Dacia cu tot, dar cum? Că dacii le râdeau în nas când nu li-l tăiau de-a dreptul.

Lucrurile se precipitară după anul 98 când la Roma ajunse mare mahăr Traian de la Betis Sevilla. Şugubăţ, nevoie mare, merse de-a dreptul la Senat, îşi aranjă nodul de la cravată cu sabia, lipi guma de mestecat de microfon şi cuvântă despre proiectul său de Lege a Toleranţei. Spiciul i-a ridicat pe senatori în picioare. Unii au făcut-o din curiozitate, alţii de indignare, iar cei mai mulţi fiindcă au fost treziţi din somn de vacarmul pe care-l creaseră ceilalţi.

Ca orator, Traian nu făcea două parale, dar are circumstanţe atenuante, dacă ne gândim că nu se prea luptase cu cartea la viaţa lui. Citise, de fapt, o singură carte: „Selfie Forever". E adevărat că i s-a părut cam lungă şi nu a mai terminat-o, dar, orişicât, omul s-a străduit. O mare vină are aici Cornelia Catanga, mama lui, care nu dădea doi euro pe învăţătură şi nu s-a consumat deloc că fiul ei riscă să nu mai primească alocaţia de stat pentru neprezentare la cursuri. „Etete la ăştia cu ce mă ameninţă pe mine! Păi dacă Trăienel vrea de-asta de

stat, o să-şi facă un stat numai al lui şi-o să-şi dea alocaţii câte-o vrea, ce mare scofală…"

Din cauza guristei ăsteia, am rămas noi, românii, fără un scenariu clar al războaielor dintre strămoşii noştri. Şi ce mai film ar fi făcut Sergiu Nicolaescu! Dar să nu deraiem, vorba lui Traian Băsescu…

Dacă predecesorii lui Traian – d-alde Cezar Ouatu, Octavianus şi alţii – îşi descriau în opere complete, revăzute şi adăugite, faptele de arme, înflorindu-le pe ici pe colo ca să se vândă ca pâinea caldă, cuceritorul Daciei ne-a lăsat în ceaţă, nu pentru că nu era talentat, era săracu', ci fiindcă îndeletnicirea scrisului i se părea mai grea decât asedierea Sarmizegetusei. Dar, viclean ca o vulpe – nu voia să se ştie secretul ăsta, că ţinea la imaginea publică – le-a luat ochii tuturor, nu cu sabia, cum făcea necioplitul de Decebal, ci construind o columnă. Pe care a botezat-o după numele său, ca să se ştie cine a construit ceva pentru ţară, nu de alta, dar în campanie trebuie să ieşi în faţa cetăţenilor cu realizări, nu cu vorbe.

„Chiombaţi-vă aici şi-o să vedeţi că n-a fost glumă în Dacia! Pipăiţi-o, e concretă! Că dacă scriam o carte, cine afla? Unul, doi, maxim trei şoareci de bibliotecă care nici nu înţelegeau ce făcusem eu acolo şi interpretau evenimentele cum voiau ei. Îmi puteau scoate faptele din context iar viitorimea înţelegea că de capul meu n-a prea fost mare lucru. Ce, e un păcat să nu ştii jongla cu metaforele? Asta ne trebuie nouă, la prestigiul pe care-l avem? Să râdă de noi toţi profesoraşii, toate bâzdâgăniile cu ochelari! Că dacii, dacă au fost conduşi în Tranziţie de tot felul de popi, geologi şi alţi oameni de ştiinţă, ba chiar şi de un filosof, ce mare scofală au făcut?! Le pieriseră cheful de viaţă, apetitul sexual şi se gălbejiseră la faţă mai rău ca chinejii. Ce s-o mai lungesc, râdeau de ei şi ţiganii, de Europa nu mai zic, nimeni nu mai voia să aibă de-a face cu dânşii, cu excepţia fraţilor Becali. Şi cine i-a scos din rahat? Ştiţi? Vedeţi că nu ştiţi? Un avatar de-al meu, Decebal, caremartor mi-e Trogus Pompeius, sinucis cu otravă de daciştia carte până la genunchiul broaştei. E drept, spre deosebire de mine, ştia să se semneze, dar are o scuză, tac'su a fost filosof, nu ca mama…"

Romanii au fost convinşi, dar până la zicerea acestor vorbe istorice va mai curge ceva apă pe Dunăre. De aceea, iubite cetitorule, ne vom întoarce pe brânci la scurtul, dar sugestivul, discurs din Senat: „Tovarăşi, că altfel ar fi nedrept să vă zic, am venit să vă întreb: cât mai aveţi de gând să dormiţi pe voi fără să produceţi legile necesare

reformei? Cât mai sugeţi bugetul de austeritate pe care Decebal l-a făcut de râsul Europei, în timp ce poporul visează cu ochii deschişi o schimbare, o aventură, un loc unde să-şi defuleze înfrânările şi să-şi împlinească fanteziile? Că s-au săturat bărbaţii înarmaţi până-n dinţi să citească despre frumuseţile acestei ţări numai prin reviste deocheate. Deci, ca să închei, c-am obosit să vă tot explic: cât îi mai tolerăm pe daci?"

Promoușăn

Plină de suspans, intrigă şi erotism, lecţia următoare vă va lăsa paf. Veţi afla totul despre conturile lui Decebal şi veţi cunoaşte principalele personaje implicate în preludiul formării poporului român. E groasă, rău…

5 decembrie 1999

Publicat de Adi Sfintes la 09: 41

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/06/Decebal-lider-regional-in-timpul-liber.html marţi, 16 iunie 2015

DECEBAL-LIDER REGIONAL ÎN TIMPUL LIBER

MOTTO: Ori suntem istorici, ori nu mai suntem!

După ce Scorillo a înghiţit gutuia, analiştii politici erau de părere că Dacia nu mai era Dacia şi adevărul istoric impunea apariţia cuiva care să normalizeze situaţia. Domiţian, un tip care se credea buricul pământului, l-a trimis pe Cornelius Fuscus să cucerească Dacia şi să rezolve pentru multă vreme criza economică. Criza economică a Imperiului Roman.

Duras, regele dacilor, de-l strigau comati mai neduşi la biserică „Moş Tăgârţă" a uitat că sunt în anul 87 şi că au război cu vecinii nepoftiţi de la sud şi nu s-a prezentat. Că am uitat să vă spun: romanii se învecinau cu cine voiau ei, adică cam cu toată lumea.

Norocul dacilor a fost că-n familia regelui era un nepot plecat de acasă de la naştere. Unde era gâlceava mai mare, hop şi el să dea câteva bucăţi, că numai aşa îţi făceai un renume printre tovarăşi. Diurpaneus îl chema şi nervos peste măsură s-a prezentat la Tapae, i-a bătut pe romani de le-a sunat coifu-n cap, le-a luat ţoalele, steagurile, tot, tot, tot. Ba, ca tacâmul să fie complet, l-au mai şi decedat pe Cornelius Fuscus.

După toată trebuşoara asta, romanii, care au ajuns cu chiu cu vai la Roma (deşi nu înţelegem de ce, că-n mod normal toate drumurile

duceau într-acolo), au povestit cu lux de amănunte şi cu lacrimi de crocodil brăzdându-le obrazul ce se întâmplase. Furia a cuprins Cetatea Eternă, mai ales că era zi de meci (Lazio – AS Roma) şi veştile cutremurătoare ar fi putut afecta moralul gazdelor, indiferent care ar fi fost alea.

Domiţian căută o soluţie şi o găsi sub forma unui creţuliu de se dădea antrenor în Calcio. Aşa că în fruntea unei solii impresionante, Mircea Lucescu o luă lent spre Dacia cu gânduri dintre cele mai bune. Pe drum se întâlni cu scriitorul, filosoful şi banditul Georgică Colţos care-l anunţă că între timp lucrurile se schimbaseră destul de mult pe acasă şi că ar fi bine să se gândească de două ori înainte să deschidă gura o dată: „Că ăştia nu mai respectă valorile şi nici să te pui cu bulanul pe ei nu mai merge, fiindcă Postelnicu zace în puşcărie ca şi Gruia, fiu-su lui Baba Novac".

Dar ce se întâmplase? După bătălia de la Tapae, Duras a primit un picior bine plasat în sud şi a renunţat de bunăvoie la tron în favoarea nepotului Diurpaneus. Acesta, conform prezicerii lui Brucanus a intrat în istorie fără să se descalţe la uşă, a călcat-o bine în picioare pe ambele maluri ale Dunării, după care s-a instalat la Sarmizegetusa ca un belfer. A făcut şi câteva schimbări nesemnificative, în sensul că şi-a luat un pseudonim, Decebalus, care s-ar traduce prin „Cel Puternic", fiindcă dădea bine în societate şi şi-a mai tras şi trei neveste, ca să nu se plictisească între două războaie. Că pentru el, între romani şi cotoarbele sale nu era cine ştie ce diferenţă şi-i (le) trântea pe unde-i venea bine de le săreau ochii din orbite de plăcere. Numele sau renumele, cum vreţi s-o luaţi, i s-a potrivit atât de bine, încât nimeni nu s-a încumetat să i-l schimbe până la ora redactării acestui capitol.

Cu solii romani a fost sugestiv: „Ăstora le tăiaţi capetele, pe ăştia îi schingiuiţi, iar pe Mircea Lucescu trimite-ţi-l înapoi la Roma să-i spună lui Domiţian cât e de fraier. Asta e ultima mea vorbă pe ziua de azi", le zise Decebal tarabosteşilor care înţeleseseră din semnul discret făcut cu sabia încovoiată spre antrenorul „Carbidului" că-i cazul să-i mai taie din limbă că, la origine, ăsta a fost câine şi transpiră prea mult prin organul respectiv.

Lui Domiţian nu-i plăcură deloc vorbele lui Decebal, faptele săvârşite nici atât. Se înfurie peste măsură şi trimise numaidecât la Sarmizegetusa alţi soli cu şi mai multe daruri. Regele dacilor îi

întâmpină cu vorbe meşteşugite de le merseră drept la inimă trimişilor stăpânilor lumii, după cum se autointitulau cu emfază: „Bă, voi romanii, aţi început să-mi fiţi simpatici, fir-aţi ai dracului cu cine v-a trimis. Mă faceţi să râd pentru a doua oară în cariera mea. Mă atrageţi în păienjenişul glumelor iar eu provoc mai degrabă plânsul. Să ştiţi că prima oară tot pe seama voastră m-am hlizit, după papara de la Tapae. În sfârşit, să nu credeţi că sunt ţigan, spuneţi-i împăratului că sunt de acord cu pacea impusă de el, cu mici corecturi. Adică, primesc paralele voastre dacă dublaţi suma şi nu vă mai atac dacă-mi trimiteţi arme şi cincisprezece mii de specialişti, de preferinţă ingineri. De profesori n-am nevoie, că la noi învăţământul e la pământ şi acolo vreau să rămână. De asemenea, primesc şi celelalte daruri de preţ, dar mai am două condiţii fără de care pacea nu-i posibilă. Prima: vreau să-mi trimiteţi în fiecare luni casetele video cu meciurile lui Inter că-l urmăresc pe Mutu cum trage şi la poartă şi pe nas. A doua – notează, romanule, că şi aşa sunteţi neam de scribălăi – doresc să nu vă-nghesuiţi prea tare la Ramona Bădescu, că-i fată curată, geto-olteancă de-a noastră din popor şi nu vreau s-o stricaţi. Că vă ştiu eu pe voi, latinii, sunteţi aproape la fel de porci ca şi noi când e vorba de muieri. Numai că de voi e mai mult gura, pe când noi suntem oamenii faptelor, nu glumă. Reflecţia asta de la sfârşit să n-o mai notezi romanule, că vreau s-o bag pe Facebook. Şi oricum n-am chef de procese de calomnie. Eu sunt făcut să-mi petrec viaţa pe câmpul de luptă, nu prin tribunale. Şi cu asta închei spiciul de astăzi că am de făcut după amiază câteva expediţii de jaf, iar mai pe seară, vreo două cuceriri la balul de la curte. Totuşi, să nu uit: nu mi-l mai trimiteţi pe cap pe Tettius Iulianus că mi-e profund antipatic şi n-are decât simţul omorului”.

Bibliografie

Întâlnirea prin care Decebal a devenit client al paralelor romane a fost dezbătută de mama heroină Zgabriela Purceanu Fierea şi Cristian Fludor Popescu la tocşoul „Oştirea zilei”. Foarte percutant, cel mai cunoscut editorialist SF din acea vreme, care scria încă de atunci despre zilele de acum, a concluzionat că Decebal i-a făcut praf pe toţi românii, pardon, romanii. Regele, care era tot mai preocupat de propria imagine în ochii damelor de companie, s-a făcut foc şi pară că nu se adăugase şi sintagma „pulbere” şi a luat următoarele măsuri în ceea ce-i priveşte pe cei doi liber-rumegători, cu temperamente atât de

diferite: astfel, pe Zgabriela a însărcinat-o încă o dată să se ocupe de imaginea lui Gudur Isărescu, care oricum trăieşte în lumea banilor lui şi n-are de ce să-l vadă ceilalţi altfel decât e, iar domnului Fludor i-a dat un gând unde omu' fără ţiglă pe casă poate să scrie ori de câte ori îl doare cutia ucraineană.

Promoušăn

Despre ce s-a întâmplat cu Decebal, ba şi cu Dacia însăşi, o să afli în episodul următor. E deranj mare, s-a lăsat cu vărsare de sânge, că la Roma a venit împărat un tip din Sevilla care avea boală pe daci încă din 86 când în cârdăşie cu germanicii reprezentaţi de unul Helmut Dukadam, le-au luat Cupa Campionilor Europeni. Vă avertizez: cei care n-aveţi 18 ani nici să nu deschideţi calculatorul că viruşii istoriei e mortali

30 noiembrie 1999

duminică, 7 iunie 2015

ISTORIA NECENZURATĂ A ROMÂNILOR / 3. BUREBISTA

Motto: Ori suntem istorici, ori nu mai suntem!

Cam mahmure, sursele noastre istorice îşi dau cu părerea că Burebista s-a suit pe tron sprijinit de Deceneu şi de alţi tovarăşi de bărdaca prin 82 sau 80, înaintea anului 79. Nu sunt clare condiţiile ce trebuiau îndeplinite ca să ajungi rege, cert este că din cauza supraproducţiei de vin nu prea se băga de seamă cine conduce ţara. Lucrul ăsta l-a deranjat pe Burebista, aşa că s-a consultat cu Deceneu. Ăsta era un fel de Teoctist, numai că pe el dacii îl urau. Nu mai era agreat de când i se descoperise o ciroză apoasă, boală de altfel populară printre daci. Poporul s-a simţit ofensat în momentul în care Deceneu a început un tratament cu sunătoare, pierzându-şi tot hazul iniţial. El nu s-a mulţumit cu atât, a vrut să trateze neamul dacilor cu ceai şi ca să-şi atingă scopul i-a băgat în cap regelui toate prostiile.

Cum că ar fi bine să instituie prohibiţia ca la americani şi alte lucruri ciudate, fie diavoleşti, fie occidentale. Cel mai tare i-a durut pe daci ideea cu scoaterea viilor. La început, Burebista i-a râs în nas:

— Vezi-ţi, moşule, de treabă! Rade-o din faţa mea, că acum mă zburlesc la tine! Şi fii cu băgare de seamă că lumea vorbeşte vrute şi nevrute, cică te porţi cam ciudat în ultima vreme…

Dar… într-o dimineaţă, pe când regele se migălea cu nişte

gogonele şi îşi stingea arşiţa cu niscaiva zeamă de varză, Deceneu repuse cu delicateţe problema pe ordinea de zi.

— Bine, popoa încuviinţat Burebistafă reforma, dar să nu te atingi de rezervele strategice, adică notează: „grasa”, „tămâioasa”, „merlotul”, „o mie unu”, „cabernetul”, „muşcatul”…şi nici de „vulpiţă” să nu te atingi. Lucrează cu grijă, să nu faci vreo prostie, că dai de dracu’, sfinţia ta!

Ca tarabosteşii, comatii şi, mai ales, pileaţi să nu se prindă de figură, regele se hotărî să-i scoată la o plimbare. Când soarele se ridicase cam de-un deget deasupra zării, poporul era mangă, adică numai bun de plecare, după aprecierea lui Burebista. Aşa că i-a încolonat, s-a pus în fruntea lor şi au purces agale, la vale, spre Pontul Euxin. Pe drum, ca să nu se plictisească, au organizat focuri de tabără pe la diverse triburi care, neavând încotro, l-au urmat pe rege căruia îi trăsnise prin cap să facă un stat dac cum n-a mai fost altul. Mare şi tare. Unii daci, mai căpăţânoşi – de-şi ziceau boiiau luat-o pe coajă nefiind de acord cu integrarea propusă de Burebista. Dar nu i-au purtat pică regelui fiindcă au fost omorâţi cu toţii.

Pe Litoral, treaba era proastă. Au ajuns în plin sezon şi ca de obicei grecii îşi băgaseră coada: ocupaseră toate staţiunile de la Olbia până la Apollonia. Gaşca regelui era cam mare, ce să facă, unde să-i cazeze? Să stea pe blat, nu se făcea la pretenţiile lui. Aşa că uite ce şi-a zis regele:

— Ia să-i cazez de la Olbia până la Apollonia, să-i răspândesc pe la Histria, Tomis şi Callatis, merită şi ei o vacanţă după cafteala cu celţii…

Şi aşa a făcut. Grecii au fost înţelegători: cei mai iuţi de picior au fugit pe uscat, iar norocoşii care au scăpat de sabie s-au înecat în mare.

Prin septembrie, Bure a făcut calea întoarsă, dar cum prinsese gustul călătoriilor, a trecut de Budapesta încolo, chit că nu se inventase, oprindu-se tocmai în Boemia, adică tot în ţara lui, că, poznaş din fire considera că toate teritoriile prin care trece cu armata personală îi aparţin. Şi să fim sinceri până la capăt, avea şi dreptate. Chiar şi aici era rost de cafteală cu unul Ariovist, dar ce şi-a zis regele care era cam demultişor plecat de acasă:

— Ia să mă întorc mai repede că acum vine anul 44 şi mi se termină domnia!

Dar anul 44 tocmai venise şi Burebista habar n-avea. În viziunea

lui Deceneu, omul său de încredere, regele era depăşit de evenimente.

Viile crescuseră între timp, aşa că războinicii n-au aflat adevăratul motiv al plecării de acasă. Viaţa reintrase în normal, aşa că nu prea mai era nevoie de marele rege.

Ocupat până peste cap cu unul Pompei, care le trăgea la măsea mai abitir ca el, Bure nu observă mofturile popei. Deceneu, care-i ţinuse locul cât fusese plecat, crezu că funcţia i se potriveşte şi începu să-i poarte sâmbetele. Dar cum regele era mai mult în turnee, Deceneu n-avea când să-i organizeze moartea, deşi adevărul istoric impunea acest aspect.

— Noroc cu romanii ăştia, dar trebuie să acţionez, că dacă mai bea un pic, ăsta pleacă la Roma să i-o tragă şi lui Cezar, că n-are stare.

Bure însă nu plecă. Lui Cezar i-o trase fiu-su vitreg, Brutus ăla de făcea reclamă la Connex. Dar nu din cauza publicităţii n-a plecat regele dacilor. Nu mai putea săracul, că tocmai se răcise. Comisia de anchetă n-a stabilit mare lucru, iar varianta lui Cătălin Radu Tănase că regele a murit otrăvit cu otravă a iscat şi mai multe controverse.

Promouşăn: Capitolul următor, intitulat „Statul dac în tranziţie (de la Burebista la Decebal)”... e beton. Ţineţi aproape, oameni buni, istoria noastră e abia la început. Încă n-aţi văzut nimic

13 noiembrie 1999

duminică, 7 iunie 2015

ISTORIA NECENZURATĂ A ROMÂNILOR: 2. STATUL DAC DE LA DEMOCRATUL DROMIHETE LA ULTRALIBERALUL BUREBISTA

Motto: Ori suntem istorici, ori nu mai suntem!

DROMIHETE

Pe când Burebista nu se inventase, dar apariţia lui o cerea situaţia din ţară (supraproducţia de vin, mazăre, brânză, viezuri, brazi, moşi, ori criza de mărături), pe teritoriul strămoşilor îşi făceau de cap de-alde Dromihete, Rubobostes, Oroles „Zalmodegikos şi alţi băieţi de cartier. Cel mai tare dintre ei a fost Dromihete, primul democrat din istorie. Ăsta l-a prins pe Agatocles, fiul lui Lisimah macedoneanul, i-a dat-o-n goarnă scurt şi i-a pus la vot destinaţia ulterioară. Bărbaţii înarmaţi au ajuns la un consens: va fi schingiuit iar mai târziu vă va beneficia de mila dacilor. Adică va fi decapitat, că tot era în jurul anului 300 î.Hr. şi trebuiau să marcheze momentul într-un fel.

Dromihete i-a ascultat cu răbdare şi, cu mult tact, a pus

concluzia: Nţ. Spiritul democratic a învins: a fost aşa cum a zis Dromihete. După acest exerciţiu de democraţie originală, cam după opt ani, regele geţilor l-a întâmpinat pe Lisimah cum o făcuse şi cu neisprăvitul de fiu-su (A se vedea că încă de atunci copiii şefilor de stat le dădeau serioase bătăi de cap auguştilor părinţi). Nasol moment.

Dromihete l-a iertat şi p-ăsta, ba i-a tras şi-o lecţie de morală de s-a dus buhul în toată istoria antică. I-a dat să halească din cele mai bune vase ale lui, din argint şi aur, pe care chiar fiica regelui macedonean le curăţase pentru ospăţ.

Că uitai să vă spun, Dromihete a luat-o de nevastă şi pe fiica lui Lisimah, fără să-l mai întrebe şi pe acesta, pentru că, oricum, la Helis, el avea întotdeauna dreptate. Unele surse istorice zic, cu jumătate de gură, de teamă să nu fie ascultate, că nici fetei nu i-ar fi cerut consimţământul, dar amănuntul n-avea cum să-l împiedice pe regele geţilor fiindcă asta era o tradiţie a viitorului popor român al cărui precursor era. Dar să ne revenim.

La masă, Dromihete a mâncat din vase de lemn, naturiste, şi nu-l scotea pe Lisimah din „tată". Ţâţă-n sus, ţâţă-n jos, spre deliciul războinicilor săi care de-acum încolo aveau încredere deplină în calităţile de diplomat ale regelui lor.

Democraţia nu-i mai interesa, erau convinşi că modul în care Dromy (aşa-i spuneau ei) pune problema e cool.

Bibliografie

Istoria lui Dromihete a fost dezbătută la emisiune „Darius Tucă Show" până în momentul când moderatorului i-a venit nefericita idee de a cere o ţâră de apă. Geţii, crezând că e vorba de un apropou, i-au dat vedetei pământ şi apă pe cocoaşă până nu l-a mai ţinut cureaua. Aşa că la repezeală, bietul om a inventat bretelele.

Promoușăn: Despre Burebista, mai spre seară, că mă doare tastatura inimii…

12 noiembrie 1999

sâmbătă, 6 iunie 2015

ISTORIA NECENZURATĂ A ROMÂNILOR/1. Fiindcă n-avea nicio treabă, omul a apărut pe pământul nostru

Motto: Ori suntem istorici, ori nu mai suntem

Plictisite de moarte, maimuţele au convocat un congres. A fost

numit „ultimul congres al maimuţelor cu sânge albastru”. Cu o majoritate covârşitoare, s-a convenit să se facă o mişcare de revoluţie sau măcar o revoluţie. Astfel, exemplarele care fac specia de râs se vor învârti în jurul cozii, vor sări din copaci şi, de acum înainte, vor merge doar în două membre. Au fost ceva probleme până s-a stabilit pe care dintre cele două perechi să se deplaseze, dar au hotărât, în unanimitate, să meargă pe cele mai lungi. Le-au numit inferioare, dar, cercetând colecţia Playboy, au realizat că, de fapt, cele superioare sunt inferioare, iar cele inferioare sunt minunate. Asta din urmă au stabilit-o maimuţoii.

Pe pământ, prima şi prima dată, omul (aşa au hotărât să-l numească ca să-l deosebească cumva de maimuţă) a intrat în istorie. Unii susţin că a intrat pe la Cluj, alţii că pe la Hunedoara, iar ultimele teorii dau ca sigură varianta cu intrarea pe la Buzău dinspre Bariera Focşani. Cum în istorie omul se simţea grozav alături de Andreea Esca, s-a gândit să inventeze şi altceva pentru a-şi face viaţa cât mai frumoasă. Aşa au apărut, pe rând sau concomitent (sursele sunt vagi): Gică Petrescu, sex-shopurile, politica, creditul preferenţial, creditul nerambursabil şi timpul pierdut. După descoperirea din urmă au apărut şi alegerile anticipate. Bineînţeles că acestea au fost precedate de un eveniment istoric. Să remomerăm…

Într-o seară, la un tocşou al lui Tatulici, au zis bărbaţii că lucrurile nu merg bine şi ar cam fi cazul să se inventeze statul. Zis şi făcut. Pe loc, acolo, în studio, a fost inventat stătu-n fund. După care a urmat stătu-n expectativă şi statul la taclale. Statul ăsta din urmă a fost contestat. S-a format o comisie de anchetă a invenţiilor anterioare şi s-a stabilit că tipul avea dreptate: statul la taclale fusese inventat imediat după profesia de animatoare, care, se ştie, e cea mai veche meserie din lume.

Dar acel tocşou a rămas în istorie, alături de Tatulici, care era deja de-al casei, prin invenţia supremă: Statul-stat.

Însă despre Statul-stat şi evoluţia lui de la statul pe gânduri până la statul în frig vom dezbate, cu asupra de măsură, în capitolele viitoare, că istoria noastră inegalabilă e abia la început şi abia aşteaptă să vă strângă în braţe până vă sar ochii ca la melci. Deocamdată, un scurt promoușăn: în episodul următor o să aflaţi ce n-aţi învăţat la şcoala de corecţie a vieţii, adică mai nimic, despre un personaj pe care regizorii l-au cam ocolit iar istoricii l-au ignorat, că era cam bărbos.

Tipul a fost tare şi avea şi un nume frumos. Nu vi-l spun acum, că sunteţi în stare să vă rebotezaţi copiii şi-ar suna aiurea să-ţi strigi fetiţa: Dromihete, mai lasă Facebook-ul că te tâmpeşti…

11 noiembrie 1999

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2015/02/stefan-cel-mare-şi-vrancioaia.html joi, 19 februarie 2015

ŞTEFAN CEL MARE ŞI VRÂNCIOAIA

Rănit de moarte în amorul propriu de strâmba aia de soacră-sa care, neţinând cont de faima lui, îi tăia macaroana în fiecare zi de câte ori voia fizicul ei, Fănel călărea sictirit prin munţii Vrancei cu gândul la ciobanii din partea locului cu care spera să înjghebeze o oştire vrednică de a-i alunga pe turcaleţi din Moldova.

Calul i se blegise de tot se visa la Neptun, la mare, la soare, unde iepele de la herghelia Mangalia aleargă pe plajă aproape goale. Că nimeni nu le mai poate ţine în chingi pe căldurile astea tropicale. De harnaşament le mai aminteşte nerăbdătorilor armăsari – trecători grăbiţi de instincte primare – doar câte-o panglică subţire de curea trecută provocator pe sub coada vopsită în cele mai diverse şi moderne culori. Calul făcea spume că, pe lângă greutăţile vieţii sale bântuită de fantasme, mai trebuia să-l care şi pe mototolul de Fane, dar nu necheză că auzise el la şcoala de gloabe că moldoveanul era iute la mânie şi nu era indicat să-l zgândări, că lesne îţi lua grupa sanguină în vârful spadei.

Printre bălăngăneli, Fane zări o căsuţă ţărănească, cu living-room, nenumărate dormitoare, bucătării şi alte acareturi. O bătrânică şucară îl luă din scurt pe Vodă:

— Care-i mersul pe aici, gaşpere? Scopul şi durata vizitei… Fane evită un răspuns frontal şi încercă s-o aburească pe babă:

— Frumoasă gospodărie aveţi, mătuşică! Sunteţi cumva mămică de parlamentar?

— Nu, aş vrea eu, dar tăntălăii ăştia ai mei nu s-au băgat în politică. Din nenorocire, casa este făcută cu greu, din muncă cinstită, c-ai mei sunt ciobani şi câştigă bine.

— Cât mă bucur că mai sunt oameni harnici în Moldova! Cred că are preţ bun brânza, c-altfel chiar şi pentru voi era greu să investiţi atât…

— Are o laie. Nu cu oile câştigăm parale, ci cu turismul.

— Adică?

— Adică pe aici, prin munţi, bântuie toată vara franţuzoaice, englezoaice şi nemţoaice nesatisfăcute de frumuseţile din ţările de unde provin. Astea sunt rele de muscă ce nu s-a pomenit, le întrec şi pe basarabence, dacă poţi să-ţi imaginezi! Din pricina aista umblă numai pe la umbră, prin tufişuri, cu băieţii mei după ele, sub pretextul că le teleghidează, adică le sunt ghizi. Acu, ce le-o fi făcând, cum le-o fi teleghidând, nu ştiu, sigur e că toamna când coboară cu oile pentru iernat, flăcăii sunt plini de bani. De valută, meştere, de mălai adevărat.

— Mătuşică, înţeleg că din banii ăştia şi-au cumpărat multe oi…

— Aiurea, oile sunt acoperire pentru fisc. De la un timp nici nu mai fată, că mai sunt câteva vădane ca şi mine, că berbecii i-au fript flăcăii la focurile de tabără făcute cu turistele. Şi cum oaia fără berbec e ca berbecul fără oaie, lucrurile nu stau prea grozav în turmă. Ca să glumesc un pic cu tine, că te văd cam supărat, avem oi dar mei… nu, dacă înţelegi ce vreau să spun?

— Înţeleg, înţeleg, că în alte condiţii şi eu sunt tare la ghiduşii. Uite, şi noi la Suceava avem ţânţari, dar muşte tot ca mai voştri.

— Ha, ha, ha… ştii că-mi placi! Hai pe prispă la un visechi mic, fac cinste. Nu descăleca, e loc destul că pe aici îşi duc băieţii mei caii putere în garaj. Şi zici că eşti din Suceava?

— Nu madame, acolo lucrez.

— Cum să lucrezi acolo? Moldovenii îşi au serviciul la Braşov sau la Bucureşti. Şi nu mă lua pe mine cu franţuzisme că mă supăr. Eu nu-s de-alea de le întinde băieţii mei la soare ca pe şerpoaice. Vrâncioaia-i fată bătrână, cu brâul de lână şi cu mine ori vorbeşti civilizat, ori mă scuteşti. Clar, mister?

— Iartă-mă, mătuşico, dar nici nu ştiu cum te cheamă…

— Păi eu ce-ţi spusei adineauri, sau nu prea te ajută fasungul. Vrâncioaia îmi zice.

— Frumos nume, de unde ţi se trage?

— De la Vlahuţă. Îl ştii, nu?

— Nu.

— Atâta lipsă de cultură nu pot să accept. E Vlahuţă care mă trăgea de gentuţă. Na, că ţi-am zis-o, nu te mai holba aşa, e un spirit de glumă. Şi ce faci la Suceava? Vinzi haine second-hand? Eşti peşte?

— Nu Vrâncioaio, nu sunt peşte. Sunt domnitorul Moldovei.

— Aoleu! Vai de capul tău, prăpăditule, că n-ai fost în stare să înveți o meserie cinstită! Și, mă rog, ce cauți pe aici, cumetre? Nu trebuia să fii la război? Că eu așa am auzit că merg lucrurile în țara asta: fiecare cu treaba lui. De-un par exampl: băieții mei trebuie să fie la franțuzoaice, acolo sunt. Tu de ce nu ești la luptă c-am auzit că numai cu asta te ocupi?

— Am fost, mătușico, dar am șters-o englezește că turcii erau cam nervoși și-n condițiile astea nu prea era indicat să stau pe acolo.

— Vrei să zici că ai luat-o pe coajă?

— Cam da.

— Aoleu, te-ai tâmpit? Păi dacă pun turcii laba pe noi s-a dus naibii turismul din Carpații Garden, că nici măcar Elena Udrea nu vrea să aibă de-a face cu ăștia. Franțuzoaicele nici atât, că ele e moarte după ciobanii mei.

Că e celebri. Unul care le-avea cu limbile străine a apărut într-o creație de mare circulație.

— În ce capodoperă?

— În Miorița. Vorbea cu oaia. C-avea o oaie melancolică căreia i se năzărea din orice că pe băiatul meu îl paște primejdia morții.

— Și nu era adevărat?

— Sanchi! Flăcăul e sănătos, n-are nicio gară cu nimeni, e valabil-valabil, n-are cazier, ce să-l mai laud, e O.K…

— Și oaia ce zice de chestia asta?

— Nu mai behăie nimic că într-o seară băiatul a venit mai aghesmuit decât de obicei, s-a culcat lângă ea și au început să discute în contradictoriu pe tema ancestrală a incompatibilității dintre consumul de alcool dublu rafinat și amorul fizic. În plus, l-a cicălit cu vechile obsesii legate de destinul fiului meu. Când m-am trezit dimineața și m-am dus să dau la găini, Miorița se unduia în bătaia vântului, pe culme, sub formă de pastramă și cârnați. A fost bună, recunosc, a mers de minune cu o tămâioasă de Cotnari. M-a uns la suflet și pe beregată dar, într-un fel, tot îmi pare rău după ea. Că mai sporovăia cu feciorul meu în nopțile lungi de iarnă când franțuzoaicele e departe. Dar ce să-i faci, asta-i viața, nu poți să fii și cu fusu-n brâu și cu sufletu-n rai. Dar să revenim la chestiune, c-am divagat destul. Cu ce te pot ajuta?

— Mătușico, am nevoie de ostași. Sunt mulți ghizi prin munții ăștia?

— Vreo zece mii.

— Şi turiste?

— De trei ori mai multe.

— Şi se descurcă?

— O ho… ho… Şi încă nu-s de ajuns că oferta băieţilor e mai lungă decât cererea.

— Asta-i perfect. Poţi să-i convingi să m-ajute la război?

— Eu îi conving, că d-aia-s Vrâncioaia. Dar te costă…

— Cât?

— Fănele, ştii cum e cu economia de piaţă: când eşti la ananghie nu te ajută nici dracu'. Te costă mult şi să nu începi să-mi împui capul cu patriotismul, cu dragostea de ţară, tra, la, la, la… că la mine nu ţine

— Cât? Că n-am timp de negocieri.

— Auzi, Fănele, tu vezi bine prin ochelarii ăia?

— Văd perfect, n-am niciun fel de probleme. Ăştia-s ca şi-ai matale, de soare.

— Dacă zici că eşti ochios, uită-te de jur-împrejur. Aşa, înalţă-te pe crupa calului. Vezi toţi munţii ăştia. Dacă mi-i dai acum, pe loc, fiii mei sunt ca şi ai tăi, îi călăresc pe turci de-i deşală. Garantez. Eu cunosc finalul legendei.

— E-n regulă, mătuşă. Până-ţi fac zapisul butonează celularul că n-avem timp de pierdut.

— Of course, duglişule! Dar de ce descaleci?

— Vreau să mă duc la baie.

— A, nu te deranja, că băieţii mei nefiind duşi prea des la oraş, n-au prevăzut aşa ceva pentru vila lor. Aşa că fă şi tu ca ei, chit că eşti domnitorul ţării…

— Adică?

— Adică du-te-n porumbul din spatele casei şi pune-ţi calul să stea de şase…

Promouşăn

Cu ajutorul lui Dumnezeu şi al legendelor din „România pitorească", Fane i-a pus cu botul pe labe pe turci. E drept că labele le aveau la Dunăre. Dar ăsta era un lucru pozitiv, că astfel se mai spălau şi ei pe picioare. Aşa că în perioadele de pace, Fănel făcea ce ştia el mai bine: chefuia crunt… După care îl vizita pe Daniel Sihastru, singurul personaj din acea vreme care avea tupeul de a-l contrazice şi a-l beşteli fără perdea şi fără să-şi piardă dovleacul. D-aia zic că ar fi păcat să

pierdeţi primul full-contact dintre aceşti băieţi faimoşi din calendarul creştin-ortodox care s-a desfăşurat în nişte circumstanţe deosebite: Fane venea de la striptis, de la Cotnari…

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2014/11/felix-şi-cu-mihaela-se-plimba-cu-umbrela.html duminică, 30 noiembrie 2014

Felix şi cu Mihaela se plimbă cu umbrela

Dacă ar fi să ne luăm după Einstein, universul şi prostia sunt infinite. Asupra universului cică avea unele îndoieli, de prostie era sigur. O fi vorbit serios zburlitul sau o fi aruncat-o aşa, la mişto? Nu cumva tocmai el a pus bazele teoriei relativităţii ca să nu ne mai înţelegem om cu femeie? Mă întreb ce-ar fi spus, preocupat fiind de problemele globale ale universului, de sinergia faptelor şi de meandrele concretului, despre relaţia abisală dintre Felix nu-mai-ştiu-cum şi Mihaela Ţiganu-Rădulescu-Bănică-Scwartzenberg-Etc pe care o ştie toată omenirea de la Fălticeni şi până la Lehliu-Gară!… Ar fi fost încântat sau i-ar fi dat toate teoriile de-a berbeleacul? E ar mai fi fost egal cu m^3 pătrat? Mă îndoiesc. Deci exist… Ei, vedeţi că şi noi o ardem cu filosofia? Nimic din ce este omenesc nu ne este străin.

Felix ăsta nu e ăla la care se gândeşte plângând cu lacrimi de crocodil Mircea Badea, ci e dilimanul care s-a aruncat cu dovleacul în jos din stratosferă, fără paraşută cu două picioare, ca să se întrepătrundă la sol cu Mihaela, deşi, conform teoriei chibritului, nu mai avea nevoie de respiraţie buşon la buşon. Şi după cum zic cronicarii saltului în gol, austriacului nebun i-a fost atât de dor de girafa din Carpaţi încât, în grabă, a depăşit viteza luminii. Băi, ce poate face iubirea din cauza Mihaelei: se şterge cu legile fizicii la the popow! E adevărat, dacă se lega de arzoaică în stratosferă şi o lua la vale spre pământ nu mai ajungea la destinaţie. Făcea body-jumping până la sfârşitul lumii…

Mă întreb cum s-o simţi acum Dani Oţil, băiatul din talaş şi plastilină, cu care se mai dădea huţa peterduţa când mai venea pe la ţară, de la Monaco… Cred că destul de foarte nasol, mai ales că a plimbat-o pe bezmetică cu motoscârţâitoarea prin toate hârtoapele, consumându-şi energia cu gesturi de pitecantrop îndrăgostit, că aşa pretindea iguana că se simte fericită şi atinge absolutul cu nasul pinocchian. Cine l-o mai legăna pe mititel înainte de culcare, cine i-o

mai da suzeta, cine l-o mai hrăni cu lăptic direct de la sursă? Am zis lăptic? Scuze, iar n-am fost atent la detalii din cauza viziunii mele păşuniste asupra sexului slab şi aproape la fel de frumos ca şi cel opus. Silicon trebuia să scriu, dar în loc să mă ia mintea pe dinainte m-a luat pixul. Chestie tipic masculină.

Dar blândul Elan, atoateştiutorul şi atoatefăcătorul fost soţ al recidivei, ce-o fi zicând pe-acolo pe unde s-o fi ascunzând de injustiţia românească? „Mi-ai mâncat Mi aelo banii şi te-ntinzi cu toţi golanii!". Mai mult de atât nu cred că zice că-i destul de bine crescut, Mossadul nu angajează pitici isterici decât s-o tragă de limbă, cu patentul, pe Albă ca Zăpada.

Ştefan Bănică junior-junior nu zice nimic, că a şi uitat că a fost însurat şi cu asta, iar revoluţionarul iliescian Dan Iosif a scăpat de revelaţii mistice şi gelozii retroactive prin deces. Totuşi, nu-i cea mai bună soluţie să scapi de Mihaela Rădulescu: e de ajuns să-i sugerezi că prin conturile tale bate vântul. Altul decât Sorin Ovidiu…

Lista ar putea continua dar spaţiul editorialului este limitat şi trebuie să mă îndrept spre final măcar cu viteza luminii. Şi cu satisfacţia că Felix cel cu numele aproape la fel de imposibil ca şi al meu, s-a făcut băiat de casă şi n-o mai arde pe deasupra caselor noastre ca Moş Crăciun. Adică, fără paraşută. Ba, mai mult, foloseşte produse româneşti, aproape naturale, trecute de multe ori prin ciur şi prin dârmon. Şi se ştie că paraşutele mioritice ţin la tăvăleală. Pentru ele, un salt din stratosferă cu un muţunache din Imperiul Habsburgic contraatacă legat de buric, e ca mersul pe tricicletă.

P.S. Aştept cu nerăbdare reacţia celeilalte devoratoare de pseudobărbaţi, Andreea Marin-Bănică-Tuncay-Etc. Ca să fie la nivelul Mihaelei n-are la îndemână decât soluţia finală de a se cupla cu sultana Hurrem. Soliman Magnificul e prea underground.

30 noiembrie 2014

editorial ARENA BUZOIANĂ

Publicat de Adi Sfintes la 09: 15

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2014/11/klaus-klaus-ne-ai-scapat-de-mickey-mouse.html marţi, 18 noiembrie 2014

Klaus, Klaus, ne-ai scăpat de Mickey Mouse

Gary Lineker spunea că fotbalul e un joc de bărbaţi pe care-l câştigă întotdeauna nemţii. Asta a simţit-o pe pielea lui de reptilian şi

Victor Ponta care, în loc să aibă grijă şi de generaţia lui, facebooksistă până la uitarea de sine, s-a lăsat sedus de cântecul de sirenă perversă al armatei de pensionari imună la brizele schimbării.

Meciul Ponta-Klaus mi-a amintit de nu mai puţin celebrul Dinamo-Foresta, 4 la 5. Ştiţi povestea, nu-mi mai răcesc gura de pomană. Hai, totuşi, dacă insistaţi, v-o rezum, poate sunt fani care au deschis ochii mai târziu: Dinamo, antrenată de filosoful de cartier, cu trabuc şi căţel, Cornel Dinu, a condus cu 4 la 0 şi îşi trata în sictir adversarul pentru ca în a doua parte a scrutinului, pardon, a jocului, Robert Niţă şi compania să le dea 5 boabe, una după alta, de parcă uitaseră leasa deschisă.

Cam asta s-a întâmplat şi acum numai că duminica viitoare nu va fi o nouă etapă să-şi poată lua revanşa, aşa că Victoraş va trebui să aibă grijă de copilaşii de mingi.

Şi când te gândeşti că totul era aranjat: se juca pe teren propriu, publicul era format din pensionari înfometaţi atras cu friptură din umbră de iepure şi cu miros de pâine caldă, unsă cu untură de urs împuşcat în sentimente de unicul Adrian Năstase, întâiul hoţoman, pardon, vânător al ţării, prin pădurile bântuite de guzgani rozalii. Arbitrii trecuseră deja pe la casierie, iar folcloristele, lepădându-şi fotele şi iile inexistente, inspectaseră vestiarele. Şampania era pusă la rece iar caviarul era adus cu caiacul de la gurile Dunării de însuşi Fernando Magellan Mazăre, însoţit de nişte nimfe culese de la Academia de Expunere şi Poluare de pe celebra şosea Hârşova – Giurgeni-Vadu Oii. Ce să mai vorbim, Raiul era atât de aproape că mai că-ţi venea să dai o raită prin el, să te ameţeşti cu mirosul de trandafiri şi şosete chinezeşti.

Dar politica, asemeni fotbalului, este imprevizibilă. Nu e pentru cine se pregăteşte ci pentru cine se nimereşte să-i cadă cu tronc galeriei. Şi s-a nimerit să fie un oarecare Klaus Johannis, acest Maximilian Nicu al politicii, un neamţ bolovănos şi pe deasupra şi profesor de fizică. Şi se ştie, profesorii de fizică nu e prea simpatici la un popor de poeţi care a fugit de ştiinţele exacte mai ceva ca Usain Bolt de tămâie. Dar românii sunt unici pe mapamondul lumii, după cum spunea un distins diliu din Cluj, fost şi el catindat fără noroc. Noi am inventat roata nenorocului, triunghiul isoşcel, vorbitul la poartă, mersul biped, creştinismul, narcisismul, sărutul franţuzesc, ţuicăritul, liber-schimbismul, striptisul şi mişcarea de revoluţie. Şi, evident,

paradoxul, noi înşine fiind un popor paradoxal, aşezat permanent cu MS DOS-ul în două luntrii. D-aia am şi făcut dintr-un neamţ antipatic, colţuros, fără copii xerox, fără discurs, nedus la biserica ortodoxă, preşedinte de ţară. Pentru că ne-am gândit – o noutate istoricăcă dacă nu e paradoxal ca noi, ca să nu zic mai multe de n-o să mă mai creadă nimeni că sunt mândru că sunt pamfletar, trebuie să fie ceva de capul lui şi va echilibra societatea românească. Rămâne de văzut, au mai fost cazuri de mari fotbalişti, aduşi cu surle şi trâmbiţe la cererea tribunei şi au sfârşit huiduiţi, ba chiar şi mai naşpa, împuşcaţi cu whisky, pentru că se înconjuraseră de-un staf îndoielnic care uita frecvent să-i pună cele patru cuburi de gheaţă.

Acum însă galeria îl adoră şi-i mulţumeşte în versuri care m-au făcut să nu dorm toată noaptea de invidie şi admiraţie: „Klaus, Klaus, ne-ai scăpat de Mickey Mouse". Vorba lui Corleone din Bălceşti: „Fir-aţi ai dracu' de simpatici!..."

18 noiembrie 2014

Editorial ARENA BUZOIANĂ

Publicat de Adi Sfintes la 00: 10

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2014/07/moartea-lui-horea.html sâmbătă, 26 iulie 2014

MOARTEA LUI HOREA

Toată roata lumii m-a lovit în piept adevărul ţării să nu-l mai pot spune am vrut să schimb soarta timpului nedrept mor cu bucurie pentru naţiune

Toţi maghiarii-n juru-mi poftele îşi fac se bucură tare că-n gheare m-au prins chiar judecătorul sugrumat de rac e mai mort ca mine: eu sunt neînvins

Şi grofii sălbatici veşnic vor să fie călăii satanici unui neam de prunci însă n-or să uite umbra mea-n vecie că le-am ars în flăcări lumea de năuci

M-au urmat iobagii înrobiţi de unguri să zvonim lumină-nchisă-n cuşca nopţii tot românul spaima a topit-o-n ruguri şi Ardealul fost-a ţara libertăţii

Doar o clipă numai însă e de-ajuns să le intre-n cuget setea de dreptate toată roata lumii-n oase mi-a pătruns însă nu mă doare nici această moarte

Eu sunt din esenţa dacilor primari şi îmi duc horirea către

asfinţit n-or să înţeleagă sadicii barbari că pământul ţării-n braţe m-a primit şi mă strânge tare ca pe-un fiu născut ca să dezrobească neamul geto-dac roata ce mă frânge parcă ar fi vrut să îmi strig durerea însă astăzi tac

Le voi spune mâine ce le-am spus mereu le-am deschis fereastra dinspre cer albastră noi nu am fost singuri ci cu Dumnezeu mor ca să fim liberi în patria noastră

Toată roata lumii mă izbeşte-n piept sacadat metodic mă face fărâme îmi cântă un înger pe umărul drept aşa mor românii pentru naţiune

22 iulie 2014

Publicat de Adi Sfintes la 12:37

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2014/03/vrăjeala-pana-la-capat.html duminică, 23 martie 2014

VRĂJEALĂ PÂNĂ LA CAPĂT

Într-o ţară în care educaţia e praf, sănătatea nu există, armata a fost desfiinţată iar poporul a fugit de acasă în căutarea unei vieţi, dacă nu mai bună măcar suportabilă, ceva funcţionează la cei mai înalţi parametri: circul de partid şi de stat, căruia naivii i-au zis „USL – dreptate până la capăt". Crin Antonescu şi Victor Ponta, cunoscuţi în popor cu cognomenele Leneşul şi Pisicul, ne oferă zilnic un spectacol politic nemaiîntâlnit de pe vremea Convenţiei Democratice Creştin-Decedate.

Pentru că proiectul lor de ţară a eşuat lamentabil, din banalul motiv că nici nu a existat, au hotărât să pună capăt concubinajului pentru nepotrivire de caracter. Crin Antonescu, un cartofor experimentat, a aruncat pe masa de poker politic toate cărţile măsluite, inclusiv un SAS de la Sibiu căruia îi plac copiii ceva de speriat, dovadă dosarele instrumentate de instituţiile de profil. După ce acum vreun an Leneşul critica din toţi rărunchii Departamentul de Stat al SUA şi alte organisme internaţionale care ne îndemnau „mai răsfiraţi, băieţi, mai răsfiraţi!", deunăzi, dându-se de trei ori de-a berbeleacul, a devenit apărătorul fără mamă, fără tată, doar cu patrie adorată, al justiţiei româneşti. Care justiţie i-a cam transferat principalii colaboratori la ţuhaus, într-un gest meritoriu de igienă politică, iar pe alţii în Biroul Permanent Naţional de la D.N.A... Altminteri, liberalii sunt obişnuiţi cu puşcăriile, numai că între cei care au putrezit

rezistând pentru propriile idealuri şi ăştia moderni, înflorind datorită hoţiilor de cea mai joasă speţă, e diferenţa dintre I.C. Brătianu şi Relu Fenechiu, sau ca să priceapă şi microbiştii, dintre Cristiano Ronaldo şi Cioinac.

Crin a crezut că este momentul potrivit să mai lase electoratul, naiv până la uitarea de sine, care l-a votat şi să-şi îndeplinească obiectivul personal, acela de a deveni preşedintele imaginar al României. Aşa că a înlocuit sloganul mincinos „dreptate până la capăt" cu autenticul „vrăjeală fără sfârşit". Garantat de Traian Băsescu şi Taraful de la Clejani. Pentru postul de guristă se luptă, cu şanse inegale, Elena Udrea şi Mireille Mathieu.

EDITORIAL „MUNTENIA DE BUZĂU".

Publicat de Adi Sfintes la 23: 46

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2014/03/nebunica-voda.html luni, 17 martie 2014

NEBUNICĂ VODĂ

Nici nu închisese bine Bogdan al III-lea unicul său ochi, că pe tron se aşază fiu-su Ştefăniţă care la cei 14 anişori ai săi încă obişnuia să se joace cu instrumentul în ţărâna curţii domneşti. Sub supravegherea atentă a portarului Sucevei Luca Arbore, Moldova merge împleticindu-se înainte, ocolind din instinct şanţurile istoriei. Păstrează cu Polonia aceleaşi relaţii statornicite după bătălia de la Codrii Cosminului, de egalitate, fraternitate şi spionare reciprocă. În 1522, solia lui Luca Cârje se lămureşte că polonii sunt buni numai de caragaţă, că nu vor mişca niciun deget pentru apărarea Moldovei. După 1523, la leşi îşi găsesc adăpost boierii fugari. În consecinţă, Ştefăniţă ridică taxele vamale cu 8 aspri la ducat pentru mărfurile polone.

Pe întreaga durată a domniei, tinerelul moldav a încercat să-l imite pe Fane Barosanu: i-a ţinut la respect pe unguri şi poloni de câte ori au avut ceva de împărţit, a bătut la tătari ca la fasole şi a tăiat într-o veselie la boieri. Cu turcii a fost precaut reuşind să nu-i supere mai mult decât trebuia. Norocu' lui a fost că în acea perioadă erau ocupaţi cu ofensiva în zona centrală a Europei (Belgrad, Buda) şi nu s-au arătat jigniţi de glumiţele lui Ştefăniţă.

Ca şi ilustrul său bunic, Nebunică a purtat lupte în Valahia. Dar

nu pentru vreun scop nobil ci pentru un petec de negreaţă. Că-i promisese Neagoe Basarab că-i dă de nevastă o fată şi nu s-a ţinut de cuvânt. Ruxandra, tipa avută în colimator era frumoasă de pica Ştefăniţă zadarnic în limbă că trufandaua se măritase cu Radu de la Afumaţi. Care, afumat fiind, promitea să ţină mai mult la tăvăleală. Jignit în amorul propriu şi personal, Nebunică atacă Valahia. Radu îi întoarce vizita de curtoazie şi jaf, deşi în iunie (1526) Ştefăniţă se însurase cu sora mai mare a Ruxandrei, apriga Stana care, într-un fel sau altul, îi va veni de hac câteva luni mai târziu (14 ianuarie 1527) când îl va otrăvi cu multă măiestrie, în cetatea Hotinului. Sfârşitul survenit la numai 24 de ani e absolut firesc dată fiind înclinaţia incredibilă a domnitorului de a-şi face duşmani pe oriunde trecea. După ce între 1517 şi 1523, ţara a fost condusă după sfaturile lui Luca Arbore, vechiul slujitor al lui Fane Barosanu, începând cu acest an Nebunică crede că-i destul de copt să ia puterea în propriile-i mâini. Îl înlătură pe Arbore din dregătorie (în martie) şi din viaţă (aprilie), împreună cu cei doi fii ai săi, Toader şi Nechita. Execuţia sumară a marelui dregător cu afinităţi polone îi fac pe mulţi boieri să-şi ia lumea în cap. Printre ei şi postelnicul Şarpe care se refugiază la Cracovia, loc pe care-l ura Nebunică întrucât regele Poloniei îi promisese că acolo îi va da o fiică de nevastă, dar ca şi pe tatăl său, îl păcălise. La 7 septembrie 1523 se desfăşoară lupta dintre răzvrătiţi şi armata de ţară a voievodului. Nebunică învinge şi boierii – care nu sunt prinşi şi ucişi – fug în ţările vecine să-şi scape viaţa. Averile au fost confiscate de Vodă şi împărţite după bunul său plac. În ultimii patru ani ai vieţii sale a condus ţara cum l-a tăiat capul. Schimba dregătorii ca pe ciorapi, făcea şi desfăcea alianţe după cum îl apuca damblaua, alerga după muieri de firmă domnească cu limba scoasă şi se credea un mare conducător, cam aşa ca bunicul său, Fănică Barosanu. Deşi s-a străduit – şi-a zis chiar Ştefan-Vodă – n-a semănat cu acesta decât la impulsivitate şi tupeu, în rest a făcut o figură jalnică. Pesemne asta-i soarta clonelor.

În urma sa, Moldova a rămas ca după regimul lui Milică, aşteptând cu ochii ţintă să vină unul care să-i asigure că vor fi iarăşi ce-au fost şi mai mult decât atât. Persoana aşteptată n-avea să fie din stirpea lui Ştefăniţă, că n-a avut niciun copil legitim, ci doar unul din flori – Ion-Vodă – făcut c-o ţiitoare din Hârlău, unde mergea la dame după exemplul marelui fustangiu care i-a fost bunic. Cu alte cuvinte,

Ştefăniţă nici la măciuci nu a fost bun, deşi Moldova – har domnului Iliescu – îi oferea toate condiţiile.

Ultima zi din viaţa lui Ştefăniţă

Iarna se înstăpânise peste Moldova. Dinspre Rusia. La Hotin, Vodă-şi făcea planuri de viitor cu ochii holbaţi în tavan. Era tânăr, era mahmur, ce mai, avea toată viaţa de apoi înainte. Gândea că o să-l depăşească în neveste şi fapte de glorie pe Fănel. Avea doar 24 de ani şi era deja la al doilea mariaj fierbinte că Radu de la Afumaţi, cumnatul său, aprinsese satele Moldovei la sugestia Stanei, nevasta lui Ştefăniţă. Îl trecu un fior pe şirul spinării, coborî pe noadă şi pe piele în unghiul cel mai întunecat al duplex-ului. Stana era o munteancă trupeşă, aprigă, dată dracului. Nu era frumoasă ca Ruxandra pe care pusese iniţial Ştefăniţă pleoapa, dar orişicât, era corp domnesc, numai bun să-ţi faci treaba cu el. El nu prea şi-o făcea că era refuzat politicos, cu nişte migrene de ultima oră, ori de câte ori ataca la baionetă, hotărât să câştige şi această bătălie. „Poate nu-i place cadrul la Suceava, nu-i destul de poetic", îşi zisese Vodă, şi atunci hotărî să-şi petreacă weekend-ul la Hotin. Nici aici n-a fost atmosfera dorită de Stana, dar Ştefăniţă n-a mai ţinut cont şi şi-a rezolvat o parte din fantasmele care-i bântuiau mintea cea de pe urmă. Sună clopoţelul. Ţiitoarea veni. Era geloasă că Vodă o înşală cu nevastă-sa dar nu se arăta pe faţă că ei îi plăcea aşa cum era, plin de ciudăţenii şi de poziţii noi. Că moldovencele şi-au iubit întotdeauna conducătorii până la epuizare. Vodă-i zâmbi. Îl pupă pe năsuc şi se retrase precipitat că se auzi uşa de la iatacul Stanei. Din mers îi aruncă: „Ai grijă, Fănele, protejează-te, să nu vii la mine cu cine ştie ce boli. Că mi-a zis mie Pamela Aandersoanei că Bucureştii e plini de curve". Nebunică îi zâmbi cu toţi dinţii, îi făcu cu ochiul, o ciupi duios de fund şi se prefăcu adormit. Stana intră, îi puse gingaş mâna sub ceafă şi-i duse la buze o carafă plină cu vin. Surprins plăcut, Vodă făcu ochii mari cât cepele şi rânji satisfăcut. Gândi: „Viol, neviol, uite că am dat-o pe nevastă-mea pe brazdă. Cine a zis că femeia nu ştie decât de mandravelă a fost mare om politic. Să fie sănătos!". Sorbi tot conţinutul şi o moleşeală plăcută îl cuprinse. Stana se retrăsese vreun metru şi-l privea satisfăcută. „Sunt tare", glăsui Ştefăniţă. „Tare prost" – i-o întoarse Stana triumfătoare – „tocmai te-am otrăvit, moldovean impotent". „Vai de capul tău, inculto, nici nu

ştii să te exprimi ca o doamnă. Nu vezi că foloseşti pleonasme?". „Adică?". „Păi unde-ai văzut tu moldovean potent?". „Cum unde, deşteptule? La Suceava. Toţi băieţii din gardă e potenţi".

PROMOUŞĂN

Şi aşa a ajuns cronicarul să epuizeze textele scrise în anul 2000, cu ocazia sfârşitului lumii. Aşa că, dragii mei, de data viitoare o să citiţi continuarea acestei istorii nemaivăzute după cum mă taie capul în anul Domnului 2014. Urmează Petru Rareş, un demn urmaş al tatălui său. Cine-i tac'su, nu vă spun de acum, pentru proşti va fi o surpriză. Pentru deşteptţi vom fi iarăşi ce-am fost şi mai mult decât atât…

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2014/03/bogdan-cel-nasol.html luni, 17 martie 2014

BOGDAN CEL NASOL

La fel ca în Valahia, şi în Moldova medievală se practica în draci democraţia originală. Domnii veneau la putere după lupte grele între diversele partide boiereşti, prin alegeri. Erau aleşi de poloni (rar) sau de otomani (des), după cum bătea vântul istoriei. În perioada de după dictatura de 47 de ani şi 3 luni a lui Fane Barosanu mandatele erau destul de nesigure ca durată. În medie, în următoarea sută de ani, un mandat era de cinci ani aşa că 21 de domni au cârmuit efectiv deşi pe răboj au fost trecute 28 de domnii cu 23 de titulari. Unii conducători, mai şcoliţi în şmecherii legislative, marcau mandate după mandate, cu o siguranţă dezarmantă izvorâtă din experienţa anterioară când s-au convins că poporul poate fi impozitat de sentimente la maximum. Şi nu numai de sentimente ci şi de parale, că preluarea puterii costa o avere iar pretendenţii nu prea beneficiau de discounturi din partea otomanilor. Practicând cu asiduitate democraţia originală, moldovenii ajung să plătească tribut turcilor mai mult decât ştiau să scrie. Dacă la decesul lui Fane Barosanu suma era simbolică (3.000 galbeni), în 1593 ajunge la 65.000, înregistrând o creştere de 810% în condiţiile în care inflaţia tindea, ca şi actuala economie naţională, spre zero. Norocul moldavilor a fost că o vreme democraţia lor s-a hrănit din ce a produs dictatura lui Ştefan. C-altfel era vai şi-amar de capetele lor ţuguiate!

Superdomnitorului Fane, i-a urmat fi'su, Bogdan al III-lea (1504 – 1517), un tânăr de 25 de ani cu o faţă de aragaz cu două ochiuri din care unul era veşnic stins. După cum ştiţi, îl pierduse la Codrii Cosminului din proverbiala neglijenţă moldavă care l-a făcut să vadă

paiul din ochiul adversarului nu şi săgeata dintr-al său. Datorită look-ului său, mult sub standardele impuse de zglobiul Ştefan, cronicarul îl numeşte şi „cel orb şi grozav". Orb era 50%, grozav mai puţin, deşi moştenise tupeul ilustrului tată. Ce-i lipsea era simţul politic şi un ideal care să merite sacrificiile impuse poporului moldav, lesne vărsătoriu de sânge propriu şi nevinovat. Era şi greu să vadă în viitor când trecutul părea modelul demn de urmat. Bogdan era conştient că nu putea să fie mai bun decât tac'su şi s-a străduit să nu se facă de râsul curcilor din bordelurile clandestine. Domnia i-a fost ameninţată în două rânduri. Mai întâi, unul Roman venit din Valahia cu ajutor de la Radu cel Mare i-a provocat ceva junghiuri, alungate de spiritul pacifist al călugărului Maxim care le-a pus ceva ventuze protagoniştilor înmuindu-le suferinţele. Mai apoi, un ciudat, Trifăilă, este bătut bine lângă Vaslui, prins şi, după obiceiul locului, decapitat pe undeva prin zona gâtului.

Cele mai serioase probleme le avea Bogdan cu femeile că arăta ca dracu'. În 1505 o peţeşte tam-nisam pe Elizabeta, sora lui Alexandru, regele Poloniei. Gentil nevoie-mare, retrocedează fără ca cineva să i-o ceară, polonilor, Pocuţia, ţărişoara despre care Ştefan cel Mare spunea că nu o va da „odată cu capul". Se pare că şi'su gândea cu alt cap! Regina se opune căsătoriei datorită diferenţelor de confesiune, iar Elizabeta ia propunerea drept ofensă aducând drept contraargument faţa de bidon turtit a moldoveanului. În 1506, solia condusă de Ionică Tăutul obţine semnarea unui contract de căsătorie dar fără urmare practică. Lucrul îl deranjează pe Bogdan care atacă Pocuţia cu simţ de răspundere dar este respins de leşi. Cum nici papa de la Roma nu intervine pentru a i-o băga în pat pe Elizabeta, Bogdan pradă Polonia (în 1509) până la Liov, cetate în porţile căreia izbeşte personal cu suliţa. După care îşi trimite ostaşii pe la casele lor. Tocmai atunci se găsesc şi polonii (oct. 1509) să le întoarcă vizita. A fost jale, leşii ucid bătrâni, copii, femei, ajungând până la Cotnari.

După patru ani de cafteală pentru un petec de negreaţă, moldovenii şi polonii sunt împăcaţi de Vladislav, regele Ungariei. Problema Pocuţiei rămâne, vorba lui Topârceanu, în continuare, lung prilej de bârfe şi de pioneze. Sau cam aşa ceva.

După 1510 tătarii jefuiesc Moldova cu o consecvenţă demnă de o cauză mai nobilă. Bogdan nu prevede mişcările acestora şi astfel nu reuşeşte să le opună decât rareori, rezistenţă. Singura realizare e că în

urma unei lupte este rănit Beţi Ghirei, fiul hanului, din care cauză, destul de ascuţită, cam decedează. Palidă consolare faţă de zecile de mii de robi luaţi de tătari, ca să nu mai pomenim de mulţimea vitelor transferate în Bugeac. Vizitele frecvente ale tătarilor au avut partea lor bună, au împiedicat apariţia şomajului, a atât de enervantelor concedieri colective generatoare de plăţi compensatorii şi alte măsuri de protecţie socială cuprinse în programul de guvernare „Capra cu trei iezi dar cu numai două ţâţe". În plus, focurile pe care le provocau tătarii îi încălzeau pe moldoveni atât de temeinic încât au renunţat cu toţii la calorifere. Trebuie să recunoaştem că moldovenii erau nişte capitalişti sălbatici din cale afară: trăgeau foloase din orice, puneau până şi nenorocirea la treabă. Scoteau profit şi din arderea propriei locuinţe, lucru absolut imposibil în vremea lui Fane Barosanu, cam dictator luminat de felul său.

Bogdan are neînţelegeri şi cu voievodul Transilvaniei, însă nu se ajunge la cafteală. Cu turcii nu s-a pus: le-a plătit tribut. La început, în 1505, turcii i-au dat banii înapoi ministrului de externe Ionică Tăutu, despre care aflaseră ei că e mare iubitor de comisioane… Dar cum turcii nu făceau ceva fără scop, în 1508, dublează haraciul ajungând la 8.000 ducaţi de aur. Ce comision şi-ar fi tras de aici Ionică Tăutu, nimeni nu poate ştii, poate bancherii elveţieni să bănuiască ceva.

După eşecurile matrimoniale, Bogdan s-a însurat cu Nastasia, care îl privi vreun an şi muri (1512). Normal!

I-a urmat, din 1513, fiica lui Mihnea cel Rău, Ruxandra, care, neavând încotro, l-a suportat. Dar adevărata viaţă sexuală şi-a desfăşurat-o în toată splendoarea ei, cu frumoasa Stana, amanta care i-a dăruit patru băieţi (printre care şi Ştefăniţă) şi trei fete. Tot din flori se vor naşte şi viitorii domni Alexandru Lăpuşneanu şi Alexandru Cornea.

Bogdan cel Nasol n-a fost nici viteaz ca superstarul de tac'su, nici bun politician, nici megacurvar, dar nici credincios ca acesta. Cu mare caznă a terminat biserica de la Răuseni, zidită de Fane şi a pornit construirea bisericii „Sf. Gheorghe" de la Suceava. A mai dat ceva parale pe la unele mănăstiri dar nu cine ştie ce, că-i trebuiau pentru femei, că la moldovence dragostea e oarbă până la un punct. La 20 aprilie 1517, la miezul nopţii, Bogdan a înghiţit cu mare poftă ultima gutuie pe lumea asta. A fost depus la Putna, lângă celebrul său părinte fiind condus din obligaţie de mulţime de popor fără treabă care părea

că-l regretă. Că murise mai înainte să reuşească a zugrăvi bisericile construite de tac'su. Care datorită megalomaniei sale a ajuns mare barosan în Calendarul Mişto Creştin – Ortodox.

Promouşăn

Aşa-i că vă place istoria noastră? Data viitoare o să aflaţi peripeţiile lui Nebunică Vodă, băiat bun dar cu lipsuri multe… Ochii cât sarmaua că istoria asta e unică şi irepetabilă

Publicat de Adi Sfintes la 05: 12

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2013/12/istoria-necenzurata-romanilor30.html luni, 30 decembrie 2013

ISTORIA NECENZURATĂ A ROMÂNILOR

EPISODUL 50

Transilvania de la Ioan Corvin la Mihai Viteazul

Cum în Evul Mediu Gheorghe Funar nu se născuse, (din cauza unor procese de conştiinţă) ca să-i pună cu botul pe labe pe unguri, aceştia îşi cam făceau de cap pe la conducerea provinciei. Lucru care le convenea de minune mai cu seamă că printre atribuţiile puterii era şi aceea de ironizare a românilor. Şi cum ironia medievală era foarte la obiect, sensibilizând îndeosebi spinarea, bieţii valahi umblau mai mult deşelaţi.

Deşi erau şmecheri prin definiţie, ardelenii noştri, nu prea dădeau replica, fiindcă ironia lor nu era aşa de ascuţită să pătrundă partenerul până la prăsele.

Istoria Transilvaniei după moartea lui Iancu e şucară rău. Aflată sub dominaţia Ungariei, care-şi băga coada mai mereu în treburile ţărilor române, ţara dintre păduri produce regulat evenimente în interiorul şi în jurul ei. Mai întâi, Matei Corvin se contrazice cu Ştefan cel Mare. Pe motiv că Fane îl urmăreşte prin ţară pe Petru Aron, ucigaşul tatălui său, cu scopul medieval de a-i lua viaţa şi pentru că a alungat garda ungurească de la Chilia (1465) cu şuturi în partea nord-atlantică a corpului omenesc.

Plus că Fane, tupeist ca toţi moldovenii tari în glandă, i-a încurajat pe transilvăneni (îndeosebi saşi) să se răscoale. Nesăbuita idee a lui Mateiaş l-a dus la un pas de moarte, iar lui Fane i-a adus atâta glorie că nici n-avea unde-o depozita. De altfel, Fane era văzut de transilvani ca fiind singurul gagiu capabil să oprească atacurile turcilor

din Ardeal. Că otomanii făcuseră o adevărată pasiune pentru această zonă pe care o atacau regulat, o dată la 5 – 6 ani. Până la urmă, după dezastrul de la Mohács (1526), o parte din Ungaria este transformată în paşalâc iar Transilvania o arde ca principat autonom. Adică plăteşte, începând cu 1541, ca şi celelalte ţări române, tribut (la început 10.000 de florini) otomanilor. De remarcat că voievodul Transilvaniei, Ioan Zápolya n-a ajuns la lupta de la Mohács. Mulţi ani Zápolya, care dorea s-ajungă regele Ungariei (chiar este proclamat în 1526) se luptă cu Ferdinand de Austria, apelând chiar la ajutorul lui Soliman. Se ajunge până la Viena, care însă rezistă asediului. Zápolya este ajutat şi de Petru Rareş care la Feldioara (1529) zdrobeşte o armată transilvană de-a lui Ferdinand. În 1538 se încheie pacea între cei doi regi ai unor părţi din Ungaria iar în 1540, Zápolya decedează în urma unui atac de apoplexie. Aşa se întâmplă când umbli cu dovleacul plin de fumuri. Conducerea Transilvaniei fu asigurată de omul de încredere al fostului ştab care era, normal, călugăr: George Utyeszenics Martinuzzi. Băgându-se în tot felul de combinaţii politice, Georgică dă chix. În 1551 este suprimat de austrieci care fac prăpăd în Transilvania până în 1556, când, cu ajutorul lui Pătraşcu cel Bun din Valahia şi Alexandru Lăpuşneanu din Moldova, muierea lui Zápolya, Isabella, împreună cu puradelul Ioan-Sigismund se-ntorc la putere. Ionel conduce principatul între 1559 şi 1571, perioadă în care recunoaşte calvinismul (1564 – 1567) şi unitarismul (1571), dar nu suportă ortodoxismul. Din 1571 şi până în 1576, Ştefan Báthory, întemeietorul celebrei dinastii, conduce Transilvania luptându-se din greu cu românul Gaspar Bekes, pe care-l învinge şi-l convinge să-i fie comandant de oşti. După ce se transferă cu locul de muncă în Polonia, ca rege, în locul lui Ştefan vine fratele Cristofor (1576 – 1581), urmat la rându-i de copchilul personal, Sigismund, un îngâmfat de care istoria a făcut mişto cât cuprinde. Plin de sine, fiul căprii a încercat să fie lider regional, dar a sfârşit prin a fi păcăliciul universal care, după mai multe proiecte comune cu Mihai Viteazul l-a lăsat baltă renunţând, revenind şi iar renunţând (1598 – 1599) la conducerea principatului în favoarea vărului său, cardinalul Andrei Báthory, lacheul tuturor puternicilor vremii. Cam asta era situaţia politică în Transilvania la momentul când Mişu Caftangiul se hotărăşte să joace la Bingo şi să câştige. Cu preţul vieţii veşnice.

Răscoale nasoale

Când n-avea ce face, papa Leon al X-lea convoca cruciade

împotriva turcilor. Rezultatele erau jalnice. Lui îi convenea că dădea de lucru subalternilor, care nu mai isprăveau cu robotitul pe lângă mortăciuni: pomeni, slujbe de pomeniri, reînmormântări. Nasol era de Sf. Petru, distribuitorul de suflete care nu mai prididea cu lucrul. Omu' – e un fel de-a zice – deveni nemulţumit că ştabu' suprem se făcea că plouă şi nu-i plătea orele suplimentare. Sau măcar să-l avanseze cumva. Că-n sinea lui Sf. Petru spera să scape de la poartă şi să fie promovat camerist.

Aşadar, în 1514, la Buda (capitala Ungariei, nu acel spaţiu interesant şi deosebit de creativ unde până şi scriitorii se duc singuri să-şi verse amarul din fiere), ţăranii de diferite naţionalităţi, udemerişti, pe unerişti ori viitori tractorişti se strâng ca la bâlci. Cam 40.000 de capete ţuguiete sperau să scape de iobăgie, c-aşa le fusese promis în campania electorală. În Transilvania era jale. Îndeosebi la casele nobilimii că nu mai avea cine le munci pământurile. Din care pricină îi schingiuiau cu măiestrie pe cei rămaşi în fastuoasele bordeie din balegă şi lut. Şi cum ăştia erau femei, copii şi boşorogi, mai puţin rezistenţi la torturi, ţipau cât era noaptea de lungă. Ziua nu, că erau la muncă. Auzind cele petrecute acasă, pe domeniul privat al maghiarului, ţăranii hotărăsc să facă pasul la ofsaid. Înarmaţi până-n măsele cu ura de clasă, îl pun în frunte pe un mic nobil secui, Gheorghe Doja, conducătorul preconizatei cruciade şi fac turism modern prin Transilvania. O ard bine de tot, că erau cam nervoşi, iar pe nobilii găsiţi în punctele cheie ale traseelor îi cam ucid. Gaşca a pătruns din trei direcţii, sub comanda lui Gheorghiţă, a fratelui său Grigore şi a popii Laurenţiu. După ce surclasează armata lui Ştefan Báthory şi Nicolae Csaky, vizitează Oradea, Bihorul, Sălajul, Sighişoara, Rodna, Bistriţa, Clujul unde se lasă cu strigături şi focuri de tabără bine întreţinute. La Sighişoara au fost întâmpinaţi de primar în persoană. Bucuria revederii cu alesul urbei a fost atât de mare încât n-au putut rezista tentaţiei de a-l omorî imediat. Ultimul obiectiv turistic demn de distrus a fost Timişoara. Aici însă, se produce un scurt-circuit istoric. Armata voievodului Transilvaniei, Ioan Zápolya, mătură pe jos cu răsculaţii. Însăşi căpeteniile cad prizoniere. Grigore Doja este judecat sumar, direct de călău, popa Laurenţiu este ars la Cluj, dar numai după ce fusese tras temeinic în ţeapă, iar Gheorghe Doja a avut parte de un proces mai lung, firesc pentru rangul său. Aşezat într-o poziţie sexy, go,

l pe un tron înroşit în foc a constatat într-o fracţiune de secundă că situaţia e fierbinte. Coroana roşiatică precum o linie erotică pe care călăii i-au aşezat-o în vârful capului nu l-a deranjat deloc întrucât nu a mai simţit-o. Când şi-a revenit a realizat că nobilii fraternizaseră cu ţăranii, altminteri nu se explica ceea ce vedea ca prin ceaţă în faţa ochilor: barosanii îi serveau cu fripturi pe zdrenţuroşi şi ăştia mâncau cu o poftă neomenească de parcă nu haliseră de 15 zile. Doja nu era victima unei halucinaţii: ce vedea era autentic, numai un amănunt îi scăpă; carnea pe care o băgau la jgheab iobagii era smulsă cu un cleşte special, din trupul propriu şi personal. Din fericire pentru el, Gicsi n-a mai prins şi ciorba de potroace, din oase de conducători, fiind foarte prins cu trecerea într-o lume mai bună. Oricum a murit fericit, convins că expresia celebră „orice revoluţie îşi devoră conducătorii" nu e o vrăjeală. Rezultatele răscoalei au fost nasoale: nobilii au accentuat asuprirea, ba prin intermediul unuia, Verboczy, autorul „Tripartitumul"-ului, i-au dat şi un temei juridic. Asta-i înrăieşte şi mai tare pe iobagii români care se răscoală în 1526 sub conducerea lui Iovan Ţarul, şi în 1599 cu ocazia vizitei de cucerire a lui Mişu Caftangiul în Transilvania. Din nenorocire, situaţia lor nu s-a îmbunătăţit. A continuat să fie la fel până în zilele noastre.

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2013/12/istoria-necenzurata-romanilor.html miercuri, 18 decembrie 2013

ISTORIA NECENZURATĂ A ROMÂNILOR

INTRAREA ÎN EUROPA MEDIEVALĂ

CAPITOLUL 49

Pe la 1579, Franţa fu cucerită de un valah tânăr înalt, frumos şi, culmea, bine-crescut. Omul intrase în Europa fără viză fiindcă fugise din Valahia înainte ca slujbaşii vremelnicilor domnitori să-l scurteze de capul plin de vise. Că născându-se datorită virilităţii bolnăviciosului Pătraşcu cel Bun, Petru Cercel n-avea cum să nu se gândească la ziua în care va ajunge cel mai tare din parcarea valahă şi va tăia coada câinelui dintr-o singură lovitură imaginară. Hălăduind prin Occident, ca tot românul fără busolă şi-a făcut o mulţime de prieteni influenţi, că pe lângă calităţile cu care l-a hărăzit din greşeală natura, mai pusese mâna şi pe carte, obicei atât de hulit şi în acea vreme. Fără să facă vreun efort, valahul părea mult mai deştept decât interlocutorii săi. Ajuns în preajma regelui Franţei, Henric al III-lea, lăsă o bună impresie, ceea

ce-l determină pe acesta să-i sprijine candidatura la tronul valah, la Biroul Electoral Central de la Stambul. „Pierre, dragule, dacă ajungi vodă învaţă-i pe valahi să se poarte ca tine, să fie occidentali şi-n felul ăsta n-o să mai aveţi probleme cu vizele. Aşa curaţi, dichisiţi, parfumaţi ca nişte căţei, păreţi de-ai noştri, pe cuvânt. Tu eşti prototipul, mai ai să scapi de un obicei mârlănesc: nu mai dormi cu capul pe spadă şi nu mai ţine ochii deschişi. Că te ia lumea de nebun şi e păcat. Fii mai relaxat". Pierre n-avea interesul să-l contrazică pe Henric al III-lea, se prefăcu că-i dă dreptate şi ca semn al prieteniei acceptă ca secretar personal pe unul Berthier, băiat talentat la scris dar lipsit de avere personală. Dar în sinea lui altcumva gândea decât protectorul franţuz. Că dacă ar lăsa spada imediat s-ar repezi vreun vecin mai îndemânatic să i-l taie. Că ăsta era stresul cel mare în Valahia. Ca să se descarce, câţiva ani mai la deal, trimise un e-mail fratelui său vitreg, Mihăiţă: „Dragă frăţioare, Petrică te salută! Ştiu că eşti ocupat până peste cap cu făcutul averii pe spatele ţăranilor însă îmi permit să te deranjez un pic din activitate cu ceva veşti despre mine. Încă de la început te anunţ că sunt bine şi sănătos ca un porc mistreţ. Am vizitat multe oraşe europene dar niciunul nu m-a impresionat ca Parisu'. Ce să-ţi povestesc? Au ăştia o cultură, o civilizaţie să arunci cu basca după câini nu alta. Am vizitat cârciumile populare, casele de toleranţă, nu mi-a scăpat nimic. A fost o nebunie, mai ales când le-am încercat pe franţuzoaice. Notează: Când treci pe la Paris fă-le şi tu bucuria şi n-ai să regreţi. Au clasă. Plini de calităţi mai sunt francezii ăştia dar mai au şi defecte. Cel mă tare m-a deranjat când m-au pus să stau la masă între una blondă, ţâţoasă, apetisantă, nimic de zis şi un câine vagabond. La început am crezut că-l vreun à-propos şi-am vrut să plec dar dar n-am întins-o de teamă să nu se supere buldogul. Blondina m-a lămurit că la ei, câinii au aceleaşi drepturi cu oamenii şi mănâncă din aceleaşi farfurii. Ei speră ca astfel, societatea să se umanizeze şi să nu mai mârâie unii la alţii. M-a îndemnat să-i învăţ şi pe valahi să procedeze la fel, să mănânce din aceleaşi farfurii cu dulăii că astfel vor avea revelaţia a ceea ce e esenţial în viaţă. Nu i-am dat-o-n bună Brigittei, că aşa o chema, explicându-i că-i greu de schimbat un popor care a dat cu javrele de pământ de când se ştie. S-a buzat un pic dar i-a trecut mandea o privire prin zonele periculoase de-a pierdut pe loc şirul discuţiei.

După Franţa am făcut o baie la Veneţia unde dogele mi-a dăruit

din simpatie pentru poporul pe care-l reprezint 1.000 de ducaţi. Banii mi-au prins bine, deşi parcă mă mustră conştiinţa că i-am spus că sunt francez! Trece şi durerea asta. Cu-n pic de şampanie franţuzească uiţi de toate. Să nu crezi că m-am ciocoit dar şampania chiar e un lucru bun. N-o să prindă la valahi, că, vorba lor, nu învârtoaşă ca ţuica dar pentru obrazuri fine merge. Am trecut şi pe la Raguza unde mi-am tras pe turtă spuza. M-am simţit excelent întrucât m-am dat veneţian. Ce înseamnă bilingvismul ăsta! Ştiu o grămadă de limbi, majoritatea învăţate cu ajutorul damelor, lucru care m-ajută enorm, aproape la fel de mult ca pe Petre. Ştii care, ardeleanul ăla de are drept gineri nişte specialişti în limbajul trupului.

De doi ani sunt la Stambul unde pe căi cinstite, trag sfori s-ajung pe tron în locul lui Mihnea. Când să zic şi eu hop, am pus laba pe domnie, se ivesc carele cu aur trimise din Valahia de Ecaterina Salvaresso, mama domnitorului Mihnea, de fapt adevărata conducătoare. Băi fratello, am cam făcut datorii pe aici că turcii sunt nesătui şi farmecului personal ei nu-I acordă prea mare importanţă în raport cu paraii, dar sper să mă scot după ce ajung domn. Mai e ceva de furat în Valahia? Că am auzit la BBC că a declarat un sfetnic de-acolo, că nu şi atunci toate eforturile mele sunt zadarnice. Trimite-mi răspuns urgent să ştiu ce am de făcut: mai vin la putere sau mă las păgubaş. Că doar nu e nimeni fraier să creadă că vin la muncă…”

La 29 august 1583, Petrică intră în ţară voios nevoie mare, cu planuri măreţe în ochii şăgalnici şi cu o armată numeroasă de creditori la coada calului. A mai inventat o taxă: „goştina pe oi”, drept pentru care a primit numeroase felicitări, telegrame, adeziuni şi mulţumiri de mamă din partea colectivelor de oameni ai muncii. Poporul îşi întorcea faţa de la el după ce, la început, îl privise mulţumit ca pe o curiozitate a naturii cu cercel în ureche. Că dădea chefuri la boieri dar nici pe ţărani nu-i privea de sus. A încercat să bage la înaintare spiritual european, dar n-a observat nimeni. Că valahii erau neatenţi la problemele globale ale omenirii încă de pe atunci. Se ocupau ca şi acum, cu supravieţuitul, ţuicăritul şi porcăitul, îndeletniciri onorabile în felul lor. Nu i-au impresionat nici reconstituirea reşedinţei domneşti de la Târgovişte şi nici încercarea de a înlocui mormanul de fiare vechi din industrie cu un atelier de construit tunuri.

Văzând cum stau lucrurile şi înţelegând cam ce vrea sultanul de la fizicul lui când l-a convocat la Stambul, Petrică dă un tun colosal

economiei naţionale şi cu 500.000 de scuzi, îşi ia tălpăşiţa în Transilvania, însoţit de soldaţii săi credincioşi care, pătrunşi până-n măduva oaselor de spiritul practic, îl jefuiesc în Ţara Bârsei. Este bine primit de guvernatorul transilvan care-l găzduieşte într-un loc sigur, la puşcărie, până în 1587 când, cu ajutorul unei funii evadează. Şi cum s-a născut cam într-o bujie reîncepe cursa domnească. Varşovia, Viena, Roma, Veneţia, Mantova, Ferrara, Paris sunt locurile pe unde arde gazul pentru a găsi sprijin în scopul întoarcerii la butoiul cu miere unde-i plăcea atât de mult să se bălăcească. Ajuns la Stambul (1589) mânjeşte în stânga şi-n dreapta, Mihnea este mazilit, dar, surpriză, în locui este numit Vlad, un puştulache de 20 de ani care, de emoţie, moare otrăvit. „Ce coincidenţă!" a exclamat Petrică bucuros, simţind că-l apucă veselia domnească. Dar, vorba românului – cine râde la urmă a dat mai multă şpagă înainte – s-a aplicat şi-n acest caz. Că turcii o sucesc ca la Stambul, revin asupra deciziei de mazilire a lui Mihnea şi-l închid pe Cercel la Ediculé. În martie 1590, Petrică este exilat pe insula Rhodos, în Europa Sudică, unde nu mai ajunge întrucât nişte criminali de treabă l-au sugrumat pe corabie şi i-au aruncat cadavrul în mare. Spiritul i-a rămas european până la capăt, la fel ca al valahilor din ziua de astăzi. Care în proporţie de masă au soarta lui Petru Cercel. Că şi ei se sufocă deşi în aparenţă nimeni nu-i strânge de gât.

PROMOUŞĂN: Despre cum îi ironizau ungurii pe români direct pe cocoaşă citiţi în capitolul următor intitulat „Transilvania de la Ioan Corvin la Mihai Viteazul".

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2013/05/istoria-necenzurata-romanilor.html miercuri, 15 mai 2013

ISTORIA NECENZURATĂ A ROMÂNILOR

SEX SCANDAL MEDIEVAL

CAPITOLUL 48

Chiajna era o fetişcană straşnic de bună, moldoveancă get-beget. Tac'su, Petru Rareş îi zisese când a plecat de acasă după Mircea Ciobanul, domnul Valahiei: „Fătucă, să fii cuminte şi să nu te iei după tolomacul de bărbatu-tău că nu prea l-ajută capul. Îl ştiu de pe vremea când amândoi eram bişniţari: io de peşte, el de oi. Nu le-avea de nicio culoare cu afacerile, râdeau precupeţele de el iar cei din branşă îşi dădeau ghionturi până li se învineţeau coastele. S-a întâmplat chiar ca vreo doi inşi să se înece de râs şi să sucombe subit. Dumnezeu să-i

ierte dar prea erau cotropiţi de spiritul ludic. Pentru amuzament să ştii că-i bun, te uiţi la el şi uiţi de necazuri, dar pentru altceva pauză. Tu fii fiica mea până la capăt, trăieşte viaţa la maximum şi nu uita lozinca noastră: Vom fi iarăşi ce am fost şi mai mult decât atât. Dar nu exagera că bărbaţii se mai folosesc şi în alte scopuri cum ar fi să apere ţara când vor veni turcii".

Trăsura o purta pe Chiajna către Bucale în timp ce gândurile-i zburau la plăieşii moldavi cu care de atâtea ori se bucurase de tăria ţinuturilor locale. „Parcă mi se rupe inima de durere după bădiţa Ignat, dar trebuie să mă mărit cu ghiolbanul acesta. O fi zburliciul bun de ceva sau trebuie să mă înham serios la muncă şi să ţin în mână treburile valahe? Că despre performanţe sexuale, după cum arată, mă îndoiesc să fim compatibili. Măcar de-ar fi în stare să procreeze, să am pe cine conduce la tron, că după cum se prezintă situaţia e clar c-am să-i supravieţuiesc cel puţin vreun pol de ani. Avea dreptate bietul tata: uite-te la el cât e de aerian, tace ca mortul, de parcă a cumpărat o oaie. Of, of, of, asta-i soarta noastră, a fiicelor de domni, trebuie să ne sacrificăm pentru ţară indiferent de starea libidoului. Bine că nu ne-am născut şi proaste c-altfel dormeam singure în iatac din cauza caraghioşilor care preferă să doarmă pe tron decât între mătăsuri fine. Of, Mircică, Mircică nu ştii ce te-aşteaptă, tataie că eu sunt profesionistă de grădină domnească. Acolo am fost întâia oară cu badigarzii tatii să admirăm luna. Am admirat-o numai eu că ei miroseau florile. Nu pot să spun că flăcăii nu şi-au făcut bine treaba, m-ar bate Dumnezeu! Brrr, să nu mă mai gândesc că mă furnică pielea şi dau în clocot lângă muşcălăul acesta. Uite-te la el: nu mă pupă, nu mă pipăie, nu mă ciuchește! Stau aşa şi mă întreb: oare badigarzii lui or fi tot aşa de mormoloci. Că dacă-i pe-aşa îl chem pe tătuca să mă ia acasă".

Trecuseră mulţi ani şi la Alep, Chiajna îşi făcea inventarul vieţii. Era parţial mulţumită: „Mircea n-a fost rău cu mine, nu m-a înjurat, nu m-a bruscat, nu m-a alungat de acasă când i-au ajuns la urechi zvonuri că aş fi moartă după trestia gânditoare. L-am liniştit: „Mircică, astea-s prostii din filme. Păi ce, o doamnă ca mine se pretează să se coboare până la nivelul paznicilor. Kevin Costner dacă era la uşa mea şi nu-i cedam, indiferent cât de mare ar fi fost tentaţia. Ce, sunt proastă ca negresa aia care după ce i-a cedat într-un moment de abureală, a rămas la scara avionului să zbiere după el de putea să răguşească. Fii

liniştit, bărbate, om ca tine eu n-am mai văzut nici în reviste. Şi pe deasupra te mai cheamă şi Ciobanul. Eşti, ca să zic aşa, visul oricărei femei din înalta societate dornică de experienţe straşnice. Dacă nu mă crezi, poţi să-mi tai capul". Bolându-l m-a crezut însă s-a pus pe tăiat capete de apropiaţi, de boieri tineri, la care gândea sărăntocul că aş pofti eu. Sinceră să fiu nu pofteam la toţi, dar de unu, Barbu din Pietroşani mi-a părut ai'm sori, adică rău. Că era tare frumuşel şi-nflăcărat săracu'. Nici argumentul că era gineri-miu, bărbatu' Dobrei, nu l-a înduplecat. Se zvonise despre el că-i tare pe felie şi l-a costat viaţa. Şi cred că era adevărat, că Dobra era numai zâmbet după ce s-a înclăşbărat cu el. Parcă-mi pare rău că nu l-am încercat şi eu, dar asta este. Nu poţi să le ai în viaţă chiar pe toate. Norocu' vieţii mele a fost că fetele mi-au semănat de parcă le făcusem cu mâna, la lucru manul. Frumuşele, tupeiste, moderne, mereu gata de aventuri romantice, i-au topit pe bărbaţii de le-au ieşit în cale. Numai una, Anca, mi-a înşelat aşteptările, după ce a halit pe pâine toată partea masculină a Valahiei şi-a tras o faţă smerită şi s-a căsătorit cu nepotul patriarhului Constantinopolului. Când mă duc pe la ea nici nu ridică ochii de jos şi stă toată ziulica la rugăciuni cu tinerii călugări ispăşindu-şi păcatele. I le iau călugării cu mâna. Stamate n-o atinge nici c-o floare, ceea ce mă face să cred că în viaţă tot curvele au noroc. Nici pe mine nu m-a ocolit dar am avut şi cumpene. Cea mai mare a fost cu Mihail Cantacuzino Şeitanoglu, un caraghios şchiop plin de valută. Am fost la un pas să fiu prinsă în ofsaid cu pandicapatul şi atunci, ca să-mi scap pielea şi să salvez onoarea familiei i l-am băgat pe gât fii-mi mai mici. Marina, avea 15 ani şi era frumoasă de pica, Claudia Şifer, nu alta. Bogătanului i-au sticlit ochii. La 54 de ani ai lui să iei o trufanda, nu era de colea. Fata s-a cam codit. I-am tras două palme de-a năpădit-o sângele în obraji şi am convins-o să accepte. După nuntă, în trăsură, Marina, nerăbdătoare a constatat că Şeitanoglu are jucăria stricată. Io ştiam de treaba asta, dar am crezut că la banii lui şi-o mai pune la punct. Ţi-ai găsit! Zgârcitul dracului nu şi-a deschis punga să-şi ia câteva pastille de Viagra şi i-a înşelat aşteptările fii-mi. Marina i-a dat cu safirele în cap şi s-a întors acasă. Întărâtată peste măsură a pus jos toată garda domnitorului Petru cel Tânăr. Vodă nu s-a supărat că de era soră-sa, însă a atenţionat-o: „Linişteşte-te de data asta, dar altă dată caută-ţi alinarea în altă parte că pe băieţii ăştia îi plătesc să muncească nu să aibă orgasme". Cu Şeitanoglu am rezolvat io

problema: „Bă, bizantinul lu' Peşte, dacă eşti o şandrama, la ce te mai dai mare şi tare? Cară-te de p-aci că pun homosexualii pe tine. Şi pă ce că eşti şontorog, s-ar putea să mergi şi crăcănat!" Prostul satului a plecat la Stambul şi timp de vreo doi ani s-a pus cu plângeri pe mine doar – doar mi-o face felul. Şi mi l-a făcut fătălăul că sultanul era foarte sensibil la pietrele preţioase. L-a dat jos din domnie pe fiu-miu Petrică şi ne-a exilat în Asia Mică. Io nu m-am simţit rău nici aici că arabii e interesanţi în chestiunile trupeşti. Dacă eşti perspicace şi prinzi repede te potriveşti cu ei. Cu condiţia să fii deschisă noului. Şi slavă domnului, şi-au găsit persoana potrivită. Cu trupul meu şi banii lor i-am băgat strâmbe la sultan lui Şeitanoglu de a sfârşit în spânzurătoare. Poate cu acest prilej i s-ar fi îndreptat pe calea cea bună şi unele părţi ale trupului care nu-l prea ajutau în tinereţe. Că dacă-l sprijinea organu' şi Marina ar fi fost mulţumită şi eu aş fi rămas doamna ţării. Aşa am rămas doamna tuturor. Nu zic că nu-i bine, sau că-mi lipsesc banii, dar uneori e obositor. Tot de oboseală se plângea şi fata de-a intrat în haremul lui Murad al II-lea. În ultimul e-mail zicea: „Mami, mă epuizez zilnic gândindu-mă la bărbaţii valahi. Nu credeam s-ajung vreodată să tânjesc atât de tare după neciopliţii ăia dintr-o bucată. Trecând peste acest aspect, te rog să nu fii îngrijorată că mie mi-e bine la turci. Cu amendamentul că au prea mulţi eunuci. Săptămâna trecută am verificat ienicerii şi spahii şi toţi erau. Noroc cu Alewnscai că m-a luminat: „Auzi, fătuco, tu ia-ţi banii şi nu mai ţine cont de detalii. Că la ei e eunuci şi ăia care de fapt nu e". Ca şi la noi. „Cum ca şi la noi? La valahi nu există aşa ceva". „Ce spui, caraghioaso? Se vede că vii dintre ciobani. Tu te-ai culcat vreodată cu vreun om politic?"

PROMOUŞĂN:

Fiţi cu ochii cât cepele că în capitolul următor o să vedeţi ce n-aţi mai văzut. E belea mare, să nu ziceţi că nu v-am spus.

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2013/03/marşul-întoarcerii-basarabiei-acasă.html **luni, 25 martie 2013**

MARŞUL ÎNTOARCERII BASARABIEI ACASĂ

Să bată clopotele la Putna, să bată
Noi suntem aici prima Armata
Ne tragem seva din strămoşi nesupuşi

Avem o Patrie înjunghiată-n piept de ruşi

Avem o patrie rupta pe hărţi
Nu mai putem trăi în două părţi
Suntem poporul mitic, neînvins
Focul străbunilor nu s-a stins
Suntem Romani, Romani de vita veche
Suntem Romani, popor fără pereche
Hai, fraţii mei, să reînviem trecutul
Hai împreună toţi să trecem Prutul
S-aducem Basarabia acasă
Ca Basarabia e sora ta frumoasa
Să bată clopotele la hotare
Pentru Romani şi România Mare
S-anunţe bucuria peste tot aprozii
Să iasă în catedrale voievozii
Ca Basarabia s-a reîntors acasă
Şi Basarabia e fiica ta frumoasa
Bine-ai venit, tu Basarabie acasă
Tu Basarabie, măicuţa mea frumoasa!
Publicat de Adi Sfintes la 11: 51

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2012/01/istoria-necenzurata-romanilor.html miercuri, 18 ianuarie 2012

Istoria necenzurată a românilor

Episodul 47

VREMURI DE OCARĂ

După Radu de la Afumaţi, tronul Valahiei devine iarăşi lung prilej de crime şi de ipoteze pentru turci. Ăştia aşteptau ca vremurile să le fie prielnice şi să transforme Valahia în paşalâc. Pentru îndeplinirea scopului se foloseau de veşnicele convulsii interne. Că boierii parcă aveau mâncărici sub iţari, nu puteau sta locului o clipă dacă interesele personale îi râmau în şezut. Pe locul vacant ajunge unul Moise Vodă (1529 – 1530), fiul lui Vladislav al doilea, care cu ocazia nunţii surorii sale cu Barbu Craiovescu junior, taie boierii din gaşca adversă, inclusiv pe asasinii lui Radu. Aceeaşi soartă o are şi el, fiindcă în august este ucis de înlocuitorul său la domnie, Vlad înecatul (1530 – 1532). Fiul lui Vlăduţ – cel omorât în 1512 – Vlad era destul de tupeist. Confiscă averile Craioveştilor, inclusiv Craiova, îl execută pe Drăghici pretendentul şi o ţine într-o veselie până într-o dimineaţă de

septembrie când, mahmur, poftește să se răcorească în Dâmbovița. A fost ultima lui scaldă și d-aia i s-a spus înecatul, deși, după cum s-a comportat în viața de zi cu zi, nici Vlad MAHMURUL n-ar fi ocolit adevărul istoric.

Conform legii CONTRARIILOR care guvernează istoria românilor, la putere vine unul ce nu bea decât răcoritoare din care pricină poporenii i-au zis „Braga Voievod". Vlad Vintilă de la Slatina (1532 – 1535) îi zicea și era odraslă de-al lui Radu cel Mare Șmecher. Originea lui e încă nesigură. Unele surse îl dau drept oltean, altele buzoian. Cert este că după un început de prietenie cu Craioveștii, taie la boieri ca la vite după ce aceștia vicleniseră împotriva lui.

Ce de obicei, opoziționiștii caută ajutor la turci, parându-l pe Vintilă că vrea să se răscoale. Vodă nu doarme ci acționează. Prinde mica oștire a boierilor în ofsaid și-i execută cu meșteșug pe capii răutăților. Să fi văzut acolo ochi scoși, urechi tăiate, nasuri micșorate, ți-era mai mare dragul dacă erai turist american. N-au fost iertați nici copiii viclenilor, doar trimisul sultanilor Aloisio Gritti a scăpat cu viață, să aibă cine povesti legende macabre turcaleților. În Oltenia, la Craiovești, i-a trimis în expediție de pedepsire pe buzoienii săi, meșteri mari în incendii, furturi și alte jocuri de societate ale perioadei medievale. Răzbunarea a fost totală, Vodă sugerându-le oamenilor săi să nu ierte nici partea femeiască, s-o supună la cazne. Se pare că a fost invers.

În anul 1535, Vodă se gândește să mai scape de câțiva boieri. Îi poftește la o vânătoare în părțile Craiovei dar este ucis cu sulițele de două slugi ale cumnatului său, logofătul Mome. A fost îngropat la mănăstirea Meledic, pe apa Slănicului, ridicată în 1532. În amintirea sa, episcopul Buzăului a înălțat, mai la vale, mănăstirea Vintilă-Vodă, terminată la 26 octombrie 1846.

În locul său vine un frate vitreg, fost călugăr, Radu Paisie (1535 – 1545).

În cei 10 ani de huzureală, Petrică (acesta era numele său real) a ucis în trei rânduri mulțimi de boieri complotiști și a cedat turcilor Brăila care în perioada 1538 – 1540 a fost transformată în raia. Astfel, prostul satului era recunoscător otomanilor pentru sprijinul acordat în înăbușirea răzmeriților purtătorilor de caftan. În ultimul an al domniei schimbă macazul și se dă pe ascuns, de partea habsburgilor. Turcaleții află, îl cheamă la Stambul și de acolo îl trimit cu bilet numai dus, în

Egipt, unde şi moare de necaz. Că supărarea lui era atât de mare încât nici Vali Vijelie n-a reuşit să-i îndulcească amarul.

Văzând că au dat greş cu feţele bisericeşti, valahii l-acceptă pe tron pe Mircea Ciobanul, un cunoscut bisnismen cu oiţe bârsane. Mircică (1545 – 1554) începe în trombă: execută ceva boieri şi le-o dă în goarnă pretendenţilor la domnie. Unul singur, Radu Ilie (1552 – 1553) reuşeşte pentru câteva luni să-i smulgă puterea. În februarie 1554, turcii îi confiscă averea şi-l trimit la plajă în Etiopia. În loc vine Pătraşcu cel Bun (1554 – 1557) care n-a supărat pe nimeni însă a făcut şi o faptă memorabilă: deşi bolnav de plămâni, Petrică a tăvălit-o pe Teodora din Piua Petrii până l-a inventat pe Mihai Plângăciosul, un copchil din flori căruia mai târziu toţi i-au zis Viteazul.

A doua zi de Crăciun (1557), Vodă moare otrăvit de vornicul Socol, care o şterge în Transilvania cu averea defunctului. În Valahia se întoarce sângerosul Mircea Ciobanul (1558 – 1559), mare criminal al vremii sale. Analizând condiţiile în care turcii l-au mazilit din prima domnie, domnul a ajuns la concluzia că trebuie să dea o pildă. Şi a dat-o la 3 martie 1558, când a ordonat gărzii turceşti să-i ucidă pe cei 200 de boieri şi egumeni strânşi de el sub pretextul unui mare sfat. După ce pretendentul Radu Ilie şi Socol, mor înecaţi, Mircea dă şi el colţu' surprinzător de repede, în septembrie 1559.

În urma lui au rămas mănăstirile Tisău şi Cârnu din părţile noastre şi o ciurdină de fete a căror viaţă sexuală v-o puteţi imagina dacă citiţi episodul următor. Pe tron s-a aşezat Petru cel Tânăr (1559 – 1568), fiul mortului, în vârstă de 12 ani. El se juca pe-acolo pe lângă tac'su, a obosit, s-a aşezat pe scaunul domnesc şi acolo a rămas ţintuit de privirile mamei.

Chiajna era fiica lui Petru Rareş şi era o femeie mult prea modernă pentru Evul Mediu. Adică se băga în treburile bărbaţilor cât mai adânc, fiind un produs atipic pentru moralitatea acelor vremuri. Ea a condus cu mână de fier pe fiul său şi implicit ţara. Cu ajutor turcesc înăbuşă trei încercări boiereşti de preluare a puterii. Petru rămâne domn pe hârtie, însă cu mărirea haraciului. Chiajna nu uită nici de prietenele ei de la Stambul, mama sultanului şi unele favorite cărora le trimite daruri scumpe.

În 1568, Petru este arestat de otomani în urma reclamaţiilor cumnatului de ocazie, Mihail Cantacuzino Şeitanoglu şi exilat împreună cu mămica în Siria. Un an mai târziu moare otrăvit sau poate de inimă

rea că prea devreme cunoscuse gustul puterii şi tare mult îi mai plăcuse!

Vine domn un nepot de-al lui Mihnea cel Rău, Alexandru al II-lea (1568 – 1577) care avusese viaţa lui Berilă, stătuse 34 de ani în exil. Complotiştii de profesie acţionează, însă sunt executaţi. Alex l-ajută pe frac'su, Petru Şchiopul să ia tronul Moldovei, dar într-o primă fază este bătut de Ioan Vodă cel Viteaz şi înlocuit pentru patru zile cu unul Vintilă. Reuşeşte să se scoată şi când Înalta Poartă îl numise pe Oprea Găină voievod, trimite daruri semnificative care-l determină pe sultan să anuleze scrisorica. Dar acest Alexandru a fost o pacoste pe capul valahilor, un fel de Remeş al acelor vremi. Că a pus bir până şi pe oaia seacă, adică stearpă şi culmea nenorocirilor, o secetă îndelungată combinată cu o ciumă cumplită a pus la pământ ţara de arăta aproape ca-n zilele noastre.

Îl succede fiu-su, Mihnea Turcitul (1577 – 1583) care n-avea nici buletin aşa că treburile domniei le rezolva mama sa greco-italianca Ecaterina Salvaresso împreună cu Mitrea din Hotărani, marele vornic care-o mai încăleca din când în când. După ce învinsese mai mulţi pretendenţi, printre care şi pe mehedinţeanul Radu Popa, Mihnea pierde domnia în favoarea lui Petru Cercel (1583 – 1585).

Deşi tobă de carte şi cu relaţii în tot Apusul, Cercel nu reuşeşte să se menţină domn, întrucât turcii, sensibilizaţi de sumele puse la bătaie de Mihnea, îl mazilesc. Revenit la putere, Mihnea Turcitul (1585 – 1591) pune noi dări pe capul valahilor, printre care găleata şi năpastea. Cu sumele obţinute şi-a păstrat tronul, reuşind să scape de mazilire în 1589, când fusese numit domn unul Vlad, nepot de-al său şi când Petru Cercel încerca să recâştige încrederea sultanului. Cu 60.000 de scuzi i-a plătit pe asasinii lui Petru Cercel, iar restul sumelor i-a folosit ca bani de buzunar. A fost căsătorit cu Neaga, fiica lui Vlaicu, clucerul din Cislău, localitatea unde a ctitorit şi o mănăstire (la 1580). Mazilit a treia oară, Mihnea trece la mahomedism, primeşte sangiacatul din Nicopole şi numele de Mehmet bei, pe care-l păstrează până la moarte (1601). După Mihnea, au fost numiţi, fără să domnească efectiv, Iliaş şi Radu, după care a stat domn un an de zile Ştefan Surdul (1591 – 1592), înlocuit pentru incompetenţă cu Alexandru cel Rău (1592 – 1593), care s-a pus cu omorul pe ţară. Acesta a adus cu el pe creditorii săi şi a început să-i asuprească pe poporeni pentru a stoarce şi ultima sursă de venit. Pe boieri îi tăia ca

pe vite. A încercat schema şi cu Mihai (Viteazul), banul Craiovei, dar nu i-a ţinut figura. Bărbosul oltean a încruntat sprânceana la călău de s-a scăpat acesta în pantaloni de frică, lucru pe care l-a constatat personal şi Nicolae Bălcescu. Chit că s-a născut cu vreo 226 de ani mai târziu.

PROMOUŞĂN: Ţineţi-vă de ce aveţi că data viitoare veţi da piept cu fetele Chiajnei şi cu mama lor. Mâncaţi bine, beţi un litru de vin şi urmăriţi un film după miezul nopţii ca să intraţi în atmosfera acestui de neuitat episod. Încercăm să fim pudici la maximum, dar nu cred că vom rezista tentaţiei de a spune lucrurilor pe nume. Că tipesele e arzoiace rău.

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2011/12/istoria-necenzurata-romanilor.html marţi, 6 decembrie 2011

ISTORIA NECENZURATĂ A ROMÂNILOR

Episodul 46

UIMITORUL RADU DE LA AFUMAŢI

Măi vericilor, dacă pricepeţi cât de cât cum merg treburile în ţara asta, sunteţi de acord cu mandea că nimic nu-i nou sub soare de câteva sute de ani. Că şi atunci domnitorii erau mătrăşiţi de la putere după cum aveau chef boierii grupaţi în partide. Diferenţa e nesemnificativă şi ţine doar de titulatură: atunci se numeau partide boiereşti, acum partide politice. Deci tot boierii avuţi fac cărţile. În Valahia dinainte şi după domnul Neagoe Basarab, cei mai tari pe felie erau Craioveştii care nici nu mai ţineau socoteala conducătorilor de ţară cărora le făcuseră felul. E firesc, aşadar, ca după decesul lui Neagoe, regenţa o ţineau Elena-Despina, mămica mucosului Theodosie şi Preda Craiovescu, banul Craiovei. Lucrul nu le-a fost pe plac buzoienilor, care nu-i înghiţeau pe olteni nici în poze că prea erau plini de fiţe. Nemulţumirii lor s-a adăugat cea a pribegilor din Moldova cu care au pus la cale să-l înlocuiască pe Theodosie şi dinastia consumatorilor de praz şi bancuri cu unul Călugărul Dragomir, căruia i-au creat un nou look, numindu-l Vlad. Buzoienii învinge la Târgovişte, Preda moare ca prostu' în luptă dar intervin turcii care răstoarnă calculele bătăliei. Dragomir este, firește, executat, iar buzoienii sunt jefuiţi ca-n Simileasca de otomani. Mehmet poftește să rămână conducătorul ţării, pretextând că-i rudă cu Basarabii. Cică la viaţa lui răsturnase fete de munteni prin iatac din care pricină devenise os de valah prin soţie. Pe figurantul de Theodosie, ce nu apucase să citească

nici prefaţa la cartea scrisă de tac'su, l-a trimis plocon la Stambul să aibă sultanul de cine se râde. Mehmet îşi pune oamenii lui în funcţii şi-şi freacă palmele de bucurie că va transforma în paşalâc Valahia.

Nu te speria, iubite cetitorule, că n-a fost pe voia câinelui de turcaleţ fiindcă noi, românii, am fost ocrotiţi întotdeauna de o stea norocoasă. Când eram băgaţi în rahat pân' la gât, ne-a dat Dumnezeu câte-un domnitor cu grupa sanguină AB4 care a pus mâna pe sabie şi ne-a scos la suprafaţă. Aşa se face că în ianuarie 1522 se ridică cu voia valahilor, care-i suportau pe turci tot atât cât îi suportă şi astăzi, un pretendent nou, Radu, de loc din Afumaţi. Cu voia tuturor boierilor. Că şi ei erau îndrăgostiţi de turci ca dracu' de tămâie. După mai multe lupte încheiate neconvenabil, Radu se retrage în Transilvania de unde revine în iunie şi-i surclasea A pe otomani. Prima măsură pusă în practică a fost una de bun simţ: Radu a trimis oamenii să le taie capetele slujbaşilor otomani şi, conform algoritmului, a pus valahi în loc. În august, Radu este alungat în Transilvania de Mehmet şi de boierii Craioveşti care-l aduceau pe tron pe Bădica, vărul lor. În octombrie, Afumatul revine pentru un mandat constituţional de patru luni că Mehmet îl trimite iarăşi la plimbare pentru vreo patruzeci de zile. Vodă se întoarce pe tron ca să aibă de unde pleca întrucât Craioveştii şi turcii îl impun pe Vladislav al III-lea, nepotul lui Vladislav al II-lea, cel ucis la Târgşor de Iancu de Hunedoara dacă mai ţineţi minte că vă ştiu slabi de memorie. Dar Vladislav al III-lea nu face mulţi purici pe tron că-i supără pe Craioveşti. Aceştia îl impun în septembrie 1523 pe Bădica, ruda lor, care este ucis frumos în ianuarie 1524. În ziua de 19, Bădica iese să-i întâmpine pe cei 300 de turci care veniseră să-i aducă steagul confirmării domniei. A fost ultima ieşire la aer a lui Bădica, al cărui cap a fost trimis la Stambul. În original şi fără trup fiindcă p-ăsta-l înmormântase la Mănăstirea Dealul, urmaşul său, Radu. Perseverentul domnitor a fost alungat de Vladislav al III-lea din iunie până în septembrie, când se întoarce, sprijinit pana şi de Craioveşti. Nu vă miraţi, nu e o greşeală; oltenii după ce au încercat mai multe variante necâştigătoare, au considerat că Radu e cel mai potrivit pentru vremurile îmbârligate pe care le trăiau. În 1525 turcii îl confirmă pe Radu, dar din iunie până în august, pe tron stă Vladislav al III-lea. După care îl mai supără un ţângău din Mehedinţi pe care Pârvu Craiovescu l-a lăsat fără dinţi. Şi, după obiceiul vremii, şi fără cap. În 1526, Radu obţine o victorie importantă: devine rudă cu boierii

Craioveşti după ce se căsătoreşte (a doua oară) cu Ruxandra, fiica cea mai mică a lui Neagoe Basarab. Asigurat din partea asta, Vodă are parte de alte belele. Ştefăniţă, domnul Moldovei, jefuieşte Valahia fiindcă şi el poftise să i-o pună fiicei lui Neagoe…

Ca la orice cutremur, urmează replicile şi astfel distracţia medievală a continuat în spaţiul carpato-danubiano-pontic cu şi mai mare însufleţire. Şi când te gândeşti că după trei ani de lupte grele cu tot soiul de adversari periculoşi, Radu nu putea să-şi savureze liniştit succesul din pricina unui bulan de femeie!

Însă până la urmă, Ştefăniţă dă colţu' iar Radu crede că în sfârşit se poate bucura de faptul că ajunsese domn. Se înşală, că Opoziţia nu doarme. Unelteşte. Drăgan postelnicul şi Neagoe din Periş, sfătuiţi de Mehmet-paşa, îl surprind pe Radu fără oaste. Acesta fuge spre Oltenia dar la Râmnicu-Vâlcea este prins de complotişti şi ucis împreună cu fiul său într-o biserică sub ochii îngroziţi de plăcere ai preotului, mare amator de filme horror. Era 2 ianuarie 1529 când s-a comis incredibila crimă, monstruoasă mai ales prin locul unde s-a desfăşurat. Uneori, noi, românii ne întrecem în zburdălnicii şi din astă pricină a păţit-o şi Radu de la Afumaţi, un domn adevărat printre rataţi…

Dintre copiii lui din cele două căsnicii, cu Voica şi Ruxandra, doar Radu Ilie a ajuns cineva. Nu ca tatăl său pe care solul regelui Ferdinand de Habsburg, îl aprecia ca fiind uimitor, dar a băut şi el din cupa cu gust îndoielnlc a puterii vremelnice.

Cât despre acest Radu de la Afumaţi (1523 – 1529) valahul ştie prea puţine din cauza amatorismului istoricilor de budoar care s-au aplecat cu sârg mai mult asupra legendelor de ocazie, decât asupra faptelor esenţiale ale acestui remarcabil personaj. Că dacă Radu Afumatul (să mă ierte nenea Nicu Văcăroiu, că-i amintesc de starea lui naturală) nu poftea domnia la 1522, era jale mare, azi eram turci cu ilic şi şalvari şi ne băteam între noi pentru moldovencele de peste Milcov care ar fi năvălit călare cu gândul rostit prin semne să facem dracului odată unirea aia mare, dorită de toată lumea. Unirea dintre yng şi yang.

PROMOUŞĂN: Păcat de acest mare viteaz că a dat colţu' când îi era lumea mai dragă. Şi când te gândeşti că participase activ la douăzeci de bătălii grele şi nimeni nu reuşise să-l răpună. Dar asta-i viaţa domnitorilor în Valahia, n-avem cu cine ne certa, vărsăm o lacrimă de crocodil şi mergem mai departe. În episodul viitor o să

aflaţi istoria neromanţată a unor conducători de ţară care în vremuri normale, n-ar fi fost angajaţi nici ca vânzători la tarabă.

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2011/07/blog-post.html joi, 14 iulie 2011

Istoria necenzurată a românilor

Învăţăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie

Praleo, am buchinisit această carte ca să ştii cum să-i conduci pe valahi, că sunt firi nestatornice, îşi schimba convingerile după cum bate vântul istoriei. Nu mi-a fost uşor deşi bârfitorii de profesie m-au inclus în categoria ***oameni de cultură.*** Om de cultura o laie, poate de cultura de grâu ca, în rest, Dumnezeu cu mila, nici să scriu nu ştiu. Noroc cu sfătuitorul meu, călugărul Vasile, pardon, Macarie care se pricepe la caligrafie ca altfel ciuciu carte, ciuciu învăţături şi nu aveai după ce te orienta în viaţă. Ghidul ăsta sa îţi între bine în cap ca în el se regăseşte toată înţelepciunea pe care am câştigat-o studiind cu atenţie viaţa domnilor dinaintea mea, asasinaţi cu maxima pricepere de de-alde mine. Am tras şi învăţămintele necesare şi pun rămăşag că am să decedez în patul meu. Câtă vreme ai să rămâi pe tron să fii demn, să nu faci compromisuri cu toţi nespălaţii şi, mai ales, să nu ieşi din vorba boierilor. Dacă ai ieşit, ai mierlit-o, crede-mă pe cuvânt. Când este cazul şi te supăra vreun demnitar care n-are sânge de oltean prin vene taie-i capul, nu sta în cumpănă, c-altfel ţi-l retează el. Eu aşa am procedat, mii de tolomaci au căzut sub securea călăului de mă şi mir cum de mi-au scos istoricii de profesie vorbe că aş fi fost un Voda blând. Abureala. Fii viclean, prefă-te credincios, du-te la biserica – am construit destule, poate în mandatul tău reuşeşti să le zugrăveşti-fii popular (popular am spus, unde ţi-e gândul?), arată-i valahului că te gândeşti la Dumnezeu, chiar dacă n-ai chef. Ia exemplu de la mandea; i-am adus rămăşiţele mitropolitului Nifon nu pentru că nu mai puteam dormi de grija lor ci fiindcă în felul ăsta am căpătat capital electoral. Mi-am creat un nou look după măcelăririle din primii ani. Şi până la urmă Nifon asta se opusese căsătoriei lui Bogdan cu sora lui Radu cel Mare. Iar acest Bogdan era sa mă facă de belea în timpul lui Vlad cel Tânăr. E drept ca după ce am preluat puterea l-am schingiuit pana şi-a dat sufletul şi m-am simţit cool. Învaţă ceva din toate astea, ca altfel e vai şi amar de tărtăcuţa ta.

Încurajează cultura chiar dacă n-o înţelegi ca lumea te

apreciază, fără să ştie de ce şi pentru ce. Înconjoară-te de oameni vrednici care ştiu cum se ţine sabia în teaca. Cu turcii nu are rost să te pui ca, mai nou, noi valahii, suntem oameni fini, normali, şi n-avem timp de războaie. Plăteşte-le tribut şi petrece-ţi viaţa frumos, că femeile noastre sunt cele mai sexy din zona şi-ar fi păcat să nu beneficiezi de favorurile lor. Acu' tu eşti destul de puriu şi atracţia este mare, dar te sfătuiesc s-o laşi mai moale cu discotecile că-ţi strici creşterea.

Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama, dar în jurul ţării mai avem nişte vecini. Nu te bate cu ei, însă fii cu ochii-n patru, că de pe acolo vin pretendenţii la domnie. Nu fugii din faţa lor, mergi încet, şi ia-o cu tine şi pe mă-ta, că te-a făcut şi ţi-a dat ţâţă. De ce nu ţi-am dat eu? Ei, asta e deja altă poveste.

În final, am o vorbă şi pentru valahi: nu mai fiţi tăntălăi! Fiţi ca şoimii şi vă păziţi cuibuşorul vostru de nebunii! Şi încă ceva: nu fiţi ca acea pasăre de se cheamă cuc şi-şi lasă ouăle să le clocească alte păsări; turci, japonezi ori ciprioţi. Faceţi-vă singuri treaba că-i plină ţara de mănăstiri de maici şi sexy cluburi.

PROMOUŞĂN:

Iubite cetitorule, data viitoare te vei convinge că istoria noastră nu e numai ironică ci e de-a dreptul băşcălioasă. Dacă pe un ***Radu*** l-a numit ***cel Frumos***, iar pe altul ***cel Mare,*** pe cel mai vrednic dintre ei l-a botezat, la mişto, ***de la Afumaţi***. E corect, fraţilor? În niciun caz. E ca şi cum lui ***Adi*** Năstase i-aţi zice ***cel Frumos***, lui Severin ***cel Mare***, iar lui mândel ***de la Şuchea***.

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2011/06/istoria-necenzurata-romanilor27.html **luni, 27 iunie 2011**

DOMNUL NEAGOE BASARAB (XLIII)

De la moartea lui Radu cel Mare şi până la urcarea pe tron a lui Mihai Viteazul, Valahia a ajuns de râsul curcilor. Nu mai puţin de 25 de titulari ai tronului au fost nominalizaţi, din care 23 au cârmuit efectiv totalizând 34 de domnii efemere. Instabilitatea instituţiei domniei a fost determinata de labilitatea psihică a marii boierimi care impunea un domnitor numai pentru a avea împotriva cui complota (cea mai pasionată de fenomen era familia Craioveştilor). Turcii profită de situaţie şi cresc haraciul de la 8.000 la 155.000 de galbeni, iar peşcheşurile faţă de diverşi băgători de seamă cu turban secătuiesc

vistieria ţării.

Domnii care s-au perindat pe la putere au fost moi, lipsiţi de coloană vertebrală, cu excepţia lui Radu de la Afumaţi. Asasinatele erau la modă în întreaga Europă dar la valahi deveniseră sport naţional. Nu putea un domnitor să scoată capul în lume că imediat se găsea vreun pasionat care să i-l taie.

Între 1508 şi 1510 (ianuarie), Valahia l-a avut în frunte pe Mihnea cel Rău, fiul lui Vlad Ţepeş, care, din 1509, s-a asociat cu fiul său Mircea. Fire dintr-o bucată, Mihnea s-a orientat să-i pună pe boieri cu botul pe labele de la picioare. Faptul în sine i-a supărat rău pe fraţii Craioveşti, adevăraţii conducători ai ţarii încă de pe vremea lui Vlad Călugărul care, după ce constată ca vodă cam taie capete bogate şi se culcă cu femeile lor, în sensul că le binecuvântează cu hadarânga domnească, o şterg la sud de Dunăre de unde se întorc cu ajutor turcesc. Atât Mihnea cât şi fiul său fug în Transilvania, la Sibiu. Mihnea e asasinat (12 martie 1521) de rivalii săi, care la rândul lor sunt omorâţi pe loc de Mircea ajutat de orăşeni. Fiindcă nu mai avea nicio preocupare domnească, Mircea a procreat. Din cei 12 copii – 6 băieţi şi 6 fete – doi, Alexandru (în Valahia) şi Petru Şchiopul (în Moldova) au ajuns domnitori.

Craioveştii îl impun pe Vlad cel Tânăr (1510 – 1512) cu care concubinează mişto până când vodă află că aceştia vor să-l schimbe cu Neagoe. Boierii repetă faza cu Mehmet-beg, vin cu oaste, îl învinge pe Vlădut şi, fiindcă tot veniseră, îi taie şi capul sub un păr (23 ianuarie 1512) de unde şi expresia „pică pară mălăiaţă în gura lui nătăfleaţă”.

Noul conducător, Neagoe Basarab (1512 – 1521), va domni mai mult întrucât era exponentul Craioveştilor. Unele surse aghesmuite îl scot drept fiu al lui Ţepluş cu o soră a Craioveştilor, Neaga, iar altele, bine informate, drept fiu nelegitim al aceluiaşi tot cu Neaga, dar care ar fi fost de fapt soţia lui Pârvu Craiovescu, nicidecum soră. Noi credem că adevărul e undeva la mijlocul Neagăi. Aceasta, rea de muscă, şi-a trişat soţul cu voievodul. Dar l-a înşelat şi pe vodă cu propriul soţ şi astfel nici ea nu mai ştia al cui e copchilul. Cert este ca Neagoe, după ce a ocupat mari dregătorii, ajunge domn. După obiceiul locului îşi ucide adversarii şi se închină până la nivelul subsolului turcilor cu ajutorul cărora ocupase tronul. N-a avut conflicte decât cu Bogdan al-III-lea, dar s-a astâmpărat după ce fiecare a respins pretendentul sprijinit de celălalt. Neieşind din vorba rudelor sale, Neagoe a avut timp să se

ocupe de cultură.

Cu ajutorul meşterului Manole a ridicat biserica de la Curtea de Argeş (sfinţită la 17 august 1517), iar cu ajutorul lui Dumnezeu a înfiinţat multe mănăstiri ortodoxe şi a adus în ţară racla mitropolitului Nifon, cel ce-şi scuturase papucii la plecarea din Valahia din cauza curvăsărelii de pe lângă curţile domneşti. Setea de cultura e mai grea decât holera şi din acest motiv Neagoe a scris şi o carte, „Învăţăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie" în care încearcă să-i explice nevârstnicului fiu, care stătea cât îi ziulica de lungă cu căştile-n urechi, cum se conduce o ţară de valahi fără să-ţi taie nimeni capul. Acum Neagoe a neglijat aspectul că Teodosie nu ştia să citească dar a murit cu conştiinţa împăcată tocmai când să înceapă reforma în învăţământ, la 15 septembrie 1521.

L-a plâns cu lacrimi de crocodil călugărul Macarie care, cu sponsorizarea lui Neagoe, tipărise „Evangheliarul" (1512), a treia carte, după „Liturghier" (1508) şi „Octoih" (1510).

Nevastă-sa, sârboaica Elena-Despina, i-a supravieţuit 33 de ani, iar dintre copii, doar Ruxandra, soţia lui Radu de la Afumaţi, şi Stana, sotia lui Ştefăniţă, au ajuns mai bine în urma îmbârligăturilor sentimentale ale Mamei Omida. Ceilalţi patru copii au dat colţu' repede, ispăşind păcatele tatălui care l-a decapitat fără milă pe Vlăduţ şi pe încă vreo 3.000 de boieri care nu-i sufereau pe Craioveşti nici în filmele documentare.

PROMOUŞĂN

Data viitoare faceţi ochii cât cepele şi băgaţi la cutia ucraineană învăţăturile lui Neagoe către Pralică. Că el nu prea şi le-a însuşit, a falsificat nişte sondaje de opinie şi s-a dus la fund. Că valahii nu sunt proşti, doar se prefac ca să supravieţuiască democraţiei originale.

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2011/06/radu-cel-mare-smecher.html **luni, 13 iunie 2011**

Radu cel Mare Şmecher

După decesul survenit natural, de inima rea, în Transilvania (1474) Radu iese pe uşa din dos din istorie, adică tot aşa cum a intrat şi-i lasă locul lui Laiota Basarab (1474 – 1477), un boşorog pe care-l impusese tot Fane cu scopul de a crea un front antiotoman eficient. Dar moş Pârţag se dă de partea turcilor, ceea ce-l determina pe Fane

să-l înlocuiască în noiembrie 1476 cu Vlad Ţepeş. Însă Laiota se întoarce cu turcii după el şi-l ucide pe Ţepeş. Lucrul îl supăra pe Fane care-l înlocuieşte cu un alt ciumec, Basarab cel Tânăr (1477 – 1482) zis şi Tepelus, fiindcă-l plagiase pe Vlad în ceea ce priveşte pedepsirea duşmanilor săi. Dar tinerelul n-a călcat în urmele strălucitului voievod, l-a trădat pe Fane, şi a pupat poala sultanului cu accesorii cu tot.

Moldavul se supără, îl zdrobeşte (1481) şi încearcă să-l impună pe Mircea, fiul lui Vlad Dracul. Renunţa la idee în urma scrisorilor mârlăneşti primite de la locuitorii de locuitori din zona Buzăului dar numai după ce ocupa cetatea Crăciuna. Tepelus rămâne pe tron cu chiu cu vai până în 1482, când boierii mehedinţeni îşi fac pomana cu el şi-l omoară. În locul lui se pune domn unu care-n tinereţe se dădea Călugărul Pahomie, dar pe care istoria l-a păstrat ca fiind Vlad Călugărul (1482 – 1495), sluga prea-plecata a turcilor şi, în general, a tuturor celor care-i scuipau seminţe în basca. Cea mai semnificativa fapta a acestui figurant e că a murit şi i-a lăsat locul lui fiu-su Radu, căruia propagandiştii i-au zis „cel Mare", în ciuda evidentei. Dar asta n-ar trebui să mire pe nimeni ca noi romanii, suntem meşteri neîntrecuţi în a preface negrul în alb. Acest Radu era atât de „mare" încât în fiecare an mergea la sultan să-i pupe mana, chiar şi după 1501 când din cauza podagrei circula numai cu rădvanul. De altfel înclinaţiile de sluga credincioasa i le-au evidenţiat mai toţi mahării din jurul Valahiei. Numai cu Bogdan (fiul lu' Stefan), conducătorul Moldovei, a avut un conflict fiindcă sprijinise pe unul Roman în tentativa eşuată de a prelua tronul moldovenilor. Dar după ce a prădat 10 zile, prin zona Râmnic – Şiret, Bogdan al – III-lea a fost convins de călugărul Maxim s-o lase mai moale cu războiul ca în realitate n-are cu cine să se bată. Bogdan s-a retras (10 noiembrie 1507) iar călugărul Maxim a rămas în istorie ca opusul călugărului Vasile, zis şi din asta cauza, călugărul Minim.

Însă lui Radu, noi scribălăii ar trebui să-i fim recunoscători întrucât el a introdus tiparul în Valahia, prin intermediul călugărului Macarie, de origine sârbă, care s-a instalat la mănăstirea Dealul şi a întocmit Liturghierul, prima carte realizata acolo. Împreună cu Nifon, fost patriarh al Constantinopolului, organizează ierarhia bisericiasca. După trebuşoara asta, Radu se ceartă cu Nifon sub pretextul că avea o altă părere despre moravuri şi se împotrivise căsătoriei dintre sora voievodului, Caplea cu vornicul Bogdan fiindcă acesta din urma

divorţase de prima sotie. La plecarea din Târgovişte, Nifon făcu un gest memorabil: îşi scutura papucii să nu ia pe tălpi niciun fir de praf din pământul unde se curvăsărea cu evidenta plăcere pana şi prin casele cele mai mari. Dar pe Radu l-a durut în freza de Nifon şi a a continuat să facă copii (şase oficiali, doi din flori) ca să aibă cine conduce Valahia în secolul al XVI-lea. Până la urmă a dat ortu'popii, după Pastele lui 1508, fiind jelit de cărturari, leneşi şi alte animale nefolositoare ale acelor vremuri.

Deşi, în aparenta, de capul lui Radu nu era mai nimic, sultanul Baiazid al II-lea îl aprecia pentru viclenia nativa (el îi zicea inteligenta) care l-a ajutat să conducă Valahia de pe targa în ultimi şapte ani ai vieţii. Aşa ca voievodul care nici nu ştia unde-i capitala ţării – ca stătea ba la Târgovişte, ba la Bucureşti, ba la Craiova, şi nu numai – dar care nu ieşea din vorba boierilor Craioveşti, rămâne în istorie drept voievodul cel mai puţin indicat să conducă o tară, dar care a reuşit s-o facă deşi avea un picior în groapa, stârnind admiraţia tuturor vecinilor incapabili să înţeleagă o asemenea situaţie la un popor care în vremea lui Mircea cel Bătrân sau a lui Vlad Ţepeş, părea destul de viu.

PROMOUSAN

Iubite cetitorule, bagă-ţi picioarele într-o găleată cu apa rece primită cu ocazia ultimei mite electorale, ca data viitoare băgam cultura la greu: Neagoe Basarab cu învăţăturile sale şi Meşteru' Gigi Manole, cel cu aripile de şindrila, trec din legenda în istorie. Sau viceversa.

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2011/06/istoria-necenzurata-romanilor.html **vineri, 3 iunie 2011**

ISTORIA NECENZURATĂ A ROMÂNILOR

EPISODUL 41: **CU SPATELE ÎNAINTE**

Motto: „Ori suntem istorici, ori nu mai suntem!"

Cei doi copii ai lui Vlad Dracul lăsaţi zălog la Înalta Poartă au fost total diferiţi şi nu se înghiţeau deloc. În timp ce Vlad era dintr-o bucată şi nu-i suporta sub nicio formă pe turcaleţi, Radu era alunecos şi se îndrăgostise nebuneşte de Mehmed al II-lea cu care îşi bătea adesea joc de articolul 200. Datorită calităţilor sale de valoros om de stat în iatac, sultanul i-a conferit în cadrul unei ceremonii intime, titlul

neoficial de „cel Frumos” Şi-l ţinea numai de-a dreapta sa că la marele padişah pasiunile erau devastatoare. Dar ca orice atracţie fatală nici asta n-a durat mai mult de trei zile şi atunci ce şi-a zis turcaleţul: „Alah mi l-a dat, a fost bunuţ, dar trebuie să scap de el că nu rămâne gravid şi mie îmi trebuie moştenitori…”

Să nu credeţi acum că sultanul i-a tăiat capul frumosului său partener de ghiduşii, cum ar fi procedat cu siguranţă înaintaşii săi! Nici vorbă de aşa ceva, ba dimpotrivă, în amintirea clipelor plăcute, i-a oferit tronul Valahiei, care momentan era ocupat de Vlad Ţepeş. Cum Radu era adeptul proverbului „Frate, frate, dar tronu-i pe bani”, a primit bucuros, şi după ce Vlad a fost arestat de Matei Corvin, ajunge domn (1462 – 1474). Se zice că scaunul de pe care prezida şedinţele divanului avea multe protuberanţe, că era făcut la comandă după gustul augustului domnitor.

Domnia sa a fost un cacaimas. Turcilor le-a rămas fidel până la capăt, n-a comentat niciodată poziţia lor, oricât de inconvenabilă ar fi fost. Inconvenabilă în teorie că în practică s-a descurcat binişor. Dar cum gagicilor de teapa lui Radu le convine mai mult diversitatea decât monotonia s-a avut bine şi cu ungurii cărora le comunica din când în când mişcările ondulatorii ale paşei de la Vidin. Trimiţând regulat, pardon de expresie, tributul turcilor şi întreţinând relaţii nepermise, dar folositoare pentru fizic, cu boanghenii, Radu a zis că o să conducă Valahia multă vreme, fără să-l doară capul. D-aia şi-a luat şi-o nevastă, femeie autentică, care i-a dăruit şi-o fetiţă. În felul acesta, Radu credea că le-a închis gura valahilor de la revistele de moravuri uşoare, care îl luau în vârful pixului, pe la spate, făcându-l un fel de Hopa-Mitică al Evului Mediu. Dar un Hopa-Mitică original care cade în fund şi se bucură. Nu prea le-a închis-o dar exemplul istoric pe care l-a dat a fost elocvent astfel încât după vreo 500 de ani l-au adoptat şi alţii. Dar poziţia provocatoare a lui Radu l-a enervat rău de tot pe Ştefan cel Mare care l-a bătut în toate luptele pe care le-a desfăşurat cu scopul absolut normal de a-l înlătura pe voievodul-cârpă de pe tronul Valahiei. Luat de val, moldoveanul i-a ars valahului Flocii, Brăila şi Ialomiţa, târguri respectabile şi bine întreţinute la acea vreme, ba pe deasupra, după ultimul show i-a luat prizonieră şi nevasta, care oricum asta voia. Şi fata, care a şi ajuns a treia nevastă oficială a lui Fane trei ani mai târziu (1477). După decesul survenit natural, de inimă rea, în Transilvania (1474) Radu iese pe uşa din dos din istorie, adică tot aşa

cum intrase.

PROMOUŞĂN: Iubite cetitorule, fă ochii cât cepele că data viitoare va cădea o adevărată pleaşcă pe capul tău; Radu cel Mare va veni cu rădvanul să încurajeze relaţiile extraconjugale şi tipăriturile. O adevărată binecuvântare pentru leneşii şi filosofii de ocazie de care Valahia n-a dus niciodată lipsă.

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2011/04/istoria-necenzurata-romanilor.html **marţi, 19 aprilie 2011**

ULTIMA ZI DIN VIAŢA LUI ŞTEFAN CEL MARE

Dragi misei şi mişele, iubite cârciumăriţe, vine un moment în viaţa noastră când trebuie să ne luăm sufletul în palme şi să decolăm uşurel spre înaltul Cerului pentru a da socoteala de faptele noastre cunoscute şi mai ales necunoscute. Eu, ca domn, soţ şi amant al vostru, am hotărât să vă ţin un ultim spici. Sper ca memoria sa nu-mi joace feste ca o dată îl pun pe vornicul Boldur să-i taie capul. Ce, ori nu ştie cine-i voda în Moldova? Chiar dacă am 67 de ani, mă simt ca la 47 şi trei luni. Revăd prin ochelarii minţii vremurile de odinioară când ne jucam de-a tătarii sub stejarul din Borzeşti. Cum care stejar, parcalabe Arbore? Ala pe care l-ai făcut cherestea şi l-ai vândut la turci. Mai Arbore, viteaz oştean ai fost la viaţa ta, dar nu prea te da afară din casa spiritul ludic. A, n-ai casă, ai conac? Scuză-mă că te-ntreb: cu ce bani? Din jafuri! E-n regulă, credeam că te-ai apucat de munca cinstită. Când eram mic mă jucam de-a fiul lui Voda Bogdan al II-lea pana mi-au lăcrimat ochii la o nuntă la Răuseni unde fratele sau vitreg, Petru Aron, l-a cam ucis. Am regretat că n-am reuşit să ciugulesc decât o măslină c-a trebuit s-o tulesc iepureşte cu maică-mea. Norocul însă tine cu cel iute de picior c-am nimerit la văru-meu, Vlad Ţepeş, un pezevenghi ce nu s-a mai pomenit de care mi-aduc aminte cu adâncă evlavie. Ca el mi-a deschis ochii asupra lumii dăruindu-mi colecţia personală de reviste „Playboy”. Mi-a zis cu duioşia lui proverbiala: „Mai Fane, ce le-ai face tu la femeile astea? Ca de exemplu Pamelei Aandersoanei!” M-am ras, că mi-era un pic ruşine dar i-am răspuns pe direct: „Parca tu n-ai ştii!”. Bine, mai soldovene. Uite, eu îţi dau vreo 6.000 de osteni, tu lasă prostiile şi pune laba pe tronul Moldovei. Arate-le ghioaga tuturor, c-altfel nu faci treaba cu bourii de acolo. Clar?” N-am cârâit că Vlad nu

suporta să-l contrazici chit că eram neamuri şi ne vorbeam la pertu de când m-a dus şi pe mine la asociaţia mironosiţelor „Veniţi de luaţi luminiţa de la capătul tunelului", din spatele Palatului Domnesc.

Pe tronul Moldovei era concurenta mare: Petru Aron, Berindei, Alexandru, vornicul Crâşnes. Vai de capetele lor, că a trebuit să le tai de jur-împrejur. Distracţiile mele cu turcii, tătarii, ungurii şi polonii le ştiţi că aţi participat în direct şi în reluare. Aţi fost foarte responsabili. aţi dansat pe cadavre pana aţi supraingrasat pământul Moldovei. D-aia da numai producţii record la hectar. De cartofi şi vagabonde, dar nu mai insist că mi s-au umezit ochii. Totuşi va mai dau un sfat: nu fiţi balegi cum eraţi când am venit în fruntea voastră că va calca toţi nenorociţii în picioare! Despre activitatea mea trupească aţi aflat o mulţime de amănunte din revistele de scandal. Să ştiţi că n-au dreptate, n-am fost un depravat. Am avut trei neveste, e drept, dar nu concomitent. Cu primele două m-am luat conform principiului domnesc „interesu poarta fesu". Prima a fost ucraineanca Evdochia, sora cneazului Kievului, Simion Olelkovici, iar a doua, Maria de Mangop, era înrudită cu foştii împăraţi ai Bizanţului. Culmea e ca, deşi din familii nobile, n-au făcut fata rigorilor tronului Moldovei şi au dat ochii peste cap după circa cinci ani. S-au bucurat cameristele Monica Alewinscai şi Claudia Asiferei, dar cine râde la urmă, ajunge prima doamna, aşa cum s-a întâmplat cu fiica lu' Radu cel Frumos, dar cam prostălău, domniţa Maria, pe care o ţineam prizoniera din 1473 când i-am dat o papara lui tac'su, din motive de strategie politica. Fiindcă tot o ţineam pe mâncare şi băutură, ca şi pe hoaşca a bătrâna, am trecut-o în spaţiul locativ şi bine am făcut, ca până la urmă tot ale nostre sunt mai fierbinţi şi lesne te scot din minţi. Copii am avut o groază; vreo şapte cu nevestele mele, o mulţime cu nevestele altora. Unii s-au întors printre ghiocei, alţii îmi vor duce numele mai departe.

V-am strâns să vă spun ca astăzi, marţi, 2 iulie 1504, la orele 4 din zi, voi înghiţi gutuia. Am hotărât aşa şi aşa va fi. Urmaş la domnie îl desemnez pe Bogdan-Vlad, că-i supărat tare după ce polonii au uitat o săgeată în ochiul lui stâng. Sunt convins ca el nu-i vede bine nici cu dreptul, cum nici eu nu i-am văzut pe boierii care-l voiau urmaş pe Alexandru, din care pricina i-am scutit de povara purtării capetelor. Nu eu personal, păcatele mele, ca de vreo săptămână nu-mi pot mişca mâinile şi picioarele din cauza gutei, ci călăul Attila Cseke, uitat de Mateias Corvin când cu distracţia de la Baia. Va sfătuiesc să-l sprijiniţi

pe Bogdan ca să vă fie bine şi la iarna cald. Nu v-apucaţi de comploturi ca astea duc la pieirea ţării. Aţi observat ca eu nu am rotit cadrele iar cei care mi-au fost credincioşi au rămas mulţi ani în funcţii, chit că am fost cam dictator. E adevărat, mi-a şi ieşit. În urma mea rămân cetăţi-beton, bisericibelea, copii din flori, legende-unice, bidoane cu doagele usacte, bărbaţi voioşi, femei satisfăcute, cai mişto, măgari decapitaţi, cărţi rare, duşmani îngroziţi. Ce s-o mai dau cotita şi s-o fac pe modestul, vă las tara la cheie, aveţi grija de ea ca dacă n-o ţineţi de scurt pleacă la Stambul că-i place viaţa uşoară. O singură rugăminte mai am la voi: nu lăsaţi propaganda să-mi necinstească memoria. C-aud pe unii că vor să mă facă sfânt şi să mă pună moţ în calendare. De ce nu m-or lasa ei la Putna sa mă odihnesc? Nebunul ăla de Grigore într-o Ureche susţine că m-am călugărit. Eu? Unde m-am călugărit? La sexy-club? Sau poate la o mănăstire de maici? Grigore, Grigore, de ce nu eşti tu aici să vezi dacă pe la ospeţe omoram fără judecata! Parcalabe Arbore, stinge lumina! Când mă trezesc vreau să găsesc tara întreagă altfel aţi rupt-o-n fericire cu mandea. Asta a fost tot, mişeilor. Pe curând şi aveţi grija de Moldova că e cam rea de musca…

PROMOUSAN: Greu i-a fost Moldovei să se despartă de Fane, greu îi e şi autorului, dar n-avem ce face, viaţa trebuie să meargă înainte. Cu suişuri şi coborâşuri ca şi istoria românilor. D-aia va zic să nu mai fiţi posomorâţi ca până la urmă cei ce ne-au făcut lucrarea de fata de tot râsul cad pe capete sub pana noastră în curgerea fireasca a timpului. Căscaţi bine ochii şi învăţaţi cate ceva din păţaniile lui Radu cel Frumos, cel care în politica externă se baza pe încălcarea cu îndărătnicie şi plăcere a articolului 200 Cod Penal.

Adi Sfinteş

↑

http://adi-sfintes.blogspot.ro/2011/02/istoria-necenzurata-romanilorfanel-cel.html marţi, 1 februarie 2011

ISTORIA NECENZURATĂ A ROMÂNILOR / Fănel cel Măiestru şi Daniel Sihastru

Motto: „Ori suntem istorici ori nu mai suntem”.

„Zori de ziuă se revarsă/Acuma mă-întorc acasă/Dacă-ar ştii nevasta mea/Cu toporul m-ar tăia”.

Aşa cânta Fane de răsunau codrii Moldovei într-o dimineaţă de toamnă târzie când se întorcea de la cotidiana petrecere a

moldovenilor cu accent rusesc. Calul era cam posomorât, că Vodă se pilise de cu seară şi uitase să ia o cameră cu două paturi la han, lăsându-l să doarmă în picioare ca pe ultima mârţoagă. Însă şi-a pus în gând să i-o coacă stăpânului că în ultima vreme, mai ales după ce-l caftise pe Mateiaş, devenise cam figurant. Avea numai şmecherii în ţeastă şi se credea buricul pământului. Tot într-o călăreală îl ţinea de parcă era câştigat la Super bingo. Nu mai avea timp nici să-şi vadă mânjii, iar de iepe nici pomeneală. În schimb, Fane era pe ele, cum se zice, umpluse Moldova de Fănei mititei de era un scâncet fermecător în această parte tulbure a universului său poetic. Calul nu ştia dacă această creştere a natalităţii era rezultatul numeroaselor butoaie umilite de Vodă, dar constată, cu surprindere, că micuţii se năşteau abţiguiţi şi cu chef de scandal.

În timp ce Vifor cugeta adânc, Fane epuizase repertoriul lui Nicolae Guta şi-l atacase, cam de sus e drept, pe-al lui Vică Abetovenei, solistul lui se suflet pe care la un ospăţ îl lăsase fără cap întrucât o dăduse pe orientalisme. Şi la Vodă toate sunt în regulă până aude de turci. Atunci i se înroşesc ochii, pune mâna pe sabie şi o face lată, ucide din apropiaţi, adeseori nevinovaţi, cum a fost şi cazul rapsodului favorit. Ulterior, Fane a suferit îngrozitor, dar l-a mai liniştit ideea că Abetovenei a murit fără să fi suferit prea mult, deoarece era surd şi probabil nu l-a auzit pe călău când îşi ascuţea securea. „Sunt un om plin de păcate", urlă Vodă câteva note la care se repezise cu simţ de răspundere... că ucid fără dreptate/Că nu am timp de giudeţe/Când mă-mbăt pe la ospeţe. „Mai taci dracului din gură că m-asurzeşti!" îl repezi calul, dar tonalitatea nu-i plăcu voievodului că-i trase una peste bot cu butelca de-l bui borşul. „Bine, Fane!" concluzionă în gând calul şi-l lăsă în plata domnului. Jos, că de durere se ridicase în două picioare şi-l răsturnase pe dolarul Moldovei pe un povârniş. Acesta se rostogoli până întâlni în cale un copac viguros de care-şi rezemă brusc trupul nu mare de stat, dar bine pătruns de cele mai diverse alcooluri. Se scutură, îl fluieră pe Vifor, dar acesta necheza mânzeşte şi-i făcea gesturi obscene de pe acoperişul uni chilii clădită în stâncă. Vodă-l zări ca prin ceaţă, dar i se păru că Vifor e mai mulţi. „Al dracu', iar a agăţat prospături" îşi zise înciudat şi ciocăni la uşa chiliei. Nu-i răspunse nimeni, deşi insistase şi cu dovleacul. Intră încetişor, dar se împletici şi căzu peste nişte străchini cu lapte acru ieşite inoportun în calea sa. „Care mă deranjezi din rugăciune?" sună a reproş o voce stinsă ca din

altă lume. Fane consideră că nu-i necesar să răspundă, alungă motanii de la strachină şi sorbi până la fund conţinutul. „Buun!” Îşi şterse mustăţile, îşi recăpătă vederea şi un pic din bunul simţ după care catadicsi să răspundă: „Eu sunt Ştefan cel Mare!”. „A, bine mişelule!” i-o întoarse vocea: „Stai jos şi mănâncă până-mi termin programul”. Fane nu insistă, termină ce începuse şi se uită pe gaura cheii de oaie care acoperea intrarea în camera de dincolo. Ce-i văzură ochii? Un bătrân gârbov, cu barba albă până la pământ, îmbrăcat sărăcăcios în nişte bermude fosforescente, stătea în genunchi într-un fotoliu capitonat şi cu mâinile împreunate de suspans şi ochii ţintă, se ruga fierbinte ca serialul „Sfânta Varvara”, filmat în oraşul îngerilor (Los Angeles, pentru francofoni) să nu se mai sfârşească niciodată. Vodă nu-l tulbură că aţipi. Îl trezi parţial o mâna translucidă şi o voce greu încercată de alcooluri îl interpelă: „Care-i treaba, Fane?”. „Treaba este proastă. Vreau să merg acasă la a mea nevastă!”. „Cine te opreşte? Eşti rănit, învins?”. „Nu, nici pomeneală. Sunt lovit în goarnă. Că prin cele baruri, toată lumea-mi toarnă!”. „Stai un pic aicea, să te odihneşti”. Bunule părinte, ce de treabă eşti! Ce mişto-i la tine! Ştii că mi-este bine? Ce-ai zice, Moldova la turci să se-nchine”. „Mă, dar eşti beat tare! Te-ai tâmpit de tot!”. „Ia taci dracu’ popo, că-ţi dau una-n bot. Vouă vă convine: staţi şi vă rugaţi. Puneţi tot pe mine de mă cocoşaţi. Că eu n-am odihnă, fac numai războaie”. Las-o moale Fane, c-o faci şi de oaie. De exemplu acuma, eşti mai beat ca ROIU’!”. „Că nea Vaca, popo, ăla bea cu ţoiul. E copil de trupă, e un amator. Eu sunt primul Dane, că sunt domnitor”. „Oi fi tu, Caisă, mare voievod. Dar nici Sihastru nu e vreun năred. Şi cum sunt aicea ca să te îndrum. Când te-adună calul milos de pe drum. De-aia eu consider că tot ce ai zis, Este-un fals istoric, mă înşală auzul, iar eu am un vis. Aşa că revino-ţi, ştiu că ai prestanţă. Luptă-te cu turcii şi dă-le şi clanţă. Că eşti iute tare, lupţi şi pe noroaie/Capul care-i tare, sabia nu-i taie. Fii viteaz, Ştefane, cum te ştie ţara/Şi acuma mă lasă la „Santa Barbara”. „Bunule părinte, ai dreptate ’i clar/Uite, pentru asta, îţi dau un pahar…”. „Un pahar băiete, ţine-l pentru tine/Că te văd că tremuri mai ceva ca mine. Haide acuma, du-te, că te strigă calul /Spune-i când mai vine s-ocolească malul/Că poate să-ţi rupă dracului vreun os/Şi-i păcat de tine, eşti băiat frumos!”. „Iartă-mă părinte, dacă ţi-am greşit!”. „Du-te mă, acasă, nu fi fandosit. Sunt bărbat, nu cârpă, ştii că prea te crezi? Du-te că-ţi trag una de vezi stele verzi…”. „Am plecat, părinte, pe curând, good-bay!”.

Orvoar, măi Fănele! Doamne, ce afon! A uitat săracu': eu sunt francofon".

Fănel părăsi chilia împăcat cu sine şi cu Vifor. Că patrupedul nu era duşmănos de felul lui şi-l aşteptase la intrare. „Până la urmă nu merita să-l las pe jos că Vodă nu-i băiat rău. Păcat că-i sare ţandăra din te miri ce! Uite-l ce uşor se suie-n şa, se vede că i-a prins bine întrevederea cu Daniel Sihastru. Nu se mai bălăngăne, nu mai tremură, şi-a revenit. Nici măcar nu mai cântă!". „Vifore, băiete, haidem să-i dăm brânci/Vreau s-ajung acasă să tai nişte curci". „Iarăşi sunt bolnave? Doamne ce năpastă!". Nu-s bolnave Vifor/Foamea mă apasă". „D-aia tu, stăpâne, vorbeşte numa în versuri? Se cruceşte lumea ca de Păunescu!". „Ţi-aş răspunde acuma, dar nu pot concret/Că tu n-ai idee ce e un poet". Cum să n-am idee? Nu-i ca Isărescu/De semnează zilnic peste Eminescu?". „Cam aşa, fârtate, însă mult mai bun/Şi când doarmen-n stradă şi când e beat tun…". „Vrei să zici că poate-i mai bun Stolojan". „A, nici vorbă, frate, nu mai face-un ban". „Poate Iliescu ţi-ar place cumva?". „Fugi cu circu' mare de la Moscova". „Măi, dar nu se poate, tu eşti fan Emil?". „Nu căluţe dragă, ăsta-i prea umil. Mie-mi plac poeţii care mai înjură/Şi-au lumină-n suflet şi în bătătură/Care ştiu că ţara-i plină de păcate/Şi pun peste rană mâinile curate". „Să grăbim spre casă, că mă enervezi /Iar eşti patriot şi-o îmbulinezi/De te-aud străinii de jur-împrejur? Ştii ce îţi vor face?". „M-or pupa în tur… Şi-n retur".

PROMĂUŞĂN

Multe a făcut la viaţa lui dictatorul Fănel încât nici el nu le mai ştie pe toate. Sigur este că în episodul următor – 41 tipu' dă pe faţă multe din culisele domniei sale. Tare până la capăt, dolarul Moldovei dovedeşte că inflaţia nu l-a atins niciun pic în cei 47 de ani de dictatură. Şi când te gândeşti că în programul lui de guvernare n-avea prevăzut decât următorul punct: te naşti patriot, munceşti aidoma, mori la fel. Dar ce să înveţe ciumeţii de astăzi din exemplul lui Fane? Nafing. D-aia zic, iubite cetitorule, să nu scapi confesiunea marelui voievod, să caşti bine ochii şi să-ţi imaginezi că în fruntea ţării ar ajunge unul ca Fane, care i-ar decapita fără judecată pe judecătorii corupţi, pe demnitarii trădători, pe criminali şi pe violatori, iar duşmanilor ţării le-ar da clanţă. Îţi dai seama în ce hal de cinste şi de bunăstare am putea ajunge?

P.S. Vă întrebaţi poate unde sunt celelalte 39 de episoade din

inegalabila noastră istorie? În cronici, mişeilor… Pe ADI SFINTEŞ BLOG SPOT.

↑

DICŢIONAR

↑

A A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S Ş T Ţ U V W X Y.Z.

C

COOL, adj. – cuvânt din limba engleză care s-ar putea traduce prin *mişto*, *frumos*.

Etimologie (pentru *mişto*): Contrar legendei urbane care susţine că mişto este un cuvânt de origine ţigănească, „mişto" provine din germană: la începutul secolului 20 (???) era foarte 'la modă' să ai baston – în germană „mit stock" („cu baston"); cu timpul „mit stock" a suferit transformări (minore), devenind „mişto".

Obs.: Această etimologie *nu este unanim acceptată*.

COTOÁRBĂ's. v. *baborniţă, belea, bucluc, cotoroanţă, dandana, hoaşcă, încurcătură, năpastă, neajuns, necaz, nemulţumire, nenorocire, neplăcere, nevoie, pacoste, pocinog, rău, supărare, zgripţuroaică.*

Sursa: Sinonime (2002)

cotoarbă s.f. (reg.) **1** Pacoste, poznă, belea. Expr. A încăpea la cotoarbă cu cineva = a avea de furcă cu cineva. **2** Afacere (proastă). **3** Femeie depravată. **4** Femeie rea, cotoroanţă. – pl. – e. /etimol. nec. (http://www.dexx.ro/index.php? a = term & d = Dicţionar + explicativ + roman & t = cotoarb%C4%83)

cotoarbă f. Mold. cotoroanţă. [Lit. pisică oarbă (cf. *cotoiu*)].

Sursa: Şăineanu, ed. VI (1929)

cotoárbă (*ca* din.) f., pl. *e Rar.* Poznă, belea (Gr. N.).

Sursa: Scriban (1939)

cotoarbă, *cotoarbe s.f. (adol.)* fată urâtă.

Sursa: Argou (2007)

L

LOISIR's. n. Timp liber (al cuiva). * Folosire optimă a timpului liber, potrivit dorinţelor şi înclinaţiilor individului. [Pr.: *loazír*] – Din fr.

loisir.

Sursa: DEX ’09 (2009)

LOOK – cuvânt englezesc.

substantiv

privire	look, regard, view, glance, insight, sight
aspect	aspect, appearance, look, facet, shape, character
Înfăţişare	guise, appearance, look, countenance, form, hearing
chip	face, image, way, form, manner, look
figură	figure, face, shape, form, image, look
fizionomie	physiognomy, aspect, countenance, feature, look, mien
uitătură	glance, look, regard
căutătură	glance, look, gaze, glare, stare, view
faţă	face, front, head, surface, foreground, look
mână	hand, handful, arm, fist, claw, look
ochire	glance, sight, eye, view, insight, look

verb

privi	look, concern, regard, see, behold, view
arăta	show, look, point out, appear, reveal, point
se uita	look, watch, look at, see, eye, peek
părea	seem, sound, look, strike, make
avea aerul	look, make
avea înfăţişarea	look
părea să fie	look
se uita în	look

jurul

exprima express, speak, voice, convey, put, look

se uita de look

jur-împrejur

M

machit – a, *machiți – te adj.* beat.

sursa: Argou (2007)

machi, *machesc v. r.* a se îmbăta.

sursa: Argou (2007)

MÁNDEA's. m. (Arg.) Persoana care vorbeşte, care se adresează cuiva.

— Din ţig. **mande.**

Sursa: DEX '09 (2009)

MÁNDEA's. m. invar. (Arg.) Persoana care vorbeşte, care se adresează cuiva.

— Din ţig. **mande.**

Sursa: DEX '98 (1998)

mándea (arg.) s. m., g-d. *lui mándea*

Sursa: DOOM 2 (2005) Adăugată de raduborza Semnalează o greşeală Permalink **mándea** s.m. invar., g-d. *lui mándea*

Sursa: Ortografic (2002) Adăugată de siveco Semnalează o greşeală Permalink

MÁNDEA's. art. v. *subsemnatul.*

Sursa: Sinonime (2002) Adăugată de siveco Semnalează o greşeală Permalink **mándea** pron. – Eu, eu însumi. Ţig. *mande* (Graur 166; Juilland 167), care este dativul lui *me* „eu"; cf. Ţig. sp. *man mende* „eu" (Besses 104; Claveria, *NRFH,* III, 267; Claveria 165). Cuvânt de argou.

Sursa: DER (1958 – 1966)

măndelu *s.m. sg., pron. pers. I sg.* eu.

Sursa: Argou (2007)

P

PURÍU's. v. *părinte, tată.*

Sursa: Sinonime (2002)

puríu (purii), s. m. – (Arg.) Tată. Ţig. *puro, puri* „bătrân” (Vasiliu, *GS,* VII, 124; Juilland 172).

— Der. *purie,* s. f. (Arg., mamă).

Sursa: DER (1958 – 1966)

puríu, puríe, adj., s.m. (reg.) **1.** (adj.) cărunt; bătrân. **2.** (înv.) tată.

Sursa: DAR (2002)

Ş

şmen s.n. (arg.) 1 Operaţie de substituire frauduloasă a unui original (bani, bijuterii, tablouri etc.) cu un fals. 2 Pachet de bancnote false plasat celor care schimbă valută în mod ilegal. pl. -un /etimol. nec. (http://www.dexx.ro/index.php? a = term & d = Dicţionar + explicativ + roman & t = %C5%9 Fmen)

şmen, *şmenuri s.n.* **1.** (*deţ.*) rană întreţinută sau autoprovocată. **2.** escrocherie practicată de traficanţii de valută, constând în înlocuirea banilor cu hârtie de ziar în timpul unei tranzacţii. **3.** (*deţ.*) consumul intenţionat de alimente alterate. **4.** (*intl.*) ascunzătoare, ascunziş.

Sursa: Argou (2007)

ŞMEN, *şmenuri,* s. n. Înşelăciune, escrocherie, mai ales la schimbul ilegal de valută; bişniţă; (p. ext.) afacere necinstită, dubioasă. * (Arg.) Şmecherie.

Sursa: Neoficial **a fi pe şmen** *(cu cineva) expr.* a lucra mână-n mână (*cu cineva*) (*în operaţiuni ilicite*).

Sursa: Argou (2007)

W

WHISKY, *whisky-uri,* s. n. **1.** Băutură cu un mare procent de alcool obţinută prin distilarea cerealelor în condiţii speciale. **2.** Sortiment sau porţie de whisky (**1**). [Pr.: *úĭschi*] – Cuv. engl.

Sursa: DEX ’09 (2009)

whisky n. rachiu de orz.

Sursa: Şăineanu, ed. VI (1929)

WHISKY [pron. UIS-CHI] *s. n.* băutură alcoolică prin distilarea cerealelor (orz, ovăz sau secară). («engl. *whisky*)

Sursa: MDN ’00 (2000)

Z

Zdrângă (arg.) penis.

PENIS acadea, arcuş, armătură, banană, Bălosu', bâzdâc, bâzu, belengher, Belfegor, belibarez, biberon, bulon, burghiu, cabanos, caltaboş, calu' bălan, caras, carici, castravete, catarg, cârnat, Chelu', chil, ciocan, ciucălău, ciuciu, cocar, cocovig, cometă cu coadă, cordan, cornu' burţii, cosor, daravelă, debreţin, dop, drâmbă, drob, ecler, EI Zorab, fagot, făcăleţ, făloşie, Filică, fişic, flaut cu guşă, flautul fermecat, focos, Foişorul de Foc, fus, gherţoi, ghiudem, Gogu, Gogu Pompieru', guvid, hadarângă, huia, instinctor, lebăr, mandarăs, marafet, măciucă, mătărângă, mârtan, miel, mielu' cu o nară, mierloi, misil, mititel, morcov, Nodurosu', onstroment, paloş, Paroşu', peleu, pendulă, perforator, piron, pistil, pix, pompă, pompon, popic, pulă, Pulănescu, rangă, raşpă, râmă, retevei, rici, roşcovă, sabie, salam, saleu, sculă, sloboz, smecleu, socoteală, sparanghel, sugiuc, sulă, şiştoi, ştiulete, ştoagăr, ştoi, ştrumeleag, taragot, trandafir, troleu, tulumbă, ţeapă, ţeavă, ţeposu', ţipar, lui, ţurican, vioiu', zdrâmbă, zdrâng.

Sursa: Argou (2007).

↑